

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

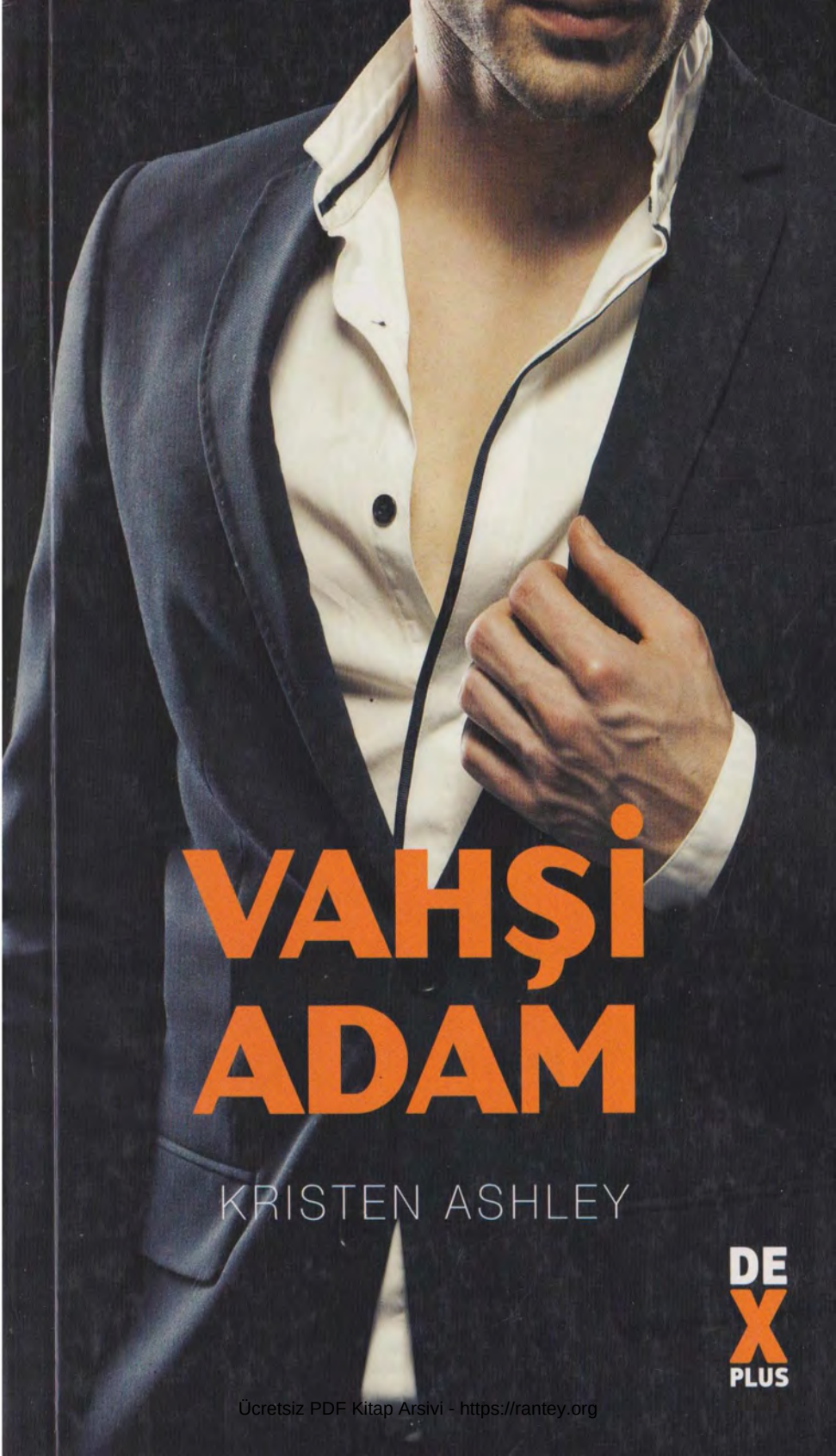
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VAHŞİ ADAM

KRISTEN ASHLEY

DE
X
PLUS

Senden kimliğini gizleyen bir adamla ne yaparsın?

Tessa O'Hara hayallerinin erkeğini gördükten otuz saniye sonra bira içmeye davet edildi ve otuz saniye içinde de bu teklifi kabul etti. Dört ay boyunca bulutların üzerinde yaşadı ama bir gece aniden karakola çağırıldı.

O gece korkunç sırlar açığa çıktı. Ve hayallerinin adamını terk etmek zorunda kaldı.

Artık Tess geçmişindeki çirkinliklerle yüzleşecek, kimin gerçekleri söylediğine karar verecek ve kendisi için en iyi olanı seçecek.

Sevdiğin adama bir şans daha vermen gerekmez mi?

DE
X
PLUS

ISBN 978-605-09-2326-1

9 786050 923261

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 26

VAHŞİ ADAM

Vahşî Adam

Özgün adı: *Wild Man*

© 2011, Kristen Ashley

Yazan: Kristen Ashley

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayanlar: Tülin Er

Kapak tasarımı: Cenk Yönder

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Vahşî Adam Uluslararası Telif Hakları tarafından korunmaktadır.

Bu kitabın yayın hakları The Fielding Agency ve Onk Agency Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul 2014

ISBN: 978-605-09-2326-1

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

VAHŞİ ADAM

KRISTEN ASHLEY

Erika Ann Moutaw Wynne
ve Roy Gilbert “Gib” Moutaw’a,
ablama ve erkek kardeşime.

*Olduğumuz her şey aşka, tarihe ve bağlılığa dayalıdır.
Tanrı’ya şükürler olsun.*

Önsöz

Vahşi Adam

“**A** man *Tanrım*,” diye nefes verdim doruk noktasına ulaşırken; zihnimin boşaldığını, bedenimin her santiminin daha önce hiç hissetmediğim bir hazla dolup gerildiğini hissettim.

Bu his sona erdiğinde kafamı kaldırdım, gözlerimi ağır ağır açtım ve onun hâlâ üstümde, içimde hareket ettiğini gördüm. Tanrım, *Tanrım*, harika görünüyordu. Çok güzeldi. Kendimi iyi hissettiriyordu. Muhteşem hissettiriyordu.

O muhteşem, gümüşe benzer gri gözlerini gözlerime dikmişti; alev alev yanan, delip geçen, parıldayan ve yakan gözleri, o güne dek hiç olmadığı gibi bakıyordu bana. Birlikte olduğumuz dört ay boyunca hiç öyle bakmamıştı.

Beni yakan gözlerindeki o ifadenin ne anlama geldiğini biliyordum. Bu adamın, bu müthiş, çekici ve vahşi adamın bana ait olduğunu biliyordum.

Benimdi.

Kanımda hissediyordum.

“Jake,” diye fısıldadım ve kollarımla bacaklarımı bedenimesikica dolarken, bir elim koyu renk gür ve dağınık saçlarında gezindi; ismini söylediğimi duyunca gözlerini acı çekiyormuş gibi yumdu.

Ahhh... Ne?

Sonra, suratını boynuma gömdü ve daha hızlı hareket etmeye, içime daha sert girip çıkmaya başladı; kesik kesik alıp verdiği nefesini benimde hissederken, ellerim bedeninde gezindi ve içimdeki erkekliğini kaslarımla sıkıp, bacaklarımla onu daha da sıkı kavradım.

“*Kahretsin*, Tess,” diye homurdandı ağzı boynumda, içime hızla girip çıkarken birden gelip inlediğini duydum.

Ona sıkıca sarıldım.

Tüm ağırlığıyla üstüme yıkıldı.

Ona daha da sıkı sarıldım.

Sonra, içimden çıkıp yana kaydı ve sırtüstü uzandı. Bunu yapar yapmaz da gözlerini tavana dikti, avuçlarının dibini alnına yaslayıp gözlerini yumdu.

Hımm... İyiye işaret değildi.

“Jake?” dedim yavaşça.

“Efendim?” dedi homurdanarak. Ses tonu yumuşak değildi, gözlerini açmamış, ellerini de alnından çekmemişti.

Pekâlâ, bu neydi şimdi?

Daha birkaç saniye önce hayalimdeki adamı *en sonunda* bulduğumu, onun orada, yatağımda olduğunu düşünüp hissettiğim mutluluk bir anda silinip gitti; kendimi birden açıkta kalmış ve savunmasız hissettim.

“Her şey yolunda mı?” diye fısıldadım.

“Değil tabii,” diye yanıt verince donakaldım.

Ellerini alnından çekip başını bana çevirdi; bu sefer bakışlarının önceki gibi alev alev, parıltılı, delip geçen ve yakan ifadeden yoksun olduğunu gördüm. Kafası karışmış gibiydi ve... O ifadenin ne olduğunu görüyor ama inanmak istemiyordum... Gözlerinden pişmanlık okunuyordu.

Hayır. Tanrım. Lanet olsun. Ah, hayır.

Battaniyeyi üstüme biraz daha çekerken, Martha'nın haklı olduğunu düşündüm.

Kahretsin. Haklı çıkmıştı.

Bakışları göğsüme kadar çektiğim battaniyeye kaydı; tekrar suratıma bakarken gözlerinin cıva gibi olduğunu, surat ifadesinin yumuşadığını, bedenini bana çevirdiğini, elini uzattığını gördüm ki telefon çaldı.

Uzanan eli bir an duraksadı ve öfkeyle, “*Siktir,*” dedi.

Sonra, diğer tarafa dönüp kolunu yere uzattı ve blucinini aldı. Sırtının kıvrımlarına, pürüzsüz tenine, belirgin kaslarına bakıyor, bana ait olmadığını düşünüyordum. Bana ait değildi. Hiçbiri.

Biliyordum.

Başından beri biliyordum.

Aylar önce gri bakışlarını ilk üstümde hissettiğimde, beni tepeden tırnağa süzdüğünde biliyordum. Gövdemin vitrinden görebildiği kadarını dikkatle süzdükten sonra, gözlerimin içine bakıp o seksi, tembel ve ağır gülümsemesiyle karşılık verdiğinde, yine biliyordum.

Bana göre değildi.

Rüyalarımındaki adam değildi.

Ama öylesine yakışıklıydı ki onu geri çevirmemiştim.

“Evet?” dedi telefona. Derken ruh halinin aniden değiştiğini, tenimi zımpara gibi dalayıp geçtiğini hissettim.

Birlikte olduğumuz dört ay boyunca, Jake ne hissettiğini gizlememişti. Asla. İlk başlarda bile. Jake bir sürü farklı ruh haline girip çıkardı. Öfkeliyse, öfkeli olduğunu anlardınız. Mutlu olduğunda, öyle olduğunu kesinlikle anlardınız. Oyunbaz, keyifli, dikkati dağılmış, tatmin olmuş gibi şeyler hissediyorsa, bunu bilir ve hissederdiniz; odanın havasını kontrol ederdi adeta.

Telefonun diğer ucundaki her kimse, onu *hem* kızdırıyor-*hem* de hayal kırıklığına uğratiyordu.

“Bana bir saat ver,” dedi telefona; sonra duraksadı ve,

“Hayır dostum, sana bir saatte ihtiyacım olduğunu söyledim,” dedi. Yine duraksadı. “Siktir, benimle resmen *dalga* geçiyor olmalısın.” Durdu, kısa bir sessizlikten sonra, “Bana bak, bu dediğin şey şu anda olamaz,” dedi. Güçlü bedeniyle kalkıp yatağımın ucuna oturdu, sırtı eğildi, dirsekler dize kondu, kulağına tuttuğu telefona kısık sesle, “Tamam, hergele,” diye söylendi. “Ama bu işi berbat edersen, *onu* üzer-sen, sakın unutma: Karşıdan beni bulacaksın.”

Telefonu kapatıp blucinini almak için eğildi.

Sonra, odanın diğer ucundan, “Bebeğim, gitmem gerek,” dedi.

Gözlerimi yumdum.

Tamam. Tamam.

Jake belirli bir ruh haline girdi mi bunu anladınız. Jake’in gitmesi gerektiğinde, Jake giderdi.

Alışılmadık bir durum değildi.

Tamam, dört aydır görüşüyorduk ve ilk kez sevişmiştik.

Evet, Jake çok erkeksi ve vahşi bir adam olduğu için bu kulağa tuhaf geliyor amaher zaman nazikti; bana karşı çok nazik olması gerektiğini, işleri ağırdan almasınaihtiyaç duyduğumu hissediyordu sanki. Buna gerçekten de çok ama çok ihtiyacım vardı. Dolayısıyla, bu konuyu kafaya takmamıştım.

Tabii, bu arada oynaşmıştık; bunu sık sık yaptık. Çok fazla yaptık ve her şey çok güzeldi. O güne dek yaşadıklarının en güzeliydi. Kendisine dokunmama izin vermediği halde, eliyle boşalmamı sağlar, beni o halde izlemekten keyif aldığını söyledi. Ben onun boşalmasını ilk kez sağladığımda, içimde olmak istediğini söylemişti. Sadece bunu söylemesi bile boşalınama yetmişti. Ama o asla içime boşalmadı; hatta bu ana dek yanında hiç çıırılçıplak kalmamıştım.

Bu yüzden, daha öncekilere hiç benzemeyen Jake gibi

vahşi bir adamla birlikte olan her kadın, onca zaman sonra onun ehlileştiği için kendisine nazik davrandığını ve böyle-
si büyük bir olaydan sonra da hayatında kalacağını sanırdı.

Ama Jake öyle değildi.

Bunu anlamıştım.

Ama ikimiz arasındaki şey de farklıydı.

Bunu da biliyordum.

“Tess,” dedi boğuk, nazik sesiyle. Gözlerimi açtım.

Gözlüğümü takmadığım için onu bulanık görüyordum ama hâlâ inanılmaz yakışıklı olduğunu biliyordum. Görün-
tüsü beynime asla unutmayacağım bir şekilde kazınmıştı.

“Evet?” diye yanıt verdim. Tamamıyla giyinmiş olduğu-
nu, tek kolunu yatağı dayayarak bana eğildiğini gördüm.

O bana daha da yaklaşırken ve ben onun görüntüsüne odaklanırken, hiçbir şey yapmadım.

“Gözlüğünü tak canım,” diye fısıldadı. Görüntüsünü net-
leştirmek için gözlerimi kısmış olmalıydım.

Onun hiçbir ayrıntıyı gözünden kaçırmadığını da bili-
yordum.

Bedenimi kımılatmaya çalışıp şifonyerden gözlüğümü alırken, üstümdeki battaniyeyi kaymasın diye tuttum ve gözlüğümü taktım. Sonra, tekrar ona döndüm.

Onu daha net görünce, gözlerinin önceki gibi kafası ka-
rışık ve pişman bir ifadeyi yansıtmadığını fark ettim. Hâlâ cıva gibiydi ama şefkatliydi; şirin olduğumu düşündüğü zamanki gibi bakıyordu. Daha doğrusu, ben öyle olduğunu umuyordum.

Gözlük takmamdan hoşlanıyordu. Bunu açıkça söyle-
mişti. Daha önce hayatına hiç gözlük takan bir kadın gir-
mediğini söylemişti. Tatlı ve seksi bir öğretmenle çıkmak gibi olduğunu söylemişti.

Şimdiye dek kendimi hiç seksi hissetmemiştim, bir kere

bile... Ta ki Jake hayatıma girene kadar.

“Sonra konuşuruz, tamam mı?” dedi alçak sesle.

“Tamam,” dedim.

“Söz ver, bebeğim.”

Neden söz vermemi istediğini anlayamadan suratına baktım. Onunla asla oyun oynamamıştım; Martha bana sürekli olarak bunu yapmam gerektiğini söylediği halde. Nabız yokla. Onu *sına*. Hemen kendini bırakma. Ondan ne kadar hoşlandığını hemen gösterme.

Ama bu tür boktan oyunlar için fazla büyümüştüm, üstelik daha önce hayatıma Jake gibi bir erkek girmemişti. Bu işi oyunlarla falan berbat etmeye hiç niyetim yoktu.

O yüzden, neden söz vermemi istediğini anlayamadım.

Ama yine de sormuştu, ben de ona istediği her şeyi verebilirdim. Her şeyi. Ta başından beri...

“Söz,” diye fısıldadım.

Başını salladı.

“Çıplak mı uyursun?” diye sordu.

Anlam veremediğim bir ürpertinin bedenime yayıldığını hissettim. Kötü değildi ama iyi de değildi.

“Hayır,” dedim.

“Bu gecedен çıplak uyumaya başlama,” dedi. Ona baktığımda, gözlerinin suratımda dolaştığını fark ettim.

Sonra eğildi, yatağa yasladığı elini kaldırıp ensemden tuttu ve beni kendisine çekip ıslak, sert bir biçimde beni öptü.

Sonra ağzını dudaklarımdan çekti, başımı onun yüzünden biraz uzaklaştırmama izin verdi ama ensemdaki eliyle daha fazla geri çekilmemi engelleyip gözlerimin içine baktı.

“Sonra konuşuruz,” diye fısıldadı.

Ardından, eli de kendisiyle beraber gitti.

Gitti.

Ön kapının kapandığını duydum.

Gerisingeri yatıp tavana baktım.

Jake Knox'un karmaşık bir adam olmadığı söylenemezdi, çünkü kesinlikle öyleydi. Onu tanıdığım halde, yine de neler olup bittiğini anlamıyordum.

Ama olanların tamamı *vahşiceydi*.

Gerçi motorcu çizmeli, motosikletli, külüstür kamyonetli, üstüne fazla iyi oturan eski tişörtlü, daha da iyi oturan daracık blucinli,dağınık kahverengi uzunca saçlarıyla, gümüş gibi parlayan gri gözleriyle Jake, kendisiyle ilgili hiçbir şeyi açık etmeden milyon tane öykü anlatıyordu; bira ve içki içme kapasitesi, iştahla yemek yemesi, aya uluması ve sert öpücükleriyle, sanki dünyadaki son anını geçiriyormuş ve bunun keyfini sonuna kadar çıkaracakmış gibi davranması vahşiydi.

Jake'le birlikte olmak, bir keresinde bindiğim şu mekanik boğanın üstünde olmak gibiydi. Makinenin hangi yana yatacağını tahmin edemezsiniz. Elinizden gelen tek şey, mümkün olduğunca sıkı tutunmak ve sürdüğü müddetçe, onun keyfini çıkarmaktı.

Dolayısıyla, telaşlanmamalıydım.

Her şey yoluna girecekti.

Düzelecekti.

Ayağa kalkıp iç çamaşırlarımı ve geceliğimi giydim, yatağa geri dönüp ışığı kapattım.

Çok ama çok tatlı bir orgazmdan, Jake'in bana verdiği, çok uzun süre beklediğim bir orgazmdan sonra, dünyadaki son anıymış gibi öpüşünden ve sonra konuşacağımız için hâlâ birlikte olduğumuzu anlatışından sonra bile uyumakta zorlandım.

Ama uyuyakaldıktan sonra, ön kapının açıldığını duyunca uyandım. Kurşungeçirmez yelek giymiş bir sürü adam evime girdi ve birkaç dakika içinde, sorgulanmak üzere polis merkezine götürüldüm.

Birinci Bölüm

Muhteşem Oyuncu

Sorgu odasının kapısı açıldı ve içeri, bir pantolon, gömlek, kravat ve bol bir spor ceket giymiş bir adam girdi. Bakışlarını bana diken adamın elinde bir plastik dosya vardı.

Dosyayı oturduğum masaya atıp karşıma oturdu.

Bakışlarımı ondan ayırmadım. Saatler önce (aslında *gerçekten de* saatler geçmişti) o odaya getirildiğimden beri, ardında muhtemelen bir sürü polis memurunun ve kayıt cihazının olduğunu bilecek kadar polisiye televizyon program izlediğimden, duvardaki aynaya hiç bakmıyordum.

“Bayan Heller,” dedi; o ismi duyunca kalbim duracak gibi oldu.

“Bayan O’Hara,” diye yanıt verdim, adam hâlâ gözlerimin içine bakarken.

“Affedersiniz hanımefendi, anlayamadım?” dedi ama özür falan dilemiyordu. Bunu görebiliyordum.

“İsmim O’Hara,” dedim. Adam tamam der gibi başını sallarken hâlâ ısrarla gözlerimin içine bakıyor, ben de karşılık olarak bakışlarımı onunkilerden ayırmıyordum.

“*Eskiden* Bayan Heller’dınız,” dedi. “Doğru mu anlamışım?”

“Evet,” dedim. “Doğru.”

“On sene boyunca.”

Yanıt vermedim. Çenemi hafifçe kaldırıp neler olduğunu anlamaya çalıştım.

“Damian Heller ile evliydim, doğru mu?”

Eyvah.

Bu iş iyiye gitmiyordu.

“Evet, Damian Heller ile evliydim,” dedim. “Neler oluyor?” diye sordum.

“Komik,” dedi alçak sesle.

İçinde bulunduğum durumda, adamın “komik” deyişi dedahil olmak üzere, hiçbir komik yan göremiyordum.

“Komik mi?” dedim.

“Bunu ilk sizin sormamış olmanız komik,” dedi. “İnsanlar genellikle neden böyle bir odada oturduklarını sorarlar.”

Suratına baktım. Sonra, “Evet ama ismimi bile doğru bilmediğinizi duyunca, burada her ne olup bitiyorsa, konuşmaya başlamadan önce doğru kişiyle konuştuğunuzdan emin olmak istedim,” dedim.

Gözlerinden keyfinin kaçtığını anladım. Dudaklarını sıktı.

Gerzek.

“Neden burada olduğumu söyler misiniz?”

“Öğrenmemiz gereken birkaç şey var.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne gibi şeyler?”

“Yakın tarihte kocanızı görüp görmediğinizi söyler misiniz?” diye sordu.

Kahretsin. Damian. Tanrım!

Eski kocam. Başımın belası. Bu adamdan hiç kurtulamayacak mıydım?

“Evet, yakın tarihte *eski kocamla* görüştüğümü söyleyebilirim size,” dedim.

“Ne konuştunuz?” diye sordu.

“Sürekli olarak beni *aramamasını* söylemekten başka bir şey konuşmadım,” dedim.

Dikkatle bana baktı. “Bu konuşmayı telefonda mı yaptınız, yüz yüze mi?”

“Telefonda yaptık.”

“Buluşmadınız yani?” dedi ısrarla.

“Doğru.”

Önündeki plastik dosyayı açınca, bakışlarım ona kaydı. Birkaç sayfa çevirdikten sonra, nihayet birkaç ufak siyah beyaz fotoğraf çıkarıp masadan bana itti.

Damian’la birlikte öğle yemeği yerken çekilmiş fotoğraflarımızdı.

Tamam. Bu iş *kesinlikle* iyi değildi. Neden insanlar ikimizin yediği öğle yemeğinin fotoğraflarını çekmişti?

İkincisi, bu iş iyi değildi, çünkü o fotoğraftaki bluzu bir daha asla giymemem gerektiğini düşündüm. Siyah beyaz fotoğraflarda bile berbattı.

“Son yanıtınızı değiştirmek ister misiniz?” diye sorunca ona baktım.

“Hayır,” dediğimi duyunca kaşlarını kaldırdı ve başını hafifçe aynaya çevirdi.

Evet. Birileri oradan bizi izliyordu.

Kahretsin.

“Bayan Heller...” dedi ama lafını kestim.

“Bakın, ismim O’Hara. Aslında, Tess, çünkü bana kimse Bayan O’Hara demez. Fotoğrafları ve yanıtımı açıklayabilirim,” dedim bir şey söylemesine fırsat vermeden. “Yakın tarihte, eski kocamla görüşüp görüşmediğimi sordunuz. Beni sık sık aradığı için, birkaç kere görüştüm. Bazen telefonu açar ve beni *aramamasını* söylerim. Bazen de söylemem. Ama söylemediğim zamanlar nadirdir. On sene Damian’la evli kaldım; göz ardı edilmekten hoşlanmaz, ona söyleneni

anlamamak için de ısrarcı davranır. Doğrudan iletişim kurunca daha iyi yanıt verir ama bu tür doğrudan iletişimler ne yazık ki zaman alır. Çünkü o iletişimde, duymak istemediği şeyleri duyarsa, hızlı tepki veremez. Ona yeteri kadar çok söylediğim takdirde, beni rahat bırakacağını umuyordum. Bu fotoğraflar..." Elimi kaldırıp masadaki fotoğrafları gösterdim, sonra tekrar kucağıma indirdim. "...Kendisiyle sanırım altı ay önce yediğim öyle yemeğinde çekilmiş. Bana göre, bu yakın tarih sayılmaz. Yakın tarih tanımınız farklıysa, size beklediğiniz yanıtı vermediğim için özür dilerim ama buna rağmen, doğru yanıt olduğunu söyleyebilirim."

Ben bunları söyledikten sonra, adam hiç tereddüt etmeden, "Bu yakın tarihli olmayan yemekte ne hakkında konuştuğunuzu söyler misiniz?" diye sordu.

"Bana neden burada olduğumu söyleyebilir misiniz?"

"Soruları ben sormayı tercih ederim, *Bayan O'Hara*."

Suratına bakıp derin bir nefes aldım. "Damian benimle barışmak istediğini söyledi."

"Sizi geri istiyor yani."

"Barışmak bu anlama geliyor," dedim. Adam yine dudaklarını sıkı.

Sonra, "Sizi telefonla aramamasını söylediğinize göre, bu barışma teklifini geri çevirdiniz sanıyorum," dedi.

"Doğru sanıyorsunuz."

"O kadar mı? Konuştuğunuz tek şey bu muydu?"

"Hayır, boşanırken benim aldığım köpeğimizin nasıl olduğunu sordu. Köpeğimiz öldü bu arada. Ona bunu söyledim. Bunun haricinde, evet. Konuşma bundan ibaret sayılır. Bunları konuştuk."

"Sayılır mı?"

"Memur bey, bu görüşme altı ay önceydi ve onu dört senedir görmemiştim. Bana ulaşması sürpriz oldu, üstelik iyi bir

sürpriz değildi. Benimle görüşmek istemesinin nedeni de bir sürprizdi ve *kesinlikle* iyi bir sürpriz değildi. Konuştuğumuz her şeyi not almadığım için özür dilerim ama görüşmenin nedeni, her şeyi bir kenara iterek beynime kazındı.”

“Onu dört senedir görmemiştiniz.”

“Evet, öyle dedim.”

“Peki, onunla barışmak istemiyorsanız, neden görüşmeye gittiniz?”

Derin bir nefes daha aldım. “Unuttum.”

Dikkatle bana baktı. Sonra, dediğimi tekrarlayarak soruya çevirdi. “Unuttunuz mu?”

Evet anlamında başımı salladım. “Damian’ın nasıl birisi olduğunu unutmuştum. Beni aradığında, öğle yemeği yemek istediğini ve babasının rahatsız olduğunu söylediğinde, Damian’ın...” Elimi kaldırdım. “*Damian* olduğunu unuttum. Belki de unutmamıştım da zihnimin gerisine atmıştım. Onunla ilgili her şeyi senelerdir zihnimden atmaya çalıştığımı düşünecek olursanız... Ama babasına yakın olduğunu biliyorum. Ben de öyleydim ama onu da dört senedir görmedim. Rahatsız olduğunu duyduğuma üzüldüm. Neler olduğunu öğrenmek istedim. Damian bana bunu telefonda söylemek istemeyince de onunla görüşmeye razı geldim. Sonra da babasıyla ilgili bir sorun olmadığını, Damian’ın bunu benimle görüşebilmek için uydurduğunu anladım.”

Adam, eski kocamın gerzeğin teki olmasına şaşırmamış gibi bana baktı ve taktik değiştirdi. “Boşanma davasını siz açmışsınız.”

Beni araştırmışlardı.

Yüce Tanrım. Beni araştırmışlardı.

Neler oluyordu?

“Evet,” dedim. Her ne olup bitiyorsa, dürüst davranmak daha iyi diye düşündüm ve doğruyu söyledim.

“Sadakatsizlik miydi?”

Başımı aşağı yukarı sallayıp, “Evet,” dedim.

“Sürekli olarak.”

“Belli ki duruşma tutanaklarını okumuşsunuz. Bunun yanıtının da evet olduğunu biliyorsunuzdur. Ama, evet, Damian’ın beni defalarca aldattığını söyleyebilirim.”

“Evet, Bayan O’Hara, duruşma tutanaklarını okudum. Dahası, bu belgelerde iddialarınızın tartışmaya açık olduğunu da gördüm. Kocanız boşanmak istememiş. Bu yüzden de hâkim karşısına çıkmışsınız.”

“Evet, direndi.”

“Evliliğinizin sona ermesini istemedi.”

“Evet, istemedi.”

“Ama sona erdi.”

İç çekip, “Evet, sona erdi,” dedim.

“Siz de bu evlilikten sadece mahkeme ücretini ödeyebilecek miktarla ayrıldınız, doğru mu?”

O noktada, korkmaya başladım. Zaten korkuyordum ama daha da korkmaya başlamıştım. Dahası, evimin farklı teşkilatlardan üç SWAT timi (çünkü bazılarının yeleklerinde POLİS, bazılarınınkinde FBI, bazılarınınkinde de DEA yazıyordu) tarafından istila edilmiş olması, yatağımdan çıkarılıp apar topar karakola götürülmem ve sorguya çekilmem zaten beni dehşet içinde bırakmıştı.

Dolayısıyla, tüm cesaretimi yitirdim ve adeta fısıldayarak, “Lütfen, bana neler olduğunu anlatır mısınız?” diye sordum.

Bana neler olup bittiğini anlatmadı. Bunun yerine, “Hiç pişmanlık duyduunuz mu, Bayan O’Hara?” dedi.

“Hangi konuda?”

“Kocanızdan yasal ücretler haricinde başka bir şey talep etmemekten pişmanlık duyduunuz mu?”

Başımı salladım. “Hayır, ben... Hayır. Pişmanlık hissetmedim. Yeni bir başlangıç yapmak istiyordum. Ben sadece...”
“Neden?”

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. “Ne neden?”

“Neden yeni bir başlangıç yapmak istediniz? Onunla on sene geçirdiniz, sizi defalarca aldattı, altı haneli bir maaşı vardı ve güzel bir hayat sürüyordunuz. Her şeyini elinden alabilirdiniz. Ama siz köpeği aldınız ve gittiniz. Size borçlu olduğunu düşünmediniz mi? Birlikte inşa ettiğiniz hayatın bir parçasını almanız gerektiğini düşünmediniz mi?”

Yine başımı salladım. “Hayır, ben sadece... Gitmek istedim,” dedim. “Damian’a... Bir şey mi oldu?”

Soruma yanıt vermedi. “On sene uzun bir süre,” dedi. “Hayata, evliliğe ve eve yatırım yapmak, sonra da köpekten başka bir şey almayarak gitmek için uzun bir süre. *Bir şey istememeniz tuhaf geliyor. Evlendiğinizde hediye gelen porselenler. Yemek odası takımı. Arabalardan birini bile almamışsınız.*”

“Onların parasını Damian verdi,” dedim yavaşça.

“Onunla ilgili hiçbir şey istemediniz,” dedi. “Size onu hatırlatacak herhangi bir şey... Doğru mu?”

Evet der gibi başımı allayıp ona baktım ve nereye varmak istediğini anlamaya çalıştım ama adam hiç renk vermedi.

“Çoğu kadın sizin gibi hissetmezdi. Çoğu kadın, eski kocanızın kazandığı paralar, alıştıkları hayat tarzı yüzünden farklı hissederdi,” dedi.

“Ben çoğu kadın değilim,” dedim.

“Evet, gerçekten de değilsiniz gibi görünüyor. Bunları geride bırakıp sırf köpeği aldınız. Bana ondan ayrılmak gibi değil de kaçmak gibi geliyor doğrusu. Kocanızdan kaçıyor muydunuz, Bayan O’Hara?”

Göğsüme tonlarca ağırlık binmiş gibi hissettim.

“Hayır,” dedim çatlayan bir sesle. Adam içeri girdiğinden beri söylediğim ilk yalan buydu. Adam dikkatle yine suratıma baktı.

Yalan söylediğimi biliyordu.

“İkiniz öğle yemeği yerken, fotoğraflarınızı çektiydik. Yemek iyi geçmedi. Bunu biliyoruz. Yemeğinizi bile bitirmediğiniz, Bayan O’Hara. Canınız sıkkın bir halde gittiniz. Telaşla. Kaçarcasına. Size kaçmanıza neden olacak bir şey mi söyledi o yemekte?”

“Kaçmadım,” dedim ikinci yalanımı söyleyerek. “Ben sadece... Bana babasıyla ilgili yalan söylediğinde ve barışmak istediğini anlattığında, bunu istemediğimi biliyordum. Kalmak için bir neden görmedim.”

Sandalyesinde geriye yaslanıp, kolunu arkaya attı. “On seneyi birlikte geçirdiniz, sizi aldattı. Bunlar zor şeyler ama onunla evlendiniz ve on senenizi birlikte geçirdiniz. Aradan zaman geçti. Zaman yaraları sarar. Babası hakkında yalan söylemiş olması hoş değil ama size ulaşmaya çalıştı. Salatalarınızı yerken hisleriniz biraz yumuşamadı mı? Eski günlerden konuşurken, farklı bir şey hissetmediniz mi?”

“Lütfen bana neler olduğunu söyleyin,” dedim yalvarır gibi.

“Kocanızı neden terk ettiğinizi ve o öğle yemeğinden neden apar topar kalktığınızı anlamaya çalışıyorum.”

“Nedenini hem anlattım hem de tutanakları okudunuz. Beni aldattı. Neden konuşmak istediğini anlayınca da onunla yemek yemek istemedim.”

Bana doğru eğilip yumuşak bir ses tonuyla, “Size inanmıyorum,” dedi.

Tanrım.

Damian’a bir şey olmuştu.

“Ona bir şey oldu,” diye fısıldadım. Gülümsedi.

Bu gülümsemeden hoşlanmadım, çünkü hoşlanılacak türden bir gülümseme değildi.

“Neden öyle düşündünüz?”

Bıkkınlıkla ellerimi iki yana açtım ve kontrolümü kaybeder gibi oldum. “Bilmiyorum. Çünkü gecenin bir yarısı, bir sorgu odasında onun hakkında konuşuyoruz. Bu yüzden olabilir mi?”

“Damian Heller’a zarar vermeyi isteyebilecek birisini tanıyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır,” dedim doğruyu söyleyerek.

“Emin misiniz?”

Başımı salladım. “Eminim.”

“Neden yeni bir başlangıç yapmak istediniz, Bayan O’Hara?”

“Kocam beni aldatıyordu...”

“Neden yeni bir başlangıç yapmak istediniz?”

“Dediğim gibi, bana sadık kalmamıştı...”

Elini güm diye masaya vurunca irkildim. Bedenim korkuyla bu ani harekete ve yüksek sese tepki verdi. Adam, “Neden yeni bir başlangıç yapmak istediniz?” dedi öfkeyle.

“Çünkü bana tecavüz etti!” dedim tiz bir çığlık atarak.

Bu dört sözcük birdenbire ağzımdan çıkıvermişti.

Bunu birisine ilk kez söylüyordum.

Gözlerini kırpıştırarak geriye yaslandı ve odanın dışından güm diye bir ses geldiğini duyunca başımı duvara çevirdim.

Kalbim hızla atıyor, göğsüm güçlükle aldığım nefeslerle inip kalkıyordu. Aynadaki solgun suratıma baktım.

Uzunca bir süre, aynadaki solgun suratıma bakmaya devam ettim.

Tanrım, uzun zamandır aynadaki aksime gerçekten

bakmamıştım. Cidden. Senelerdir.

Böyle mi görünüyordum?

“Bayan O'Hara,” dedi daha farklı bir sesle. Daha alçak, tuhaf bir biçimde şefkatli bir ses tonuyla konuşmuştu ama aynadaki soluk suratıma bakmaya devam ettim. “Tess,” diye fısıldayınca, başımı çevirdim ve gözlerine baktım. “Kocanız size tecavüz mü etti?” diye sordu alçak sesle.

“Kulağa komik geldiğini biliyorum,” dedim fısıldayarak. “O kocandı ama öyle oldu.” Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, “Öyle oldu,” dedim yine.

“Kulağa komik gelmiyor,” dedi. “Hem de hiç.”

Gözlerine bakıp, sessiz kaldım.

“Kaçtınız,” dedi.

“Evet.”

Kaçtım. Kahretsin, evet, kaçmıştım.

“Sizi daha önce de incitmiş miydi?”

Evet anlamında başımı salladım. “Değişmeye başlamıştı. Bir şeyler oluyordu.” Tereddüt ettim ama sonra aynı şeyi tekrarladım. “Değişmeye başlamıştı.”

“Neler oluyordu?”

Başımı sağa sola salladım. “Bilmiyorum. Onunla konuşmaya çalıştım... Biz... Kavga ettik. O...” Sustum. “Daha önce olmamıştı ama sonraları kavga ettiğimizde şiddet kullanmaya başladı. Ben de konuşmaya çalışmaktan vazgeçtim.”

“Boşanmak istemedi.”

“Damian ona ait olduğunu sandığı şeyleri kaybetmekten hoşlanmaz.”

Adam, sesinde hissettiğim o şefkat ifadesiyle bana baktı.

Sonra yavaşça, “Ama sizi dört buçuk sene rahat bıraktı,” dedi.

“Evet, beni rahat bıraktı,” dedim.

“Sonra da geri istedi.”

“Evet.”

“Onca süre sonra bunu neden istediğini söyledi mi?”

Başımı salladım. “Kendisinin... Dedi ki...” Derin bir nefes aldım. “Beni sevdiğini, özlediğini, işleri berbat ettiğini ve düzeltmek istediğini söyledi.”

“O öğle yemeğinden beri de bu yüzden sizi sürekli olarak arıyor.”

“Doğru.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Size yaptıklarından sonra, telefonlarına yanıt mı verdiniz? Onunla öğle yemeği mi yediniz?”

Birden, bu adama kimseye söylemediğim bir şeyi söylediğim için, ismini öğrenmek istedim. “İsminiz nedir?”

“Pardon. Ajan Calhoun.”

“Pekâlâ, Ajan Calhoun. Sorunuzun yanıtı evet. Telefonlarına yanıt verdim ve onunla öğle yemeğine çıktım. Damiyan değişmez, ben de nasıl biri olduğumu biliyorum. Evime gelmesini istemedim. Bana hediyeler ve çiçekler yollamasını istemedim. Yanıma yaklaşmasını da istemedim. Boşanma sürecimiz boyunca, ona geri döneceğimi düşündü. Bunu bana söyledi, bunun için uğraştı. Ancak boşanma gerçekleşince beni rahat bıraktı. Bu her neyse, benden her ne istiyorsa, ona geri dönmeyeceğimi anlatmam ve beni rahat bırakana dek katlanmam gerekiyordu. O yüzden de onu görmeye gittim.”

Tekrar bana baktıktan sonra, “Çok cesaret isteyen bir şey,” dedi.

“Bana tecavüz etti, Ajan Calhoun. Bana vurdu ama beni öldürmedi. Nefes aldığım sürece, ona direnirim. Çok şükür ki hâlâ nefes alıyorum.”

Bunun üzerine, “Çoğu kadın gibi *değilsiniz*,” dedi.

“Hayır, öyleyim,” dedim alçak sesle. “Bütün kadınlar gi-

biyim. Dışarıdan öyle sanıyorsunuz ama içimde sizin ya da onun görmesine izin vermeyeceğim bir karmaşa var. Ama bu, bana ait. Kimse buna ulaşamaz. Sizin ve onun göreceği tek şey bir şov. Başınıza bu tür bir olay geldiğinde, hemen ve çok iyi öğrendiğiniz şey, muhteşem bir oyuncu olmaktır. Bu konuda seçim hakkınız da yoktur, çünkü onun gibi bir adam size böyle bir şey yaptığında seçim hakkınızı yitirirsiniz. Elinizde kalan tek şey, oynamayı planladığınız roldür. Ben de kendi rolümü seçtim... İşte, gördüğünüz şey bu, Ajan Calhoun.”

Derin bir nefes aldığını fark ettim ama yanıt vermedi.

“Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısınız?”

Gözlerime dikkatle bakıp yanıt verdi.

“Bu gece, eski kocanızın tüm operasyonunu dağıttık. Kendisi doğrudan Kolombiya bağlantısı olan ve Denver’da çalışan bir üst düzey uyuşturucu dağıtımcısı.”

Gözlerimi kırıştırdım.

Sonra, “Ne?” dedim.

“Onu izleyebildiğimiz kadarıyla, birçoğu meslektaşı olan seçkin müşterilerine uyuşturucu sağlayan gizli bir dağıtımcı olarak senelerce çalıştıktan sonra, on sene önce ciddi bir biçimde bu piyasaya el attı ve zirveye yükseldi.”

Adama bakarken, şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığını hissettim.

Konuşmaya devam etti. “İsminiz, kendisinin tüm denizası hesaplarında ortak görünüyor. Yaklaşık olarak toplam yetmiş beş milyon ABD doları tutarında dört ayrı hesabı var.”

“Aman Tanrım.”

“Öğle yemeğinizle ve telefon konuşmalarınızla radarımıza takıldınız. Son altı aydır onunla düzenli olarak konuştuğunuzu biliyorduk ama bu konuşmaların neyle ilgili

olduğunu bilmiyorduk. İsminizin hesaplarında geçtiğinin de farkındaydık. Ama operasyonlarda ne gibi bir rolünüz olduğunu bilmiyorduk. Evliliğinizin sona erışı ve boşanmanız, eski kocanızın bu piyasada yükseldiği zamanla kesişince, ne yaptığınızı anladığınızı düşündük. Ama neden hâlâ görüştüğünüzü anlayamadık.”

“Onun işleriyle hiçbir ilgim yok,” diye fısıldadım.

Ceketinin iç cebinden üçe katlanmış bir kâğıt çıkarıp masaya koydu. “Arama emri. Evinizi, arabanızı, işyerinizi ve bilgisayarlarınızı inceleyeceğiz. Ayrıca, elyazınızın da bir örneğini alacağız, çünkü birisi bu denizaşırı hesapların açılması için sizin yerinize imza atmış ve bunu da tamı tamına altı ay önce yapmış.”

Bir süre ona baktıktan sonra gözlerimi kapattım ve başımı sağa sola sallayıp çevirdim.

Damian.

Ondan asla kurtulamayacaktım.

“Ben... Olamaz...” Derin bir nefes alıp tekrar Ajan Calhoun’a baktım. “Buna inanamıyorum.”

“Dedikleriniz doğruysa, bunlar araştırmalarda belli olacaktır ama sizden incelemeler sona erene dek burada kalmanızı istemek zorundayım. Biraz vakit alabilir, Bayan O’Hara,” dedi ayağa kalkarken. “Beklerken size kahve getirmemi ister misiniz?”

Başımı kaldırıp ona baktım. Yanıt veremeyecek kadar büyük bir şok geçiriyordum.

“Tess,” dedi yavaşça. “Kahve?”

Bakışlarımı suratından ayıramadım ama sonra başımı aniden sallayıp masaya baktım ve, “Evet, teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

“Birisi az sonra kahvenizi getirir,” dedi dikildiği yerden.

“Teşekkürler,” dedim bakışlarımı masadan ayırmadan.

Onu görmedim ama birkaç uzun dakika boyunca varlığını odada hissettim. Sonra, kapıya gidişini ve açıp kapatışını duydum. Odada masayla, sandalyelerle, aynayla ve bunun ardındaki kişilerle yalnız kaldım.

Hiç kıpırdamadan, masaya bakmaya devam ettim.

Neyse ki kontrol edemediğim bir damla yaş düştüğünde, aynada yansıyan yanaktan aşağı süzüldüğünü görebildim.

İkinci Bölüm

Çıkış. Merdivenler

Uzunca bir süre masaya baktım, bana kahvemi getirmelerinin ve boş bir kâğıda imza atmamı istemelerinin ardından da bakmaya devam ettim. Bunu yaptım, kahvemi içtim, sonra uzun uzun yine masaya baktım.

Ama zihnimde, tüm bunlar olup biterken bile görebildiğim tek şey, aynadaki solgun suratımdı.

Tanrım, gerçekten bu ben miydim?

Odanın kapısı açılınca başımı kaldırdım ve Ajan Calhoun'un orada durduğunu gördüm.

"Gidebilirsiniz, Bayan O'Hara," dedi alçak sesle. "Ne yazık ki bilgisayarlarınızı bir süre daha incelemeye devam edeceğiz. Ayrıca, size sorabileceğimiz başka şeyler de olabileceğinden şehirden ayrılmamanızı istemek zorundayım. Ama şu anda gidebilirsiniz."

Bir süre ona bakıp ayağa kalktım. Yanımda tutmama izin verdikleri çantamı aldım. Ona doğru yürüdüm ama kapıdan çekilmeyince, iki adım karşısında durmak zorunda kaldım.

"Bilgisayarlarınızdaki inceleme sona erince sizi arayacağız ve geri getirmek için bir tarih belirleyeceğiz. Bir-iki günden uzun süreceğini sanmıyorum." Hâlâ alçak sesle ko-

nuşuyordu. Tamam der gibi başımı salladım. “Size bir taksi çağırmanı ya da sizi alması için bir arkadaşınızı aramamı ister misiniz?”

Arkadaşlarımdan birini hayatta arayamazdım. Bu konuda arayamazdım. Damian’la ilgili olduğu için arayamazdım. Sorular sorulduğu, yanıtlar beklendiği ve yalan söylenmesi gerekebileceği için yapamazdım.

Asla.

“Bir taksi çağırırım,” dedim. “Teşekkür ederim, Ajan Calhoun.”

O kımıldamayınca, ben de odadan çıkamadım.

“Uzun bir gece olduğunu biliyorum Tess ama bana yirmi dakika izin verersen, seni eve ben bırakabilirim.”

Ona dikkatle bakınca, ilk kez görmüş gibi oldum. Saçları hafifçe kırlaşmıştı, fazla değil. Uzun boyluydu. Geniş omuzluydu. Hafif bir göbeği vardı. Gözlerinin kenarındaki ince kırışıklıklar ya güneşte daha fazla güneş gözlüğü takması gerektiğine ya da sık sık güldüğüne işaret ediyordu. Benden belki beş yaş kadar büyüktü ama bunu iyi gizliyordu, belki de daha az yaş farkı vardı ve kendisine iyi bakmamıştı. Alyansı yoktu.

Bana uygun olan adam tipi buydu. Aynadaki soluk suratlı kadınla ilişkiye girip ona hassasiyetle davranacak türden bir adamdı.

Jake Knox değildi.

Kesinlikle Jake Knox değildi.

Ajan Calhoun iyi görünümlü bir adamdı; muhtemelen iyi yürekli ve güvenilir. Benim de her şeyden çokkendimi güvende hissedeceğim bir erkeğe ihtiyacım vardı.

Ama kaltaklık etmeden söylemek gerekirse, hayallerimi süsleyen adam değildi.

Bir kez daha işleri berbat etmiş, beni yakışıklılığıyla

değilse bile karizmasıyla kör eden bir adama yönelmiştim.

Ama o gece bana hiçbir şey öğretmediyse, en azından *güvende* olabilmek için güvenli bir biçimde hareket etmem gerektiğini öğretmişti.

Mideme gergin ve huzursuz bir his kıvrılmıştı ama açılmak üzereydi; o zehirli yılan konusunda yeterli deneyimim olduğundan, bunu yapmak istemediğimi biliyordum. Biliyordum.

Ama olacaktı. Bunu da biliyordum.

“İdare ederim,” dedim.

Başını hafifçe yana eğdi ve bakışlarında hayal kırıklığına, muhtemelen endişeye benzer bir ifade gördüm.

“Emin misin?” diye sorunca, evet der gibi başımı salladım.

Kapıyı biraz açınca, dışarı çıktım.

Koridora çıkıp çantamdan telefonumu çıkardım. Denver halkının şansına, taksi şirketleri arabalarına hatırlanması kolay numaralar yapıştırırlardı.

Daha önce hiç taksi çağırmamıştım.

O ana dek.

Hatırladığım numaralardan birini tuşlarken koridorda yürüyüptelefonu kulağıma götürdüm ve çalmasesini dinledim. Karşımdakiasansörlere bakarak, koridorun bir ucundan içi insan dolu, telefonların çaldığı, birilerinin klavyede bir şeyler yazıp alçak sesle konuştuğu açık bir odaya girdim.

Bakışlarım belli bir şey aramadan odada dolanırken, taksi şirketinin yanıt verdiği duydum, gözlerimi kırptırdım ve donakaldım.

Bir polis memurunun, sırtı bana dönük bir adamla konuştuğu bir pencereye bakakaldım.

O adamın sırtını *tanıyordum*.

O eski tişörtü biliyordum; o rengi atmış blucinin içindeki

sıkı popoyu da hafızama kazımiştım. Bir motorun üstünde, o popoya yaslanmıştım. O gece, bu tişörtü çıkardığımda, kendisi blucinini çıkardığında, ellerim o sırtta ve popoda gezinmişti. Parmaklarım o gece ve son dört aydır defalarca o koyu renk dağınık saçların arasında gezinmişti.

Kapıya doğru döndü, suratını görmedim.

Hayır.

Kemerindeki parlak rozeti gördüm.

“Çıplak mı uyursun?”

“Hayır.”

“Bu geceden çıplak uyumaya başlama.”

Aman.

Tanrım.

Bulunduğu odadan çıktığında, bakışlarım rozetinden suratına kaydı ve midemdeki o his giderek yayıldı, büyüdü, şişti ve midemi kaplayarak boğazıma kadar yükseldi. Suratındaki ifadeyi ya da odaya bir anda bir tokat gibi çarpan ruh halini de fark etmedim.

Jake Knox gibi bir adamın benim gibi solgun suratlı bir kadınla işi olmayacağını biliyordum.

Tabii, bir amacı olmadığı müddetçe.

Benimle göz göze gelince donakaldı.

Ben de aynı durumdaydım ama gözlerine bakar bakmaz harekete geçtim.

Hızla asansörlere gidip düğmeye bastım ve aradığım şeyi bulana dek etrafıma bakındım.

Çıkış.

Merdivenler.

Hızla kapıya gidip açtım ve aşağıya inmeye koyuldum.

Önce kendi topuklu ayakkabılarının sesini, sonra onun ayak seslerini duydum.

Bir kat inince dönüp arkama baktım ve daha hızlı inmeye

başladım. İki kat inmiştim. Üç kat daha vardı.

“Tess,” diye seslendiğini duyunca daha da hızlandım.

Bir kat daha ve dön.

“Kahretsin, Tess,” diye bağırdı. Yoluma devam ettim.

Bir kat daha ve dön.

Ayak sesleri giderek yaklaştı.

Son kattaydım. Hızla basamaklardan inip kapıyı açmıştım ki bileğimi demir gibi bir pençe yakaladı ve beni kendine ekti. Kapıdan çekilip duvara mihlandım. Jake’in ince uzun bedeni beni sıkıştırdı.

Başımı yana çevirdim.

“Bırak beni,” diye fısıldadım.

“Konuşacağımıza söz vermiştin,” dedi kükrer gibi.

Başımı sallayıp, ısrarla bakışlarımı başka yere yönelttim. “Bırak beni,” dedim yine.

Sesini biraz alçaltıp elini boynumun yan tarafına yasladı. “Tess, bebeğim, bana söz...”

Gözlerine bakınca, gördüğü ifade konuşmayı kesmesine ve irkilmesine neden oldu.

“Sana... Bırak... Beni... Dedim...” Çok öfkeliydim.

Beni bırakıp geri çekildi.

Derhal kapıya gidip açtım.

Dışarı çıkmadan önce ona bakınca, suratında anlayamadığım bir ifadeyle bana baktığını, güçlü çenesini sıktığını gördüm.

“İsmin gerçekten de Jake mi?” diye sordum.

Gümüş grisi gözleri erimedi, cıvaya dönüşmedi, şefkatli bir ifade belirmedi. Sadece parıltıyor, gözlerimin içine bakıyordu.

Nihayet başını sallayıp nefesimi bıraktım.

Sonra tek bir kelime bile etmeden veya arkama bakmadan kapıdan çıkıp gittim.

Üçüncü Bölüm

Kentucky

Üç ay sonra...

Kapının çalındığını duyduğumda mutfaktaydım.

Mikrodalgaya baktım.

Kahretsin.

Martha erken gelmişti. Oysa asla erken gelmezdi. Hatta ona üçte gelmesini söylemiştim, çünkü aslında üç buçukta gelmesini istiyordum. Martha her zaman en az on beş dakika kadar geç gelirdi ama bu sürenin ortalama yarım saat olduğu söylenebilirdi (Martha'yı uzun süredir tanıyordum; bu ortalamayı hesaplayabilecek kadar uzun süredir). Bu yüzden, onun telaşla, nefes nefese içeri dalıp kırk beş dakika veya bir saat geç kaldığı için mazeretler sıralaması alışılmadık bir şey değildi.

Saat üçe on vardı ve daha pastayı bile hazırlayamamıştım.

Of ya...

Erken gelmesi, iki şeyden biri anlamına geliyordu.

Ya erkeklerle ilgili bir sorun vardı ya da gardırop krizi yaşıyordu.

Bunların ikisi de iyiye işaret değildi, çünkü Martha'nın her zamankinden çok daha fazla telaşlı olması demekti. Sürekli olarak çılgınca ve kontrolsüz bir hayat yaşamasına

neden olan her zamanki telaşlı Martha hali, zaten yeterince kötüydü.

Kahretsin.

“Dirseğime kadar kremanın içindeyim canım!” diye seslendim elimdeki krema poşetiyle ön kapıya doğru dönüp. “Kendin gir, kapı açık!” Her üçüncü pofuduk, beyaz ve krema ile yapılmış yıldızın üstüne açık sarı renkte krema koymaya devam ettim.

Kapı açıldı ve diğer yıldızlara ulaşabilmek için pastayı diğer yöne çevirdim.

Mutfağımın ortasındaki tezgâhın başında, başımı pastaya eğmiş duruyordum ki içeri girdiğini ama kapıda dikildiğini hissettim.

“Biraz geç kaldım,” dedim pastadan kafamı kaldırmadan. “Kendine bir içecek falan alsana. Hatta bana da bir tane ver. Vişneli olsun. Ezilmiş buzla birlikte,” dedim pastanın üstüne daha çok yıldız koyup, alt kısmına geçerek.

Martha kımıldamadı.

Ona bakıp bir şeyler söylemek için başımı kaldırdım ama Jake Knox’u kollarını göğsünde kavuşturmuş, geniş omuzlarından birini kapıya dayamış, ince kalçalarının ağırlığını bir yana vermiş, motorcu çizmeli ayaklarını birbirinin üstüne atmış halde görünce, sözcükler boğazıma dizildi.

Ona öylece bakarken, ne bir şey söyleyebildim, ne de kımıldadım.

Pespaye bir kıyafet vardı üstünde. Rengi solmuş, gövdesine tam oturan, önündeki rengi atmış bir Amerikan bayrağı deseninin üstünde “Charlie Daniel’s Band” yazan siyah bir tişörtlü, aynalı bir gözlüğün saplarından birini takıp asmıştı. Blucininin rengi öyle solmuştu ki püskül püskül olmuş cep kenarları, apış arasına doğru güzelce lime lime olmuş kısımlarla kendine has bir maviliğe erişmişti; blucini dar kalça-

larının ve uzun bacaklarının en doğru yerlerinde bollaşıp darlaşıyordu. Dağınık, koyu renk saçları hatırladığımdan iki santim daha uzundu ve boynuyla kulaklarının etrafına dolanmıştı. Çıkık elmacıkkemiklerinin altında, güçlü ağzının ve çenesinin yanından kaslı boğazının kıvrımlarından aşağı doğru ilerleyen, deneyimlerime göre en az üç günlük olduğunu tahmin ettiğim bir kirli sakal uzanıyordu.

Gümüş grisi gözlerini bana dikmişti.

Siktir.

Omuzlarımı dikleştirip, ellerimdeki dolu krema torbasını bırakmadan ona baktım.

Bana bakmaya devam etti.

O, bunu daha iyi beceriyordu.

Gözlerimi kırptıştırıp tam bir şey söylemek, bir şey yapmak, belki ona bağarmak üzereyken benden önce davrandı.

“Artık konuşmaya hazır mısınız?”

Yine gözlerimi kırptıştırdım.

Sonra, “Affedersin?” diye fısıldadım.

“Konuş, Tess.” Kalın sesi mutfakta yankılanıp bana çarptı. “Konuşacağımıza söz vermiştin. Hazır olup olmadığını soruyorum.”

Krema torbasını tezgâha koyup ona baktım.

“Aklını mı yitirdin?” dedim.

Soruyu duymazdan gelip, “İsmim Brock Lucas,” dedi.

Gözlerimi yumdum ve geceleri gözümeye uyku girmesini engelleyen, bir sahtekâra âşık olurken benden gizlenen bu bilginin içime işlediğini hissederek başımı eğdim.

“Tess, bebeğim, gözler,” diye kükredi. “Şimdi.”

Gözlerimi açıp başımı kaldırdım ve sırtıma buz gibi bir his yayıldığını hissettim.

Bakışlarım sert bir ifadeyle kaplı suratına odaklandığında, ruh halinin yarattığı o elektrik en sonunda beni

sarıp sarmalayan şaşkınlık kozasını deldi ve tenimi yaktı.

“Aman Tanrım,” dedim. “Bana kızgın mısın?”

“Hayır,” dedi. “Kadınımı ilk kez becerdiğimde, spermle-
rim daha içindeyken bana verdiği sözü saatler sonra yerine
getirmediğin için *kızmıştım*. Şimdi buradayım, çünkü ön
bahçende kahrolası bir satılık tabelası var. İçeriye girdim
ve seni bu halde buldum. O yüzden, bebeğim, öfkeli değilim
diyeceğim. Çıldırmağ üzereyim.”

Şimdi bana...

Şimdi bana...

Şimdi bana tam olarak düşündüğüm şeyi mi söylemişti?

“Affedersin?” dedim yine ama bu sefer sesim daha farklı
çıktı.

Dediğini tekrarlamadı. “Gözlüğün nerede?” diye sordu.

“Ne?”

“Gözlüğün diyorum, Tess. Kahrolası gözlüğün nerede?
Salak bir pastayı gözlüğün olmadan asla süsleyemezsin.”

“Lens taktım,” dedim ters ters.

Başını geriye attı, tavana bakıp, “Tanrım,” dedi çenesini
sıkıp.

Neden buraya gelmiş gözlüğümden söz ediyordu?

Umurumda değildi. Hayır. Umursamıyordum.

Umursadığım bir tek şey vardı.

“Defol,” dedim. Çenesini aşağı eğip, gözlerime baktı.

“Hayır.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Hayır mı?”

“Evet, Tess, hayır.”

“Sen var ya,” dedim, “Sen aklını yitirmişsin.”

Beni yine duymazdan gelip, “Üstündeki ne öyle?” diye
sordu.

“Üstündeki mi ne?”

“Evet, bebeğim, ne giydin öyle?”

Önce tişörtümle blucinime, sonra tekrar ona baktım.

“Tişört ve blucin...” Anlık bir tereddütten sonra “*Brock*,” diye yanıt verdim hışımla.

“Kimse bana Brock demez, Zayıf derler.”

Gözlerimi kırıştırdım; bunu duymak nedense beni oradan uzaklaştırıp bir masal dünyasına götürdü.

Bu yüzden bir nefes çekip, “Ne?” diye sordum.

Konuşurken kapıdan uzaklaştı. “Bana kimse Brock demez. Annem, babam, kardeşlerim, arkadaşlarım. Küçüklüğümden beri bana Zayıf derler.”

“Ama sen zayıf değilsin ki,” dedim. İnce yapılı olduğu halde, ona zayıf demezdim.

“Doğru, zayıf değilim. Dört buçuk kilodan daha ağır bir bebek olarak dünyaya geldiğim için zayıf olduğum söylenemez. İri yapılı bir çocuk olduğum için öyle diyorlar zaten. Ailem böyledir işte.”

Vay canına. Doğduğunda dört buçuk kilodan fazla mıymış? Cidden iri bir bebekmiş demek ki.

Uzun boyluydu; bir doksan, belki bir doksan beş olmalıydı. Kaslıydı. Zayıf falan değildi; bedeni iri ve sıkı kaslarla kaplıydı kaplı olmasına ama ona iri de diyemezdim.

Bebekler kaslı doğmadıklarından, *iri* bir bebek değil *uzun boylu* bir bebektir herhalde, diye düşündüm.

Tezgâhın yanından dolanıp bana yaklaşırken, bebeklik kilosunu ve o sıradaki boyutlarını düşünmeyi kesmem, hayal dünyasından çıkıpşimdiki ana dönmemgerektiğini fark ettim.

“Gitmeni istiyorum,” dedim kararlı bir sesle.

“Evet,” dedi ama bana yaklaşmayı kesmedi. Üstüme üstüme gelip konuşurken, tezgâhın yanına çarptım. “Ne dediğini duydum Tess, ama gitmeyeceğim.”

Sonra onu tam karşımda gördüm. Bedeninden yayılan

sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu. Ayaklarım çıplak ve boyum onun gibi bir doksan değil, bir altmış beş olduğundan, başımı kaldırmak zorunda kaldım.

“Lütfen git,” dedim daha az kararlı bir sesle.

Ellerini iki yanımdan tezgâha dayadı ve kollarımı (ve krema torbasını) aramızda havaya kaldırdım.

Beni yine duymazdan geldi. “Beni aramadın.”

Sinirli gözlerinin içine baktım. “Aramadım mı?”

Öfkeyle bakıyordu. “Hayır, bebeğim, aramadın.”

“Aramadım,” diye yanıt verdim. Zaten hızlı çarpan kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

“Üç ay,” dedi sadece.

Parıldayan, gümüş rengi gözlerine baktım.

Sonra, o seven aklımı yitirdim.

“Çıldırдың mı?” diye bağırdım.

“Tess...”

“Siktir git!” diye bağıırıp elimdeki krema torbasıyla onu geriye ittim. Açık renkli kremanın bir kısmı yere ve üstündeki Charlie Daniels tişörtüne döküldü. Torbanın elimden alındığını, onun bedenini yana döndürüp torbayı pastanın durduğu tezgâha fırlattığını ve bana döndüğünü gördüm. İşte, o anda ellerimi sert göğsüne yasladım ve tekrar, “Siktir git!” diye bağırdım.

Birkaç santim geri çekildi ama bunun hemen ardından yine bana yaklaştı. Suratını suratıma dayayıp, “Beni dinle dedim sana.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Kesinlikle olmaz. *Kesinlikle* olmaz. Beni *kullandın*.”

“İşimi yaptım,” dedi.

“Sence zerre kadar umurumda mı?” diye sordum.

“Biraz sakinleşirsen, belki bir dakika için neden umursaman *gerektiğini* düşündüğümü anlarsın.”

“İnan bana, Brock Lucas, bana söyleyeceğin hiçbir şey neden umursamam gerektiğini anlamamı sağlayamaz.”

“Eski kocanı, o hergeleyi bulmam gerekiyordu, Tess. O hergele cidden baş belasının teki.”

Bunu duyunca bedenim kaskatı kesildi ve titrek bir sesle konuşmaya başlarken gözlerinin içine baktım. “Bunu biliyorum, *Brock*, biliyorum.”

Dikkatle ona bakarken gözlerinin bir anda cıva kesildiğini, ellerinin tezgâhtan başıma doğru geldiğini, avuçlarıyla enseme kavradığını, parmaklarını saçıma sokup suratını suratıma yaklaştırdığını gördüm.

Sonra boğuk ve acı dolu bir sesle, “Bebeğim,” dedi ve bu tek sözcük içimi tırtıklı bir bıçak gibi kesti.

Aman Tanrım.

Biliyordu.

Tabii ki biliyordu.

Tabii.

Tabii, tabii, tabii.

Midemde hissettiğim o sıkı düğüm çözülüp içimi kapladı; boğazıma yükseldi ve bu sefer beni felçeden korku veya çaresizlik zehriyle doldurmadı. Başka bir şeydi.

Panik.

Ondan kurtulmaya çalıştım ama Brock beni bırakmadı. Tek eli hâlâ başımın arkasındaydı, diğer elini de sırtıma götürmüştü. Beni tezgâha çekip köşeye sıkıştırdı.

Kaçacak hiçbir yerim kalmadığından bedenimi kaskatı gerdim, ellerimi göğsüme bastırdım ve gözlerimi boynuna diktim. “Beni bırak ve defol,” dedim.

“Kimse başına bunun geldiğini bilmiyordu, değil mi?” diye sordu alçak sesle.

“Beni bırak ve defol.”

“Kız arkadaşlarının da hiçbirine söylemedin.”

Bakışlarımı boynundan ayırmadan “Bırak beni, Brock,” dedim. “Sonra da defol.”

“O berbat olayı içine attın,” diye mırıldandı.

Gözlerine bakıp, “*Beni bırak ve defol!*” diye bağırdım.

Sırtımdaki elini daha da sıkı bastırdı; parmakları hâlâ saçımdaydı, başparmağıyla elmacıkkemiğimi okşayacak kadar elini kaldırdı.

“Seninle sevişen ilk erkek bendim, değil mi, bebeğim?”

Aman Tanrım.

“Beni bırak ve defol,” diye fısıldadım.

“Tess.”

Sustum.

“Bu konuda konuşman gerek,” dedi. Bakışlarım kulak memesine kaydı. “Gözler,” deyince, tekrar suratına baktım.

Yine bir şey söylemedim.

Gözlerime bakmaya devam etti.

Sonra alçak sesle, “O noktaya gelmemek için bekledim, Tess. Heller’la ilgili o boktan mesele sona erene dek, ismin temize çıkana dek, yolumuza devam edebileceğimiz an gelene dek bekledim. Ama kahrolası gözlüğün ve seni her öptüğümde suratında beliren o şirinlik bana her seferinde bir mucize yaşıyormuşsun izlenimi verdi. *Kahretsin.*” Başımın arkasındaki eli gerildi. “Kahretsin, bebeğim, içime işledin, senden uzak duramadım.” Başparmağı elmacıkkemiğimi okşadı ve gözlerindeki ifade daha da yakıcılaştı. Kendi kendine mırıldanır gibi bir şey söylediğinde sesi boğuk çıktı. “Boşaldıktan sonra, suratın daha da güzel oluyor.”

“Lütfen beni bırak ve git,” diye fısıldadım yine.

Başını salladı. “Mesele, işim ve işimin o boktan kısmı. Sana şunu söyleyeceğim, Tess. O adamın seni incittiğini bilseydim, sana asla yalan söylemezdim. Asla, Tess.” Sesini alçaltıp suratını biraz daha yaklaştırdı. “Buna inanmalısın,

bebeğim. Biliyor olsaydım, bunu asla yapmazdım.”

“Ama yaptın.”

Eli biraz daha gerildi. “Bilmiyordum.”

“Yine de yaptın.” Tezgâha yaslanıp başımı geriye ittim.

“Sana hiç yalan söylemedim. Bir kere bile. Ama sen ta en başından sonuna kadar bana yalan söyledin.”

Eli yine gerildi ve gözleri parıldadı. “Bu doğru değil, Tess. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun.”

“Haklısın, *Brock*. Daha önce söylediğin şey konusunda haklısın. Benimle sevişen ilk erkek sensin. Ama bunu yaptığımızda, ismini bile bilmiyordum.”

“O kahrolası herifin yakalanması gerekiyordu,” diye bağırdı.

“Evet, yakalanması gerekiyordu ama vaktimi ve sevgimi çok çok kötü bir evlilikten sonra verdiğim ilk adamın, bir suçlu olduğu kesin olan eski kocamla aramdaki olası bir suç ilişkisini araştıran kişi çıkması kendimi iyi hissettirmiyor.”

“Evet, öyle başladı ve tam bir saat sürdü. Karşıma geçip gözlerimin içine bakarak durduğumuz anı bilmediğini söyleme bana. Biliyorsun, çünkü kahrolası yalancının tekisin.”

Haklıydı. Biliyordum. Saniyesini biliyordum. Gece yatağında yatarken, ben de bunu düşünmüştüm.

O yüzden, yanıt vermedim.

Konuşmaya devam etti. “Yapmam gereken bir iş vardı ve bu meseleyi temize çıkarmak istiyorduk. Bu işe karışmadığınızı biliyordum ama emin olmam gerekiyordu. O yüzden, onlar seni karakola götürmeden ve sen her şeyi açıklığa kavuşturmadan önce, onları da ikna etmeye çalışmalıydım.”

“Yani bunları beni korumak için mi yaptığınızı söylüyorsunuz?”

“Hayır, işimi yaptığımı, senin temiz olduğunu ve korunmaya muhtaç olmadığını söylüyorum. Dört kahrolası aydır

işimi çok ama çok sevdiğimi söylüyorum.”

İşte *bu* nefesimi kesti. Öyle ki konuşamadım bile.

Brock benimle aynı sorunu yaşamıyordu. “İsmimi bile bilmiyordun Tess, ama onca zamandır sana aittim ve sen bunu biliyordun.”

Yine boynuna baktım.

“Bebğim, *gözler*,” diye inlediğinde, bakışlarımı yine gözlerine çevirdim.

“Neden buradasın?” diye sorduğumda iç çekti.

Sabırsızlıkla, “Doğruyu mu bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Bu konuşmadan ne bekliyorsun?” dedim ısrarla.

Başını salladı ama bana bakınca, gözlerinin parladığını hissettim. Ruh halinin yarattığı gerilimin, espri anlayışıyla birlikte gelen ve bir nabız gibi atan tatlı uğultusuyla odayı doldurdu.

“Sence bir kadını bir tezgâha kısıtırmış kollarımda tutarken ve en sevdiğim tişörtüm kremayla kaplıyken kaç konuşma yapmış olabilirim?”

Tanrım.

Brock’un seksi olduğu düşüncesinden, Brock’un hayatından çıkacağı düşüncesine odaklanmam gerektiği için elimden geleni yapmaya çalıştım.

“Bilmiyorum. Seni o kadar da iyi tanımıyorum sonuçta.”

Gözlerime bakarak yanıt verdi. “Eh, sana biraz daha fazlasını söyleyecek olursam, bu sorunun yanıtı yok. Bir kaltak bana tavır yapıyor, suratımın dibinde bağılıyor, Charlie Daniels’ıma krema bulaştırıyor. O sen değilsen, şu kapıdan hemen çıkıp giderim.”

“Bana kaltak diye hitap edilmesi hoşuma gitmiyor,” dedim ters ters.

Suratını benimkine yaklaştırdı, gözlerinin alaycı bir ifadeyle parladığını gördüm. “Şu anda, hayatım, sadece

bana direnmek için direniyorsun. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Lanet olsun. Haklıydı.

Gözlerinin içine baktım.

“Şu anda bunu yapacak halim yok. Pastayısüslemeyi tamamlamam gerek. Gömleğimide değiştirmem gerek, çünkü üstüm başım krema oldu ve bir bebek partisine yetişmeliyim.” Başını hafifçe kaldırdı, ensemdeki parmakları saçlarının arasına girdi. Sonra aşağı doğru ilerleyince, beni kollarına almış oldu.

Ah, bunu nasıl da özlemiştim. İsteddiği zaman çok tatlı olabiliyordu. İyi bir ruh hali içinde olduğunda, harika olabiliyordu. Ama çok alıngan da olabiliyordu. Bana sarıldı, önce sıkıca tuttu, sonra ellerini gevşetti. Bunları yaparken güldü, ben gülerken sarılmaya devam etti ve sarılırken beni öptü, sonra da sırf öyle yapmak istediği için sarıldı.

Bunu özlemiştim.

Kahretsin.

“Ne zaman eve döneceksin?” diye sordu.

“Sonra.”

“Ne kadar sonra?”

“Sonra sonra işte,” dedim kaçamak bir yanıt verip.

Bana biraz daha sıkı sarıldıktan sonra, alçak sesle, “Tess,” dedi.

Siktir.

“Bilmiyorum. Sonra işte. Yedi? Sekiz?”

“Ben dokuzda gelirim,” dedi.

Kahretsin.

“Neden kahve içmek için plan yapmıyoruz?”

“Aptal olmadığım için olabilir mi?”

Kahretsin!

Sadece kahve içme sözüyle bu işten kurtulamayacaktım; o da bunu gayet iyi biliyordu.

Konuşmaya devam etti: “Ama önce bana neden evini satılığa çıkardığını söyleyeceksin.”

“Bir değişikliğe ihtiyacım var,” dedim.

“Evet,” dedi sıkıca sarılarak. “Bunu görebiliyorum. Memelerinde ve poponda harika duran beş kiloyu vermişsin. Şık elbiselerle topuklu ayakkabıların yerine, bir gömlekle blucin giymişsin. Gözlükten kurtulup lens takmışsın. Şu anda hoşuma giden tek şey saçların, bebeğim. Daha uzun ve rengi açılmış görünüyor.”

Saçlarımdan hoşlanmıştı.

Bunun içimde hoş bir duygu uyandırmamasına gayret ettim ama içim bir hoş olmamış rolü yapıyormuş izlenimini vermekten kaçınmadım.

“Brock, cidden, bunu daha sonra konuşabilir miyiz?”

“Nereye taşınacaksın?” diye sorunca, bunu daha sonra konuşamayacağımızı anladım.

“Henüz karar vermedim,” diye yalan söyledim. Ben bunu söyler söylemez, keyfinin ve iyi ruh halinin bir anda yok olduğunu fark ettim. Gözlerini kısıp bana baktı.

“Tanrım, Tess, lanet olasıca yaralarını yalayarak geçirdiğin şu üç ay birlikte olduğumuz dört ayı, bana numara yapamayacağını unutturacak kadar mı sildi?”

Ben de gözlerimi kısıp ona baktım. “Hiç hoş değil.”

“Hayır, hoş olmayan şey, yaralarını yalamanın üç kahrolası ay sürmüş olması ve kıcıımı kaldırıp buraya gelmeye beni zorlamış olman. Ama bunları akşam konuşacağız.”

Her yanının kaskatı kesildiğini hissettim. “Bu gece buraya o yüzden geleceksen, hiç gelme daha iyi.”

“Tamam, anladım,” dedi homurdanarak. “Bu mesele- nin seni küstahlaştırdığını görüyorum. Benim Tess'im onu ilk gördüğüm dakikadan ona iyi geceler öpücüğü verdiğim ana dek çok tatlıydı. Olanların çok boktan olduğunu, ak-

lını karıştırdığını biliyorum. Bunu seninle birlikte aşmak istiyorum ama şunu bilmelisin: Bu engeli bir kere aştık mı, bizi bu olaya bir daha geri döndürmeyeceksin. O yüzden, sorunu temelinden halletmemiz gerek. Bu engeli aştık mı, ileriye bakacağız. Bu akşam dokuzda buraya geleceğime, üç ay önce halletmiş olmamız gereken bu sorunu halledeceğimize ve nerede olduğumuza bakacağımıza ortaklaşa karar verdik. Ama şu anda sen bana ne yapacağını söylüyorsun.”

“Hiçbir şey konusunda ortak bir karar vermedik, Brock. Sen buraya geleceğini söyledin. *Ben* de kahve içelim dedim.”

“Saçmalama, Tess. Kahve falan içmeyeceksin.”

“Gördün mü?” diye bağırdım. “Jake Knox tire Brock Lucas’tan uzaklaşmak da dahil olmak üzere, farklı şekillerde yoluma devam etmeye çalıştığımı göremiyor musun?”

Çok çok çok *yanlış* bir şey söylemiştim.

Bunu kollarından birini daha da sıkışından, diğerininse sırtımda başımın arkasına uzanıp bana yaklaşmasından anlamıştım. Beni tezgâha dayadı ve suratının dibine yaklaştı.

“Seni gözetliyordum,” dedi. “Calhoun bana çok dikkatli olacağına söz verdi. Ben de onu izliyordum, çünkü verdiği sözü tutmadığı takdirde o lanet olasıca boğazını koparacağını söyledim. Sana zarar vermediği konusunda emin olmak için de yapmam gerekenleri ertelemedim.”

Aralanan dudaklarım ve fal taşı gibi açılan gözlerim haricinde, kaskatı kalmıştım. Brock konuşmaya devam etti.

“Öyle yapmadı. Seni zorladı, yerle bir etti ve yerle bir olduğunda söylediğin şeyden haberim yoktu, bebeğim. Calhoun da bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Ama şunu söyleyeyim: Ağzından çıkan o dört sözcüğü *asla* unutmayacağım. O lanet dört sözcük asla çözülemeyecek biçimde içimin derinliklerine yerleşti. O herifin peşinden gitmeyeyim ya da sana ulaşmaya

çalışmasın diye beni buraya sürmek zorunda kaldılar. Sonra çekip gittin. Bunu yapmış olman, buna ihtiyaç duymamandan ve verdiğin sözü tutmamandan daha fazla kızdırdı beni. Ama buna ihtiyacın vardı. Sonra, benden uzak durdun. Bakıyorum da bu süreyi etrafına duvar örmek için kullanmışsın ama umurumda değil. O gece, kadınıma tecavüz edildiğini, üç ay boyunca bunu bilmeden yaşadığımı öğrendim. Artık bu şekilde yaşamak, aklının nerede olduğunu düşünmek istemiyorum. Buna bir son verdim, Tess. O yüzden, bu gece saat dokuzda tekrar geleceğim, her şeyi konuşacağız, sonra da durumumuza bakacağız. Artık Heller'dan kurtuldun; yaptığın işler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, soruşturmanın bir parçası değilsin ve temize çıktık. Artık bu konuya seni dahil etmeyeceğiz ama şu anda... Şu anda, hayatım, bana neden ön bahçende lanet bir satılık ilanı olduğunu söyleyeceksin. Bana bu evi çok sevdiğini ve ölene dek burada yaşayabileceğini söylemiştin oysa.”

“O ses,” dediğimi duydum. Gözlerini kırpıştırıp bana baktı. “Ne?”

“Şey sırasında... Ajan Calhoun... Ben...” Durup dudaklarımı yaladım. “Soruşturma odasının dışında bir gümbürtü kopmuştu. O, sendin.”

“Evet, bebeğim, duvara bir sandalye fırlatmıştım.”

Duvara bir sandalye fırlatmıştı.

Oydu.

Oydu.

O, *duvara bir sandalye* fırlatmıştı.

Gözlerimi yumup başımı göğsüne dayadım ve bedenimin onun kollarında gevşediğini hissettim.

Brock tecavüze uğradığımı itiraf ettiğimi duyduğunda, duvara bir sandalye fırlatmıştı.

Bunu idrak etmeye çalışırken, senelerdir birikmiş

pislikleri ılık bir su adeta alıp götürmüş gibi hissettim.

Tanrım.

“Tess.” Başımı sıkıca tutup, diğer koluyla beni sardı.

Gözlerimi açınca, tişörtünü gördüm.

“Bu gerçekten de en sevdiğin tişörtün mü?” diye sordum başımı kaldırmadan.

Çenesini başımın yan tarafına indirirken sakallarının saçlarıma takılmasından önce, bir anlığına gerildiğini hissettim.

Sonra kulağıma, “Evet,” diye fısıldadı.

“Eski ve pespaye bir şey.”

“Aynen öyle,” dedi.

Gözlerimi yine yumdum. Sonra gülümsedim. Gözlerimi açıp başımı geriye atınca ve Brock cıva rengi gözlerini gözlerime dikince, gülümsemem silindi.

“Markete uğrayıp bebek partisinden sonra birkaç bira almanı ister misin?” diye sordum. Bunu duyunca, odanın havası normale döndü. Ilık ve ağır, ateşli ve tatlı hale geldi.

En sevdiğim ruh hali buydu. Sınırları yoktu.

Kahretsin, bunu da özlemiştim.

“Evet bebeğim,” dedi fısıldayarak.

“Tamam,” dedim.

Gözlerini kapatıp açtı ve başını geriye attı.

Sonra beni öptü. İlk başlarda hafif ve nazik olan öpücüğü, ılık, ağır, ateşli ve tatlı oldu.

Ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissettim. Eski tişörtünün üstünde, sırtında duran parmaklarım da kıvrıldı.

Tamam tamam. Cidden.

En çok bunu özlemiştim.

Başını kaldırdı, ensemdeki eliyle saçlarımı boynumun bir yanında topladı. Başparmağıyla çenemi alttan tutup başımı kaldırdı.

“Nereye gidiyorsun, hayatım?”

“Kentucky’ye.”

Gözlerini ağırca açıp kapadı. Sonra, “Kentucky mi?” dedi. Omuz silktim.

Sırıttı.

Alçak sesle, “Tamam, bebeğim, bunu da sonra konuşuruz,” dedi.

“Tamam,” dedim hemen.

Bakışları yüzümde dolaştı, sonra elini kaldırıp başparmağıyla yanağımı okşadı; parmakları dudaklarıma kaydıkdan sonra başını eğdi ve dudaklarını kısacık bir anlığına başparmağının olduğu yere dayayıp geri çekti.

“Sonra görüşürüz bebeğim,” diye fısıldadı.

“Görüşürüz, Zayıf.”

Bunu duyunca, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Ayak parmaklarımdın yine kıvrıldığını hissettim.

Sonra, gitti.

Dördüncü Bölüm

İşine Bağlı

“Bu pasta o kadar güzel ki insan kesmeye kıyamıyor!” diye bağırdı Ada, bebek partisi için yaptığım kocaman pastaya dalmadan önce.

Etrafımdaki kadınlar bir dilim Tess O’Hara pastası yiyeceklerini düşünerek heyecanla konuşurken nazıkçe gülümsedim. Böbürlenmek gibi olmasın ama pastalarım ve minik keklerim yerel gazetelerde haber olmuştu, çünkü hem muhteşem görünüyorlardı, hem de çok lezzetliydiler. Fırınım, açıldığı andan kapanana dek, sabahın onundan akşamın yedisine kadar, haftanın her günü tıklım tıklımdı. Vanilyalı bu pasta, kremayla ve şekerlemeyeyle süslenmiş sarı renkte kekten yapılmıştı. Basitti ama muhteşemdi. Ben bile herkesin bayılacağını biliyordum.

Ada’nın minnacık dilimler kesip bunları mavi ayıcık desenlikâğıt tabaklara koyuşunu izleyen kadınların konuşması kesildi.

İşte.

Ada böyleydi.

Bana kaç kişinin geleceğini söylediğinden, otuz beş santimlik, dört katlı, herkesin kalın dilimler alabileceği, bol bol yetecek bir pasta yapmıştım. Ama Ada kendisine ve Vic’e kalsın diye minnacık dilimler kesiyordu.

İç çekip orada ne işim olduğunu düşündüm. Ada üç sene önce Vic'le tanıştığında otuz altı yaşındaydı ve biyolojik saati hızla ilerlediğinden, NORAD'daki personel durumunu izliyordu. Derhal nişanlısını kocası yapmak gibi kutsal bir görev üstlenmişti. Vic de şimdi doğacak bebeğinin babası olduğundan, Ada aslında hayatımda yok gibiydi. Beni önce nişan partisine, sonra gelin hediye partisine, nikâhına ve bebek partisine pasta yapmam için aramıştı. Onun için yaptığım pastalardan sadece ikisinin ücreti ödenmiş ve her ikisinde de indirim istemişti (ben de aptallık edip onu kırmamıştım). Onu sadece pastaları yaptığımda görmüş, bu zamanların hepsinde de hediye almak zorunda kalmıştım. Bunların haricinde, Ada zamanını Vic'i kusursuz bir banliyö kocasına dönüştürmek için yontmakla (gerektiğinde bir keski ve çekiçle), nikâh töreni planlamasıyla, ev avıyla, ev dekorasyonu ve bebek yapmakla geçirmişti. Hepimizin hediye alması ve hayatının dönüm noktalarını kutlaması haricinde, bir arkadaşına ihtiyaç duymuyordu.

Önceki sene bana bir Noel kartı yolladığını bile hatırlamıyordum.

Dahası, kendi dönüm noktamı düşünmem gerekiyordu. Orada olmak zorunda değildim.

Tamam, belki benimki bir dönüm noktası sayılmazdı. Ama her neyse, çok önemliydi, çünkü Brock "Zayıf" Lucas'la mutfağımda yaşadığım şey son derece kayda değer bir olaydı.

Biliyordum.

İncecik pasta dilimleriyle dolu tabakları ve üstlerindeki açık mavi plastik çatalları dağıtırken, oradan nasıl ayrılabilceğimi düşündüm. Ama tabaklardan birini yanımdaki kadına verdiğimde, kadın asabi bir sesle "Hergele," diye mırıldandı.

Bunu duyunca şaşırıp kadına baktım. Elindeki tabakta

duran, incelikten neredeyse şeffaf pasta dilimine bakıyordu ve sesinden anladığım kadarıyla hayli gergindi.

Onu tanıımıyordum, o gün tanışmıştım. İsmi Elvira'ydı; koyu kahve tenliydi, saçları şık bir biçimde kesilmiş, uzun kâküllerinin uçlarına altın rengi röfleler atılmıştı ve üstünde muhteşem bir dekolteyi sergileyen askılı turuncu bir bluz, biçimli poposunu ön plana çıkaran daracık bir etek vardı. On iki santimlik topuklu, ince burunlu ayakkabılar giymemiş olsaydı benden kısa görünürdü. Partiye muhteşem görünümlü kadınlarla gelmişti. Hepsiyle de Ada'nın "beni kutla" temalı dönüm noktası partilerinde tanışmıştım. Bunlardan biri, Gwen isimli dünyalar güzeli bir sarı şındı. İnce uzun, mankene benzeyen Tracy isimli bir başka sarışın ve yine manken gibi uzun boylu, narin yapılı Camille isimli bir de Afro-Amerikalı vardı.

Elvira haricinde hepsiyle daha önce tanışmıştım.

"Ada'yı nereden tanıyorsun?" diye sordum bana baktığını görünce.

"Kaltağı tanımam. Üstünde ne bal ne tuz olan, kahrolası kabuklarıyla duran fıstıklar ikram eden, herkese incecik pasta dilimleri veren bir kaltağı tanımak da istemem. Bektan. Bu ne? Delilik," dedi. Ben de verdiği yanıtın deliliğinden ona bakakaldım. Dürüsttü ama biraz çatlaktı.

"Öylesine mi geldiniz yani?" diye sordum.

"Hayır. Beni buraya fasulye sıırığı sürükledi," dedi ince uzun, mankene benzeyen Tracy'yi başıyla gösterip. "Yalnız gelmek istemedi. Gwen'le Cam hiç gelmek istemediler. Şimdi nedenini anladım. Trace altın kalplidir ama insanlar onu ezdiğinde, hatta bunu yüksek topuklu ayakkabılarla yaptıklarında bile, kendisini koruma kapasitesine sahip değildir. Bizi ikna etti ve çalıştığı mağazada personel indirimi uygulayacağını söyledi. Neiman'da çalışıyor."

“Hı-hı,” diye mırıldandım neden söz ettiğini gayet iyi bildiğimden. Benim de hayatımda Neiman’da personel indrimi vaadiyle gittiğim, çok berbat bir bebek partisi olmuştu. Ama o dönem son ermişti. Yaklaşık altı yaşımdan beri sık sık yaptığım üzere, hayatımda yeni bir sayfa açmıştım. Christina Louboutin’in değil, Harley Davidson’ın önemli olduğu bir dönemdi bu.

Bunları düşünürken kadın aniden, “Bu boktan duruma yeteri kadar katlandım,” deyiverdi. “Gidip birer kokteyl içelim.”

Bir şey söylememe fırsat vermeden ayağa fırladı, eline aldığında çingırdayan kocaman çantasını omzuna taktı ve elimden tuttuğu gibi beni koltuktan kaldırdı.

Sonra, yüksek sesle, “Sigara molası!” diye bağırdı. Herkes bize döndü. Bazıları şok olmuş gibiydi. O günlerde, birisi esrarlı bir sigara yaksa kimsenin kılı kıpırdamazdı ama bir normal sigara yaktığınızda halk tarafından taşlanarak öldürülebilirdiniz. Yine de çoğu bize gıptayla baktı ama bunun sebebi muhtemelen sigara içmek istemeleri değil, Elvira ve benim gibi oradan bir an önce gitmek istemeleriydi.

“Sigara molası mı?” dedi Ada suratını tiksintiyle buruşturarak.

“Evet, arka veranda olur mu?” diye sordu Elvira ama yanıt vermesini beklemedi. Beni Ada’nın dergilerden fırlamışçasına güzel banliyö evinin arka tarafındaki sürme cam kapıya sürüklerken, çenesiyle de arkadaşlarına gelmelerini işaret etti.

Gitmekten başka çarem kalmamıştı ama giderken Martha’ya bir bakış fırlattım; kışını kaldırıp benimle gelmesini ima ettim. Martha’yı ilkokul beşinci sınıftan beri tanırdım. Ona yakın olabilmek için Denver’a taşınmıştım. Damian’la evlenmeden önce de ikimiz ev arkadaşydık. Damian’dan ayrıldıktan sonra, yine Martha’yla yaşamış-

tım. Dolayısıyla, Martha bir bakışımdan ne demek istediğimi anladı ve ayağa kalktı.

“Buz,” diye emretti Elvira. Tracy tamam der gibi başını sallayıp mutfığa giderken, Elvira da beni dışarı çıkardı.

Sonra elimi bıraktı ve verandada, yine dergilerden fırlamış gibi görünen bahçe mobilyalarının olduğu tarafa yöneldi. Bir sandalyeye oturup pasta dilimini tek seferde ağzına tıktı (dilim o kadar inceydi ki bunu yaparken pek zorlanmadı). Tabağı masaya bıraktı, kocaman çantasını yine çingırdatarak açtı ve şaşkın bakışlarının altında, çantasından kozmopolitan kokteyli için gerekli olan malzemeleri çıkarmaya başladı (bunlara paslanmaz çelik bir shaker da dahildi). Bu sırada Martha, Gwen, Camille ve ben masanın etrafına toplandık.

“Aman Tanrım, Tracy’yi bu yüzden gırtlaklayacağım. Ada denen kaltak Vic’le tanışmadan önce de ondan nefret ederdim. Ama bu parti o kadar boktan ki eski savaş mahkûmları katılmış olsaydı, mahkûmiyet günlerini özlemle anlatırlardı,” diye mırıldandı Camille.

“Vic’i *gördünüz* mü?” diye sordu Gwen Camille’e. Camille başını sallayarak hayır deyince konuşmaya devam etti. “Eski halinin gölgesi olmuş resmen. Eskiden Broncos, Nuggets, Rockies ve eski Chevy Chevelle’iyle yatıp kalkardı. Şimdiyse, Elway eşofmanları yerine takım elbiseler giyiyor, bir minivan kullanıyor ve daha Ada bebeği doğurmadı bile.”

“Zavallı Vic,” diye mırıldandı Martha.

“Ne zavallısı be?” dedi Elvira, shaker’a votka koyarken. “Biraz erkek gibi davransın, kadınına söz geçirsin.” Camille’le Gwen’e bakıp, “Siz kaltaklar biliyorsunuz neden söz ettiğimi,” dedi.

İki “kaltak” da bana ilginç gelen bir tavırla evet anlamında başlarını salladı. Elvira’nın neden söz ettiğini gayet iyi

biliyor gibiydiler. Ben bilmiyordum, öğrenmek istiyordum ama sormama fırsat kalmadan cam kapılar yana kaydı. Arkama bakınca muhteşem, dünyalar güzeli Tracy'nin elinde buz dolu iki bardakla, dergiden fırlamış bir verandada değil, bir podyumda salınır gibi yanımıza geldiğini gördüm.

"Tamam, şunu söyleyeyim, buraya çıktığımıza sevindim, çünkü neden sinirlendiğini merak ettim," dediğini duydum Martha'nın. Ona bakınca, bana baktığını ve benimle konuştuğunu anladım.

İyiye işaret değildi.

Martha, Elvira'nın boylarındaydı. Yani, bir elli falandı. Ama o sırada benim ayaklarımda siyah tabanlı, kayışları parlakgümüş rengi terlik tarzı bir şey olduğundan ve o da on santimlik dolgu topuklu ayakkabılar giydiğinden, benden daha uzundu. Kusursuz görünüyordu: Koyu kahve kıvrıkcık saçları, solgun teni ve mavi gözleriyle harika görünüyordu. Ayrıca, beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu (en azından, bilmesine izin verdiğim yönlerimi iyi biliyordu). Her yere geç kalırdı, her zaman telaşlıydı ve hayatı büyük bir dramdı. Ama birbirimizi çok severdik ve başımıza ne gelirse gelsin sevmeye de devam edecektik. Onunla hem iyi hem kötü günlerimiz olmuştu. Martha'nın kötü günleri daha çok olmuştu aslında. Büyük sorunlar yaşadığında elini tutmuş, ona destek olmuşum. Martha da buna minnettar kalmıştı ve bunu bana belli etmekten hiç çekinmezdi.

Bunlar bir yana, Martha son derece nazık, anlayışlı ve düşünceli olabildiği halde, insanı rahatsız edecek bir şey söylemesi gerekiyorsa lafını da sakınmazdı.

O anda da aynen öyle yapmak üzere olduğunu hissettim.

Bu yüzden, sahte bir masum tavır takınıp, "Ne oldu?" diye sordum.

"Ne mi oldu?" dedi masum ifademe bir an bile kanma-

yıp. Kaşlarını havaya kaldırıp konuşmaya devam edince, onu kandıramadığımı anladım. “Kızım, evine girdiğimde suratın... Suratın...” Başını salladı. “O surat ifadeni görme-liydin. Hâlâ neden öyle allak bullak olduğunu *bilmiyorum*.” Sonra, o surat ifadesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor-muşum gibi parmağıyla parmağımı dürtükledi ve konuş-maya devam etti. “Tek bildiğim şu: üç aydır seni zapt etmek mümkün değildi, hızına kimse yetişemiyordu ama şimdi bir rüya âleminde yaşıyormuş gibi dalgınsın.”

Kahretsin.

Martha’nın hiç bitmeyen dramlarını yaşarken, etrafında olup bitenlerin gayet farkında olduğunu unutmamam gere-kirdi.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum,” diye yalan söyledim.

“Tabii ki biliyorsun,” dedi Elvira kokteyl shaker’ına buz koyarken.

“Şey...” diye mırıldandım. Onunla daha bir saat önce ta-nışmıştım, ne yaşadığım konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Çok yetenekliyimdir,” dedi Elvira sormadığım soruya yanıt vererek. “İnsanların surat ifadelerini okurum.” Kok-teyl shaker’ını kapatıp sallamaya koyuldu. “Şu anki surat ifaden, *aynen* arkadaşının söylediği şeyi gösteriyor.”

Kahretsin.

Herkesin bana baktığını hissettim ama konuşan Martha oldu.

“Tamam, Tess. İşine karışmadım, çünkü Jake’ten *hoş-lanmadığımı* biliyorsun. Ama surat ifadeni görünce, artık dayanamadım.”

Kahretsin.

Bunu söyledikten sonra, Martha masadaki güzel kadın-lardan oluşan gruba baktı ve, “Bir adamla çıkmaya başla-dı,” diye açıklama yaptı. “Adam yakışıklı, yani yakışıklı

derken, *ateşli* bir tip demek istiyorum.” Parmağını yalayıp havada kaldırdı ve cız sesi yaptı. “Ama adam baş belası.”

Bu konudan söz etmek istemediğimi söylemek güvenli olurdu ama bu konuda özellikle Ada’nın kusursuz verandasında, tanımadığım kadınlarla kozmo kokteylleri içerken, bulunmak istemediğim berbat bir bebek partisinin ortasında konuşmak istemediğimi söylemem daha güvenli olurdu. Bu arada, Brock saat dokuzda evime gelecekti, konuşacaktık; bu yüzden eve gidip hazırlanmak istiyordum.

“Martha...” diye lafa girdim.

“Hayır arkadaş,” dedi Martha lafımı kesip. Parmağını suratıma doğrultunca, Elvira, “Hasiktir, bu iş ciddi,” dedi. “Kız arkadaşına parmağını kaldırdı.”

Martha elini indirip güzel kadınlara bakarak devam etti. “Bu adam her şeye sahip. Havalı, boğuk sesli, saçları, poposu her şeyi kusursuz. Parmaklarımı kol kaslarında gezdirmek için ruhumu satardım.” Öne eğilip yarı fısıldayarak, “Ellerinden ve kollarından fırlamış damarlar var, *muhteşem* bir şey,” dedi.

Tanrım.

İşte bu lafı dikkat çekti.

“Hı-hı, anlıyorum,” dedi Elvira’yla Tracy bir ağızdan. Gwen gibi onlar da Martha’nın suratına dikkatle bakıyor, anlatmasını bekliyorlardı. Ama Camille bana bakıyordu.

Martha devam etti. “Ama bu kızı dairesine götürdü mü? Hayır. Nerede çalıştığını biliyor muydu? Hayır. Adamın arkadaşlarıyla tanıştı mı? Hayır. Ailesiyle? Yok canım. Hep bu kızın dairesine ya da başka bir yere gidiyorlardı. Asla güzel bir yemek yemediler. Asla şık şıkırdım giyinmesini isteyip onu güzel bir yemeğe çıkarmadı. Adam hep *onun* arkadaşlarıyla tanıştı. *Onun* fırınına geldi. Yani, bu adam ailesinden kalan mirası yiyen yalnız bir kurt bile olabilir

ama görebildiğim kadarıyla öyle çok parası falan yok. Adam aradığında, yanıt verdi. Yanıt veremediğinde, adam mesaj bıraktı, o da hemen geri aradı. Adam onunla buluşmak istedi, arkadaşım ona nerede ve ne zaman diye sorup gitti.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Gwen. Kadınlarda hayal kırıklığı yarattığım belliydi.

“*Aynen* öyle. *Tanrım*,” dedi Martha. “Ona biraz ağırdan almasını söylediğimde, beni dinledi mi? Hayır. Dört ay gibi bir sürede erkeğinin dairesini görmüş olması, en azından bir arkadaşıyla tanışmış olması gerektiğini söylediğimde beni dinledi mi? *Hayır*. Neler olduğunu anlamıştım. Ona kapılmıştı. Yani, Melissa Etheridge bile bu adama kapılır. Adam resmen *kadınların kapılacağı* türün canlı örneği. Ama bir kızın biraz ağır davranması, her şeyini bir anda vermemesi gerekir.”

Yine onu susturmaya çalıştım. “Martha...”

Parlak mavi gözlerini bana çevirdi. “Hı-hı, Tess. Her şeyini verdin bu adama. Son üç aydır, Jake Knox yer yarılmış da içine girmiş gibi, bir kere bile ondan söz etmedin, bir kere bile adamı görmedik.” Bana eğildi. “*Biliyorum*.” Geriye yaslandı. “Sona erdi. Çünkü sen her şeyini bir anda tüket-tin.” Kadınlara döndü. “Birden, yirmi beş senedir ona al dediğim lensleri gidip aldı. Birden, haftada üç gün kickboks derslerine gitmeye başladı. Birden, yeni bir fırın açmak için yer aramaya, işini büyütme planları yapmaya başladı. Dahası, o çok sevdiği evini satışa çıkardı ve Kentucky’ye taşınmaya karar verdi. Birden, yeni bir kuaföre gitti ve görünümünü değiştirmek için üç yüz dolar bayıldı. Birden, artık Nordstrom’dan değil, Biker Babes ‘R’ Us’tan giyinmeye başladı. Şimdi, hepimizin de bildiği gibi, bir kız cidden yakışıklı bir erkek tarafından terk edildiğinde, elinde iki seçenek kalır. Kızını derhal en yakındaki LaMar restoranına atar

ve yirmi kilo alana dek her şeyi silip süpürür. Erkeklerden vazgeçer, bira göbekli, ona tapan bir ezikle çıkmaya başlar. Ya da görünümünü değiştirir, yeni bir poposu olsun diye kickboks yapmaya başlar ve kendisini işine verir. Yani, onu tekrar görebileceği ve ‘Bak nelerden vazgeçtin sersem’ diyebileceği an için yaşar.” Martha bana baktı. “Sen de bunları yapıyorsun işte.”

Bunları yapmıyordum.

Daha doğrusu, *tam olarak* yapmıyordum.

“Canım...” diye bir şey söylemeye çalıştım ama yine lafımı kesti.

“Ama bugün bakışlarında yeni bir şey gördüm. Bir şeyler değişmiş. Bence erkeğin geri döndü. Yine, hayatının erkeği olduğu rüyasına kapılmak üzeresin ama adamın her yanı *hayatının erkeği değilim* diye bas bas bağırıyor.”

“Hay ağzına sağlık kardeşim,” diye Elvira onu gaza getirdi.

“Şey... Kabalık etmek istemem, ama...” Kız çetesine baktım. “Sizleri hiç tanımıyorum ve...”

Bu sefer, Elvira araya girdi. “Doğru. Bizi hiç tanımıyorsun, aynen öyle. Ama kız arkadaşının söylediklerine bakılacak olursa, birilerinin araya girme vakti gelmiş. Eh, bizler de memeli ve popolu kişiler olarak bunu yapabiliriz. Camille’in memeleri yoktur gerçi ama neyse ki poposu fena değildir. Tanrı ona yeteri kadar popo vermiş. Neyse, demek istediğim, bizler bir kulübüz. Üyelerimizden biri ne zaman birilerinin araya girmesini gerektirecek bir durumla karşılaşır, onu tanımasak bile müdahale ederiz.” Masadaki kadınlara bakıp, “Haklı mıyım?” dedi.

Söylediklerinin deli saçması olduğunu ama bir yandan da kadınlarla ilgili olarak söylediklerinin doğru olduğunu kabullenmek istemeyerek suratına baktım. Bunlara,

Camille'in tahta göğüslü olması ama güzel poposuyla bunu telafi edişi de dahildi.

"Haklısın, Elvira," dedi Tracy hevesle.

"Bence..." dedi Camille ama Elvira lafını kesti.

"Öt," dedi bana. "Jake denen bu herif geri mi döndü?"

"Öyle sayılır," dedim birden. Elvira kaşlarını beni ürkütecek bir ifadeyle havaya kaldırdı.

"Sayılır mı? Bir erkek nasıl geri dönmüş *sayılır*?"

"Şey..." diye mırıldanırken, Martha söylediği her şeyde haklı olduğu için onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Brock'la aramda geçenleri, Damian'ı, çok teşkilatlı, eski kocamın uyuşturucu operasyonunu ortaya çıkarmak için bir araya gelmiş özel tim tarafından sorguya çekildiğimi anlatmamıştım. O anda, bu tür şeyleri insanın kız arkadaşlarıyla konuşması gerektiğini fark ettim.

Elvira kokteyl shaker'ının kapağını açıp masadan bana uzattı. "İç biraz, kızım, için açılır."

Ne yaptığımı düşünmeden, kokteyl shaker'ına uzandım. Gözüme biraz ürkütücü görünen Elvira öyle dediği için aldım ve biraz içtim.

Kadın kozmo yapmasını iyi biliyordu doğrusu.

Yanımda duran Tracy'ye de içmesi için uzatıp geriye yaslandım ve derin bir nefes alıp konuşmaya başladım.

"Tamam, evet, anlatmadım..." Martha'ya baktım. "Çünkü ben... Yani... Olay çok karışık."

"Tanrım," diye mırıldandı Gwen yine.

"Konuşmaya devam et," dedi Martha yavaşça. Gözlerini benden ayırmadan pür dikkat bekleyince, onun endişelendiğini anladım.

Kahretsin.

"Bir kere, ismi Jake Knox değil, Brock Lucas," dedim. Masadaki herkesin gerildiğini hissettim ama Martha gö-

zünü dahi kırpmadan daha da büyük bir endişeyle bana baktığı için telaşla devam ettim. “O... Tamam, anlatacağım. Damian bir uyuşturucu patronu ve dokuz ay önce beni arayıp babasının hasta olduğuyla ilgili bir yalan attı. Ben de onunla öğle yemeği için buluştuğumda, aslında benimle barışmak istediğini söyledi.”

Martha, “Ne?” diye ciyaklayınca susmak zorunda kaldım.

Kolunu tutup hızla devam ettim. “Canım, bu... O kadar da önemli değildi.”

“O hergele seni arıyor ve önemli değildi mi diyorsun Tess?” dedi hışımla. Mavi gözleri öfkeden parıltıydı. Martha daha ilk baştan onun bir baş belası olduğunu bana söylemişti. Nedime elbisesi üstündeyken, nikâh törenimde üstüne düşeni yaparken de söylemişti. Damian’dan başından beri nefret etmişti.

Ben de bu yüzden ona Damian’ın bana vurduğunu ve tecavüz ettiğini anlatmamıştım. Bunu duysa, kesin çıldırırdı. Oysa benim biraz rahat nefes almaya ihtiyacım vardı, cinayetten hapis yatmaya değil.

“Haklısın,” dedim.

“Tabii ki haklıyım,” dedi hemen.

Derin bir nefes daha aldım. “Neyse, ona tabii ki barışmak istemediğimi söyledim. Ama Damian’ın nasıl birisi olduğunu bilirsin.”

Başın sallayıp masadaki kadınlara döndü. “O salak asla vazgeçmez. Zehirli dişlerini insana geçirir, *tüm* zehrini akıtana dek de durmaz.”

“Aaa, sanırım uyarı işaretlerini pek de iyi yakalayan bir radarın yok,” diye homurdandı Elvira.

“Hayır, radarı kötüden de kötü. Radarı çalışmıyor. Bozuk,” dedi Martha. O anda, Elvira’yla Martha’nın o kadar da iyi bir ikili olmadığını düşündüm. Denver diğer yerle-

re kıyasla huzurlu bir yerdi. Şehirde isyanların çıktığını, baskınların yapıldığını, ya da militanların bir yerleri ele geçirdiğini falan duymamıştım. Ama bu iki kadın bir araya gelirse, Denver Metropolitan Bölgesi'nde yaşıyan kadınların hepsini sersem erkeklere karşı örgütleyebilir, bir protesto başlatabilirlerdi.

"Devam et, kızım," dedi Camille alçak sesle. Ona bakınca, Gwen'le Tracy'nin anlayışlı birer ifadeyle bana baktıklarını fark ettim.

Tamam der gibi başımı sallayıp devam ettim. "Daha da kötüleşiyor."

"Tanrım," diye fısıldadı Gwen.

"Siktir," dedi Martha.

"Yapma ya?" dedi Elvira.

Devam ettim. "Dediğim gibi, Damian hapiste olan ya da bir ara hapis yatmış bir uyuşturucu patronu. Şimdi serbest ve duruşmasını bekliyor."

Martha dikkatle bana baktı. Bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Haber gazetelere çıkmıştı. Bir keresinde bana anlatacak olmuştum ama ben artık Damian'la ilgilenmediğim için kulak asmamıştım. O da ısrarcı davranmamıştı.

Yine devam ettim. "Ama beni aradığı ve aramaya devam ettiği için, polisonu araştırırken benim de operasyonlarında bir parmağım olabileceğini düşünmüş."

"Tanrım," diye mırıldandı Gwen.

"Siktir," dedi Martha.

"Yapma ya?" diye homurdandı Elvira.

Devam ettim. "Böylece... Bana yaklaşması için bir sivil polis ayarlamışlar. Bu polis de Jake tire Brock."

"*Hasiktir!*" diye bağırды Martha.

"Tatlım, sesini yükseltme," diye fısıldadım. Bedenim kası kesilmişti. Martha masadan uzanıp kokteyl shaker'ını

Camille'in elinden çekti ve meyve suyu içiyormuş gibi uzunca bir yudum aldı. Sonra, shaker'ı indirip bana baktı.

Devam etmemi istediğini anladım.

"Şey... Olanlar bundan ibaret aslında. Operasyonlarını yaptılar, ben de istemeden bu işe karışmış oldum. Evimi, arabamı, fırını aradılar, bilgisayarlarımda ve bir diğer banka hesabımda adli araştırma yaptılar, beni sorgulamak için karakola götürdüler. Sonra, onun kim olduğunu öğrendim, biraz konuştuk ve oradan çıkıp gittim."

Ben susunca, Martha derhal devam etti.

"Bak, Tess, bu Damian'ın baş belası olduğunu biliyordum. Gazetede o haberi okuduğumda hiç şaşırmamıştım."

Gözlerinin içine bakıp " demiştim sana" bakışını bekledim.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Hem sana o Jake tire Brock tire her ne boks, onun da sağlam pabuç *olmadığını* söylemiştim."

Dudaklarımı sıktım.

"Bir şey daha söyleyeyim, bunları bana anlatmadığına *inanamıyorum*."

Dudağımı ısırdım.

"Şimdi, söyle bakalım. Geri mi geldi?"

Dudağımı ısırmayı bırakıp yana kıvırdım. Martha gözlerini kısarak bana baktı.

Ona hiçbir şey anlatmadığım ama aslında anlatmış olmam gerektiği için, doğru şeyin yanıt vermek olduğuna karar verdim.

"Bugün açıklama yapmak için uğradı," dedim alçak sesle.

"Öyle mi? Ne dedi?"

"Şey... O... Yani..."

Diyecek bir şey bulamadım.

"Tanrım," diye fısıldadı Gwen yine.

Martha bana başı patlamak üzereymiş gibi bakarken devam ettim.

“Benimle konuşmak ve ilişkimizin ne durumda olduğunu görmemizi istiyormuş.”

“Ne durumda olduğunu mu?” dedi Martha. Pek de inandırıcı olmadığımı bilerek omuz silktilim. “Tamam, ne durumdasınız?” diye sordu.

“Akşam dokuzda bana gelecek,” dedim. Bunu duyunca gözlerini devirdi.

“Tanrım,” dedi Gwen’le Camille bir ağızdan.

Yine derin bir nefes aldım.

Martha bana bakıp yine gözlerini devirdi. “Yapma bunu,” dedi alçak sesle.

“Martha...”

Başını salladı. “Sana tekrar söylüyorum, Tess. Yapma bunu.”

“Ben...”

Kolumu tuttu. “Tamam, beni dinle. Cidden artık bir kez olsun şu kulaklarını aç ve *beni dinle*. Bu adam bir baş belası. Kötü haber. Tamam, düşündüğüm gibi bir baş belası değilmiş belki. Seni kandıran bir polis memuruymuş. Öyle olmadığını sanmıştım ama sırf yasaların doğru tarafında diye sana uygun olduğu anlamına gelmez.”

“Canım...”

Kolumu bırakıp başını salladı.

“*Beni dinle*, Tess,” dedi adeta tıslayarak. “Neden hayatını kafanı kuma gömerek yaşadığını bilmiyorum ama seni seviyorum ve sen de böyle birisin, böyle yapıyorsun, anlıyorum. Ama öyle yaptığın için, başın dertte olduğunda sana göz kulak olmak da benim görevim. Şu anda, başka bir şey yapmıyorum. Çok güzelsin. Tatlı, bal gibi tatlı bir kadınsın. Bu özelliğini çok seviyorum. *Herkes* bu özelliğini çok

seviyor. Kırk üç yaşındasın, en nihayetinde tüm gerzeklerin kralı olduğunu ispatlamış birisiyle berbat bir evlilik yaşadın ve hâlâ saf, masum ve şirinsin. Öylesin. İnan bana. Erkekler de öyle düşünüyorlar. Ama bu özelliklerin, seni birtakım sahtekârlar için hedef haline getiriyor. Bu tür oyunlara hayat ödünü kopardığı için kapılmadın ama hayatına, senin için doğru *olmayan* biriyle devam etmeyi seçtin. O adam hiçbir kadın için doğru değil. Kafasını kuma gömmeden yaşayan bir kadın ona bakar, keyifli vakit geçireceğini düşünür, yoluna devam ederdi. Sen öyle değilsin. Beyaz bahçe çitlerinin ve ölene dek ona muhteşem pastalar yapmanın hayalini kuruyorsun. Seni hedef alıp bu oyunu başlattı bu adam. Neden geri geldiğini de çok iyi biliyorum. Çünkü safsın, masumsun ve şirin olduğunu düşünüyor. Ama seni paramparça edecek, Tess. Bir güzel çiğneyip tükürecek. Bunu çoktan yaptı tatlı arkadaşım. Kafanı kumdan çıkar, ne tür bir adam olduğunu ve bunu tekrar yapacağını anla artık.”

“Hı-hı,” diye mırıldandı Elvira. Ona baktım.

Sonra, bu kadınların kulağına çok aptalca geleceğini bildiğim bir şey söyledim. “Hiçbiriniz onu tanımıyorsunuz.”

“Şey... Pardon ama tanıyoruz,” dedi Gwen. Şaşkınlıkla ona döndüm.

“Öyle mi?”

“Daha doğrusu, *ben* tanıyorum. Bir süre önceydi, ama... Şey...” Önce Elvira’ya, sonra bana baktı. “O... Erkek arkadaşım bu alanda çalışıyor ve bir ara Lucas’la kendimizi aynı olayın içinde bulmuştuk. O zaman da sivil çalışıyordu ve...” Susup hafifçe iç çekti. Sonra, nazikçe, “Kusura bakma, Tess,” dedi. “Ama bu adam o operasyonda da bir kızla birlikteydi. Kızın ismi Darla’ydı ve leş gibi, berbat bir kadındı. Ama Lucas kötü adamları alt etmek için onunla *birlikteymiş* gibi davranıyordu. Adamın işine bağlı olması kötü bir

şey değil ama Brock Lucas herkes tarafından *işine bağlı olmasıyla* tanınır.”

Ona bakakaldım, ne demek istediğini anlamıştım.

Gayet iyi anlamıştım hem de.

Midemdeki o şey yine çözülmeye, dişlerini göstermeye ve saldırmaya hazırlanmaya başladı.

Kahretsin.

Oradan gitmeli, o his beni boğmadan, zehirlemeden kontrol altına almalıydım.

“Gitmem gerek,” dedim masadan kalkıp.

Martha kolumu biraz daha sıktı. “Hayır, tatlım.”

Elimi yavaşça geri çektim ve hepsi bana bakarken geriye doğru bir adım attım. “Gitmem gerek,” dedim yine.

“Bence bu hiç iyi bir fikir değil, canım,” dedi Elvira yavaşça.

Martha’ya bakıp, “Seni sonra ararım,” dedim.

“Tess, canım...” dedi ama arkamı döndüğüm gibi kapıya yönledim.

Ada’yı bulup başımın ağrıdığını söyledim.

Sonra, çantamı alıp arabama gittim.

Elvira, Gwen, Camille ya da Tracy, Martha’yı arabasını alması için evime bırakır diye umdum.

Sonra çok ama çok büyük bir aptallık yapıp market uğradım ve eve dönerken, Brock’un en sevdiği Bud biralarından altı tane aldım.

Beşinci Bölüm

Ilık ve Güneşli Bir Gün Aydınlığı

Banyodaki aynada aksime baktım. Bunu son zamanlarda sık yapıyordum. Karakoldaki tek yönlü aynada aksimi görüp de eve geldikten sonra yapmaya başlamıştım. Aynada ilk kez kendime bakmıştım... Hayır... Aslında, kendimi hayatımda ilk kez *incelemiştim*.

Martha biraz haklıydı ama genel olarak haksızdı.

Son üç ayın, Jack tire Brock onu gördüğünde “Vay canına, işleri berbat edip *bunu* kaçırmışım demek ki” diyeceği bir Tessa O’Hara yaratmakla ilgisi yoktu.

Kim olduğumu keşfetmekle ilgiliydi.

Hayır, bu bile değildi aslında.

Olmaya başladığım kişi olmamakla ilgiliydi.

Eski kocamın suç girişimleri konusunda çok teşkilatlı bir timin üyesi tarafından sorguya çekildikten bir gün sonra, aynaya baktım, kendimi inceledim ve kim olduğumu, nereye gittiğimi ve kim olmak istediğimi kesinlikle bilmediğimi fark edip huzursuz oldum.

Bildiğim tek şey, o gün ve sonraki günlerde aynaya akar-ken ben olmak istemediğimdi.

Bu yüzden, artık yeni bir ben olmaya çalışıyordum.

Tüm bu incelemeler sırasında, bunu bir süredir bilinç-

sizce yaptığımı, tıpkı Martha'nın dediği gibi hayatın akışına kapılıp gittiğimi, kafamı kuma gömdüğümü ama bir yandan da duygusuzca yeni benler denediğimi biliyordum. Kendime yeteri kadar dikkat etmediğim için, diğer kadınların aksine, yirmili ya da otuzlu yaşlarımda bana uyan bir ben bulamamıştım.

Pasta süslemeyi seviyordum. İnsanların bunları çok güzel bulması ve yemeye bayılması beni mutlu ediyordu. Fırınımla, görünümüyle, mekânın ne denli davetkâr oluşuyla, sevdiğim bir işi yapıp para da kazanabildiğim gerçeğiyle gurur duyuyordum.

Ama vardığım nokta bundan ibaretti.

Bu yolda ilerlerken raydan çıkmıştım ve suratımı, saçımı, bedenimi ve ruhumu üç ay boyunca aynada incelediğim sırada, bunun Damian'la tanıştığım zaman gerçekleştiğine karar vermiştim.

Çirkin bir adam değildi ama dünya yakışıklısı da değildi. Damian karizmatikti.

Haksızlığa uğramış, güçlü ve etkileyici birisine tutunup günlük hayattaki sorunlarla başa çıkabilmek, iyi ve kötü sonuçlarına katlanabilmek ve birisinin onlara yol göstermesini isteyen bir çılgınlar tarikatının lideri bile olabilirdi.

Biliyordum, çünkü başıma gelmişti.

O zamanlar genç sayılırdı ve borsada çalışıyordu; yaşına rağmen başarılıydı, bir yerlere gelmeye çalışan, azimli bir adamdı. Beni karizmasıyla, güçlü kişiliğiyle, güzel arabasıyla, şık giysileriyle ve şaşaalı hayat tarzıyla kendisine çekmişti. Ama kafasını kuma gömen ve onun son derece asabi, her an patlayabilecek bir yapıya sahip olduğunu ve azminin sağlıksızlığını fark etmemiş olan bendim. Mutlaka en iyi araba, ev ve giysiler onun olmalıydı ve erkekliğini farklı şekillerde ispat etmeliydi. Bunu başka kadınları be-

cererek ve diğer erkekleri alt ederek bana ispat ediyordu.

Bu tavırları daha ilk başlardan beni huzursuz etmeye başlamış, midemde toplanıp büzüşmüş, kendi etrafına kıvrılıp tüm bu süreç boyunca beni zehirlemişti. Kafamı kumun içinde tutmaya devam ettim; ta ki Damian bir tartışmayı sonlandırmak için elinin tersiyle bana tokat atana ve canımın istemediğini söylediğim için bir gece bana tecavüz edene dek. Bu konuda tartışmıştık; tartışma raydan çıkmıştı ve Damian aniden, beni dehşet içinde bırakarak aklını yitirmiş ve dilediğini benden yine de almıştı.

Olanlar böyleydi.

Eskiden.

Artık şimdiki zamandaydım.

Başladığım yere geri mi dönmüştüm? Gözlerim kapalı, kafam kumun altında, çekici, huysuz ve azimli bir adamla birlikte sonsuz bir umutla yeni bir şeye mi başlamıştım? Bu adam beni etkileyici ama işlevsiz boşluğuna çekecek, onun kişisel hortumunda benim ne kadar incineceğimi umursamayacak mıydı?

Bunları düşünürken, kapının çalındığını duydum.

Kusursuz bir zamanlamaydı.

Kendime son bir kez, uzun uzun baktım. Sonra, aptalca bir umuda veya doğru bir sezgiye kapılıp temkinle, tereddütle ve güvensiz bir biçimde, ayaklarımın beni kapıya götürdüğünü hissettim.

Parmak uçlarıma yükselip ufak, kare biçimli pencereden bakınca, Brock'un başını çevirmiş sokağa bakar halde orada dikildiğini gördüm. Kapıyı açınca, nereye baktığını anladım.

Martha ve Elvira, Martha'nın arabasının yanında duruyorlardı ve sadece Denver sokak lambasının ışığında bile Martha'nın Brock'a pis pis baktığını, Elvira'nın onu tepe-

den tırnağa süzdüğünü görebiliyordum. Özellikle Brock'un geleceği saati seçmişlerdi.

Eh, bu işe iyi tarafından bakacak olursam, arkadaşım en azından onu evime getirecek birisini bulmuştu.

"Selam," dediğimde Brock bana döndü.

Dudakları seğiriyordu. "Bakıyordum da kız arkadaşların da burada."

"Şey..." Seğiren dudaklarında bir gülümseme belirdi; bir elini karnıma koydu, içeri girerken beni hafifçe geriye doğru itti.

"Selam, kızlar!" diye seslendim kabalık etmemek için.

"Akıllı ol!" diye bağırdı Martha. Belli ki sözleri bir tek anlama geldiği halde, bunları söylemekten çekinmiyordu. Brock kapıyı kapattı.

Sanırım, arkadaşlarımla konuşmam sona ermişti.

Ona baktım. Hâlâ sırtıyordu.

Kahretsin.

"Bira aldın mı?" diye sordu, evet anlamında başımı salladım.

Beni kapıda bırakıp oturma odasından yürüyerek arka taraftaki mutfağa geçti.

Pencereden bakınca, Martha'yla Elvira'nın dışarıda konuştuqlarını gördüm. İşin iyi yanı, internetten patlayıcı ve fitil alma imkânı olsaydı, bu siparişi verip kullanacak vakitleri yoktu. Diğer iyi haberse, yeraltı suç dünyası üyelerini, paralı askerleri falan tanımıyorsanız, bu tür şeylerin satışının halka açık olmamasıydı. Martha'nın o tür bağlantıları olmadığını biliyordum. Elvira konusundaysa hiçbir şey bilmiyordum. İşin kötü yanı, Martha'nın hayatında çok fazla dram yaşaması yüzünden, oldukça yaratıcı bir kadın olmasıydı. Elvira'nın da öyle olduğunu tahmin ediyordum. İşte, bunlar kötü haberdı.

“Bebegim, sen de ister misin?” diyen Brock’un seslendiğini duydum.

“Hayır,” diye yanıt verdim dışarıdaki ikilinin ne işler çevirdiğini anlamaya çalışarak.

Bunu uzun süre yapmış olmalıydım ki Brock buz gibi bir bira kutusunu açtı ve yanıma gelip aniden perdeyi kapattı-verdi.

Gözlerimi kırpıştırarak kapalı perdeye baktım. Sonra tam ona dönmüştüm ki bana doğru eğildiğini gördüm. Elimden tutup gibi beni koltuğa götürdü.

Sonra da oturdu.

Bunun ardından da hep yaptığı şeyi yaptı. Kucağına oturacağım şekilde beni kendisine çekti.

Brock böyle konuşmaktan hoşlanırdı. Ben de bundan nefret ettiğimi söyleyemezdim doğrusu. Bu şekilde sohbet etmenin hoş bir samimiyeti vardı; insanı iyi hissettiren türden bir iletişimdi ve itiraf etmem gerekirdi ki rahattı.

Ama dediğim gibi, Brock alıngan bir tipti. Bunun hep biraz iyi anlamda tuhaf olduğunu düşünmüştüm; onun gibi sert, azılı, vahşi bir adamın yakınlıktan böyle çok hoşlanması güzel bir şeydi. Onun hakkında, iyi olan yanıyla ilgili çok şey anlatıyordu.

Ama artık emin değildim.

Gümüş rengi gözlerini suratımdan ayırmadan birasından bir yudum aldı.

Elini indirip iki eliyle kalçalarımı tuttu ama bira olmayan eli açıktı ve ağır ağır bacağımda yukarı aşağı geziniyordu (bu da yaptığı bir başka şeydi; eskiden sevdiğim ve hâlâ sevdiğim bir şey). Sonra, “Tatlı Tess’im kafasını boktan şeylerle doldurmuş galiba,” dedi.

Himm. Bu konuda haklı olup olmadığını bilemiyordum.

“Brock,” demekle yetindim.

Bu da yetti, çünkü canı gerçekten de konuşmak istiyordu.

“Bir sürü kadını hiç anlamıyorum,” dedi. “En sık yaptıkları şey birbirlerini dinlemek. Kimse bir kadınla erkeğin arasında olanları bilemez. Onlar bir tek kendi erkeleriyle aralarında olanı bilirler. Arkadaşlarının erkek arkadaşıyla ilgili olarak söyledikleri de kendi durumlarına göredir ama arkadaşlarının durumuyla bir ilgisi falan yoktur.”

“Bunun doğru olduğundan emin değilim,” dedim. “Martha en yakın arkadaşım ve iyiliğimi istediğini biliyorum.”

“Heller’la evli olduğun zaman da seni tanıyor muydu?” diye sorunca, evet anlamında başımı salladım. “Kız arkadaşın iyiliğini istemiş olsaydı, o herifle mihraba yürüdüğünde seni durdururdu.”

“Elinden geleni yaptı,” dedim. “Bana istemeden nedi-mem olduğunu söyledi. Damian’dan hep nefret etti.”

“Benim hakkımda ne düşünüyor?” diye sordu ama bu sorunun yanıtını bildiğini biliyordum, çünkü Martha’yla birkaç kez karşılaşmışlardı ve Martha bir arkadaşının sevgilisiyle tanıştığında ondan hoşlanmış numarası yapan tipte biri değildi. Kız arkadaşlarının hayatındaki erkeklere bet bet bakar, herkesin duyabileceği bir biçimde imalı laflar mırıldanır ve erkeğin ilk hatasında, bunu bir fener gibi aydınlatırdı.

Damian da ondan ne az, Martha’nın kendisinden nefret ettiği kadar nefret ederdi.

Brock da dikkatli bir adam olduğundan ve içeri girmeden önceki an dahil olmak üzere onunla bir kereden fazla karşılaştığından, Martha’nın ondan hoşlanmadığını anlamış olmalıydı. O yüzden, sorusuna yanıt vermedim.

Neden yanıt vermediğimi biliyordu; üstüne alınmadan devam etti. “Onu ne kadar süredir tanıyorsun?”

“İlkokul beşten beri.”

“Alyansı yok.”

“Hiç evlenmedi.”

“Seninle aynı yaşta ve hiç evlenmemiş. Erkekler konusunda tavsiye istemek için mükemmel birisi yani.”

“Brock,” dedim yine. Birden, elini enseme götürüp beni kendisine yaklaştırdı.

“Aramızda ne olduğunu çok iyi *biliyorsun*. Seni öptüğümde ne hissettiğini de *biliyorsun*. Benimle şu anki gibi oturduğunda da ne hissettiğini *biliyorsun*. Boşalmanı sağladık-tan sonra içinde gidip gelirken de öyle. Altı lanet olasıca saat önce, lanet olasıca mutfağında dururken de hissettiklerini *biliyorsun*. O, bunların hiçbirini bilmiyor.”

“Erkekler konusunda seçimlerim asla iyi olmamıştır,” dedim ve buna anında pişman oldum. Hatta keşke ağzımdan çıkan sözleri alıp ağzıma geri tıkabilsem diye düşündüm. Brock ensemi biraz daha sıktı, bakışları sertleşip parladı ve öfkesinin bir anda zirveye tırmandığını hissettim.

“Ben Heller değilim,” diye gürledi.

“Biliyorum,” dedim ellerimi göğsüne dayayarak.

Gözlerimin içine bakan gözleri cıva gibi olmuştu ve pek de hoş bir ifadesi yoktu.

“Tamam,” dedim yavaşça. “Şu anda Damian değilsin ama beni cidden ürkütüyorsun.”

“Öyle mi?” dedi ters ters. “Beni az önce Denver’a senelerce uyuşturucu satan, bir sürü insanın hayatını *bu yüzden* mahveden, kadınıma el kaldırıp tecavüz eden adamın yerine koydun. Seni ürküttüğüm için özür dilerim bebeğim ama bunun beni mutlu etmediğini anlıyorsundur herhalde.”

Tanrım, senelerce, kimse başıma gelenleri bilmiyordu ama artık...

Artık bu konudan kaçmam mümkün değildi, zaten konuyu açan da Brock’tu.

Gözlerimi yumup başımı yana çevirdim.

Brock konuşmaya devam etti.

“Bana neden bakmadığını biliyorum Tess, ama o boktan olay senin başına geldi. Bununla yüzleşmelisin, aramızdaki bu ilişkinin yoluna girmesi için yüzleşmen gereken kişilerden biri benim,” dedi. Gözlerimi açıp tekrar suratına baktım.

“Demek bir polis memurusun *ve* tecavüzle nasıl başa çıkılacağı konusunda Denver’ın yerleşik bilgesisin. Senin hakkında edindiğim yeni bilgiler bunlar mı?” dedim alaycı bir tavırla. Artık tereddütlü, temkinli ve güvensiz değil, çok öfkeli olduğumu hissettim.

“Evet, kız kardeşim ve bir kız arkadaşım da tecavüze uğradığından, her ikisi de bu tür olaylardan sonra yaşandığı gibi berbat durumda olduğundan ve bu olaylardan sadece birinde güvendikleri birisi tarafından tecavüze uğradıklarından, bu konuda bir şeyler biliyorum sanırım,” diye yanıt verdi. Şok içinde, gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken, bu nahoş ve bir şekilde gaddarca bilgiyi idrak etmeye çalıştım.

Sonra, “Ne dedin?” dedim.

Söylediklerini tekrarlamadı. “Kız kardeşim bu konuda yardım aldı, bunu başkalarıyla konuştu, yüzleşti ve geride bıraktı. Şu anda evli ve üç çocuğu var. Hayatı karmakarışık ama araba koltuğuna bulaşan şekerleme lekesi anlamında karışık. Eski kız arkadaşım da yardım almadı, bu konuda kimseyle konuşmadı, ta içine attı ve hayatını mahvetti. O adam ondan istediğini aldı bebeğim ama eski kız arkadaşım da bu durumla mücadele etmeyerek, *geri kalan* her şeyini ona vermiş oldu.

Ah, Tanrım.

“Brock...”

Lafımı kesti. “Bebeğim, lafı dolandırmayacağım, bu konuyu seninle konuşmak istiyorum. Aramızda olan şeyi sev-

dim ve kaybedince özledim. Bunu geri istiyorum ve işimin aramıza girmemesinin nasıl bir şey olacağını görmek istiyorum. O yüzden buradayım. Sen de bunu istiyorsan, bu konuşmayı yapmalıyız. Çünkü sırf ben senin yatağındayım, sen benim yatağımdasın ve birbirimizin hayatındayız diye, o hergelenin de orada olması gerekmiyor. Ne demek istediğimi anladın mı?”

Anlamıştım.

Ayrıca, bu konuyu aramızdaki sorunları temize çıkarak konuşmak istemesi, bu süre boyunca beni özlemiş olması da hoşuma gitmişti. Çok hoşuma gitmişti, çünkü üç aydır ben de aynı şeyleri hissediyordum.

“Yoluma devam ettim,” dedim onu ikna edebilmek için. Havadaki o elektrik bir anda dindi, yerini onun tatlı ve keyifli ruh halinin sürekli uğultusu aldı.

“Peki, benim gözlüklü, tatlı, seksi, saf, gür saçlı, harika göğüslü, birçok erkeğin hayalarıyla değiş tokuş edebiliği kadar muhteşem pastalar yapan Tess'im. Erkeklerin son altı senedir tek bir randevuya bile çıkmamış gibi baktığı, fırınına girenlerin yarısı seninle ilgilendiği halde bunun farkında bile olmayan Tess yoluna devam etmiş demek ki. Anlıyorum. Kesinlikle, anlıyorum. O halde, aramızda bir sorun olmadığı da açık.”

Tamam, söyledikleri arasında hoşuma giden çok şey vardı. Çok.

Ama hoşuma gitmeyenler de vardı.

Hiç.

O yüzden, “Saf falan değilim,” dedim ters ters. Beni germekten ve ona yakınlaştırmaktan başka bir işe yaramayan ensemdeki elini de çektim.

“Tess, hayatım, fırınına giren ya da hayatına karşılaştığın erkekler arasında dikkatle bakacağın son kişi, sana

gölümseyip bir bira ister misin diye soran olmalı.”

“O, sensin,” dedim acı acı.

Sırıttı. “Biliyorum. Saf davrandığın tek kişi benim.”

Tam aksi olması gerekirken, daha önceki Brock tarzı iltifatlarından hem içim ısınmış ve erimiştim hem de çok öfkelenmiştim. Öfke hissi ağır basınca, ellerimle göğsünü iterek, “Bir bira istediğime karar verdim. Kaldır beni,” dedim.

Öfkemi göz *ardı* etti, çünkü bira tutan elini sırtıma dayayıp beni daha da kendisine çekti.

“Ayrıca, biraz serserilik yapma kapasitesi bulunan bir kadını oldugu için de şanslıyım,” diye mırıldandı cıva rengi gözlerini dudaklarıma kaydırarak.

Hımm. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Üç ay boyunca, *ciddi* bir biçimde özlediğim şeylerden birinin de onunla oynamak olduğunu biliyordum.

Son olarak, o anda bunu yapmaya hazır olduğumun farkındaydım.

“Brock,” diye onu tekrar ittim.

Bunu da göz *ardı* etti, gözlerimin içine bakıp, “Sana bu ilişkinin nereye gideceği konusunda herhangi bir söz vermem ama sana kendimi verebilirim, serserilik yaparken seni güvende tutabilirim ve işler senin için asla kötü hale gelmesin diye elimden geleni yapabilirim,” dedi.

Alçak sesle söylediği bu sözler yüzünden onu itmeyi kes tim; içimdeki o ılık his giderek artarken ve beni daha da eritirken, dikkatle suratına baktım.

Brock konuşmaya devam etti. “Verebileceğim şeyler sadece bunlar, bebeğim. Ama senden alabileceğim tek şey, vermek istediğin kadarı. Şunun dışında: O hergelenin sende bıraktığı şeyi bana vermelisin ki bundan böyle içinde taşımayasın.”

Tanrım.

Tanrım.

Tamam, belki de tecavüze uğrayan kadınlar hakkında *bir şeyler* biliyordu.

Bedenimin kollarının arasında gevşediğini hissettim ama yine de dürüstçe, “Sana bunu verebileceğimi sanmıyorum,” dedim.

“Hayır, verebilirsin, Tess,” dedi sakın bir tavırla. “O adam seni derinden yaraladı ve bu tür bir yara insanda çirkin bir yara izi bırakır. Ama benim sevgilim bir yara izi yüzünden ne saf davrandı ne de hayatını erkeksiz geçirdi. Neler hissettiğini anlayamadım, çünkü ikimiz birlikteyken ondan hiç söz etmedin. Ama artık her şeyi anlıyorum. Sevgilim bir şey söylemedi, çünkü o adam sende çirkin bir şey bıraktı. Bundan kurtulmalısın, Tess. Beni olduğum gibi görebilmen için, seninle nasıl olduğumu görebilmen için kurtulmalısın. Beni içine alabilmek için kurtulmalısın, bebeğim.” Boynumdaki elleri sıkılaştı. “Şunu demek istiyorum: Beni *içine* aldığında, hissedeceğin tek şey ben olmalıyım. Bulduğum yerden ne kadar hoşnut olduğumu görmem gerek.”

“Seni içime aldım bile,” dedim. Yanıt vermeden önce, bakışlarında anlık, tatsız bir ifade gördüm.

“Evet, hayatım, aldın. Ama boşaldıktan sonra, bana dünyadaki tek erkekmişim gibi baktın ve Jake dedin.”

“İyi de isminin Jake olduğunu sanıyordum,” dedim kendimi savunmaya çalışarak. Ensemdeki ve sırtımdaki ellerini sıktı.

“Bunu biliyorum ama içindeyken *benim* ismimi söylediğini duymak istiyorum. O zaman için durum öyleydi. Artık o dönem geride kaldı. Seninle aramıza giren şeyden kurtulmak istiyorum. Bunu anlayabiliyor musun?”

Birden ağzımı açtım ve, “Darla kim?” diye sordum.

Ruh halinin yaydığı o tatlı ağırlık bir anda kayboldu ve

yerini yine elektrikli bir hava aldı.

“Ne diyorsun?” diye sordu alçak sesle.

“Darla kim?” dedim yine.

Gözlerini kısıp çenesini sıktı. “Sana Darla’dan kim söz etti?”

Dikkatle suratına baktım. Gördüğüm şeyin hoşuma gitmediğini hissettim.

“Pekâlâ,” deyip onu yine ittim.

Bunu yapmam hiç de iyi olmadı, çünkü elindeki birayı masaya koymak için beni kısa süreliğine bıraktı, ikimizi birden yana itti ve beni koltuğa sırtüstü yatıracak biçimde çevirdi. Bir anda hem üstüme çıkmıştı hem de kalçalarını bacaklarının arasına yerleştirmişti.

Son pozisyonumuz, ilişkimizin geleceğiyle ilgili ciddi bir konuşma yaparken onun zihnimi ateşli halleriyle, seksiliğiyle ve katıksız dürüstlüğüyle karıştıracak kadar iyi değildi ama bu çok daha kötüydü.

“Yine soruyorum, Tess,” diye kükredi. “Sana Darla’dan kim söz etti? Elvira da kim?”

“Şey...” Gözlerini kısıp bana bakınca, hemen anlattım. “Kız arkadaşlarıyla birlikte bebek partisindeydi. Arkadaşlarından birinin ismi Gwen. Bana o söyledi.”

Boynunu geriye atıp başımın üstünden ileriye baktı ve, “*Siktir,*” dedi.

“Brock...” dedim ama bakışlarını yine suratıma çevirdi.

“Darla kim biliyor musun? Sen değilsin,” dedi.

“Ama...”

“Hayır, Tess, o sen değil. Sana daha önce de dört ay boyunca işimi seninle birlikte olduğum için sevdiğimi söylemiştim. Sanırım, şu kadarını söylemem yeterli olacaktır: Onunla birlikte olmaktan başka bir şey yapamadığım süre boyunca, işimi *hiç* sevmedim.”

“Çok ateşlisin,” dedim.

“Ne?” dedi sert bir ses tonuyla.

“Çok ateşlisin,” dedim. “Görebiliyorum. Bu tür bir şey yapılması gerektiğinde neden seni yolladıklarını...”

“Hayır, hayır,” diye başını salladı. Bedenini benimkine bastırınca, elektrik bir anda dağılıp odada kıvılcımlar oluştu. “Ben Denver Polis Teşkilatı’nın penisli daimi fahişesi değilim,” dedi. “Dara’ya oynadığım oyun kendi seçimimdi; uzun bir işti ve farklı birisi gibi davranarak işi devam ettirmek zorunda kaldığım bir fedakârlıktı. Beni yiyip bitiren bir durumdu. Boğuluyordum. O boktan işler, birlikte vakit geçirmek zorunda kaldığım insanlar, temiz hava olmadan, düzgün bir hayat ve insanlar olmadan yaşamak beni mahvediyordu. Özgürlük Anıtı gibi davranmak zorundaydım ve bunu başardım. İşin en köyü yanı da bu fedakârlığı yaptığım halde, o gerzeklerin iyi bir adamı vurup neredeyse öldürüşüne şahit olmak zorunda kaldım. İşler o kadar ters gitti. *Sen* öyle değildin. Senin dedahil olduğun görev, tamamıyla farklı birisi gibi davranmamı gerektirmiyordu. Yakınlaşacaktım. Biraz bilgi edinmeye çalışacaktım. Maddi durumunu, fırınıni araştırdılar ve eski kocanın operasyonlarında bir parmağının bulunamayacağını düşündüler. Daha ziyade bir görgü şahidi olabileceğini, yaptığı işleri görmüş olabileceğine karar verdiler. Ama eski kocan sürekli olarak seni aradığı ve hesaplarında senin de adın geçtiği için emin olmak istediler. Ben de işi gittiği yere kadar götürdüm, çünkü seninle bir saat geçirdikten sonra temiz olduğunu anlamıştım. Soruşturma sona erdikten sonra, bu işi nereye götürmek istediğimi de biliyordum. Bunların farkına geç vardım, çünkü bir önceki görevim daha yeni bitmişti. O işi üstlendiğimde, sen ılık ve güneşli bir günün aydınlığı gibi geldin bana, Tess. Darla buz gibi, kapkaranlık lanet olasıca

bir gece gibiydi.” Suratını biraz yaklaştırıp sesini alçalttı. “Güneşi tekrar hissetmek çok güzeldi.”

Parıldayan gözlerine baktım.

Sonra, “Çok yoğun çalışıyorsun, Zayıf,” dedim.

Gözlerimin içine baktı. Sonra, bakışlarındaki o kıvılcıklar kayboldu, yerini tatlı bir ifade aldı. Yan dönüp sırtını koltuğun arkasına dayadı. Kolları ve bacakları benimkilere karışırken beni de kaldırdı.

“Evet, bebeğim, öyle. İnsanın zihnini altüst edebilecek bir iş. O yüzden, evi her zaman fırında kek pişiyormuş gibi kokan, motoruma bindiğinde bana sıkı sıkı sarılıp memelerini sırtıma bastıran, bana dünyanın geri kalanını silebilirmişim, hayatındaki tek erkek benmişim gibi bakan bir kadınla karşılaştığımda, bu kadını kaybetmek istemem.”

İçimi eriten bu tatlı sözleri duyunca, “Midemde,” dedim birden.

Yavaşça gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Sımsıkı kendi etrafına kıvrılmış, zehirli bir yılan. Bazen o kadar ufalabiliyor ki orada olduğunu unutuyorum. Ama kıvrımlarını açtığında büyüyor ve içimi tamamıyla kaplayacak kadar uzuyor. Boğazıma, ta en yukarıya kadar ilerliyor. İşte öyle zamanlarda, kıvrımlarını açtığında, Brock, beni boğacağını düşünüyorum. Beni her an ısırabilir diye dehşete kapılıyorum.”

Ellerinden birini saçlarının arasına soktu ve gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. “Sende bıraktığı his mi bu?”

“Evet.”

Çenesini kaldırdığını gördüm; parmakları saçlarının arasından kafa derime doğru kayd ve suratımı boynuna dayadı.

Yine konuşmaya başladığında, sesi boğuk çıkıyordu. Bu boğukluğun ne olduğunu bir tek ben bilebilirmişim gibi

anlıyordum. İnce uzun bedenine dayanırken, “Bu konuyu çözmek ister misin?” diye sordu.

“Ben...” Saçlarımın arasındaki parmaklarını sıktı; ellerim tişörtünü kavradı ve, “Evet,” diye yanıt verdim.

“Yardım etmeme izin verecek misin?”

Gözlerimi yumdum.

Sonra, yine, “Evet,” diye fısıldadım.

Beni sıkı sıkı sardı, kendisine çekti. Ona karşı koymadım.

“Korkuyor musun, bebeğim?”

Bu sefer, “Evet,” diye yanıt vermedim, başımı sallamakla yetindim.

Bana daha da sıkı sarıldı, sesi daha da boğuklaştı. Boyununu eğdiğini ve saçlarımın içine doğru, “Korkma,” dediğini duydum. “Sorunlu vahşi erkekler vardır, bir de sadece vahşi erkekler vardır. Sen farklı türden bir vahşi erkekle karşı karşıyasın, Tess. Sana *yemin* ederim ki bunun güzel ve güvenli bir yer olduğunu göstereceğim,” dedi beni sıkarak.

Derin derin iç çektim, çünkü ona inanıyordum.

“Tamam,” dedim.

Brock başka bir şey demedi. Beni öylece, sıkı sıkı kollarında tuttu. Uzunca bir süre de bırakmadı. Kollarında rahatlayacağım kadar uzun sürdü. Parmaklarımı gevşetebileceğim, ılık ve sert göğsüne yaslayabileceğim kadar uzun. Çok berbat bir bebek partisinde, bir arka verandada birlikte kozmopolitan içtiğim çok iyi yürekli ve benim için en iyisini isteyen kızların o koltukta ne hissettiğimi zerre kadar bilmediklerini anlayabileceğim kadar uzun. O anda neler olduğunu bir tek ben ve Brock biliyorduk.

O an geçtikten sonra kalktı, birasını aldı, sırtını koltuğa yasladı, başını koltuk kolundaki küçük yastıklara koydu;

hemen hemen tüm bedenim üstüneyken, birayı tutan elini göğsüne koydu ve başımı kaldırıp ona baktığımda, cıva rengi bakışlarını bana çevirdiğini gördüm.

“Peki, bebeğim, bana Kentucky’den söz et,” dedi.

Dudağımı ısırdım.

Brock sırttı.

Dudağımı ısırmayı kesip ben de ona sırttım.

Sonra, “Lenslerimi çıkarıp gözlüğümü takınam gerek,” dedim.

Bakışları yumuşadı, sıkıdığı dudakları gevşedi, beni saran kolu rahatladı ve, “Tamam hayatım,” dedi. “Ben buradayım.”

Bunu duyunca, yine sırttım.

Sonra, yerimden fırlayıp lenslerimi çıkarmaya ve gözlüğümü takmaya gittim.

Altıncı Bölüm

Tereddüt İptal

“Kahretsin,” diye mırıldandığını duydum ve gözlerimi Kaçınca Brock’un tişörtünü gördüm.

Hâlâ koltukta sarmaş dolaş yatıyorduk. uyuyakalmış olmalıydık, çünkü perdelerin arasından günün ilk ışıkları içeri sızıyordu.

Sabah olduğunu odamdan gelen Fiona Apple şarkısı “*Fast as You Can*”i duyunca da anlamıştım; alarmım çalışıyordu.

“Kahretsin,” diye homurdanıp kalktım ve doğrulmaya hazırlandım; tek dizimin üstünde kalkmaya çalışıp elimi mindere dayamıştım ki birden iki güçlü kol beni sardı. Yumuşak bedenimin Brock’un sert bedenine dayandığını hissettim; ellerini saçlarımın arasına daldırıp, dudaklarımı dudaklarına bastırdı.

Sonra beni uzun uzun, tatlı tatlı, derin ve ıslak bir biçimde öptü.

Ayak parmaklarım kıvrıldı, mideme bir ılıkılık yayıldı ve bedenim onunkine adeta eriyip karıştı. Ellerimden biri ensesine, arkaya doğru kıvrılan saçlarının arasına girdi ve orada kaldı.

Geri çekildiğinde, başımı azıcık kaldırdım, gözlerimi

araladım ve Fiona Apple'ın sesinin yükseldiğini duydum (umurumda değildi).

"Eğlenceli kısma gelemeden uyuyakaldın, bebeğim," dedi boğuk, seksi, mahmur ve sert bir sesle.

"Öyle mi?"

"Evet." Gülümsediğini gördüm. "Konuşurken birden uyuyakaldın."

Rezalet.

Ne kadar utanç verici bir durumdu.

Seksi ve uykusuz gözlerine bakıp dudaklarımı ısırdım.

Brock bakışlarını dudaklarıma çevirdi.

Sonra, kendimi sırtüstü koltukta buldum. Brock üstümdeydi ve beni yine öpüyordu; daha uzun, daha tatlı, daha derin ve ıslak bir biçimde öperken, bir de buna harika el hareketleri ekledi.

Hımm. Böyle uyanmak hoşuma gitmişti.

Fiona "*Fast as You Can*" şarkısını bitirdi ve "*Get Gone*" isimli şarkı ısrarcı alarmlı saatimden yükseldi. MP3 çalabilen, sizi sevdiğiniz yumuşak ve güzel şarkılarla uyandıra-bilen bir saatti ama ne kadar çok çalarsa, ses de bir o kadar yükseliyordu.

Şarkının uzunca bir süre çalmasına izin verdik. Fiona'nın "*Get Gone*" şarkısının tatlı ve melodik tempo-su arttı ve evde öyle gümbür gümbür çalmaya başladı ki Brock'un harika öpücükleri bile sesi dindiremedi.

Benimkiler de dindirememiş olmalıydı ki Brock geri çekilip, "Of yaa, bebeğim, gidip şu lanet şarkıyı kapatmam gerek," dedi.

"Fiona Apple iyidir bir kere," dedim. Bana bir bakış fırlattıktan sonra üstümden kalkıp yatak odama gitti.

O giderken poposunu izledim ve o bakış acaba Fiona Apple'dan hoşlanmadığı anlamına mı geliyor diye düşün-

düm. Çünkü ben severdim. Onu yirmi dört saat, haftanın her günü çalmazdım ama Tess O'Hara'nın evinde yine de sık sık çalınırdı.

Hayır, aslında pek de öyle değildi. Brock'u ve Fiona Apple'ı düşünüyordum ama kafamdan asıl, rengi solmuş blucininden poposunun ne kadar harika görüldüğü geçiyordu.

Bunu aklımdan çıkarabilmeyi başarinca (Brock odadan çıktığında), gözlüğümü aradım ve Brock'un gözlüğümü çıkarıp koltuğun yanındaki masaya koyduğunu gördüm. Hemen alıp taktım, sonra da kalkıp mutfağa gittim.

Tam kahve makinesine su koymak için lavabonun önüne geçmiştik ki Brock mutfağa girdi. Biraz çaba sarf etmem gerekti ama cam kahve demliğini ateşli, pespaye giysili, her zamanki gibi seksi, dağınık saçlı Brock Lucas'ın daha da seksi, daha da dağınık (uyuyakaldığımız ve parmaklarımı arasında gezdirdiğim için) saçlı bir halde mutfağa girdiğini görünce, lavaboya düşürmemeyi başardım.

Vay canına.

Brock'la hiç uyanmamıştım; sabahleyin ona bakmak, öpücükleri kadar güzeldi neredeyse.

Neredeyse.

Suyu kapatıp kahve makinesinin yanına giderken, düşüncelerimi bastırmak için etmek için, "Fiona Apple'ı sevmeyi misin?" diye sordum.

"Senin için bir ilişkiyi bozar mı?" diye yanıt verdi.

Kahve makinesinin kapağını açıp suyu koyarken ona döndüm ve buzdolabını açmak üzere olduğunu fark ettim.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedim.

Parmakları dolabın kapağının etrafında kıvrılmış dururken, bana baktı. "Bebğim, ben Credence, the Eagles, Santana, Stevie Ray Vaughan, Thorogood gibi şeyler ve bir

kadın söylemediği sürece *country* dinlerim. Sence benim gibi bir adam Fiona Apple sevebilir mi?"

"Hayır," dedim. "Bu bana, müziğin son otuz senesiyle ilgili hızlandırılmış bir kurs alması gereken bir adam gibi geldi. Askerlerimiz Vietnam'dan döndüler, Brock. Beni yeni milenyumda takip et."

Sırıtıp, "Ukala," dedi. Sonra, dolabın kapağını açıp başını içine soktu.

Sırıttığı ve buzdolabıma baktığı için midemi yine o ılık hissin kapladığını hissetmeye başlamıştım ki telefonum çaldı.

Kahve demliğini hızla makinenin altına koyup, tezgâhın üstünden duran çantama uzandım ve o kadar erken saatte kimin ve neden aradığını düşündüm. Telefonumu çıkarıp ekrana bakınca, Martha'nın aradığını gördüm.

Kahretsin.

Yanıt vermek için düğmeye bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Selam canım," dedim. "N'aber?"

"O pis, paslı, hırpani ve bir an önce değiştirmesi gereken kamyoneti hâlâ evinin önünde, haberler bundan ibaret," dedi. Mutfağın kapısında, hâlâ perdelerin örttüğü ön pencereye baktım.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü işe giderken ateşli bir erkekle ne kadar çılgınca, aptalca davranabileceğini kontrol etmek için evinin önünden geçtim ve tüm bunları iyiden iyiye abarttığını anladım."

"Martha!" diye bağırdım.

"Yanılıyor muyum, yoksa kamyoneti dün gece çalışmadı da eve otostop çekerek mi gitti?"

Bakışlarım önce mikrodalga fırına, sonra da tezgâha kaydı. "Sana inanamıyorum. Asıl çılgın olan *sensin*. Bir kere, daha işe gitmene bir saat var; ikincisi, evim işe gider-

ken izlediğin yolun otuz dakika uzağında kalıyor.”

“Seni çok kötü bir hata daha yapmaktan alıkoymayı kendime görev edindim,” dedi.

Buzdolabının kapağının kapandığını duydum ama Brock’un odada olduğunun ve söylenen her şeyi duyduğunun farkında olmak için aslında bunu duymama gerek yoktu.

“Şu anda bunu konuşamam,” dedim. “Bu gece işten sonra fırına uğra. Birer dilim kek yiyip konuşuruz.”

“Kızım, ben bekâırım. En yakın arkadaşım daha yeni beş kilo verdi ve üç yüz dolarlık yeni bir saç modeli yaptırdı. *Hayatta* fırına gelip de bir dilim kek yemem. O bir dilim olur dört dilim; seninle birlikte dışarı çıktığımda, keklerin popomda toplanmasını istemiyorum. Sen ve o kocaman şeylerin yanımdayken, suratında tüm müşterilere ‘Ne güzel değil mi, tüm dünya Disneyland gibi!’ ifadesiyle bakarken, bana kimse dönüp bakmaz. Popoma doğrudan giden keklerin yüzünden yakında görünmez olacağım.”

“Bu doğru değil.”

“Hangi kısmı doğru değil?”

“Hepsi,” dedim hemen.

“Kızım, *uyan* artık.”

İç çektim. Sonra Brock’a baktım; kalçalarını tezgâha dayamış, elinde açık süt şişesiyle duruyordu. Ben görmeden doğrudan şişeden içtiğine emindim.

Hah, işte bu bir ilişkiyi bozardı.

Bana sırtınca, havada tatlı bir uğultu oluştu sanki; gözlerinin parladığını da görünce, kahkahalarla gülmek için sırtıttığını anladım.

Tamam, tereddüt işini iptal ediyordum. Mutfağımı o tatlı uğultuyla doldurup sabahın köründe o kadar yakışıklı görünebiliyor ve bana sırtıyorsa, şişeden dilediği kadar süt içebilirdi.

“Alo?” diye bağırdı Martha. Bakışlarımı Brock’tan ayırmak zorunda kaldım.

“Buradayım,” dedim.

“Tanrım, yanı başında duruyor ve aklını karıştırıyor,” diye mırıldandı.

Bu konuda yanılmıyordu.

Ciddileşme vakti gelmişti.

“Martha, cidden, canım. Konuşmamız gerek.”

“Kahretsin.” Hâlâ bir şeyler mırıldanıyordu.

“Ama önemli,” diye fısıldadım. Brock’un keyifli halinin bir anda söndüğünü hissettim ama mutfağı tatlı bir ılıkılık sardı.

Martha ses tonumdan ne demek istediğimi anlayınca pes etti. “Tamam ama fırında kek yemek için buluşmaya-lım. Sen bana gel, sana salata yapayım.”

Gözlerimi kırıştıtırıp tezgâha baktım. “Salata mı yapacak-sın?”

“Evet, salata yapacağım.”

“Canım, en son sende akşam yemeği yediğimizde, salatalıkları kızartmıştın.”

Odanın ılıkılığı yok olmadı ama keyifli uğultu geri geldi ve Brock’un kahkahalarıyla kaplandı.

Ona bakıp gözlerimi iri iri açtım ama o bunu görmezden geldi, gülmeye ve başını sallamaya devam etti.

“Bakıyorum da bunu komik buldu,” dedi Martha sikkın bir sesle.

Bakışlarımı Brock’tan ayırıp, “Martha, canım,” dedim. “Salatalık kızarttın. Bunu *herkes* komik bulur.”

“Ben deneysel bir şefim,” dedi hışımla.

Doğruydı. Ama başarılı olduğu söylenemezdi.

Yine iç çektim.

Sonra, “Sen buraya gel, ben salata yapayım,” dedim.

“Ateşli adam orada olacak mı?”

“İsmi Brock,” diye fısıldadım.

“Ateşli ama senin için kötü olan Brock orada olacak mı?”

“Bilmiyorum,” dedim doğruyu söyleyerek. “Ama sana söyleyeceklerim bekleyemez ve Brock’un bundan haberi de var. O yüzden, burada olsa bile fark etmez. Burada olmazsa da olmaz. Tamam mı?”

Sessizlik oldu.

“Yani, konu onunla ilgili değil mi?”

“Hayır, değil. Sana bir süre önce anlatmış olmam gereken ama anlatmadığım bir şey. Şimdi anlatmam gerek...” Brock’a bakınca, onun da beni izlediğini ve bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanıma geldi. Kolunu karnımın etrafına sardı, bedenini sırtıma bastırdı. Ilıklığını, sonra da boynumdaki suratını hissettim. “Bu konuyu içimden atmam gerek, o yüzden de sana anlatmamın vakti geldi,” dedim.

Martha derhal isabetli bir tahminde bulundu: “Damian.”

Bildiğini ya da tam olarak bilmesi de daha derin bir konu olduğunu hissettiğini anladım. Ama geri çekilip bu konuyla benim başa çıkınama izin vermişti. Kendimi koyuvermeyip, eski kocamdan çaresizliğin derinliklerine batmadan kurtulduğum için de ismini söyleyivermişti.

“Evet,” dedim.

Brock bana daha da sıkı sarıldı.

Gözlerimi yumdum.

“Tamam, canım, yedide oradayım.”

“Martha?”

“Evet, Tess?”

“Seni seviyorum, canım.”

“Ben de hayatım.”

“Ama beni bir daha gizlice izlersen, o sevgi ölür,” dedim şakayla karışık bir biçimde.

“Tamam, anladık,” diye homurdandı bunun şaka olduğunu bilerek. Sonra, telefonu kapattı.

Konuşmayı sonlandırmak için tuşa bastım ve telefonu tezgâha bıraktım. Brock beni bırakmadan kendisine çevirdi, yüz yüze geldik.

“En sadık hayranım değil,” diye mırıldandı ama en azından keyfi kaçmış gibi değildi.

“Benimle takılmak istiyorsan, bu konuda bir şeyler yapabilirsin,” dedim.

“Tamam,” dedi. Sonra “Hayır, bebeğim,” dedi. “Hemen söyleyeyim: Benden hoşlanmıyorsa hoşlanmıyordur. Umu- rumda değil.”

Hımm. İlişki bozan bir özellik daha.

“Ama o benim en yakın arkadaşım.”

“En iyi arkadaşınsa, senin için iyi olanı anlar ve tavırlarına bir çekidüzen verir. Öyle değilse, bunları yapmaz. Seni kıskanır ve erkeklerin yüksek dozda dram yaşayan kadınlardan hoşlanmadığını ve onlardan uzak durduklarını anlar. Bu tavrını yenemediği sürece, yalnız bir hayat yaşar. Erkek arkadaşının şişeden süt içtiğini gören, erkek arkadaşı kırk beş yaşında olduğu için çocukluğundan beri var olan bu alışkanlığından vazgeçirmenin çok zor olduğunu anlayan ve tartışmanın iyi olmayacağını bir saniyede fark edip hemen hayatına devam eden, bu tür davranışların boşa enerji harcamaktan ibaret olduğunu ve her iki tarafı da pislik gibi hissettireceğini anlayan arkadaşının aksine, bunları anlayamaz.”

İtiraf etmem gerekirdi ki bunlar oldukça faydalı bilgilerdi. İlginçti, zekiydi ve tuhaf bir biçimde olgundu.

Yine de.

“Şey... Hazır konu açılmışken, süt şişesinden doğrudan içmek hijyenik değil.”

“Bebeğim, bu sabah on dakika boyunca dilim ağzının içindeydi. Ne farkı var?”

Başımı hafifçe yana eğip düşündüm.

“Haklısın doğrusu.”

Kahkahalarla gülmeye başladı ve bunu yaparken suratını beni öpebilmek için boynuma götürdü.

İşte bu, cidden çok güzeldi.

Eskiden de hep öyle yapardı.

Bunu yapışını özlemiştim.

Başını kaldırıp bana baktı.

“Çıkmadan duşa girsem sorun olur mu?”

Brock’un duşta çıplak oluşunu ve bu imgenin yarattığı tüm tatlı görüntüleri ne vakit istersem düşünemez miydim?

Şey...

Evet!

“Tabii,” dedim.

Yampiri bir gülümsemeyle karşılık verdi, bu da hoşuma gitti.

Belli belirsiz gülümsemesi silindi, bana sıkıca sarıldı ve, “Salata yemek için burada olmamı ister misin?” diye sordu.

“Sen ister misin?” dedim.

“Sen ne istersen onu istiyorum.”

Biraz düşündüm.

Sonra, tereddütle, “Belki olmaman daha iyi,” dedim.

“Tamam,” diye mırıldandı.

“Yani, şeyi istemediğimden değil...” diye açıklama yapacak oldum ama bana yine sarılıp lafımı kesti ve başını yana eğdi.

“Bebeğim, sorun değil. Bu akşam da dün geldiğim saatte gelirim. İyi mi?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Yarın kızlarla plan yapma. Yarın gece bana ait,” dedi.

Midemde yine hoş bir ılıkılık ve gevşeme hissettim. Yine tamam der gibi başımı salladım.

Sırıtıp, “Tamam,” dedi.

Başını eğdi, hafifçe dudaklarımdan öptü ve geri çekilmeden, “Duş,” dedi.

Sırtımdan yukarı doğru bir elektriklenme hissettim.

Brock beni bırakıp salına salına odadan çıktı.

Kahve makinesine baktım ve duş sesini duyunca gülümsedim.

Sonra, kahve yaptım.

Bir buçuk saat sonra, fırınının yan duvarına bakarak arabada oturuyor, telefonum elimde düşünüyordum.

Brock’la asla oyun oynamamıştım. Asla. Ta en başından beri.

Ona bir kere bakmıştım, gördüğüm şey çok hoşuma gitmişti ve bana ilgi gösterdiği anda kendi ilgimi belli etmiş, bu yoldan asla sapmamıştım.

Bunu yapmıştım, çünkü *My Big Fat Greek Wedding* filminde Ian Toula’ya çıkma teklif ettiğinde, Toula hemen evet demişti; oyun oynamamış, kaçamak davranmamış, onunla ilgilenmekle kalmadığını, onunla birlikte vakit geçirmenin heyecanlanmasına neden olduğunu belli etmişti. İşte bu filmi izlediğimden beri ben de aynı şekilde davranıyordum. Hayatımda gördüğüm ne şirin şey olduğunu düşünmüştüm.

Ayrıca, ben ben olduğum için de öyle davranmıştım.

Elimde telefonumla arabamda otururken, Brock’un dediği şeyin doğru olduğunu düşünüyordum. Aramızdaki şey iyi başlamamıştı ve üç ay boyunca zihnimi altüst etmişti.

Ama yedi ay önce, beni ilk randevumuzdan evime bıraktığında, kamyonetinde öptüğünde ve yarım saat süren bu öpücükten sonra (ciddiyim) nihayet geri çekilip başını boy-

numa gömdüğünde, “*Vay be,*” deyip güçlü kollarıyla bana sarıldığında, onun gerçek olduğunu, her şeyin güzel başladığını ve daha da iyiye gideceğini biliyordum.

Toula ve Ian’ın filmde bildiği gibi.

Önceki gün Brock mutfağında bundan söz ediyordu. Araştırdığı kişi olmadığım ve zamanla onun için bir anlam ifade eden birisi olduğum saniyede bunu anladığını söylediğinde, bundan söz ediyordu.

Ben de bunu anladığımın zamanın *o saniye* olduğunu biliyordum.

Önceki gece, o saniyede hissettiğim şeyin bir yalan olmadığını kanıtlamıştı.

Oyun oynamak beni bu sonuca ulaştırmamıştı.

Oyun oynamak o zamanı geri de getirmemişti.

Bunu anlamıştım ve sırf kendim olarak gerisini getirmeyi başarmıştım.

Böylece, telefonumun ekranına dokundum, sık kullanılan numaraları buldum ve parmağımın ucu “Zayıf” ismine değdi (ismini değiştirmiştım).

Telefonu kulağıma götürdüm.

Telefon iki kere çaldıktan sonra “Selam, bebeğim,” diye yanıt verdi.

“Selam.”

“Her şey yolunda mı?”

“Şey... Sana bir şey söylemem gerek,” dedim.

Kısa bir sessizlikten sonra “Dinliyorum, Tess,” dedi.

Dudağımı ısırdım.

“Süt şişesinden doğrudan süt içmeni umursamamamın asıl nedeni, bir kadının bir erkeğin süt şişesinden doğrudan içmesinden hoşlanmamasının ardındaki saçma sapan nedenler değil. Ne yaptığını umursamıyorum, çünkü mutfağında olman hoşuma gidiyor.”

Bunun ardında da bir sessizlik oldu.

Nefesimi tuttum.

Sessizlik devam etti.

O anda, gerçek hislerimden söz etmenin iyi olacağına karar verdim.

Brock, "Saçma sapan mı?" dedi.

Göğsümde hissettiğim o sıkışıklık dindi ve gülümseyip gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açtıktan sonra, "Süt şişesinden doğrudan içmek o kadar da kötü bir şey değil. Ama diğer seçeneklere varamadık bile. Ne bileyim, kurabiye ya da kek yiyor olablirdin ve kırıntılar şişenin içine düşebilirdi. İşte, bu iğrenç bir şey. Kimse bir başkasının bıraktığı kırıntılarla dolu bir şişeden bir şey içmek istemez. Kurabiye veya kek kırıntısı olsa da. Bu noktada, şişeden içme meselesi biraz sevimsizleşiyor."

Tatlı tatlı, alçak sesle güldüğünü duydum. "Bebeğim."

"Söyleyeyim dedim."

"Tamamdır," dedi.

"Tamam, gidip pastalarımı pişireyim."

"Tamam, hayatım. Şu senin kız galiba küçük keklerden yemek istemiyor ama erkeğin istiyor. Biraz eve getirirsen, çok makbule geçer."

"Onları yerken şişeden süt içecek misin?"

Yine tatlı tatlı, yavaşça güldü. "Duruma bakarız."

"Tamam," dedim.

"Pastalarını pişir."

"Tamam, sonra konuşuruz canım."

"Görüşürüz, bebeğim."

Telefonu kapattım.

Gülümsedim.

Arabamdan çıkıp fırına girdim ve işe koyuldum.

Yedinci Bölüm

Dağ Gibi Krema Öbekleri

Ön kapıda durup bekledim. Sonra zamanı geldi. Martha sürücü koltuğunda gizlenmeyi kesti, bakışları arabanın tavanına, ön bahçemin kenarındaki dik eğime, evin girişindeki dört basamağa ve ön kapının orada dikildiğim yere kaydı.

Parmaklarını dudaklarına götürüp bana bir öpücük fırlattı.

Boğazım sıkıştı ama ben de aynı şeyi yaptım.

Ufak bedenini direksiyonun ardında dikleştirdi, arabasını çalıştırdı ve gitti.

Far ışıkları gözden kaybolana dek arkasından baktım.

Şunu söylemek yeterliydi sanırım: En iyi arkadaşım Martha Shockley, eski kocamın beni dövdüğü ve tecavüz ettiği haberini, tüm bunlar altı sene geride kalmış olsa da iyi karşılamadı. Bana kızmadı; benim için çok üzüldü. Olanları duyduğu anda mahvoldu. Başıma bunun gelmiş olmasından nefret etti. Ona neden bunu anlatmadığımı da bu haberin yükü altında ne kadar ezildiğini görünce hatırladım.

Sonra, bana sıkı sıkı sarıldı ve bir daha asla ama *asla* bu kadar önemli bir şeyi kendime saklamamaya söz verirdi.

“Her zaman birlikte olduk, Tess. Yanında olmadığımı

düşünmek bile çok zor,” dedi fısıldayarak. “Artık aklını kendi başına toplayasın diye uzakta durmayacağım, canım. Bundan sonra, bırak da yanında olayım. Bir terslik olduğunu sezdiğim anda, buna izin vermeye *zorlayacağım* seni.”

Ona sarılırken, bunu yapacağıma söz verdim.

Cidden, başka ne yapabilirdim ki?

Tabii, söylemeye bile gerek yok ama salata bu samimi itiraflarla birlikte iyi gitmedi. Martha, Brock için eve getirdiğim on iki küçük kekten dördünü yedi.

Ama bunları öğrenmek Martha’nın tavrını değiştirmede ve Brock geldiğinde, onu bir atmaca gibi izleyip bir hata yapmasını, böylece gözlerini kısarak ona bakarken saldırıya geçeceği anı beklemeye koyuldu. Gözlerini o kadar çok kısıyordu ki migreni tutacak diye endişelenmeye başlamıştım.

Ama Brock her zamanki (Ona Jake diye hitap ettiğim zamanlarda bile) gibi davrandı. O, Brock’tu.

Martha da onun hemen bir hata yapmayacağını ve içinde gizlediği o kaba saba adamı ifşa etmeyeceğini anlayınca, nihayet pes edip evine gitti.

Yalnız kalmıştık.

Kapıyı kapatıp kilitledim ve oturma odasına döndüm.

Şansım yaver gitmişti. Dört sene önce, fırınım iyi iş yapmaya başladığında ve hayat daha az korkutucu hale geldiğinde ev aramaya başlamıştım ve baktığım ikinci ev de bu olmuştu.

Evin daha önceki sahibi olan çift senelerce tadilatlar yapmışlar, evi tam hayallerine uygun hale getirmişlerdi. Sonra, adam sevgiyle inşa ettikleri (ve tabii tonla parayla) evlerinin son işlerini tamamlamak üzere oldukları bir sırada, başka bir şehre tayininin çıktığı haberini almıştı. O son işse, yepyeni bir mutfaktı.

Çift bu haberi alınca mahvolmuştu.

Bense mutluluktan havalara uçmuştum (onlara bir şey demedim tabii).

Koyu renk ahşap parkelerin hepsi yeniydi. Duvarlar yeni sıvanmıştı. Banyo yeni ve muhteşemdi. Bodrum katı, benim de televizyon odası olarak kullandığım gibi kocaman bir aile odasına dönüştürülmüştü. Aşağıda bir de tuvalet, çamaşır odası ve kendi banyosu olan bir misafir odası vardı. Baca değiştirilmişti. Çatı yeniden döşenmişti. Bahçe düzenlenmiş, bir kıvıldağ kafes yerleştirilmişti.

Ama beni asıl etkileyen mutfak olmuştu. İnanılmaz güzellikteydi. Bol bol beyaz dolap vardı, duvardakilerin kapakları camdı ve doldurulması zor köşeler ve boşluklara sığsınlar diye elle kesilip düzleştirilmişlerdi. Zemin kayagantaşıydı. Muhteşem siyah-beyaz fayanslı koruyucu paneller vardı. Mutfağın tam ortasına kocaman bir tezgâh yerleştirilmişti. Tezgâhın üstü parlak mermerdendi. Restoran kalitesinde, paslanmaz çelik demirbaşlar arasında dar ama harika bir de şarap dolabı vardı. Gömme bir yemek kitabı bölümü yapılmıştı. Yine, duvardaki bölmelere yerleştirilmiş bir mikrodalga, çift bölmeli bir fırın ve vantilatör vardı.

Bir fırıncının hayallerini süsleyen bir mutfaktı.

Benim hayallerimi süslüyordu.

Evin fiyatı bütçemi elli bin dolar aşırıyordu ama yine de buna değeceğini düşündüğüm için satın almıştım. O zamandan beri de ilk senem zor geçtiği halde, bu kararımdan asla pişmanlık duymamıştım.

Oturma odasının, mutfğa açılan çift kanatlı kapısının yanında iki yatak odası ve bir banyo vardı. Mutfğa giderken, bunları düşünüyordum.

Mutfğa girince ve Brock'u soluk bluciniyle tezgâha yas-

lanmış küçük keklerden yerken ve dolgun dudaklarının ar-
dında kaybolan gümüş ve açık leylak renkli, üstüne minik
şekerlemeler serpilmiş kremanın kaybolduğunu gördüğüm-
de, eski belgeleri karıştırmaya, evin bana ait olmasını sağ-
layan o noktalı çizgilere ne zaman imza attığımı hatırlama-
ya ve her sene bunu kutlamaya karar verdim.

“Gitti,” dedim. Tezgâhın diğer tarafına geçip ellerimi üs-
tüne dayadım.

Yutkunup dudaklarına bulaşan kremayı yalayışını bü-
yük bir dikkatle izledim. “Eve varması ne kadar sürer?”

“Yirmi dakika.”

Gözlerimin içine baktı ve, “Onu yirmi beş dakika sonra
araman gerek, bebeğim,” dedi.

Bakışlarını benden ayırmayınca, midemdeki o ılık his
giderek arttı. Martha’nın nasıl birisi olduğunu, birtakım sı-
kıntılarla baş ettiğini ve onu aramam gerektiğini anlamıştı.

“Tamam,” dedim.

Bakışlarını benden ayırmayınca, bir şey demedim.

Sonra, yine alçak sesle, “İyi misin?” dedi.

“Bu olayı onunla paylaşmak hoş değildi.”

“O kısmını ben de tahmin edebiliyorum, Tess,” dedi yine
alçak sesle.

Evet der gibi başımı sallayıp derin bir nefes aldım. “Ama
bunu yaptığıma memnunum. Daha önce yapmadığım içinse
üzgünüm. Neyse, artık ona anlattım ve bir daha anlatmak zo-
runda kalmayacağıma seviniyorum. Buraya kadar başardım.”

“Doğru,” dedi.

Ufak kekin geri kalanını da ağzına attı. Lokmasını çiğ-
neyip yutuşunu izledim.

“Şimdi sana dün buraya Tess’imin muhteşem keklerini
mi, yoksa Tess’imi mi özlediğim için geldiğimi düşündüğü-
mü söylesem, bana kızar mısın?”

Sırıttım.

“Hayır, çünkü ben zaten keklerimle *aynı* anlama geliyorum.”

O anda, bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Dışarıdan bakıldığında, insanlar tişörtler, blucinler, şıpidik terlikler veya incecik etekler, karmaşık desenli marka bluzlar, ince topuklu sandaletler ve genel olarak giyim tarzımı görüyor olabilirlerdi. Ama içim dağ gibi yükselen, üstüne şekerleme serpiştirilmiş ve özenle renklendirilmiş, yenilebilir peri tozu kaplı zengin ve ıslak bir kek gibiydi.

Bunu düşünürken, midemde yine o sıcaklığı hissedip gevşedim.

“Buraya gel, bebeğim,” dedi. Odadaki havayı ve surat ifadesini fark edince, tezgâhın diğer tarafına geçip yanına gitmekte bir saniye bile tereddüt etmedim.

Ona yaklaşıncı, kollarını sıkıca bana dolayıp kendisine çekti. Sonra, başını eğdi ve tatlı, lezzetli, uzun ve derin, krema kokulu bir öpücük verdi.

Geri çekildiğinde, dudaklarına, “Tadın çok güzel,” dedim.

“Biliyorum,” diye yanıt verdi.

Ben gülümseyince, o da aynı şeyi yaptı.

Başını hafifçe kaldırdı, kollarımı biraz sıktı ve, “Bu gece burada kalmak istiyorum,” dedi.

Midem birden gerildi, bacaklarının arasında bir kıpırtı hissettim.

“Tamam,” dedim.

Gözkapakları ağırlaştı, kollarıyla beni iyice sıktı, benim de onu saran kollarım da sıkılaştı ve başını eğip beni daha uzun, derin, tatlı ve lezzetli bir şekilde yine öptü.

Öpüşmemiz bir süre devam etti. Parmaklarımı saçlarına daldıracağım kadar uzun. Brock’un ellerinden birini tişörtümden içeri sokup, diğeriyle popomu avuçlayabilece-

ği kadar uzun. Göğüs uçlarımın sertleşebileceği, bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissedebileceğim kadar uzun. Yatak odasının çok çok uzakta olduğunu, mutfak zemini temiz tuttuğuma sevinebileceğim kadar uzun sürdü. Benimle hemen oracıkta birlikte olmasını istiyordum.

Ama ne yazık ki mutfakta değil de başka bir yerde çıplak veya yarı çıplak vaziyette sevişmeye başlayıp, geri dönüş olamayacağı kadar uzun değildi. Kapının çalındığını duyduk.

Brock hafif ve kısa bir inleme sesiyle başını kaldırıp başımın üstünden ön kapıya baktı. Bu beklenmedik olay karşısında gözlerimi kırpttırıp ben de kapıya baktım.

Saat ona geliyordu. Ziyaretçi için geç bir saattti. Ama tabii, gelen kişi bir şeyini evimde unutan Martha değilse... Martha nereye giderse gitsin cüzdanı, çantası, kredi kartı ve diğer önemsiz şeyleri bir yerlerde unutan bir kızdı.

Kapı tekrar çalınca, Brock'un kollarımı sıktığını, parmaklarının tatlı tatlı popomu kavradığını hissettim. Kendimi o kadar harika hissediyordum ki kapıda birisi olduğunu unutmak üzereydim. Ona bakınca, bana baktığını gördüm.

Tanrım.

O da havaya girmişti.

Yani, en azından suratındaki ifade çok *hoştu*.

“Sakın ne yaptığımızı unutma; bir de ne yaparsan yap, suratındaki ifade bozulmasın,” diye inledi beni bırakmadan önce. Hafifçe sallandığım halde, ayakta durmayı başardım ve arkasını dönüp mutfaktan çıkışını izledim.

Tezgâha kadarki birkaç adımlık mesafeyi yürüyüp kapıyı açışını dinledim. Sonra, bakışlarım tezgâha kaydı.

Tezgâhın köşesinde, cam kapaklı seramik ve ayaklı bir pasta tabağı duruyordu. Üstünde geniş çizgiler vardı. Basit ve zarif bir şeydi. Bana bir servete mal olmuştu ama umu-

rumda değildi. Pasta pişiriyordum. Muhteşem pasta tabaklarına ihtiyacım oluyordu. Hayatımın o noktasında, tam yedi pasta tabağım vardı (bunlar evimdeydi; fırında daha da fazlası vardı). Hepsi harikaydı, birçoğu da pahalıydı. Bunlar ruh halime göre, tezgâhta ara ara en güzel yeri kaplardı.

O sırada tezgâhta duran tabaktaysa üstünde dağ gibi yükselen kremalar olan, yenilebilir peri tozu ve soluk renkli şekerlemeler serpiştirilmiş tam altı tane küçük kek duruyordu. Bunlardan ikisinde nane yeşili, ikisinde açık pembe, diğer ikisinde de açık mavi kremalar vardı.

Yani, ben Martha'yla vedalaşırken ve mutfağa gelirken, Brock iki tanesini yemişti.

Bunu da özlediğimi fark edince, surat ifademin yumuşadığını hissettim. Brock'un muhteşem bir bedeni vardı; kaç yaşında olursa olsun, özellikle de kırk beş yaşındayken sahip olunabilecek muhteşem bedenlerdendi. Yemek yemekten, biralarından veya burbonundan ödün vermezdi. Hayatı dilediği gibi yaşardı. Ama yine de kendisine iyi bakardı. Onu aradığımda çoğu kez spor salonunda ya da koşudan geri dönüş yolunda olduğundan biliyordum bunu.

Ama keklerime karşı bir zaafı vardı. Pastalarım da. Kurabiyelerime de. Hatta fırınımdan çıkan her şeye... Bunlara bayıldığını gizlemezdi, sevdiği her şeyden daha çok sevdiğini belli ederdi ama bunu bana bir sürü iltifat ederek yapmazdı. Keyifle yiyerek gösterirdi.

O anda, buna da *bayıldığımı* fark ettim.

Tam o sırada Brock'un, "Dalga geçiyor olmalısın," dediğini duydum ve başımı kaldırdım.

"Kimsiniz?"

O tanıdık sesi ve bu soruyu duyunca, ellerim tezgâhtan indi ve göğsümün üstüne bir ağırlık bindiğini hissettiğimde kenarları sıkıca kavradım.

Damian gelmişti.

“Kim olduğum önemli değil. Önemli olan, senin artık burada olmaman. Asla burada olamazsın. Bu kahrolası evin, Tess’in kahrolası fırınının ya da *Tess*’in yakınına bile gelemezsin. Seni görürsem ya da geldiğini duyarsam, yemin ederim ki başına bela olurum: İnan bana, bunun olmasını *istemezsin*.”

Brock hâlâ hırlar gibi konuşuyordu; ses tonu vahşi ve saldırgandı. Ruh halinin ta oturma odasından mutfığa ve yanıma kadar yayıldığını hissediyordum. Evi dolduruyordu ve bu büyük bir öfkeyle saçtığı elektriklenme, sert ve aşındırıcıydı; tenimi yakıyordu.

“Affedersiniz?” dedi Damian.

Hayır. Eyvah. *Eyvahlar olsun*.

Damian, Brock’tan en az on santim kısaydı. Daha fazla değilse bile, on kilo kadar daha hafif olmalıydı. Damian ince yapıydı; yani, kaslı ya da iri değildi. Formdaydı ama Brock gibi güçlü bir yapıya sahip değildi. Fiziksel bir boğuşmada, Brock onu kolaylıkla alt edebilirdi.

Damian bunları umursamıyordu. Zamanının büyük bir kısmını köşe başlarında işeyerek geçirirdi. Bir tehdidi de iyi *karşılamazdı*.

Hem de hiç.

Tezgâhtan biraz uzaklaşıp neler olduğuna bakmak istedim. Brock sırtı bana dönük vaziyette, kapıyla pervaz arasında duruyor, Damian’ı görmemi engelliyordu.

Buna rağmen, başının arkasında gözleri varmış ve ona yaklaştığını görebiliyormuş gibi, elini arkasına götürdü. “Tess, sakın kıpırdama.”

Tezgâhın yanında kalakaldım.

“Tess içerideyse onunla konuşmak istiyorum,” dedi Damian gergin bir sesle.

“On saniye önce sana ne dediğimi duymadın mı?”

“*Kimsin sen?*” dedi Damian.

“Tamam, demek ki on saniye önce beni duymamışsın.”

“Pekâlâ, nazıkçe soracağım. Lütfen, Tess’le konuşabilmem için kenara çekilir misin?” dedi Damian.

“Beş saniye içinde kapıyı kapatacağım,” dedi Brock. “Bundan altmış saniye içinde, Escalade’ine binip buradan gitmezsen, polisi arayacağım. Şaka yapmıyorum, daha fazla beklemem. Anlaşıldı mı?” Sonra, dediği gibi geri çekildi, kapıyı Damian’ın suratına çarptı ve kilitledi.

Tezgâhın yanından kıpırdayamadım.

Brock pencereye gidip jaluzilerin ipini sert bir hareketle çekti. Sonra, kollarını göğsünde kavuşturup beklemeye koyuldu.

Dudaklarımı yaladım.

Brock’un kılı bile kıpırdamıyordu.

Elimi tezgâha koyup tutundum.

Brock hâlâ hareketsizdi.

Ona kadar saydım. Sonra, yirmiye kadar saydım.

Brock yana eğildi, ipi çekti ve jaluziler ses çıkararak kapandı.

Sonra, arkasını döndü ve oturma odasından yanıma doğru yürümeye başladı. Tek elini arka cebine götürmüştü. Daha bir adım bile atmadan, telefonu elindeydi.

Suratını yanı başımda görünce, nefesim kesildi.

“Tatlım...” dedim ama elini aniden havaya kaldırınca, konuşmayı kestim.

Elini havada görünce gerildim ama parmak uçları son derece nazık, inanılmaz derecede tatlı bir biçimde yanımdan saçlarıma ilerledi. Başımın arkasına gitti ve beni kendisine çekti.

Ben de direnemedim, çünkü başka seçeneğim yoktu.

Dahası, bunu istiyordum. Ona yaklaştınca, ellerimi göğüs kaslarına dayadım.

“O an mahvoldu, tatlım,” diye mırıldandı. “Birkaç telefon etmem gerek. Yorgunsan yatmaya hazırlan ya da kız arkadaşını ara istersen. İşim uzun sürmez, Sonra biraz uyuruz. Tamam mı?”

“Gitti mi?” diye sordum.

“Evet.”

Yutkundum.

Elini sıkınca, gözlerinin öfkeyle parladığını gördüm.

“Tamamen ortadan kaybolmayacak, değil mi?”

Başımı sağa sola salladım.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bana birkaç dakika müsaade et de telefonlarımı edeyim, bebeğim,” dedi.

Tamam der gibi başımı salladım. Elini biraz daha sıkı ve saçlarının arasından geçirip çekti.

Banyoya gittim.

Tamam, yani, dört sene önce tacizineve tecavüzüne maruz kaldığım eski kocam dokuz ay önce ilk kez aradığında heyecandan tir tir titrememiştim tabii. Artık onun olmadığı, güvenli bir hayat yaşadığıma dair oluşturduğum fikir bir anda yıkılmıştı. Dahası, bir süre sonra onunla yemeğe çıkmak konusunda da uzun uzadıya düşünmüştüm.

Ama babasını çok severdim.

Donald Heller iyi bir adamdı, beni çok severdi ve Damian'ı hayatımdan çıkarabilmek için babası dadahil olmak üzere onunla aramdaki tüm bağları koparmak zorunda kalmıştım. Donald benimle olan ilişkisini sürdürmeye çalışmıştı ama ben bunun için hiç çaba sarf etmemiştim. O da en sonunda pes etmişti. Rahatsızlandığını duyunca, kendimi çok kötü ve suçlu hissetmişim. Zaten Damian da öyle hisse-

deceğimi bildiği için bunu bir mazeret olarak kullanmıştı.

Sonradan anlaşıldığı gibi, onunla yemeğe çıkmak bir hataydı. *Bir kez daha* Damian tarafından kandırılmış olmak beni çok huzursuz etmişti.

Onu, bana tecavüz ettiğinin ertesi günü terk etmiştim. Köpeğimle birlikte bir buçuk sene Martha'yla birlikte yaşadıktan sonra nihayet boşanabilmiş ve kendi evime taşınabilmişim. O bir buçuk sene boyunca, Damian beni "geri kazanabilmek" için elinden geleni ardına koymamıştı.

Buna bir buçuk sene daha dayanamazdım.

Ne yazık ki yeni gelişmeler geceyi Brock Lucas'la ilk kez geçireceğim için doğru dürüst bir gecelik aramama elverişli değildi. İki kere birlikte uyumuştuk. Her iki seferinde de bir film izlerken, koltukta uyuyakalmıştık. Önceki geceyi de sayarsak, üç kere.

Ama önceki gecenin haricinde, uyandığımda gitmiş olurdu ve birlikte hiç bir yatakta uyumamıştık.

Bu, zihnen kendimi hazırlamam gereken, daha da önemlisi şık bir gecelik bulmamı gerektiren çok önemli bir andı ama içimden gelmedi.

Titreyen ellerle gecelik çekmecesini karıştırdım ve şansına içimdeki kız gücü devreye girdi; elime rengi mora yakın şeker pembesi, dantel süslü ve pamuklu bir gecelik geldi. Beli robalı, ince askılı, yakasında minnacık bir dantel şerit olan bir gecelikti. Şirin, süslü ve rahattı. O yüzden de herhangi bir geceymiş gibi giyebileceğim türden bir şeydi ama bir yandan da çok fazla ten, ciddi bir biçimde bacak ve bir parça da göğüs göstereceğinden, erkeğim için büyük bir çaba sarf ettiğimi de ortaya koyacaktı.

Yani, kusursuzdu.

Geceliğimi ve gözlüğümü alıp banyoya gittim ve her gece yaptığım şeyleri yaptım. Lenslerimi çıkardım, suratımı yı-

kadım, dişlerimi fırçalayıp gargara yaptım ve geceliğimi giyip gözlüğümü taktıktan sonra dışarı çıktım.

Banyodan çıkınca, Brock'un hâlâ telefonda olduğunu duydum.

"Aynen öyle, Calhoun," diyordu.

Bu ismi duyunca dudaklarımı birbirine bastırıp tekrar banyoya girdim, giysilerimi kirli sepetine atıp yine hızla dışarı çıktım.

Beni korumak istediğini biliyordum ama kırk üç yaşındaydım. Halletmem gereken bir sorun vardı. Ama sorun geçen seferki gibi değildi. Artık insanlar başıma ne geldiğini biliyorlardı. Beni umursuyorlardı. Arkamı kollayan ve bir kalkan gibi önüme geçmeyi göze alan insanlar vardı hayatımda.

Ama artık başımı kumdan çıkarmanın vakti gelip çatmıştı.

Her nasılsa, hayatta kalmayı başarmıştım. Ama bunun sırf şanstın ibaret olduğunu ve sadece daha ilk başından benim için iyi olmayacağını bildiğim bir erkekle evlenip başımı uzun süre kumdan çıkarmadığım için olması gerektiğini düşünüyordum. Bunları biliyordum ama bu konuda hiçbir şey yapmamıştım.

Kendimi toparlamalıydım.

Mutfak kapısında durup kapıya yaslandım ve tek elini beline dayamış bana bakan Brock Lucas'a baktım.

Derken, çok güzel bir şey yaptı.

Bana ve içimde giderek artan güce inandığından, konuşmasını kesmedi.

"Bölge savcısını ara ve ona o hergelenin avukatlarına şunu söylemesini söyle: Adam Tess'i taciz etmeyi kesmezse, zaten boğazına kadar battığı dertler boyunu geçecek. Adam zaten banka belgelerinde Tess'in imzasını taklit etti. Hem

kayıt edilmiş ifadeler ve telefon kayıtları da altı aydır Tess'i rahatsız ettiğini kanıtlıyor. Bölge savcısı ekibiyle konuştuğunda, gizlice takip, taciz, saldırı ve cinsel saldırı gibi ifadeleri kullanmalı."

İçime çektiğim nefesle birlikte göğsümün kalktığını hissettim. Brock da bunu gördü ama bana güvendiği için konuşmaya devam etti.

"Zaman aşımı bu durumda işe yaramaz. Bir fırın işleten ve keklerinin üstüne şekerlemeler serpiştiren Tess O'Hara'nın mahkemeye çıkması, yaşadığı kâbusu anlatmasıyla bu adamın suçlu bulunmaması mümkün değil. Fiziksel kanıt olmaması umurumda değil. Tess ifade verirse, davada görevli olan tüm jürileri etkileyebilir. Adamın avukatları da bunu biliyorlar. Şimdi, bu herifin tıraş losyonunun kokusunu aldığım anda, Tess dava açacak, Calhoun. Bu iş bu gece sona erecek. Aç şu kahrolası telefonu."

İki saniye kadar karşı tarafı dinledi. "Tamam," deyip telefonu kapattı.

"İyi misin?" diye sorup telefonu yine cebine koymasını bekledim.

"Hayır," dedi sert bir tavırla. "Üç aydır ilk kez dilim kadınının ağzında, elim poposundaydı. Poponu seviyorum. Üç aydır, elimin poponun üstünde olacağı zamanı düşünüyordum. Ama bunu yaparken birisinin kapıyı çalacağını ve bu kişinin ezik, lanet olasıca eski kocan olacağı aklıma *gelmedi*."

Eh, bunu söylemeliydi.

"İyi misin?" dedi.

"Kentucky gözüme gitgide daha güzel görünüyor."

Dikkatle bana baktı.

Sonra sırtıttı.

Tepeden tırnağa beni süzdükten sonra, "Harika bir

gecelik, bebeğim,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim. Başımı hafifçe yana eğdim, sonra gerginliği dindirmek için ve muhtemelen kız kardeşlikten atılmamı sağlayacak bir şey yaparak, “Geceyi burada geçireceğini bilseydim, alışveriş merkezine gider, önemli gece izlenimi veren seksi bir gecelik alırdım,” dedim. Ellerimi havaya kaldırıp salladım ve iki yanına indirdim. “Ama onu öylesine özenle seçerdim ki öyle olmadığı halde her gece yataırken onu giydiğimi düşünürdün. Ama şimdi neyim varsa onunla idare etmek zorundayız.” Üstümdeki pamuklu şeker pembesi geceliği gösterdim.

“Bence kusursuz bir şey bulmuşsun,” dedi.

“Öyle düşündüğüne sevindim,” dedim gülümseyerek.

“Peki, her gece yataırken ne giyiyorsun?”

“Şey...” Biraz düşündüm. “Bunun farklı modelleri. Ama seni hemen uyarayım. Hemen umutlanma, çünkü bazıların dantel süslemeleri yok.”

Bunu duyunca kahkahalar atarak bana doğru yürüdü. Aramızda birkaç adım kalınca gülmeyi kesti.

Başını bana doğru eğdi ve, “Kız arkadaşını ara da biraz uyuyalım, tatlım,” dedi.

Başımı sallayıp, “Daha önceki girişimlerimizin ileri bir tarihe kaldığını hissediyorum,” dedim.

Elini kaldırıp, boynumun kenarına götürdü ve başını benimkine yaklaştırdı.

“Kötü oldu ama evet,” dedi. Konuşurken, hafifçe elimi sıktı. “Bunun önemli bir gece olduğu konusunda haklısın. O gerzek buraya gelerek her şeyi mahvetti. Aynı şeyi tekrar yaptığımızda, o herifin hayaleti aramıza giremeyecek. Sadece ikimiz olacağız.”

Dedikleri hoşuma gitmişti. Bana bunu yaşatmak istemesi hoştu. Bir bağ kurmamızın benim için olduğu kadar onun

için de önemli olduğunu bilmek güzeldi. Dahası, o anı özel kılmak istemesi de hoşuma gitmişti.

Bundan o kadar hoşlanmıştım ki elimi kaldırıp boynuna götürdüm ve parmak uçlarıma yükselip onu öptüm.

Geri çekildiğimde, “Tamam,” dedim. “Martha’yla konuşayım, Sonra yatalım.”

Hafifçe öne eğildi, alnını benimkine yasladı. Sonra, geri çekilip elini sarkıttı. Ben de onu bırakınca, yanımdan geçip yatak odasına gitti.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Martha’yı aradım. Evdeydi. İyiydi ama uykusu gelsin ya da sızсын diye bir şişe şarap açmıştı. Sesindeki titreme yok olana dek onunla konuştum. Sonra telefonu kapattım.

Yatak odama girince, belinden yukarısı çıplak Brock “Zayıf” Lucas’ı yatağında sırtüstü yatar gördüm. Örtüyü beline kadar çekmişti ve suratını ovuşturuyordu.

Ben içeri girince, ellerini suratından çekti ama tam o sırada aklıma yatağıma son yattığı zaman geldi. Avuçlarını alnına bastırmış, gerilmiş bir haldeydi ve surat ifadesi de bana baktığında neler olduğunu ele vermiyordu.

Bunları düşününce, midemdeki o belli belirsiz korku canlanır gibi oldu.

Yana dönüp, dirseğine yaslanarak doğruldu. “Bebeğim, ayakta mı uyuyacaksın, geliyor musun?”

Kendime gelip yatağa gittim, örtüyü açtım ve oturup bağdaş kurdum. Gözlüğümü çıkarıp şifonyere koydum, nemlendiricimi alıp suratıma sürdüm.

Bunu yaptıktan sonra, cesaretimi toplayıp, “İçeri girdiğimde ne düşünüyordun?” diye sordum.

Beni şaşırtarak hiç tereddüt etmeden yanıt verdi.

“Calhoun’un Heller araştırmasını yürüttüğünü düşünüyordum. İyi bir adamdır. İşine bağlıdır. O ve daha bir

sürü adam üç senelerini bu işe hazırlanarak harcadılar. Bu olayla ilgili olan on iki tutuklama gerçekleştirdiler ve bunların onu, Heller operasyonunun kilit adamlarıydı. Çeteyi çökertmek müthiş bir adım oldu. Özele hazırlanıp uygulandı ve bu işin peşinde harcanan saatlerin hesaplanması bile imkânsız. Hiçbir dava tam manasıyla sağlam değildir ama o adamlara yaklaşmayı bir tek onlar başardılar. O hergele seni rahatsız edecek olursa, ben de bu geceki gibi kapına dayanacak cesareti gösterdiğine şahit olup o pis suratını görürsem, *her şeyi* silip atarım ve içimden geleni yaparım.”

Konuşurken onu izliyordum.

Susunca, “İçinden gelen nedir?” diye sordum.

Brock şaşkın şaşkın bana baktı.

“İçimden gelen mi?”

“Evet, nedir?”

Üç saniye bana baktıktan sonra eğildi, elimdeki nemlendirici tüpünü alıp biraz daha yaklaştı ve yarı atar, yarı koyar gibi şifonyere koydu. Koluyla sıkıca karnımı ve kalçalarımı kavrayıp beni yanına, yatağın içine çekti.

Beni yatırdıktan ve kolunu sıkıca bedenime sardıktan sonra, “Ben normal bir adam değilim, Tess,” dedi.

Bunu zaten anlamıştım.

“Peki,” dedim.

“Ailemin en büyük çocuğuyum. İki kız kardeşim, bir erkek kardeşim var ve annem boşandıktan sonra hepimizin velayetini aldı. Babam iyi bir adamdır ama annemi aldatmadığı anlamına gelmiyordu. Aldattı. Çok. Hem de çok. O ve ben asla çok iyi anlaşamadık. Annemi çok aldattığı için, uzun süre aramız bozuk kaldı ama yaptıkları yüzünden ailenin erkeği ben olmak zorunda kaldım. O zamanlar, henüz yedi yaşındaydım. Bugün olduğum kişiysem, babam sayesinde böyle olmadım. Olduğum erkek, daha ben yedi yaşımıdayken

içimde yeşermeye baladı.”

Tam olarak ne demek istediğini anlayamadım ama yine de anlattıklarından çok etkilendim. Dahası, onunla yan yana kendi yatağında yatmak, bana hayat öyküsünü anlatırken ona sarılmak hoşuma gitti.

“Anladım,” dedim tekrar sustuğunu görünce.

“Şunu demek istiyorum,” dedi. “Benim için önemli olan bir kadınla oyun oynamam. Bunu da çok ciddi söylüyorum. Asla oyun *oynamam*.”

Tanrım.

Anlamıştım.

“Damian’a zarar vermek istedin,” dedim.

“Zarar vermek mi? Evet. Lanet olasıca hayatının son gününe kadar her gün acı hissedeceği kadar hem de. Beni asla unutmayacağı kadar. Ona verdiğim dersi asla unutmayacağı kadar. Seni düşündüğünde, o değerli zihnini keşke onunla tanışmasaydın diye yormayacağın, tam aksine onun zihnini keşke sana hiç acı çektirmeseydi diye yoracağı kadar.”

Daha zihnim komut vermeden, bedenim kendiliğinden ona biraz daha yaklaştı. Ama zaten bedenime sormuş olsaydı, zihnim buna hayır demezdi.

Elimi sert göğsünde ve kaslı boynunda gezdirip kirli sakallı çenesine koydum.

Sonra gözlerinin ta içine bakarak, “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum,” dedim.

Bana biraz daha sıkıca sarıldı ve yastığa yasladığı başını hafifçe çevirip sokuldu. “Tess, senin hakkında daha ilk başlarda bir şey öğrendim. Söyleyecek bir şeye ihtiyaç duymayan, tanıdığım tek kadın sensin. Yaptığın her şey zaten söylemek istediklerini dile getiriyor ve asla yalan söylemiyor. Bana dokunman bile her şeyi söylüyor, bebeğim.”

Gözlerimin içine bakınca nefesim kesildi, çünkü bunun-

lı bana biraz değil, çok sevdiğini söylemişti.

Evet der gibi başımı salladım. Surat ifadesi yumuşadı. Sonra, başını eğip beni öptü.

Geri çekildiğinde, “Işığı söndür, hayatım,” dedi.

Yine tamam der gibi başımı sallayıp elimi çektim ve diğer yana döndüm. Işığı söndürüp yan döndüm, örtüyü omzuma çektim, ellerimi yanağımın altına koydum ve, “İyi geceler, tatlım,” dedim.

Aradan on beş saniye bile geçmemişti ki bedenimin çekildiğini, popomun kalçalarına dayandığını, dizlerini benimkilerle dayadığını, göğsünü sırtıma yasladığını ve bana sıkıca sarılıp dudaklarını saçlarıma götürdüğünü hissettim.

Bunları yaptıktan sonra, “İyi geceler, Tess,” dedi.

Brock Lucas sarılarak uyumaktan hoşlanıyordu.

Gülümseyerek uykuya daldım.

Sekizinci Bölüm

Vahşi Şey

Fiona Apple'ın "*I Know*" isimli şarkısının yumuşak ezgileri beni sabahın ilk ışıklarında gözlerimi açamaya zorladı. Kontraltosunu, piyanosunu ve bir basın yumuşak sesiyle ağır ritimli tempoyu bir süre dinledikten sonra, ses giderek artmaya başladı. Dirseğimin üstüne yaslanıp doğruldum, uzanıp her zamanki gibi sabahları sabit bir seste müzik dinleyebilmek için ses ayarını donduran düğmeye bastım.

Sonra, örtüyü üstümden atmak için uzandığımda, bednim yatakta geriye doğru kaydı ve çok katı ve çok ılık bir şeye çarptım.

Tanrım.

Nasıl unutmuştum?

Brock yanımdaydı.

Hem de nasıl oradaydı. Sert ve ılık bedeni arkamda, güçlü kolu hâlâ etrafımdaydı; dudaklarını ensemdede hissedebiliyordum.

"Tatlım," diye fısıldadım. Dudakları boynumdan yukarı ilerledi ve dişlerini kulak mememde hissettim.

İçim tatlı tatlı ürperdi.

Sonra çok boğuk, mahmurlu ve derin bir sesle, "Günay-

dın, bebeğim,” dedi.

Tanrım.

Dudakları kulağımın arkasına kayarken, karnımın üstündeki eli de kaburgalarımın doğru ilerledi. Eli hareket etmeyi kesene dek nefesimi tuttum. Parmaklarının göğsümün alt kıvrımlarını hafifçe okşadığını hissedince, nefesimi bıraktım.

Tanrım.

Bedenimi ona yaslarırken o da bana yaslandı ve dili kulağımın arkasında dolandı. Bu arada, başparmağı göğüs ucumun hemen altındaki yerde dolanmaya başladı.

Bu dokunuşla birlikte, içimde büyük bir istek dalgası kopardı.

“Brock,” dedim.

“Sabahın köründe ilgilenmen gereken acil bir durum yoksa tatlım,” dedi kulağıma, “daha önceki girişimlerimizi şu anda sürdürebiliriz.”

“Beyaz Saray acil durumları bana genellikle önceden haber veriyor,” dedim nefes nefese.

“Harika o zaman,” diye mırıldandı. Beni kendisine çevirdi, elini saçlarımın arasına sokup biraz kıvırdı ve geri çekti ama bunu yapmasına gerek bile yoktu. Ona sarılmış, beni öpebilmesi için zaten başımı geriye atmıştım.

Dudakları dudaklarımı buldu.

Brock geri geldiğinde, bana mutfakta doğruyu söylemişti. Benimle ilk sevişmesi planlı olmamıştı. Bir baştan çıkarma değildi. Her zamanki gibi oynaşıyormuşuz gibi başlamıştı ama o geceden önce yaptıklarını hep kontrol altında tutmayı başarmıştı. Genellikle, yaptığı şeyler benimle ilgili olurdu, beni keşfederdi ya da havaya sokmaya çalışırdı. Ama sonra hâlâ ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey olmuştu. Bu şey her neyse, kontrolünü yerle bir et-

mişti. Beni koltuktan aldığı gibi, yatağa götürmüştü ve se-
vişmeye başlamıştık.

Bu, daha öncekilerden çok daha farklı bir durumdu.

Çünkü Brock bunu planlamamıştı. Ona her şeyimi ver-
meme, ismini bile bilmediğim bir erkeğe çok fazlasını ver-
meme karşın beni korumuyordu. Brock'un durumu, kendi-
sinin veya benim tepkimi kontrol etmesi için herhangi bir
neden yoktu.

Bu yüzden de bunu yapmamıştı.

Bundan daha da önemlisi, kontrolünü kaybettiği gece
artık buna ihtiyaç duymadığı için, dillerimizin bir kere bir-
birine değmesiyle, şafağın cılız ve ilk ışıklarında yatağım-
da yatarken, bir patlama yaşamıştı.

Daha öncekilerden çok daha güzel olan o deneyim onun
beni keşfetmesiyle ve beni doruk noktama ulaştırmasıyla
ilgili değildi. Birbirimizi keşfetmemizle ilgiliydi.

Hayatımda ilk kez, ben de her şeyimi tam manasıyla ona
verebilecek kadar özgürdüm.

O yüzden, kendimi tutmadım.

Vahşi, ateşli, enerjik bir deneyimdi; bir sürü yuvarlan-
ma, elleme, dil, diş, parmaklar, inleme, bağırma, inilti, iç
çekiş ve nefes kesilmesi söz konusuydu. O aldı, ben aldım, o
verdi, ben verdim.

Ben dizlerinin arasına çömelmiş, onu alabildiğim kadar
ağızıma almışken, beni kollarımın altından tutup üstüne
kaldırmış ve sırtüstü yatağa yatırmıştı. Kollarımı omuz-
larına dolarken, bacaklarımı açmış, kalçalarını bacakları-
mın arasına yerleştirdiğini hissetmiştim.

İçimin derinliklerine girmeden hemen önce de gözleri-
min içine bakmıştı.

Boynumu geriye atıp kollarımı bedenine dolamış ve diz-
lerimi kaldırıp kalçalarımı sıkıca yanlarına dayamıştım.

“Tess, ağzın,” diye inleyince de başımı öne eğmiştim; dudakları dudaklarıma dayanmış, derin derin içime girip çıkarken, dilini ağzıma sokmuştu. Tanrım, öylesine sert hareketlerle derinlere gidiyor, beni öylesine muhteşem hissettiriyordu ki *inanılmaz* bir şeydi.

Bu hareketler hızlandı, daha da ateşli hale geldi ve doruk noktamızın akıl almaz olacağını anladım.

Boşalmadan hemen önce, dudaklarımı dudaklarından ayırdım, suratımı boynuna gömdüm ve, “Brock,” diye inledim.

“Evet, bebeğim, evet,” diye inleyerek, içime girip çıkmaya devam etti. Keskin bir nefes çekip, sarsılarak boşaldım.

Kasılmalar sona erince, başım yine yastığa düştü ve içimde gidip gelirken onu izleme fırsatı buldum. Gün gibi ortadaydı: Brock o anda bulunduğu yeri sevmişti.

Çok sevmişti.

Bayılmıştı.

Tek kolunu belime sarmış, beni ağırlığı altında eziyor, yatağa yasladığı diğer koluna yaslanıyordu; bacaklarımı etrafına dolayıp kalçalarımı onun için kaldırıyor, boğuk boğuk inlemesine neden oluyordum. Gözlerimin içine bakarken, tek kolumla sıkıca omuzlarına tutunuyor, diğer elimin başparmağıyla da yanağını ve dudaklarını okşuyordum.

Sonra, suratını boynuma gömüp inledi. “Tess.” Erkekliğini sonuna kadar içime sokup boşalırken tekrar inledi.

Elimi saçlarının arasından çektim, başını boynuma gelecek şekilde hafifçe eğdim ve dudaklarımı alev alev yanan tenine, boynunda kıvrılan dalgalı saçlarına bastırdım.

Gözlerimi yumup onu üç duyumla içimde hissettim. Teninin kokusunu içime çekerek, her yerini okşayarak, içimden çıkmamış olan Brock’un derin nefes alıp verişlerini dinledim.

İki saniye boyunca, tüm ağırlığını üstüme verdi ama

sonra beni hemen iki koluyla kaldırıp dizlerinin üstüne oturdu. Hâlâ içimden çıkmamıştı, bedenlerimiz hâlâ birbirine dolanmış vaziyetteydi. Yana kayıp kalçasının üstüne yaslandı, sonra üstünde olacağım şekilde sırtüstü döndü.

Güzeldi.

“Çok güzel,” diye fısıldadım boynuna. O derin, çekici gülüşümü ve başını yastığa koyuşunu duydum. Dudaklarının saçlarımda gezindiğini, beni öptüğünü hissettim.

Tanrım.

Bu da çok güzeldi.

Tek kolunu sırtımın alt kısmına dolamıştı, diğer elini de saçlarımla oynamak için yukarı doğru götürüyordu. Başımı kaldırıp ona baktım.

Çenesini hafifçe kaldırıncı, cıva rengi gözlerini benimkilere dikti; ruh halinin yarattığı o doymuş, tatmin olmuş, keyifli, ateşli ve ılık elektriği havayı kapladı ve, “Vahşi şey,” diye mırıldanırken, büyük bir lütuf gibi tenimi sardı.

Gözlerimi kırptırdım.

“Pardon?”

“Bebeğim, *kahretsin*,” dedi beni sıkarak. “Her yerime gelmişsin.”

Yine gözlerimi kırptırdım.

Sonra, bedenimin kasıldığını hissettim.

Kahretsin.

Yatakta lider değil, takipçiydim. Yaptığım şeylerin keyif vermesi için dikkatli, düşünceli davranır, gözlerimi ve kulaklarımı açık tutar, partnerimin nelerden hoşlandığını gözlemlerdim. Bunları yapmaya devam edebilmek ve tekrar yapabilmek için zihnimin bir köşesine not ederdim.

Kontrolü kaybetmezdim. Kendimi bırakmazdım.

Bu da Brock’la seks yaptığım iki seferin de o güne dek hayatımın en güzel iki günü olduğu anlamına geliyordu.

Hem de en iyi iki günü. İşin aslı, partnerim epeyi uğraşmazsa (genellikle bıkarlardı), seks sırasında ya da öncesinde nadiren boşalırdım.

Ama o anda, aklım başımda değildi ve ne yaptığımı kontrol etmiyordum. Etki alanına girmiş, içgüdülerime göre hareket ediyordum. Bedenim ne hissettiğinin, neye ihtiyaç duyduğunun farkındaydı; zihnimi yönetiyordu, zihnimse tamamıyla ona yenik düşmüş durumdaydı.

Tamamıyla.

Kahretsin.

Brock eliyle başımı kavrayıp, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip doladığında ve ılık avucunu kulağımın hemen altına, boynuma koyduğunda, başparmağını saçlarımın hemen başladığı yerde suratımda dolaştırdığında, kalkmaya hazırlanıyordum.

Elini oradan çekmeden, "Hey," dedi. Suratına baktım ve yine doğrulmaya çalıştım ama elini yine sıktı ve yarı fısıldar bir şekilde, "Tess, hey," dedi. Durdum ve ona baktım; eliyle beni sırtımdan kendisine doğru itti ve, "Gözler, bebeğim," dedi boğuk bir sesle.

Gözlerine baktım.

Bakışları beni delip geçti.

Sonra, başımı kendisinininkine yaklaştırdı ve, "Neyin var, bebeğim?" diye sordu.

"Ben..." Açıklama yapmama fırsat kalmadan, bakışları donuklaştı ve lafımı keserken de aynı şekilde kaldı.

"Tanrım, seni incittim mi yoksa?"

Başımı hafifçe sallayıp, "Hayır, sadece..." dedim.

Lafımı tamamlayamadım, çünkü sorunun ne olduğunu ben de bilemiyordum.

Başparmağıyla hafifçe yanağımı tatlı tatlı okşamaya başladı. "Sadece ne?"

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedim.

Gözlerimin içine bakmaya devam etti ve bir şey demedi.

Sonra birdenbire, “Kontrolü kaybettim,” dedim.

Ağır ağır gözlerini kırptırdı.

“Bu kötü bir şey mi?”

“Bilmiyorum,” dedim dikkatle ona bakarak. “Öyle mi?”

Gözleri şaşkınlığını gizleyemeyecek kadar irileşti. Sonra, daha ben ne olduğunu anlayamadan, kollarıyla beni sıkı sıkı sardı ve başını geriye atıp kahkahalarla gülmeğe başladı. Aradan iki saniye geçtikten sonra, ikimizi de yana devirdi. İçimden çıktı ve ağırlığını üstüme verirken, kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirirken, gülüşünü suratını gömdüğü boynumda hissettim.

“Brock,” dedim çatlak bir sesle. “Ben...” Başını kaldırıp bana baktı; ağırlığını üstümden biraz olsun almak için tek koluna yaslanırken, suratında kocaman bir gülümsemeyle diğer elini tam çenemin altına götürdü. “Nefes alamıyorum,” diye lafımı tamamladım.

Gülümserken çenemi okşamaya devam etti ama hiçbir şey demedi.

“Şey... Sanırım, biraz ayağa kalkıp...”

“Tamam, bebeğim, birkaç saniye sonra kalkacaksın,” dedi. “Ama önce, bir şeyi açıklığa kavuşturalım, tamam mı?”

Gözlerine bakıp dudağımı ısırdım.

Dudaklarıma bakıp kendi dudaklarını birbirine bastırdı ve muzip bir ifadeyle bana baktı.

Sonra, “Az önce yaptığımıza, varyasyonlar, pozisyonlar, farklı mekânlar ekleyerek daha da fazla vakit ayırmayı ve daha yaratıcı olmayı planlıyorum,” dedi.

Vay canına.

Rahim duvarlarımda kasıldığını hissettim.

Devam etti. “Birbirimizden keyif alırken,” dedi suratı-

nı benimkine yaklaştırarak, “sakın kontrollü davranmaya çalışma.” Dudaklarındaki ve gözlerindeki gülümseme kaybolmamıştı. “Tek bir şey anlarım: Bir şeyleri doğru yapmadığımı.”

Vay canına.

“Brock...” diye fısıldadım ama başını biraz daha eğince sustum.

“Bebeğim, az önce yaşadığımız deneyim *akıl almazdı*. Yaptığın her şeyden ama her şeyden çok keyif aldım ve çoğunda aklım uçtu. Bunu unutma, tatlım, seni vahşi halinle seviyorum ve az önce... *Vahşiydin*. Her dakikasına bayıldım. Birlikte olduğun diğer erkekler ne düşünmüştür bilemiyorum ama harikaydı. Gözlerindeki o düşünceli ifadeyi yok et, Tess, çünkü bebeğim, sen yatakta son derece doğalsın.”

Gözleri içimi erittiğinden, elimi boynuna götürüp saçlarının arasına soktum; sonra, başını kendime çekerken hafifçe başımı kaldırdım ve yana eğip onu öptüm. Öpücüğümün yeteri kadar ıslak ve ateşli olduğunu umdum. Ağırlığını tekrar üstüme verip kollarını sırtıma dolayarak beni yine üstüne çekti ve öpüşmeyi kendisi devraldı. Onunki de ıslak, derin ve *kesinlikle* çok tatlıydı.

Öpüşmeyi kesti ama dudaklarını geri çekmedi. “Kesinlikle çok doğalsın,” dedi dudaklarına.

Ben de geri çekilmeden gülümsedim ve gözlerinin içine baktım.

Brock da aynı şekilde gülümsedi.

Sonra, “Duş,” diye mırıldandı. Bunu duyunca, üstündeyken her yanımın titrediğini hissettim.

Brock bunu kaçırmamıştı. Gülümsemesi ağır ağır suratına yayıldı.

Derken, beni yataktan çıkardı, odadan banyoya götürdü ve dosdoğru duşa soktu.

Duştan sonra, ona kahveyle tost yaptım. Gitmeden önce de uyanmış olan mahallenin gözleri önünde kapımın önünde öpüştük. Kollarım omuzlarında, bedenlerimiz birbirine yaslanmış, dillerimiz birbirine dolanmış halde öpüştük. Elinde bir plastik bardakta kahve ve yarısı yenmiş bir tost olduğu halde, beni sıkı sıkı tutuyordu.

Sonra, başını kaldırıp gözlerime baktı. “Sana evimin adresini mesaj olarak atarım. Gece bende kalmaya gel. Akşam yemeğini ben pişiriyorum.”

“Tamam,” dedim. “Ama tatlıyı ben yapayım.”

Hafifçe gülümsedi ve, “Tamamdır tatlım,” dedi. “şimdi, seni bahçede yere yatırıp tutuklanmamıza ve komşuların şok olmasına yol açacak bir şey yapmadan önce gitsem iyi olacak.”

Onu bıraktım.

Alçak sesle güldü, çenesini hafifçe kaldırdı ve arkasını dönüp kamyonetine doğru koşarken, bir yandan da tostunu yemeye koyuldu.

Kamyonetiyle gidişini izlerken kontrolsüz davrandığıma zerre kadar aldırış etmedim. Eve girip kapıyı kapattım. Kamyoneti gözden kaybolana dek, orada durup izledim.

Ondan sonra oturma odasına girdim.

Müziğimi açtım ama bu sefer Fiona Apple dinlemedim.

Her türlü müziği dinlerdim ve beğendiğim şeyler normalde bu kaidemi bozmazdı. “*The Devil Went Down to Georgia*” ve “*In America*” harika şarkılar olduğundan, bir Charlie Daniels Süper Hitler CD'im de vardı.

O güne hazırlanırken, bir tek bunu dinledim.

Bu müziğin tam bana göre olduğunu söyleyemezdim ama “*The Devil...*” ve “*In America*” şarkılarını yüksek sesle söyledim. “*The South's Gonna Do It Again*” de muhteşem bir şarkıydı.

Giyinip pastalarımı hazırlamak üzere dışarı çıktım ve arabama binerken hayatımın en güzel sabahını yaşadığımı düşündüm.

En güzeliydi.

Hayatımın en güzel sabahıydı.

Dokuzuncu Bölüm

Brock'ta Akşam Yemeği

Arabamda oturmuş apartmanına ve kapılardaki numaralara bakıyor, on altı numaralı daireyi arıyordum.

Brock'un dairesini...

Oturduğu apartmanın (oraya apartman denebilirse tabi) durumuyla ilgili herhangi bir yargıda bulunmamaya çalıştım.

Lincoln'un Speer'den hemen sonraki tek yönlü bölgesinin dışındaydı ve yola dikey konumdaydı. Çok derin ve uzun iki katlı bir binanın önünde ufacık bir alana asfalt dökülmüştü; binanın üst ve alt katlarında sekizer daire vardı. Kapılar da açık bir yürüyüş yoluna bakıyordu. Her iki yanında bulunan ve üst kata erişim sağlayan merdivenler demirdi, paslanmıştı ve epey korkutucu görünüyordu. Otoparkın karşısındaki iki asma kilitten daha ufak olanın üstüne "Çamaşırhane" sözcüğü, büyük olanın üstüneyse, belki pek de akıllıca olmayarak "Depo" yazılmıştı ve bunlar da apartmanın görünümüne iyi bir şey katmıyordu.

Yazın bir ara, birileri alanı güzelleştirmek için çalışmış ama sanki sonra sıkılıp işi yarım bırakmıştı. Denver'da çiçek ektiğinizde, o kurak iklimde mutlaka bunlarla ilgilenmeniz gerekirdi ve buna fazla miktarda sulama da dahildi;

hununla birlikte, arada sırada yabancı otların ayıklanmasının da faydası olurdu. O sırada, ekim ayının ortalarıydı ve hava hâlâ ılıktı. Lincoln'le bina arasındaki kısa yolun iki tarafında duran yarısı dolu iki varilde ve merdivenlerin üst ve alt kısımlarını "süsleyen" kısımda duran dört varilde biten yemyeşil, sağlıklı otların yanı sıra, bir o kadar da kahverengi ölü bitkiler ve tüm şartlara karşı büyük bir mücadele verdiği ama başaramadığı belli olan cılız petunya tohumcukları da görülebiliyordu. Bunların bir anda acılarına son verilmesi gerekiyor gibiydi, hem de sırf sonbahar Rocky Dağları'na çöktüğü için değil.

Aman neyse, dedim içimden. O, bir erkekti. Bekâr bir erkekti. Bir Harley Fat Boy motoru ve Martha'nın mutlaka değiştirmesi gerektiği konusunda haklı olduğu harap bir kamyoneti olan bekâr bir adamdı. Gördüğüm manzara beni çok da şaşırtmamıştı ve açıkçası, Ada'nın hayaletinin etkisi altında kalmış gibi görünen, resimlerden fırlamış kusursuz bir banliyö evinde yaşıyor olsaydı herhalde daha fazla endişelendirdim.

Bu iyi bir işaret olmazdı.

Tam o gece için yanımda getirdiğim çantamı, diğer çantamı ve üstünde "Tessa'nın Pastaları" yazan, mavi renkli nar bülbülü, ebegümece ve sinekkuşu desenli beyaz torbayı almak için arka koltuğa dönmüştüm ki telefonum çaldı.

Arayan Brock'tur herhalde diye düşündüm ama nedenini bilemedim. Saat altıda orada olmamı söylemişti ve kickboks kursuma gidip sonrasında alışveriş merkezine uğradığını halde, fırından erken çıkıp hazırlanmak için eve gidebilmişim. Yanımda çalışan gençler iyiydi ve raflar, dolaplar ve kek tabakları onları idare edecek kadar malzemeye doluydu. O yüzden, bunları yapmakta zorlanmıyor, sık sık da yapmaya çalışıyordum. Saat o sırada altıya iki vardı. Geç

kalmamıştım. Aslında, oraya varmış bile sayılırdım.

Belki de planımızda bir değişiklik yapması gerekmişti. Görüşmeye başladığımız dört ay süresince, bu ya beni daha geç bir vakitte görebileceği ya da erken gitmek zorunda kalacağı anlamına gelirdi ama nadiren planlarımızı iptal ederdi.

Hatta geçmişi düşününce, bunu hiç yapmadığını fark ettim.

Bu yüzden, merakla telefonumu çıkardım ve bir “gizli numaranın” aradığını gördüm.

Ekрана dokunup kaşlarımı çatarak telefonu kulağıma götürdüm ve, “Alo?” dedim.

“Selam, kaltak. Ben, Elvira.”

Şaşkınlıkla torpido gözüne baktım.

“Şey... Selam.”

“Şey, sana da selam. Dinle, kız arkadaşın numaranı verdi. Seni aradım, çünkü uzun ögle molamda Gwen’le birlikte Cherry Creek’te biraz dolanıyorduk ve seni Nordstrom’un iç çamaşırı bölümünde gördük.”

“Ha, evet,” dedim.

“Eee?” dedi. Başka bir şey demeyince, yine kaşlarımı çatıp bekledim.

“Eee ne?”

“Neler oluyor?”

“Neler mi oluyor?”

“Evet, aynen öyle dedim. Bizimle birlikte Stepford’da kozmolar *içiyordun* ve sana erkek arkadaşının bir baş belası olduğunu anlatıyorduk. Yani, iki gün sonra seni Nordstrom’daki iç çamaşırı bölümünde görünce, biraz şaşkırdık doğrusu. Bu bir telefonla araya girme girişimi.”

“Telefonla araya girme mi?”

“Evet. Ben Hawk Delgado için çalışıyorum, Kendisi

Gwen'in erkek arkadaşıdır. Zaten o yüzden, Nordstrom'un iç çamaşırı bölümünde şirket kredi kartıyla uzun ögle mola-ları verebiliyorum. Neyse, Gwen Hawk'a senin baş belası erkek arkadaşınla ilgili sorular sordu. Ben de birkaç şey sordum, ondan sonra kafa kafaya verdik. Hawk... Şey, Hawk da düşündüğümüz şeyleri doğruladı. Zaten öyle olduğunu biliyorduk. Ama Hawk gibi bir adam bunu teyit etti."

Lanet olsun.

İyi niyetli olsa da her şeye burnunu sokan, lüzumsuzca başkalarının işine karışan ve berbat bir bebek partisinde tanışılan azıcık ürkütücü siyahi bir kadınla bir tek ben karşılaşabilirdim herhalde. Martha da ona derhal kendi numarasını, ardından da benimkini vermişti.

"Elvira, ben... Şey, teşekkürler... Yani, seni çok iyi tanı-mıyorum ama beni kolladığın için teşekkürler. Gerçi buna gerek yok. Her şey yolunda."

"Sırf senin bunu söylemen bile durumun *kötü* olduğunu gösterir. Gwen'de kozmo içmeye karar verdik. Trace'le Cam geliyor. Martha da gelecek. Bu gece, saat sekizde. Yemek konusu da sorun değil, bir sürü şey hazırlayacağız."

"Gelemem, çünkü Brock'la akşam yemeği yiyeceğim."

Bir sessizlik oldu, sonra, "Tüh," dedi.

Ön camdan dışarı bakınca, on altı numaralı dairenin üst katta olduğunu gördüm. Daire uzun ve sık çam ağaç-larının bittiği yere bakıyordu; yani, dairenin yan tarafında pencereler varsa, içerisi ışık almıyor demektir.

Hafifçe iç çektim.

Sonra, arabanın paneline bakıp, "Kocamı bana tecavüz ettiğinin ertesi günü terk ettim," dedim. Elvira'nın nefesi-nin kesildiğini ve bunu sessizce yapmadığını duydum. "Bu olay, sekiz senelik berbat bir evliliğin ardından gerçekleşti ki zaten son iki senesinde dayak yiyordum. Düzenli olarak

değildi ama beni dövdüğünde, fena dövüyordu. Tüm bunlar karakoldaki sorgulama sırasında ortaya çıktı ve Brock da sorgulamayı izleyenler arasındaydı. Tecavüze uğradığımı söylediğimi duyduğunda, duvara bir sandalye fırlattı. Sesi duydum. Nasıl bir gümbürtü çıktığını duydum. Duvara bir sandalye fırlattı ve sorgulamayı kesip de yanıma gelmesin diye onu zorla dışarı çıkarmak zorunda kaldılar.”

Elvira ilk kez sessizdi.

Bense ilk kez değildim.

“Kız kardeşi ve eski bir kız arkadaşı da tecavüze uğramış. Babası annesini defalarca aldatmış ve Brock yedi yaşındayken evin erkeği olmak zorunda kalmış. Bir kadın onun için bir anlam ifade ettiğinde, bu adam onu gösteriyor. Bunları bana söylediğinde, ona inandım. Onun için bir şey ifade ediyorum. Tam olarak ne duyduğunuzu ya da Hawk denen adamın kim olduğunu bilmiyorum ama Brock’un benim için kim olduğunu biliyorum. Siz kızlarla kozmo içmeyi çok isterim. Ama kimsenin Brock hakkında atıp tutmasını dinleyemem, çünkü o da benim bir şey ifade ediyor. Aramızda neler olduğunu bir tek ikimiz bilebiliriz, Elvira. Diğer şeyler beni ilgilendirmiyor.”

Yine bir şey demedi.

Konuşmaya devam ettim.

“Canım, bak, son altı senedir bunu ilk anlattığım kişi sensin. Martha bunları daha dün gece öğrendi. Brock bu olayı anlattığını duydu ve ne yazık ki bu tür tatsız şeyler konusunda deneyimli. Bu meseleyi içime attığımı biliyor, yoluma devam etmem için bana yardım ediyor. O, insanın güvenemeyeceği bir adam değil. Beni her açıdan kolluyor ve özen gösteriyor. İnan bana.”

“Tamam, arkadaş,” dedi.

“Bu konuda anlayışlı davrandığın için tekrar teşekkür

ederim. Anlattıklarım bir başka erkekle başıma gelse, yardım çağrını takdir ederdim. Ama bu ilişki öyle değil, tamamıyla farklı.”

“Tamam,” dedi alçak sesle.

“Tamam.”

“Biz şey yapmak istemedik...” diye lafa girdi ama onu susturdum.

“Biliyorum, canım.”

“Onlara bir şey anlatmam,” dediğini duyunca, gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açıp, “Bunu bir sır olarak saklaman gerekmiyor,” dedim. “Ben bunu çok uzun süre içimde tuttum. Utanmamı gerektirecek bir şey de yapmadım. O yüzden, sır olarak kalması için hiçbir neden yok.”

“Olsun, arkadaş, sen anlatsan daha iyi.”

Tamam, Elvira her işe karışan, meraklı ve biraz ürkütücü bir kadın olabilirdi. Ama aynı zamanda, çok da tatlıydı.

“Tamam.”

“Gwen’de kozmo içeriz.”

“Kulağa güzel geliyor.”

“Bir başka gece.”

“Evet.”

Sessizlik oldu, sonra, “Duvara sandalye mi fırlattı gerçekten?” diye ordu.

Buna gülümsedim ama ona belli etmedim. Alçak sesle, “Evet,” dedim. “Bir sandalye fırlattı.”

“Sanırım, Hawk bunu bilmiyor.”

“Eh, belki de ona anlatmalısın.”

“Tabii ki anlatacağım. Hawk’un bilmediği bir şey öğrendim ve böyle şeyler *asla* olmaz.”

Hafifçe gülümsedim.

Elvira, “Ateşli erkeğinle iyi eğlenceler,” dedi.

Bu sefer ona gülümsedim ama tabii göremedi. “Tamam,” dedim.

“Sonra görüşürüz, arkadaş.

“Görüşmek üzere, Elvira.”

Telefonu indirip kapatma düğmesine bastım. Sonra, çantama atıp eşyalarımı topladım, arabanın kilitlerini uzaktan kumandayla kapattım ve eğreti basamaklardan çıkmaya koyuldum.

On altı numaralı dairenin kapısına gidip, kapıyı tıklattım.

İki saniye sonra, kapı uzun boylu, dünyalar güzeli, dolgun bedenli, koyu renk saçlı, gümüş grisi gözleri olan, suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir kadın tarafından açıldı.

Geriyeye doğru bir adım attım.

Kadın hızla daireye dönüp, “Dylan!” diye bağırdı. “*Kardeşine bir daha aynı şeyi yaparsan, eve dönünce ceza alacaksın! Ne ceza vereceğimi henüz bilmiyorum ama... HİÇ... HOŞUNA... GİTMEYECEK!*”

Telefonumu çıkarıp, doğru dairede olup olmadığını (ve tüm adresi) kontrol etmek için Brock’un yolladığı mesaja bakmamak için kendimi zor tuttum. Kadın tekrar bana döndü, tatlı tatlı gülümsedi ve, “Selam, sen Tess olmalısın,” dedi.

Şaşkın şaşkın ona baktım.

Devam etti. “Ben Laura, Zayıf’ın ablası.”

Tüm bedenimin gerildiğini hissettim. Ciddi bir epilepsi krizi geçirmek üzere olduğumu hissederken, dairenin içinden Brock’un kalın sesini duydum. “Tanrım, Laura, nedir bu kahrolası gürültü?”

Laura (belli ki gerçekten de Brock’un ablasıydı!) daireye döndü ve, “Zayıf, çocukların önünde küfürlü konuşmuyoruz biliyorsun,” dedi.

“Harika, kendi evinde, küçükler liginde ya da her nere-

deysen küfürlü konuşma ama senin bu holiganlar evimi sistematik olarak yok etmeye başarlarsa, istediğimi derim.”

Sonra, ablasının yanında kapıda bitti ve bana sırtıttı. Öne eğilip uzun kollarından birini belime sardı ve beni içeri çekti. Daha ne olduğunu bile anlayamadan, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve ateşli, tatlı, derin ama kısa bir öpücük verdi.

“İğrenç Zayıf Dayı!” diye bağırdı içeriden bir çocuk.

“Evet! İğrenç!” diye bağırdı bir diğeri.

“Ayakkabılarını beğendim,” dedi bir kız. Zevkliydi doğrusu.

Brock başını kaldırınca, aklıma üç şey geldi. Birincisi, bazıları çocuk olan aile üyelerine rağmen öpüşebiliyordu. İkincisi, belli ki Brock’un ailesiyle tanışıyordum ama buna hiç hazırlıklı değildim. Üçüncüsü, sıpidık terlikler giymediğime, seksi ve kayışlı sandaletler, çok iyi durumda bir blucin ve güzel desenli marka bir bluz giydiğime sevinmişim.

Sonra, ağızımdan bir ses bile çıkmadan ya da düşüncelerimi toparlayamadan, Brock çantamı ve omzumdaki ufak giysi çantasını (her ikisini de yere fırlattı), içinde meşhur şekerli tarçınlı kurabiyelerimin bulunduğu beyaz torbayı (bunu da fiskos masasına fırlattı) aldı ve beni kendi bedenine yaslamış halde, herkesle tanıştırmaya koyuldu.

“Bebğim, bu ablam Laura, holiganları Grady ve Dylan, prensesim Ellie ve annem Fern. Millet, bu da Tess.”

Annesi Fern mü?

Annesi Fern’ün gözlerinin önünde *dilini ağızıma sokarak* beni öpmüş müydü şimdi?

Odaya göz gezdirirken, beynime aşırı miktarda bilginin yüklendiğini, bunları idrak etmekte zorlandığımı ve zihnimin kapanmaya başladığını hissettim. Bir katatoni haline girmek için kendimi zorladım.

İlk olarak, kapı kapandı ve Brock'un dünyalar güzeli ablası orada dikilip çılgınlar gibi sırtmaya başladı.

İkincisi, yerde her ikisinin üstünde de futbol üniformaları olan (omuzlukları *yoktu*), toz toprak içinde kısa bir süre önce epeyi bir yuvarlanmış gibi duran iki kahverengi saçlı oğlan vardı. En azından, beş saat dışarıda oynamış olmalıydılar ve o sırada dudaklarının üstü meyve suyu lekesiyle kaplı bir halde güreşiyorlardı.

Üçüncüsü, çok şirin, ufacık, kahverengi saçlı, üstünde sahte saten bir bluzu ve kat kat tülден oluşan bir eteği olan bir prenses kostümü bulunan, bir de tak tak sesler çıkaran, plastik yüksek topuklu ayakkabıları olan bir kız, bacaklarını önünde dümdüz uzatmış koltukta oturuyor, keyifle çubuklu şekerini yalarken ayaklarını sallıyordu. Ama şeker elbisesinin üst kısmını oluşturan mor renkli sahte saten bluza damladığından, bunda pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

Dördüncüsü, gür, gümüş rengi saçları ve masmavi gözleri olan, görüntüsü bas bas "*Büyükanne!*" diye adeta bağırان yaşlıca bir kadın, bir kapı eşiğinde durmuş, bana kocaman sırtıyordu.

Son olarak, Brock'un dairesinin mobilyaları, dairesinin bulunduğu apartmanın yarattığı genel histen azıcık daha neşeliydi. İçerisi düzenli değilse de en azından gayet temiz görünüyordu. "Düzenli değil" derken, Brock'un bir Harley Fat Boy'u, Martha'nın değiştirmesi gerektiği konusunda haklı olduğu ve bu değişimin on sene önce yapılması gereken bir kamyoneti olan bekâr bir erkek olduğunu unutmamak gerekirdi.

"Şey... Selam," dedim herkese.

"Seni çok şaşırttığımızı biliyoruz. Çocuklarla futbol ligi antrenmanından dönüyorduk, bir uğramak istedik," dedi

Bern bana yaklaşıarak. Elinde bir el havlusu olduğunu fark ettim. “KFC’ye girmiştik, çünkü çocukların karnı acıkmıştı. Zayıf’ın misafiri olacağını bilmiyorduk.”

“Şey... Peki,” dedim. Sonra, aptal aptal, “Süper,” dedim.

Yanıma gelip elini uzattı. Elini tutup tokalaştım; sonra, diğer eliyle tokalaştığımız ellerimizi kavradı. Bunu yaparken gözlerimin içine baktı ve bir Anne Taraması yaptı. Bunu fark edince biraz huzursuz oldum, çünkü o mavi gözlerin ruhumda yazan her şeyi okuduğunu, on yaşındayken anneme yalan söyleyip bacaklarımı tıraş etmeye kalkışmadığını söylediğimi (ama yeni uzamış ufak kıllar bunun aksini gösteriyordu) ve lise ikideki okul partisinde Jimmy Moriarty’nin beni öpmekten daha fazlasını yapmasına izin verdiğimi anladığını hissettim.

Sonra taramasını bitirdi, elimi bıraktı, geri çekildi ve neyse ki odadaki herkese annesine yalan söyleyen haylaz bir kız çocuğu olduğumu açıklamadı.

“Gitmek üzereydiler,” dedi Brock.

Bunu duyan Prenses Ellie, “Hayır!” diye bağırdı. “*Karmakarışık*’ı izliyoruz!”

Dylan (ya da Grady; hangisinin hangisi olduğu henüz söylenmemişti), “*Karmakarışık*’ı izlemiyoruz!” diye bağırdı. “*Karmakarışık*’ı bu hafta sonu tam *beş kere* izledik.” Başını annesine çevirip “Annneeee!” diye sızlandı. “Bıktım şu programdan!”

“Ben bıkmadım, o film harika,” dedim (yine) aptalca mı rıldanarak.

“*Gördün mü?*” diye cıyaklayan Ellie, çubuklu şekerleriyle beni gösterdi ve şekerden kocaman mor bir parça, pelüş (evet, *pelüş*) halının üstüne, Brock’un motosiklet botlarından bir adım öteye düştü. “Zayıf Dayımın kız arkadaşı *Karmakarışık*’ı izlemek istiyor!”

Tam olarak bunu demek istememiştim ama küçük kız büyük bir ihtimalle beş yaşındaydı ve beş yaşındaki kızlar ne duymak isterlerse onu duyarlardı. Hatta bir sürü elli beş yaşındaki kız da ne duymak isterse onu duyardı.

Fern yere düşen şeker parçasına doğru koşup el havlusuyla alırken, Laura da, “Ellie! Dikkat et şekerine,” diye seslendi.

“*Karmakarışık*’ı izlememiz mi gerekiyor? Öyle mi? Öyle mi?” diye sızlandı Dylan (ya da Grady).

“Dylan, yeter artık. Hiçbir şey izlemiyoruz. Eve gidip yatmadan önce üstümüzü başımızı temizleyeceğiz.”

“Yatmak istemiyorum!” diye bağırdı Dylan’la Ellie bir ağızdan.

O anda, ön kapı açıldı ve uzun boylu, bira göbekli, epeyi kırçillaşmış koyu renk saçları, kısacık kesilmiş, gümüş gri-si gözlerini deviren bir adam içeri girdi ve, “Yüce Tanrım!” diye bağırdı. “Bu gürültü patırtı da ne böyle?”

“Büyükbaba!” diye bağırdı Ellie’yle Dylan. Ellie telaşla koltuktan kalkmak ve yaşlıca adamın bacaklarına sarılmak için Dylan’ı geçmek isterken, şekerinden bir parça Dylan’ın koltuğuna düştü. Ama çocuklar bunu yaparlarken, adamcağıza öyle hızla ve şiddetli bir biçimde çarptılar ki adam çocuklar bacaklarına yapışmadan önce iki adım geriye gitti. Neyse ki ayakta kalmayı başardı da bir terslik olmadı.

Yakışıklılığы yaşla birlikte silinmeye başlamış adamın Brock’un babası olduğunu anlayıp olduğum yerde kala-kaldım. Derken, odada nahoş bir elektrik hissettim ve Brock’un, “Kahretsin,” diye mırıldandığını duydum.

Ama ilk kez odanın havası Brock yüzünden değışmemişti. Kafamı afallamış bir halde hissin yayıldığı yere çevirince, bunun Fern’den geldiğini fark ettim.

“Lütfen, bana buraya gelmediğini söyle,” dedi öfkeyle.

Eyvah.

“Anne...” dedi Brock.

“Zayıf, söyle dedim... Bana... Onun... *Burada...* Olmadığını söyle,” dedi Fern, insanı korkutan aralıklarla ve bir o kadar ürkütücü bir ses tonuyla.

Brock beni hafifçe sıktı ve sersemlemiş halde ona baktım. Göz göze geldiğimiz anda, “İşte bu yüzden asla kahrolası evimde durmuyorum,” dedi.

Eh, böylelikle aklımdaki sorulardan birine yanıt vermiş oldu. Brock asla evinde durmuyorsa, muhteşem bir daireye sahip olması da gerekmiyordu.

“Selam, Laurie, canım. Selam, Zayıf, selam Grady,” dedi Brock’un babası gülümseyerek.

“Selam, büyükbaba,” dedi Grady.

“Selam, baba,” dedi Laura tereddütle ve temkinli bir tavırla.

Brock’un babası ciddi bir ifadeye bürünüp, “Selam, Fern,” dedi.

“Cob,” dedi Fern adeta kendisini öne atılıp adamın gözlerini oymamak için tutarak. Böyle yaptığı takdirde, torunlarının ödünü koparacağını biliyordu. Ama kendisini güçlüklerle kontrol ettiğini görebiliyordum.

Derken, Brock’un babasının bakışları bana kaydı ve başını hafifçe yana eğdi. Birkaç kere bir Brock’a, bir bana baktıktan sonra, “Şey... Selam, küçükhanım,” dedi.

“Baba, bu Tess,” dedi Brock.

“Zayıf Dayımın kız arkadaşı!” diye bağırdı Ellie, parmaklarını Cob Lucas’ın pantolonuna geçirip sırtını inanılmaz bir biçimde geriye eğerken. Üzümlü şeker lekesiyle kaplı dudaklarında büyükbabasına bakarken kocaman bir gülümseme belirdi.

Büyükbabası ona baktı, iri elini nazıkçe başına koyup, “Öyle mi, Ellie?” dedi.

“Evet!” diye bağırdı Ellie. “Ayakkabıları çok güzel *ve* benimle şu anda *Karmakarışık*’ı izleyecek!”

Cob merakla bana baktı, neler olduğunu anlamak istermiş gibi bakmaya devam etti. Fern’e baktığı gibi bakıyordu ama sonra, “Harika, tatlım,” dedi.

Fern bu konuşmayı bölerek, zehir gibi bir sesle, “Buraya bir şey için mi gelmiştin, Cob?” diye sordu.

“Şey, aslında,” dedi Cob bakışlarını Fern’den bize ve tekrar ona çevirip, “evet.”

“Eminim,” dedi Fern imalı bir sesle.

Laura’nın Brock’a gözlerini iri iri açıp baktığını fark edince, harekete geçmeye karar verdim.

Brock’un kolunun altından sıyrılıp dikkatle Fern’ün elindeki el havlusunu aldım. Sonra, koltuğa gidip şeker lekesini silerken, tarçınlı kurabiyelerin bulunduğu torbayı kaldırdım. “Çocuklar, bu torbada dayınız için fırınımda pişirdiğim şekerli tarçınlı kurabiyelerden var. Mutfağa kim gidip ellerini ve ağzını yıkarsa, bir kurabiye kazanacak. Kim geliyor?”

Dylan ve Ellie derhal büyükbabalarını bırakıp, mutfağa koşturdular. Ellie topuklu plastik ayakkabılarıyla hızlı koşmaya çalışırken, iki kere düşme tehlikesi atlattı. Grady torbaya ve annesine bakarak ayağa kalktı; gerilen yetişkinlerle içi kurabiye dolu torba arasında gidip geldiği belliydi. Tabii bir çocuktan beklendiği gibi, tercihini kurabiyelerden yana kulandı ve kardeşlerinin peşinden mutfağa gitti. Ben de arkalarından mutfağa yöneldim ve arkama bakmadan, Fern’ün yeni temizlediği belli olan mutfağa girip döner kapıyı kapattım.

Sonra, bir düzine tarçınlı kurabiyenin dokuzunu sakladım (Brock’un en sevdiği kurabiyeler bunlardı) ve diğer

üçünü tabağa koyarken, yorgun ve heyecanlı çocukların ellerini ve ağızlarını temizleyişlerini izledim.

Çocuklar temizlik işlerini bitirince, Brock'un yanık ahşap mutfak masasına oturdular ve kurabiyelerini yemeye ve onlar için koyduğum sütlerini içmeye koyuldular. En büyükleri Grady (tahmin edebildiğim kadarıyla, Ellie dört veya beş, Dylan altı veya yedi, Grady de sekiz veya dokuz yaşlarında olmalıydı) bana, "Büyükbabamdan pek hoşlanmıyor," dedi.

Hımm. Buna ne yanıt verecektim?

"Şey, bazen yetişkinler arasında işler karışır," dedim ona pek de ikna edici olmayan bir sesle.

Grady bilgi vermeye devam etti: "Babam da ondan çok hoşlanmıyor. Onun bir gerzek olduğunu söylüyor."

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerzek hoş bir sözcük değil ama baban kendi fikirlerini söyleyebilir tabii," dedim.

Grady konuşmaya devam etti. "Zayıf Dayım ona katlanıyor ama bence bunu annemle Jill Teyzem için yapıyor; çünkü onlar büyükbabamı seviyorlar. Ama Levi Dayım da onun bir gerzek olduğunu düşünüyor. Onun Zayıf Dayımla konuştuğunu duydum. Zayıf Dayım ona büyükbabam konusunda öfkeli davranmamasını, çünkü bunun Jill Teyzemi üzdüğünü söylüyordu. Levi Dayım da büyükbabamın asla çocuk raporu ödemediğini ve büyükbabamdan başka bir sürü kız arkadaşı olduğunu, bu yüzden de ne kendisinin ne de Jill Teyzemin ona bir şey borçlu olmadığını söyledi."

Belli ki Grady'nin sünger gibi bir beyni vardı ama bir şeyi yanlış anlamıştı. Çocuk raporunun çocuk *nafakası* olduğunu tahmin ettim. Bunu ödemeyen ve karısını aldatan bir babanın da iyi olmadığını düşündüm.

"Büyükbabamı seviyorum!" diye araya girdi Ellie.

“Tabii ki seviyorsun, tatlım,” dedim ona tezgâha yaslandığım yerden gülümseyerek.

“Ben Zayıf Dayım gibi idare ediyorum,” dedi Grady.

“Grady büyüdüğünde Zayıf Dayı olacak,” dedi Dylan duğının üstüne süt bulaşmış bir halde.

Grady buna karşı çıkmadı. Tam aksine gururla, “Dayım da birinci kalede oynamıştı, ben de birinci kalede oynuyorum,” dedi. “Dayım ikinci hat savunma oyuncusuydu, ben de öyleyim. Annem yaptığı işin korkutucu olduğunu söylüyor ama dayım bunu benim gibi çocukların güvende olması için yaptığından, ben de aynı işi yapmak istiyorum. Büyüdüğümde, çocukları koruyacağım.”

Midemde yine içimi ılitan, beni gevşeten o şeyi hissettim.

“Bu, harika bir hedef,” dedim alçak sesle.

“Çocuğun var mı?” diye sordu Dylan.

“Hayır, canım, çocuğum yok.”

“İşte, bu iyi. Zayıf Dayımla evlendiğinde, Rex’le Joel’un annesi olabilirsin,” dedi Grady. Şaşkınlıkla ona baktım.

“Pardon, canım, kim dedin?”

“Rex’le Joel, Zayıf Dayımın çocukları, yani bizim kuzenlerimiz,” dedi Grady. Bedenim, kalbimle ve ciğerlerimle birlikte donakaldı, o tatlı his kayboldu ve Grady konuşmaya devam etti.

“Olivia Yenge eskiden Zayıf Dayımla evliydi. Annem, babam, büyükannem, büyükbaba, Jill Teyzem, Fritz Eniştem ve Levi Dayım da ondan hoşlanmazlar. Annemin ondan nasıl söz ettiğini söylememem gerekiyor. Babamın da öyle. Levi Dayım onu bir daha görürse, boynunu kıracağını söyledi.”

Suratına bakakaldım.

“Çirkin bir suratı var,” dedi Ellie. Suratını buruşturunca, onun da Olivia Yenge hakkında diğerleri gibi düşündüğünü anladım.

“Aile toplantılarına hiç tarçınlı kurabiyeler getirmez,” dedi Dylan sütünü şapırdatarak içip. “Hiçbir şey getirmez.”

“Aklına tarçınlı kurabiyeler gelmez ki. Tarçınlı kurabiyeler umurunda olmaz. Annem onun bir tek iyi görünmeyi umursadığını söyledi. O yüzden, hep maniküre gidiyormuş,” dedi Grady Dylan’a büyük bir ciddiyetle.

“Tırnakları güzel,” dedi Ellie. “Ojelerini de seviyorum ama neredeyse hep kırmızı sürüyor. Pembeyi de denemeli.”

Bana verdikleri bilgileri tam olarak zihnimde canlandırmayı becerememiştim ama Grady bir şeyler yumurtlamaya devam etti. “Her sene, aile toplantısına Rex’le Joel’u getirir ve bize katılır. Annem onun artık aileden olmadığı halde, şık giysilerini göstermek ve herkesin keyfini kaçırmak için kaldığını söyler. Levi Dayımın onun bunu neden yaptığını nasıl anlattığını söyleyemem, çünkü kullandığı sözcüklerin birçoğu kötü.”

Levi Dayısının da ağzı erkek kardeşi gibi bozuk olma-
lıydı.

Demek Brock Lucas’ın bir eski karısı ve iki oğlu vardı. Çirkin suratlı, her zaman manikürlü ve iki oğlu olan bir eski eş.

İşte, bunu bilmiyordum. Bu, insanın paylaşması gereken şeylerdendi. Dahası, bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, Brock’u Brock olarak daha üç gündür tanıyordum.

Yine de...

“Zayıf Dayımla evlendiğinde, çiçek kızın olabilir miyim?” diye sordu Ellie.

Bir kez daha, bedenim, ciğerlerim ve kalbim donakaldı ama son ikisi tekrar çalışmaya başladığında, ikisi de çıldırmış gibiydi.

Kahretsin! *Bu* soruya nasıl yanıt verecektim?

Dürüst olmaya karar verdim.

“Şu anda, sadece görüşüyoruz Ellie,” dedim. “Ama işler ciddileşecek gibi olursa, bu görevi sana ayırırım.” Ellie kıkırdadı.

Sonra da emretti: “Tamam ama elbisemin pembe olmasını istiyorum.”

“Bunu da unutmam,” dediğimi duyunca bana sıırttı.

Onun da dudağının üstlü sütle kaplanmıştı.

Ben de ona sıırttım.

Derken, kapı açıldı ve Laura en başta, Fern en sonda, Brock ortaya sıkış bir halde, herkes içeri akın etti. Doğrudan yanıma gelip gözlerime bakınca, ben başka yere bakmak zorunda kaldım. Fern hemen bardakları toparlamak için masaya gitti. Laura da çocukları dışarı çıkarmaya koyuldu.

“Tamam, çocuklar,” dedi Laura raftan bir havlu alıp. “Şu süt bıyıklarını silip Zayıf Dayınızın salonundan eşyalarınızı alın. Beş dakikada arabada olacağız. Marş!”

Grady havluyu kapıp suratını sildi, sonra onu hafifçe annesine doğru fırlattı ve mutfaktan dışarı koşturdu. Dylan da peşinden gitti. Ellie sanki çiçeklerin arasında salınmak için çok vakti varmış gibi ağır ağır annesinin yanına gitti, havluyu bir kere suratında dolaştırıp sütü silmek yerine daha da bulaştırdı ve geri kalanını silmeden sekerek mutfaktan çıktı.

“Randevunuzu mahvettiğimiz için çok üzgünüm Tess,” dedi Laura havluyu yerine koyup. “Buradan geçiyorduk, Zayıf’ın kamyonetini dışarıda görünce, evde pek durmadığından şaşırdık. Şansımızı denemek istedik. Az sonra gitmiş olacağız.”

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek. Brock’un kalçasını tezgâha dayadığını, bedeninin ön kısmını bana doğru çe-

virildiğini hissettim ama bakışlarımı masadaki ablasından ayırmadım.

Laura gülümseyip, “Çocuklarımı mutlaka fırınına getirmem gerek,” dedi. “Bayılacaklarına eminim. Ben de birkaç kere gitmiştim ama çocuklar yanımda değillerdi. Sadece birkaç şey almıştım. Ellie sürekli olarak pembe, küçük keklerinden söz ediyor.”

“Beni önceden uyarırsan, kepenkleri indiririm,” dedim. Laura’nın gülümsemesi suratına daha da yayıldı. Brock’un bedeninin bana daha da yaklaştığını hissettim. Koluyla göğüs kafesimi sardı ve bu sefer benim kalçamı tezgâha yaslayabileceğim, bedenimin geri kalanının ona dayanacağı şekilde beni çevirdi.

Laura önce kardeşinin koluna baktı, sonra suratıma bakınca bakışları yumuşadı ve yine çılgınlar gibi sırıttı.

Bu arada Fern, “Zayıf, umarım bu olay sık sık tekrarlanmıyordur,” diyerek havanın biraz gerilmesine neden oldu.

Başımı çevirince, onun lavabonun orada olduğunu gördüm. Bardakları sudan geçirmiş, çok eski ve türünün ilk örneği gibi görünen ama bundan emin olamadığım harap bir bulaşık makinesine dizmişti ve kapağını kapatmak üzereydi.

“Anne, bunu sonra konuşuruz,” dedi Brock onu uyarır gibi.

Annesi başını çevirip oğluna baktı. “Sık sık oluyor mu peki?”

“Anne az önce bunu sonra konuşuruz dememiş miydim?”

“Basit bir soru, Zayıf,” dedi annesi. Brock iç çekti.

“Buraya uğramasını mı diyorsun? Hayır, sık sık gelmiyor. Ama geliyor. Para isteyip istemediğini soruyorsan, hayır, istemiyor. Artık istemiyor.”

“Artık istemiyor mu?” dedi Fern. Brock yine iç çekti.

“Kamyonetimi ve motorumu görmüş, anne. Tıpkı sizin gibi,” dedi Brock alçak sesle. “Kazık atmadığı pek arkadaşısı kalmamış yaşlı bir adam. Arada sırada uğruyor. Oturup bira içiyoruz, bir film izliyoruz. Sık sık olmuyor ama bazen geliyor işte.”

Annesi dikkatle ona baktı. Sonra o da alçak sesle, “Ona bakmaktan bile kaçındığın zamanları hatırlıyorum,” dedi.

“Eh, evet ama ben de büyüdüm. O, benim babam. Yalnız olması hoşum gitmiyor. Ne diyebilirim ki?” dedi Brock yavaşça.

Fern oğluna baktı. Sonra, bakışlarını bana çevirdi. Bu konuşmanın ne zamanı, ne de yeri olduğunu fark edince, bu sefer *kendisi* iç çekti.

“Özür dilerim, Tess,” dedi. “Hepimizin çatlak olduğunu düşünüyorsunuzdur.”

“Annemle babam boşandılar, Fern. Annem babamdan benim dokuz yaşına basışımdan onun öldüğü güne kadar nefret etmişti. O gün bile, cenazesine sadece mezarına tükürmek için gitmek istediğini söyledi. Neyse ki ertesi gün grip oldu ve bir hafta yataktan çıkamadı. Yoksa dediğini yapardı,” dedim. Fern pür dikkat beni diliyordu. Brock bana daha da sıkı sarıldığında, “Yani, seni anladığımı söylemek istiyorum,” dedim son olarak.

Fern’ün bakışları ve ağzı yumuşadı. Sonra, tamam der gibi başını salladı.

“Teşekkürler canım,” dedi.

“Anne! Dylan formamı çekiştiriyor!” diye seslendi Grady içeriden.

“Gitmemiz gerek,” diye mırıldandı Laura. Ona baktım. “Sonra görüşürüz, değil mi Tess?”

“Evet, Laura. Tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de,” deyip mutfaktan dışarı fırladı.

Brock beni yavaşça öne itti, arkamdan çıktı ve annesinin yanına gidip eğilerek yanağından öptü.

“İyi eğlenceler, canım,” diye fısıldadığını duydum annesinin.

“Tamam”, diye mırıldandı Brock ve annesi ondan uzaklaşıp bana baktı.

“İyi geceler, Tess. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum.”

“Ben de Fern,” dedim.

Mutfak kapısına doğru yürüdü. Brock elimi tutup peşine takıldı ve beni dışarı çıkardı. Oturma odasına girince, birbirimizden uzaklaştık. Çocuklar bağırarak hoşça kal dediler ve Brock’un bacaklarına sarılmak için saldırıya geçtiler. Brock yeğenlerinin bunu yapmasına izin verdi ama Ellie’yi kollarına alıp ona sıkıca sarıldı ve boynunu öptü. Ellie de kıkır kıkır güldü. Bunları izleyip midemde kocaman ve ılık bir dalga hissederken, bu kısa ve sebepsiz tantana sona erdi. Kendimi Brock’un dağınık oturma odasının ortasında buldum. Brock kapıyı kapattı.

Üç kilidi de kilitledi (esas kilidi, yaysız kilidi ve zinciri) ve bana döndü.

“Annen babanın mezarına mı tükürmek istemişti?” diye soru kaşlarını kaldırıp.

“Tatsız boşanma sürecinde, senin ailen de fena sayılmaz, benimkilerin eline kimse su dökemez.”

Sırttı.

Başımı yana eğip, “Eee, Rex ve Joel var demek?” dedim.

Sırtıışı gülümsemeye dönüştü ve daha ben ne olduğunu anlayamadan yanıma geldi, beni sırtüstü koltuğa atıp üstüme uzandı. Tek bildiğim koltukta yatıyor olduğumdu.

“Rex ve Joel,” dedi gözlerimin içine bakıp gülümsemeye devam ederek. Elleri üstümde dolanırken, beni ne rahatlatıyordu ne de önemli bir konuyu konuşmaya teşvik ediyordu.

“Oğullarım. Anneleriyle hayatımın en kötü beş senesini geçirerek evli kaldım. Ondan boşandıktan sonra da hayatımın ikinci en tatsız beş senesini yaşadım. İki sene önce tekrar evlendi ve şimdi yeni kocasının hayatını mahvetmekle uğraşıyor. Neyse ki kendisi birçok şeyi aynı anda yapabilen bir kadın değil. Rex on, Joel da on iki yaşında. İyi çocuklar. İki haftada bir hafta sonları, yazları iki hafta ve Olivia ne zaman bir güzellik merkezine gitse onları alabiliyorum. Yeni kurbanı varlıklı bir adam olduğundan sık sık bunu yapıyor, bu da işime geliyor açıkçası. Çünkü çocuklarımı çok seviyorum. Hem sanırım benim genlerimi daha çok almışlar, çünkü anneleri gibi başa bela değiller.”

“Anladığım kadarıyla, sonradan arkadaş kalacak kadar sorunsuz bir boşanma yaşamadınız,” dedim. Bakışlarında ki muzip ifade bir anda odayı neşeli bir havaya bürüdü ve üstümde kahkahalarla gülmemek için sarsıldı.

“Evet, bebeğim, bunu daha açık anlatamadığım için kusura bakma.”

“Demek, onunla olan evliliğin hayatının en kötü beş senesiydi ha?”

“Evet. Onunla birlikte olmadığım zamanı da elinden geldiğince mahvetti ama onunla birlikte olmamak işin en tatsız kısmı değildi.”

“Peki, onunla neden evlendin?”

Başını hafifçe yan eğdi ve suratı biraz ciddileşti.

“Çünkü tanıştığım, randevulaştığım, âşık olduğum ve evlenme teklif ettiğim Olivia farklı birisiydi. Balayına çıktığım Olivia aynı kişi değildi. Gece ve gündüz kadar büyük bir fark vardı arada. Karanlık ve aydınlık gibi. Dalga geçmiyorum, tatlım. Sanki aynı kadın değildi. Çok büyük bir hayal kırıklığı yaşadım.”

Anlattıklarını şok ve merak içinde dinliyordum.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” diye yanıt verdi.

“Bu, biraz...” Doğru sözcüğü bulmaya çalıştım. “...Ürkütücü bir durum.”

“Bir de bana sor,” dedi samimiyetle. O anda, Ada’yı ve Vic’i, Ada’nın ona nasıl görmek istediği her şeyi gösterdiğini ve yüzüğü parmağına takar takmaz gerçek Ada’yı gösterdiğini ve Vic’i *olmasını* istediği gibi şekillendiğini düşündüm.

“Kadınlar bunu neden yaparlar?” diye sordum.

“Benim penisim olduğundan, bu soruya sen yanıt verirsin diye umuyordum.”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. Yine keyifle gülmeye, üstümde sarsılmaya başladı.

Sonra, “Peki, istediğini elde ediyor musun?”

“Neyi?” diye sordum.

Üstümde gezinen elleri durdu ve bana eğilirken yanaklarından tuttu.

“Tessa O’Hara söz konusuysa, ne görürsen onu alırsın. Palavra anlatmaz. Oyun oynamaz. Maskeler takmaz. Yalanlar söylemez. Sadece ve sadece onu görürsün. Kırk beş yaşındayım, bebeğim. İnan bana, bu oyunlardan o kadar sıkıldım ki. Oyun oynamasını bile bilmeyen bir kadınla karşılaşmanın ne kadar güzel olduğunu bilemezsin.”

Vay canına.

O noktada, nedenini bilemediğim bir şekilde, “Ellie pembe çiçek kız elbisesi siparişi verdi,” dedim.

Brock bana baktı. Sonra, kahkahalarla gülüp suratını boynuma yasladı. Gülerken sırtüstü döndüğü için, artık ben onun üstündeydim. Başımı kaldırıp kahkahalarının dinmesini bekledim. Ellerini başımın arkasına götürüp saçlarımı kaldırdı.

Kahkahaları sona erdikten sonra, o sıcak, cıva rengi gözleri benimkilere kilitlendi ve “İşte,” dedi. “Tatlı Tess’im oyun oynamasını bile bilmiyor. Palavra yok. Oyunlar yok. Maskeler yok. Yalanlar yok.”

“Brock,” diye fısıldadım.

“Annemle ve babamla uğraşabileyim diye çocuklarla ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedim. Suratımı kendisinininkine çekip hafifçe öptü. Sonra biraz geriye çekildi. “Sırf bil diye söylüyorum,” dedim. “Grady bazı konuşmalara kulak misafiri oluyor. Hatta epeyi şey duymuş halde ve bunları dinlemek için çaba sarf edebiliyor. Dahası, duyduklarını da unutmuyor.”

İç çekti. Sonra, samimi bir itirafta bulundu. “Ailemizde bir fikir ayrılığı söz konusu. Laura ve ablam Jill babamı yeniden aramızda görmek istiyorlar. Erkek kardeşim Levi, Laura’nın kocası Austin, Jill’in partneri Fritz ve tabii ki annem aynı fikirde değiller. Austin bunu istemiyor, çünkü Laura’ya karşı aşırı korumacı. Laura tecavüze uğradıktan iki sene sonra tanıştılar; Laura hâlâ bu olayın etkisinden kurtulamamıştı ama Austin onu olduğu gibi kabul etti, tatlılıkla idare etti ve bu tavrını hiç bozmadı. O, iyi bir adam, iyi bir aile babası ve onu seviyor. Aile geçmişimiz hoşuna gitmiyor; babam gelip para istediği zamanlar da bundan hoşlanmadı. Fritz de onu istemiyor, çünkü Fritz parasına değer verir ve ekmeğini kazanmak için çok çalışır. O yüzden, birisi gelip de ondan para isteyince hoşuna gitmez. Levi da onu istemiyor, çünkü kardeşim aralarındaki sorunları asla halletmedi; çabuk öfkelenen, kin tutan ve bağlılıkları aşırı uçlara götüren bir yapısı var. Olaylar doruk noktasına ulaşıyor. Çok şey konuşuluyor. Grady zeki bir çocuk; her şeyi derinden hissediyor, annesini çok seviyor. Bir şeyler duyup da kafasının karışması normal.” Duraksadıktan sonra, “Laura’yla konuşurum,” dedi.

“Neden bu hale geldiniz?” diye sordum. “Yani, hepiniz yetişkinsiniz. Babanı istemeyenler onunla görüşseler, istemeyenler görüşmese...”

Brock lafımı kesti. “Babam kanser, Tess.”

Bedenim onun üstünde kaskatı kesildi. “Aman Tanrım.”

“Evet,” dedi. “Bu ikinci sefer üstelik. Nüksetti. İlk seferinde, kolaylıkla yenmişti. Ama bu sefer, daha şiddetli olduğu söyleniyor. Yaptıklarını telafi etmek, ailesini geri kazanmak ve öleceği takdirde, huzur bulmak istiyor. Aramızda niyetini ve zamanlamasını sorgulayanlar var. Bir de babamın yaşlandığını, hasta olduğunu, sırf bizi değil, bir sürü insanı üzdüğünü ve bu yüzden yalnız olduğunu görenler var. Babam sosyal bir insandır ama öyle olmasaydı bile insanın hastayken yalnız olması iyi bir şey değil. O yüzden, bu fikir ayrılıkları, uzun süredir üstü örtülmüş birtakım tatsız olayları gündeme getiriyor ve herkes son derece duygusal davranıyor.

Parmaklarımı boynuna götürüp ensesinde kıvrırırken, “Çok üzıldüm, tatlım,” dedim.

“Ben de çok üzgünüm. Berbat bir durum.”

“Evet,” dedim fısıldayarak. Bakışlarının derinleştiğini fark ettim.

Yavaşça, “Sen babanı nasıl kaybettin?” diye sordu.

“Hepatit C,” dedim. “Nasıl kapıldığını kimse bilmiyor ama bir İlk Yardım Teknisyeni’ydi. Belki de görev başındayken kaptı. Ama durumu fark edilmeden önce, senelerce o şekilde yaşamış. Bir karaciğer donörü bulunduğunda ölmek üzereydi; hastalığı yeni karaciğerini de sardı ama bu halde bile on iki sene daha yaşadı.”

“Peki, annen neden ondan nefret ediyordu?”

“Annem ondan nefret ediyordu, çünkü babam ambulansındaki iş arkadaşına âşık oldu. Boşanmaları kesinleştik-

ten iki hafta sonra da onunla evlendi. Annem çok utandı. Bunu da gayet iyi anlayabiliyorum. Ama babam Donna'yı gerçekten sevdi. Cidden. Ona tapardı. Onunla annemden sonra tanışmış olması çok yazık. Annem öyle kaltak bir kadın ya da zirdeli falan değildir ama bazı şeyler konusunda çok ısrarcı davranır. Başkalarıyla bu tür bir ilişkisi yoktur ama şansına babam *onun* diğer yarısıydı. Onu gerçekten de çok severdi, tapardı. Kalbi kırılınca da asla düzelmedi."

"Bu da bizim neden böyle olduğumuzu düşündürüyordur sana," diye mırıldandı. İtiraf etmeliydim ki ben de çoğu zaman onunla aynı fikirdeydim.

Ama onunla geçirdiğim son dört ay ve son üç gün boyunca bunu hiç düşünmemiştim.

"Kardeşin neden eski karının boynunu kırmak istiyor?" diye sordum. Başını salladı ve gülümsedi.

"Çünkü beni seviyor ve o kadın beni on sene boyunca çok mutsuz etti. Dört kardeş büyürken birbirimize yakındık ve bazen yemin ederim ki Tess, bazen Levi'in hayatta istediği tek şeyin Jill'i, Laura'yı ve beni mutlu görmek olduğunu düşünüyorum. Hiç evlenmedi, hayatını kariyerine adadı; yazlarını futbol ligine, sezon biletlerini Bronco takımına, kendini mümkün olduğunca fazla kadınla yatmaya ve ailesine adadı. Çocuklara bakması için onu çağırırız; çocukların okullarındaki acil durum telefon numarası ona aittir. Annemin Şükran Günü yemeklerine her zaman son sevgiliyle birlikte gelmekten asla kaçınmaz ve Noel'de hepimizin evine uğrayabilmek için elinden geleni yapar."

"Bunun iyi mi, biraz çılgınca mı olduğunu bilemedim," dedim nazikçe.

"Ben de bilemiyorum, bebeğim. Neden bocaladığını anlıyorum. Bazen babam gibi mi olacağım, iyi bir kadını hayal kırıklığına mı uğratacağım ve ailemi mahvedecek miyim

diye düşünürdüm, çünkü babamın yaptıklarının ardındaki nedeni bilemiyorduk. Tohumu seni sen yapan adamı izliyorsun ve öyle olacağını sanıyorsun. Ama bir yandan da hayatını yaşaman gerekiyor. O canavar içindeyse, en azından onu evcilleştirmeyi deneyecek cesarete sahip olman gerekiyor. Ama o canavar içimde yok. Canımı çok sıkkan Olivia'yı bir güzel pataklamak istemedim demiyorum ama içimde yok. Artık dayanamayacağım kadar mutsuz olduğumda, hayatının sonuna kadar buna katlanmak ve çocuklarıma da bunun doğru olduğunu öğretmekle, onları bu karmaşadan kurtarmak ve bir erkek gibi davranıp kendi mutluluğunu bulmak arasında bir seçim yapmam gerekti. İlki doğru değil tabii. Bu kararı hem kendim, hem de onlar için aldım. Levi hayatın öyle ya da böyle her zaman kötü olabileceğini ve sorunlardan kaçış olmadığını anlamıyor. Senelerdir bitmiş bir hayat yaşıyor. Bizler artık annemle yaşamıyoruz, mutfak masasında ödevlerimizi yapmıyoruz. O aile artık değişti, o hayat sona erdi. Kendi hayatını ve ailesini kurması gerek.”

“Bunları ona da söyledin mi?”

“Kardeşime laf anlatmak, onu kafasını Olivia’dan ya da babamdan uzaklaştırmaya çalışmaya benzer. Dinlemez.”

“Kız kardeşim Avustralya’da, annem de Florida’da yaşıyor,” dedim. Sırıtıp saçlarını bıraktı ve bana sarıldı.

“Tess’imin şanslı olabileceğini gösteren iki şey varmış.”

Onunkine yapışık bedenim gevşedi. “Onları her gün özleyorum.”

Bakışlarını suratıma çevirip, “Anlıyorum,” dedi.

“Şükran Günü yemekleri berbat. Ya Florida’ya gidiyorum ve bir tek annemi görebiliyorum. Bu da benim için sorun değil ama masanın çocuklarla dolu olması ve erkek kardeşinin akşam yemeğine hangi sevgilisini getireceğini

düşünmek gibi değil. Ya da annem Avustralya'ya gitmiş oluyor ve ben de yemek yiyebileceğim yakın bir arkadaş bulmak zorunda kalıyorum. Bu daha da kötü.”

Gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı ve, “Zavallı, Tess'im,” dedi.

Başımı ona biraz daha yaklaştırıp bir an için ensesinde duran parmaklarımı sıktım. “Sanırım, şunu söylemeye çalışıyorum: Tüm bunlar sana kötüymüş *gibi* geliyor ama doğru değil. Her şey aşka, geçmişe ve bağlılığa dayanıyor. O yüzden güzel sayılır, çünkü bunun alternatifi bunlara sahip olmamak. O zaman ne durumda olurdun?”

Brock yanıt vermedi. Bunun yerine, uzun uzun bana baktı. Elini saçlarının arasına soktu ve beni tekrar sırtüstü yatıracak şekilde döndü. Dudaklarıma eğilip, nefesimi kesen sert, derin ve ıslak bir öpücükle yanıt verdi.

Başını kaldırdığında, hem soluklanmaya hem de bedenimin birkaç yerini kontrol etmeye çalışıyordum. “Aç mısın, bebeğim?” diye sordu.

“Evet,” dedim gerçekten de acıktığım için. Acıkmıştım ama sonra, mesela ertesi gün öğlen de yiyebilirdim.

Brock sırtıttı ve yakışıklı suratını o kadar yakından görmek, sert bedenini benimkine dayanmış hissetmek ve dudaklarımın (ve başka yerlerimin) öpüşlerinden sızladığını fark etmek, bedenimin o birkaç bölgesinin kontrolünü yitirmeme neden oldu.

Bu yüzden, zihnimi ondan ve bedenimde ne tür etkiler bıraktığından uzaklaştırıp, “Sanırım, sırtıma şeker yapıştı,” dedim.

“Kuru temizleme ücretini ben veririm.”

“Sorun değil. Elle yıkama konusunda çok iyiyimdir.”

Yine sırtıttı.

“Tarçınlı kurabiyeler?” dedi.

Bakışlarından, bu kurabiyelerin en sevdiği tür olduğunu anladığımı bildiğini fark ettim.

Bu yüzden omuz silkip, “Bunları ilk pişirdiğimde yedi tane falan yemiştin. Tarçınlı şeyleri seviyorsun. Bunları sevdiğini anlamak için zihin okumak gerekmiyor.”

Başını sallayıp sırtarak, “Oyunlar yok, yalanlar yok, palavralar yok,” dedi.

Ne diyebilirdim ki? Doğrusu buydu.

Hiçbir şey demedim.

Ama o bir şey dedi: “Gidip karnını doyuralım.”

Üstümden kalktı, elimi tutup beni de koltuktan kaldırdı ve mutfağa götürdü.

Orada beni doyurdu.

Sonra, üç tane tarçınlı kurabiye yedi.

Daha sonra da beni yatağa götürdü.

Tanrım. Aman Tanrım.

“Tess bu olağanüstü,” diye inlediğini duyunca, kendimi daha fazla tutamadım. Yatağın içinde ellerinden birinin üstüne uzandım ve parmaklarının ta içime girebilmesi için sert hareketlerle karşılık verirken, tek elinin parmakları beni teşvik etmek istermiş gibi kalçama dolanmışken ve diğer elinin başparmağıyla klitorisime bastırıp yuvarlarken hiç durmadım.

Odağını şaşırان gözlerim, bacaklarının arasındaki o hisler titreyerek kalçalarımın çıkarken, karnıma bir ılıkılık yayarken ve göğüslerimi saran ipekli kumaş göğüs uçlarıma sürtündükçe bana işkence ederken ve kafa derime doğru yayılırken ona odaklandı.

Penisine oturdum ve serbest elimi suratına, sonra boğazına götürüp sert göğsünü okşarken kalçalarımı döndürdüm. Alev alev yanan, cıva rengi gözlerine baktım ve, “Tanrım,

tatlım, çok güzelsin,” dedim.

Bunu duyunca, kalçalarını öylesine şiddetle kaldırdı ki neredeyse yere düşecektim. Gövdesini doğrulttu, tek kolunu etrafıma sarıp beni arka tarafa çevirdi. Kalçaları benimkilere yaslandı ve başparmağını klitorisimden ayırmadan, dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurdu ve hızla yaklaşan orgazm hissiyle dudaklarına karşı inlediğimde bile durmadı. Kollarımdan biri sırtında sıkılaşıırken, diğer elimi saçlarına daldırıp yumruk haline getirirken, ayaklarım yatağına sıkı sıkı dayanmışken kalçalarım havaya yükselirken de durmadı ve dilini hissederek bir çığlıkla boşaldım.

Ben boşalmaya devam ederken, Brock’un başparmağı ortadan kayboldu ve iki eliyle bacaklarımı tutup kalçalarının etrafına çekti. Ağırlığını üstüme verdi ve iki eli birden popoma gitti. Kalçalarımı havaya kaldırıp, içime daha sert girip çıkmaya koyuldu. En sonunda, dudaklarını benimkilerden ayırıp inledi; çıkardığı her ses vajinamın duvarlarının içinde yankılandı, dinmiş olan o zevk dalgası giderek arttı ve beni çok şaşırtarak yine boşalmamı sağladı.

“Brock.” Sesim ta derinlerden çıkmıştı ve tüm şaşkınlığımı belli ediyordu. İkinci kere boşalırken zevkle inledim. Tırnaklarım sırtına battı ve boynumu geriye atmak istedim ama ellerinden birini kalçamdan çekip saçlarıma soktu. Saçlarımı sıkıca kavradı ve suratımı izleyebilmek için başımı tuttu. Hareketlerin ritmi dağılıp şiddeti artarken, dalga yine dindi ve Brock sert bir biçimde içime girip çıkmaya devam etti. Başını geriye atıp inleyerek boşalmasını izledim.

İnlemeyi kesince, hareketleri yine ritim kazandı ama bu sefer daha yavaş ve nazikti. Başımı kaldırıp dudaklarımı boynuna dayadım.

Bunu yapmama izin verdi ama başımı yatağa koyduğum anda, suratını boynuma indirdi ve hâlâ yavaş yavaş içime

girip çıkararak, elleri bedenimi kaplayan ipekli kumaşın üstünde hareket etmeye koyuldu.

İki bacağımla ve tek elimle onu sıkı sıkı tuttum ve diğer elimi gür saçlarının arasından tekrar tekrar geçirdim. Yavaş yavaş kalp atışlarımız düzenli hale geldi, nefes alıp verişimiz düzeldi ve Brock en sonunda hareket etmeyi kesip içimde öylece kaldı.

Sonra, üstümdeki ipekli giysiyi hafifçe bir kenara çekerek, “Uyumak için bunu daha normal bir gecelikle değiştirecek misin?” diye sordu dudaklarını tenime dayayarak.

Hafifçe güldüm ve saçlarını okşamayı kesip, kolumu omuzlarına attım.

Akşam yemeğinden ve tarçınlı kurabiyelerden sonra, beni yatağında kısmen çıplak kalacağımız kadar oynastığımız yatak odasına götürdü. Sonra, ciddi ciddi oynamaya başladık, çünkü çırlıçıplak kaldık. Bu sefer, ikimiz de acele etmedik ve sadece ten tene kalınca, nefes almak zorlaşınca ve birbirimize bir şeyler fısıldayamaz hale gelince, sevişmemiz çılgınca ve enerjik bir hal aldı.

Tabii, bu durum kickboks yaparken aklımdan geçen planı altüst etmişti ama seviştikten sonra, kararımdan vazgeçmeden banyoya gittim ve lenslerimi çıkarıp yatmaya hazırlandım. Yanlarında yırtmaçlar olan, kenarları siyah renkli narin, kalınca bir dantelle çevrili kısa ve koyu leylak rengi geceliğimi giydim, altına da siyah dantelli bir külot geçirdim. Bunlar bana bir servete mal olmuştu, çünkü hem saf ipekti, hem de dantel işi inanılmazdı.

Gözlüğümü takıp ikimizin arasındaki bir espri olduğunu düşündüğüm gecelikle yatak odasına geri döndüm ki Brock’un geceliğimin hiç de komik olmadığını düşündüğünü fark ettim. Bana bakarken suratının birden değişmesinden ve hava tenimi ter içinde bırakacak kadar yoğunlaştığında anladım bunu.

Yatağa yaklaştığım anda harekete geçti. Bana doğru atılıp belimden yakaladı ve yatağa çekti. Gözlüğümü çıkardı, telaşla yanımdaki şifonyerin üstüne fırlattı ve yine sevişmeye başladık. Bu sefer, başından sonuna kadar vahşice ve enerjikti; tatlı tatlı birbirimizi keşfetmekle, ağır ağır birbirimizi okşamakla vakit kaybetmedik. Ateşli, ağır ve tamamıyla özgür bir halde seviştik.

Sorusunu, “Aslında, rahat bir şey sayılır,” diye yanıtladım.

Başını kaldırıp bana baktı: “Güzel çünkü çok sevdim.”

Ona bakıp sıırıttım. “Fark ettim.”

O da bana sıırıttı ve başını eğip dudaklarımdan öptü; sonra, dudakları yanağımdan ağır ağır, tatlı tatlı boynuma kaydı.

İçimden yavaşça çıkarken, kalçalarını azıcık oynattı ve bunun yarattığı hisle hafifçe iç çekti. İçimden çıkmasından hoşlanmadığımı hissettim. Başımı çevirip onu kollarımla sıktım.

Kulağına, “Temizlenmek için kalkmam gerek,” diye fısıldadım. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve, “Tamam, bebeğim,” dedi.

Suratını boynuma yaklaştırdı, beni oradan öptü ve yana kaydı.

Ben de diğer yana kayıp yataktan kalktım; yerdeki külotumu alıp banyoya gittim.

İşin güzel yanı, banyosunun temiz olmasıydı. Gerçi yeni havlular alabilirdi, çünkü bunlar kamyonetiyle mobilyalarını aldığı zaman almış gibi duruyordu. Bir de banyo *The Brady Bunch*¹ dizisinin tekrarları bile gösterilmeye başlamadan önce inşa edilmişti.

Yine de temiz olduğu için, bunları kafaya takmadım.

1 1969-1974 yılları arasında çekilen bir ABD dizisi. (e.n.)

İşimi bitirip külotumu giydim ve aynada kendime bakmak için lavabonun üstünden eğildim.

Saçlarım dağılmış, suratım kızarmış, dudaklarım şişmişti. Göğüs uçlarım ipekli kumaşı hâlâ zorluyordu. Kendime baktım ve hayatımda ilk kez bu görüntüyü incelerken, pek de fena görünmediğimi düşündüm.

Sırıtarak ışığı söndürdüm ve yatak odasına geri döndüm.

Brock yatağın diğer tarafına uzanmıştı ve benim tarafımdaki ışığı söndürüyordu. Yanına gittiğimde, diğer tarafta dönüp kendi ışığını da kapattı.

Sonra bana uzandı, beni kollarına aldı ve kendisine çevirdi. Uzun bacaklarını benimkilere doladı, elini saçlarıma götürdü, iyice kendisine çekti ve suratımı göğsüne yasladı.

Yanağını göğsüne yaslayacak biçimde başımı çevirdim ve tek kolumu beline attım.

“Akşam yemeği için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“En güzel kısmı tatlıydı,” diye fısıldayınca gülümsedim.

Sonra iç çektim.

“Aileni sevdim,” dedim.

Önce başımdaki parmaklarının gerildiğini hissettim, sonra bana, “Güzel,” diye fısıldadı.

Bildiğim tek şey olduğundan, dürüst davranmaya karar vererek bir şey söyledim: “Şey... Sırf bilgin olsun diye söyleyeceğim ve hemen bunun hayatını istila etmek isteyen psikopat bir kadının girişimi olmadığını, sadece bir kurtarma operasyonu olduğunu da söylemem gerek. İlk iş olarak sana yeni havlular ve... El havluları alacağım.”

“Kurtarma operasyonu mu?” dedi. Sesinden gülümsediğini anladım.

“Birileri havlularının acısını dindirmeli.”

Kısa ve derin bir kahkahayı hem duydum hem de hissettim. “Tatlım, beni yedi sene önce soyup soğana çeviren bir

eski karım vardı; bir de eve nadiren gelmeme neden olan bir işim var. Bir buçuk sene süren bir sivil operasyon yüzünden, bu sürenin bir senesinde oğullarım dahil ailemden kimseyi görmedim. Üstelik televizyonun çalışmasından ve buzdolabında yiyecek olmasından başka bir şeyi umursayacak yaşta olmayan iki oğlum var ve zaten oğlan oldukları için, muhtemelen televizyon ve yemek haricinde asla hiçbir şeyi umursamayacaklar. Havluların hiçbir önceliği yok, hele el havlularının *kesinlikle* hiçbir önceliği yok.”

Başımı geriye atıp karanlık odada çenesinin silüetine baktım. “Aileni ve çocuklarını bir sene boyunca hiç mi görmedin?”

Başını eğip bana baktığını hissettim. “O kadar uzun süreceğini ben de düşünmüyordum ama öyle oldu. Darla’yla oynamak zorunda kaldığım o özgürlük anıtı oyunumun bir başka nedeni de buydu.”

“Anladım,” dedim. Dedikleri kesinlikle çok mantıklıydı; zaten mantıklıydı ama o anda *daha da* mantıklı geliyordu. “Bu tür işler sık sık olur mu?”

“Daha önce de sivil işler yaptım ama çok sık olmadı. Olivia’nın hayatımı mahvetmesinin bir diğer nedeni de işimdi.”

İtiraf etmem gerekirdi ki bu da mantıklıydı.

“İşinden hoşlanmıyor muydu?”

“Olivia ona ilgi gösterilmesinden hoşlanır; ilgi göremezse de bunu telafi edecek başka bir şey talep eder. Bu da benim kazandığımdan çok daha fazlası anlamına geliyor. Ayrıca, o annelik konusunda da harika değildi; dolayısıyla, en sevdiği uğraşı iki erkek çocuk yetiştirmek olmadı. Cidden. Sürekli olarak onunla ilgilenen bir erkeği olmadığı, buna sahip olamadığı için de bunu telafi edecek şeyler bulamayışı konusunda mutlu değildi.”

Tanrım. Bunlar kulağa hiç hoş gelmiyordu. *Hiçbiri* gelmiyordu ama özellikle de Olivia'nın annelik konusunda harika olmaması öyleydi.

"Ama yaptığın iş önemli," dedim.

"Evet."

"Ayrıca, tehlikeli," dediğimde beni daha da kendisine çekti.

"Doğru," dedi.

Başımı tekrar eğip yanağımı göğsüne yaslariken, ben de Olivia gibi olur muydum diye düşündüm. Brock'un işinden dolayı mutsuz olur ve tepki gösterir miydim diye merak ettim. Yanımda olmadığında özlediğimi bildiğimden, bunu yapabilirdim diye düşündüm.

"Bu dairenin kira anlaşması önümüzdeki ay sona eriyor, çoktan yeni bir yer aramaya başladım." Bunları düşünürken başımı kaldırıp yine ona baktım.

"Pardon?"

"Burada güvende değilim. Heller'dan önceki işte nerede çalıştığımı bilmesini istemeyeceğim ama bunu öğrenmiş olan kişilerle karşılaştım. Bu durum narkotikteki görevimi tehlikeye atıyor, çünkü ben sahada çalışıyorum: Masa başında çalışmak benim için ölmekten farksız. Teşkilattaki bir iş ilanına başvurduğum, mülakata alındım ve üç hafta önce istifa ettim. Bir haftaya kadar Denver Polis Teşkilatı'nda, cinayet masasında göreve başlayacağım. Daha istikrarlı, kimliğim tamamıyla şeffaf olarak çalışacağım demek. Serserinin teki beni eve kadar izlerse ve bu ev güzel bir yer olursa soru sormazlar. O yüzden, yeni bir daire arıyorum.

Şaşkınlıkla bu yeni bilgileri idrak etmeye çalıştım ama beceremedim.

Dolayısıyla, güçlkle sadece, "Gerçekten mi?" diyebildim.

Yanıt verdiğinde, sesi yine gülümsüyormuş gibi çıkıyordu. “Gerçekten. Bu da senelerce Denver’ın yeraltında yaşadıktan sonra, düzenli bir gündüz işi yapacağım demek. O yeraltı dünyası da haftanın yedi günü, yirmi dört saat boyunca soluyacağım bir düzen olmayacak. Dolayısıyla, kadınının Kentucky’ye kaçarcasına gitmesi işime gelmez.”

“Kaçarcasına Kentucky’ye gitme planımı yeniden düşünüyorum,” dedim. Kolumu hafifçe sıktı ve hafifçe güldükten sonra alnımı öptü. Sonra tekrar yastığına yerleşti.

“Yarın, havlularımın acısını dindirmeden önce, benim için yapabileceğin bir şey var: Emlakçımı ara ve o lanet olasıca satılık ilanını kaldırt.”

“Tamam,” dediğimi duyunca, yine hafifçe kolumu sıkıp güldü ama alnımı öpmedi.

Yanağımı tekrar göğsüne yaslayıp, aptalca ama umutla ve tatlı tatlı Ellie’nin pembe bir çiçek kız elbisesiyle ne kadar şirin görüneceğini düşündüm.

“Tatlım?” dedi Brock kendimi uykuya dalmak üzere hissettiğimde.

“Hı-hı?”

Elini başımdan boynuma, sonra da ipekli geceliğin üstünden belime indirdi. “Bunun gibi Başka geceliklerin var mı?”

“Şey, yok. Bir tane daha alabilmek için yüz elli küçük kek satmam gerekiyor.”

“Tanrım,” diye mırıldandı.

“Ama değdi,” dedim.

“Kesinlikle,” dedi yine mırıldanarak.

Hafifçe kıkırdadım.

Elini aşağı indirmeye devam etti, karnımın üstünden geçirip kalçalarımda gezdirdi ve yatakta bedenimi ılık ve sert bedenine sıkıca yasladı.

“İyi geceler bebeğim,” dedi.

“İyi geceler tatlım. İyi uykular.”

“İyi uykular Tess.”

Derin bir nefes alıp bıraktım. Sonra yanağımı sıkıca ona yaslayıp sarıldım. Bedenim gevşedi, uyuyakaldım.

Onuncu Bölüm

Pasta mı yaptın?

Bir ay sonra...

“Şey... Bunu yemeyecek miyiz?” diye sordu Joel. Babalarının barında oturan Joel ve kardeşi için hazırladığım tarçınlı havuçlu kekin kenarlarını krem peynirli kremayla süslerken, başımı kaldırıp ona baktım.

Güncelleme: Bir önceki ay çok telaşlı geçmişti.

İlk olarak, Brock iki önemli şey yapmıştı.

Bunlardan ilki narkotikteki işini bırakıp Denver Polis’ne katılışıydı.

İkincisiyse, pespaye, biraz ürkütücü ve binanın dışındaki eğreti merdivenlerden çıkarken hayatınızı tehlikeye attığınız dairesinden, o kadar da pespaye, ürkütücü *olmayan*, dışında merdiven *bulunmayan* kiralık bir eve geçmekti. Ufak, bahçesi bakımlı, sessiz ve L biçimli binalardan oluşan bir sitedeydi. Tek kötü yanı, sadece iki park yerinin olmasıydı; sitenin tamamında on iki park yeri vardı ve Brock’un dairesinin köşesinde üç misafir park yeri bulunuyordu. Dolayısıyla ailesi ziyarete geldiğinde, ki artık o kadar yoğun bir işi olmadığından, birbirlerine yakın oturduklarından ve hâlâ herkes duygusal bir çalkantıdan geçtiğinden sık sık geliyorlardı, park yeri sorun olabiliyordu.

Geri kalanıysa harikaydı. Ön tarafı parmaklıklı, rüzgârı kesen ve bol güneş alan bir verandası vardı. Hava güneşli olduğunda (Denver'da hava sık sık öyle olurdu), ahşap kapıyı açar açmaz, aylardan kasım olsa bile ılık bir havayla karşılaşılırdınız. Ön kapının ardında şömineli, büyükçe bir salon ve iki katlı eğik bir tavan vardı. Sağdaki kısa sayılabilecek merdivenden banyolu, devasa bir ana yatak odasına çıkılıyordu. Burada da yepyeni, büyük bir yatak, yeni çarşaf ve örtüler vardı.

Yatağı Brock seçmişti; çarşaf ve örtüyü *ben* almıştım, çünkü bunlar için alışverişe gitmemekte direnmışti. O da gördüğü ilk yatağı almıştı ama neyse ki güzel bir şey seçmişti. Elvira'yla, Gwen'le ve Martha'yla birlikte alışverişe çıkmıştım; Elvira ve Gwen bu işe insanı ürkütecek bir hevesle girerken, Martha hâlâ Brock'un ne rezil bir adam olduğunu belli etmesini sabırla beklediğinden gönülsüzce katılmıştı.

Brock'un dairesindeki merdivenlerden bir kapıya varılıyordu ve buradaki ayrı bir merdivenden aşağıdaki kattaki bodrum kata ve çamaşırhaneye iniliyordu. Bodrum katın üstündeki katta kocaman bir banyoya bölünmüş iki daha ufak oda vardı. Bu iki merdivenin ardındaysa beş basamaklı ayrı bir merdivenden salona, ufak bir yemek odası alanına ve ufak ama modern ve nispeten lüks (kiralık bir daire için) bir mutfak ayıran bara varılıyordu. Mutfak tırabzanları salona bakıyordu.

Daha önceden tehdit ettiğim gibi, Brock'a yeni banyo ve mutfak havluları aldım ve dairesine taşındığında, çocukların banyosu için birkaç takım daha getirdim.

Sonradan Brock'un ailesinin Elvira'dan bile daha meraklı, gürültücü ve müdahaleci olduklarını öğrendim. Bir gün, Brock'un haberi olmadan, annesinin verdiği anahtarla

annesi Fern, Laura ve ablası Jill harap olmuş mobilyalarını almış ve öylesine gizli bir yere yollamışlardı ki bu eski nar-kotik polisi bile nerede olduklarını bulamamıştı (Brock bul-mayı denemişti). Sonra, evi iri iri, erkeksi, bölmeli ve rahat bir koltukla, kare biçimli yeni bir fiskos masayla, düz ekran televizyonunu, müzik setini, DVD oynatıcısını, PS3'ünü (oğlanlar için) ve DVD'lerini koydukları çok şık, uzun bir büfeyle ve CD'leriyle kitaplarını yerleştirdikleri raflarla ve yeni bir yemek odası takımıyla doldurmuşlardı.

Ha, bir de üç yeni ayaklı lamba, salon için bardak alt-lıkları ve paspaslar, yemek masasının üstünde de sıra dışı ama şık ve iri bir dökme demir şamdan (mumları “okyanus” kokuluydu) vardı.

Ne yazık ki Brock'tan gizli yaptıkları bu eşya değiştirip yerleştirme işini henüz tamamlayamadan suçüstü yakalan-dılar. Daha da büyük talihsizlikse, Brock yeni dairesine gi-rip etrafa şöyle bir baktığında ve içerideki hava aniden buz gibi olduğunda ben de yanındaydım.

Ayrıca, Lucas ailesinin kadın üyelerinin bile bir odaya girdiklerinde havayı değiştirmek gibi bir özelliği vardı. Bu üç kadın işgalci mizacı paylaşıyordu, Brock'u hayatının baş-langıcından beri tanıyorlardı (ondan beş yaş küçük olan La-ura haricinde) ve korkmadan ona karşılık verebiliyorlardı.

Böylece yüksek, uzun, şaşkınlık verici, ilginç ama aynı zamanda ürkütücü bir tartışma başladı.

Brock'un bir erkek olduğunu, *tepeden tırnağa* bir erkek olduğunu görebiliyordum; orası, ona aitti. Eşyaları onun eşyalarıydı ve bu müdahale hiç hoşuna gitmemişti. *Bu mü-dahale*, kırk beş yaşındaki bir erkeğe bakmaya çalışan üç kadının çabalarını temsil ediyordu.

Görebildiğim tek şey de bu oldu, çünkü sesimi çıkar-mamaya çalıştığım ve onlar tartışırken mutfağa kaçtığım

halde (yeni eşyaları *harika* olduğu halde), Brock'la çizgiyi aştıkları konusunda hemfikirdim.

Tartışma bir süre devam etti. Bir süre derken *epey* uzun bir süre söz konusuydu. Bunu sırf yeni mobilyalar ve gizlice evine girilmesi yüzünden değil, hepsinin bir süredir uğraştığı o derin konular yüzünden yaptıklarını hissettim. İşler öyle bir noktaya vardı ki geri alınmayacak sözler edildiğinden ve yeni kız arkadaş konumundan çıkıp aslında müdahale etmemem gerektiği halde bir şeyler yapmak zorunda kalacağımdan korkmaya başladım. Tam o sırada, Fern tıpkı dünyadaki bütün annelerin yapmaya meyilli olduğu gibi esas bombayı patlattı (duygusal açıdan kışkırtıcı olan da buydu).

“Cob’un yaptığı şeylerden hiçbirimiz bir ders almadıysak, Zayıf, başımız büyük dertte demektir!” diye bağırdı. Brock’un gövdesinin darbe almış gibi sarsıldığını ve suratının buz kestiğini gördüm. “Hayat çok kısa. Çok çok kısa. Babandan bir yaş daha gencim ve ondan sonra sıranın bende olduğunun gayet iyi farkındayım. Bu yüzden, çocuklarımla benimle keyifli vakit geçirmesine ve onlara elimden geldiğince verebildiğimi vermeye karar verdim. Jill ve Laura da biraz yardım ettiler ama bunların çoğunu ben aldım. Yani, sana büyük bir miras bırakamayacağım ama zaten geride bırakacak büyük bir para da yok. Ayrıca, torunlarımla güzel mobilyalar üstünde, iyi bir yerde oturduklarını görebileceğim. Bunun önemli olmadığını düşündüğünü biliyorum ama benim için önemli. İstedğim şey bu, yapacağım şey de bu.”

Fern konuşmayı kesince, kimse sessizliği bölmedi. O da konuşmaya devam etti ama bu sefer daha alçak sesle söylediği şeyler daha da büyük bir bomba etkisi yarattı.

“Kızım bir kâbustan kurtuldu,” deyince, gerildiğini hissettim. Brock kız kardeşine, sonra bana, en son da annesine

baktı. Fern devam etti. “O olay olduğunda, sana iyilik borcu olan herkesle görüştüğünü ve o adamın kızıma yaptıklarının cezasını çekebilmesi için daha da büyük iyiliklere borçlandığını biliyorum. O adamın kızıma yaptığı şeyin, seni ve diğer çocuklarımı nasıl yiyip bitirdiğini gördüm. Ama bu konuda bir şey yapabilecek tek kişi sendin. Bunu yaptın ve adam cezasını alana dek de durmadın. Oğlumun, kız kardeşinin o kâbustan sonra huzur bulabilmesi için ölesiye uğraştığını gördüm. O sana bunun için teşekkür etmek istiyorsa, ben de etmek istiyorum, Zayıf. Teşekkür etmemize izin vereceksin ve bu konuda tek kelime bile etmeyeceksin.”

Ne yazık ki bu sözlerin benim üstümdeki etkisi de bir hayli derin oldu. Brock’un kız kardeşi için neler yaptığını, salondaki aile kavgasında öğreniyordum. Toparlanmaya çalıştım, beceremedim. Kendimi kaybedeceğimi anlayınca da mutfaktan fırladığım gibi, birkaç basamaklık merdivenden indim. İnerken titrek bir sesle, “Affedersiniz,” deyip diğer merdivene yöneldim ve yukarı çıktım. Brock’un yatak odasına girip banyoya daldım; kapıyı ardımdan kapattıktan sonra sırtımı duvara yasladım, aşağı kaydım, suratımı dizlerime gömdüm ve ağlamaya başladım.

Sonradan, Brock’un başıma gelenleri ailesine anlatmadığını öğrendim. Dramatik tepkim düşünülecek olursa, popomu yere koyduktan bir salise sonra Brock da banyoya dalmış olmasına rağmen, annesiyle kız kardeşleri endişelenmişlerdi. Ancak Brock beni sakinleştirip yatağına yatırdıktan ve onlara bir açıklama yaptıktan sonra gittiler.

Neyse ki o tartışma böylece sona erdi ama Brock hemen pes etmedi. Sadece bağırıp çağırmayı kesti. Mobilyalarını hiçbir yerde bulamayınca da konuyu kapatmak zorunda kaldı.

Tuhaf bir biçimde (belki de tuhaf değildi), bu olay yeni

kız arkadaş konumumu güçlendirdi, çünkü benim Brock'la düşündükleri gibi sadece birkaç haftadır görüşmediğimi anladılar. Ayların söz konusu olduğu anlaşılınca, ilişkimizin ciddi bir tarafı olduğunu fark ettiler. Benim de onların ailesinde meydana gelen olay gibi trajik bir deneyim yaşadığımı anladılar ve bundan çok etkilendiler. Bunu nasıl anladıklarını ya da tüm nedenleri bilemiyordum ama ailelerine beni gönülden kabul ettiklerini hissediyordum.

Brock çok az ayrıntıyı gözden kaçırdığından (belki de hiçbir şeyi kaçırmadığından), bu durumun da farkındaydı; doğal davranmak ve kendisini akışa bırakmak haricinde kesinlikle tepki göstermedi.

Sanırım, Brock'tan çok hoşlandığımı söylemem yerinde olurdu ama bir savunma mekanizması olarak kendi evimde seneler geçirmiştım ve gürültülü, her şeye müdahale eden büyük bir aile de gözümü azıcık korkutuyordu.

Sürekli olarak, Brock ve ben uzun süre birlikte olursak, başka bir seçeneğim olmadığı için buna alışabileceğimi düşünüyordum.

Diğer bir önemli olaysa, Rex'le ve Joel'la tanışmamdı. Hatta Brock'la tekrar görüşmeye başladıktan hemen sonraki cuma gecesi bir araya gelmiştik; çocukları okuldan alacağı ve birlikte vakit geçireceği için, onun için hafta sonu daha da güzel bir hale gelmişti. Brock onları okuldan alacak ve üç saat sonra pizza yemek için Beau Jo'da buluşacaktık.

Brock bir konuda haklı çıktı. Onun genleri daha baskındı. Olivia'nın neye benzediğini bilmiyordum ama oğlanlar Brock'un minik birer kopyasıydı. Joel'un gözleri Fern'ünkiler gibi masmaviydi, Rex'in de burnu Brock'unkine benzemiyordu ama bunlar haricinde yüz hatları, bedenleri, halleri tavırları öylesine Brock'u andırıyordu ki tuhaf bir durumdu. Çocukların kendilerine has özellikleri ve farklılıkları

vardı ama yine de üçü birbirine çok benziyordu.

Bir başka konuda daha haklıydı. Oğlanlar iyi çocuklardı. Naziklerdi. Yumuşak huyluydular. İlgiliydiler. Usluydular.

Grady'den yaşça çok da büyük olmadıkları halde *fazlasıyla* iyi özelliklere sahiplerdi ve kuzenlerinin yansıttığı o taşkın, çocukça davranışları sergilemiyorlardı.

Brock'u her gece (ve tabii sabah) gördüm; sadece Brock oğlanları aldığı zamanlarda ayrı kaldık. Beni çocukların hayatlarına yavaş yavaş sokmak istediğini, birdenbire, bir zorlama gibi çok iyi tanımadıkları birisiyle vakit geçirmek gibi bir duruma düşürmek istemediğini söyledi. Dolayısıyla, birlikte yemek yediğimiz o ilk cuma gecesinden sonra, Brock'u pazar gecesine dek görmedim. Brock onları tekrar aldığı anda, yine cuma gecesi görüştük ve yine Brock'u görmek için pazar gecesini bekledim.

Ama bir sonraki karşılaşmamızda, çocukların ne kadar terbiyeli olduklarını anladım. Pizza yemek için Beau Jo'ya gitmemiştik. Ben onlara küçük keklerimden götürmüştüm, Brock da eski dairesinde spagetti pişirmişti. Akşam yemeği yiyecek ve film izleyecektik. Öğleden sonra geç saatte oraya geldiklerinde ben çoktan oradaydım ve çocuklar Brock'un misafir odasındaki büyük yataklara yatana dek de gitmedim.

Onlarla daha fazla vakit geçirdiğim ve daha önce de görüştüğüm için, daireye ilk geldiklerinde biraz gergin olduklarını fark ettim. Gergin derken, cidden canları *sıkkın* gibiydi. Ürkeklerdi. Aşırı dikkatliyidiler. Endişeliydiler. Rex bir ara gazoz bardağını fiskos masasına devirince korktu. Dehşet içinde fal taşı gibi açılan gözlerini babasına çevirdi, suratı gözlerimin önünde kireç gibi kesildi ve donakaldı.

Bu tepkisinin Brock'un da gerilmesine neden olduğunu

fark ettim. Oğlu gazozunu döktü diye değil, sonradan verdiği tepki onu germişti. Tepkisini hemen gizledi, temkinle ve nazıkçe oğlunu teselli etmeye (oğlu da sakinleşmeye çalıştığı halde, bunu gönülden yapmadığı belliydi), bunun önemli olmadığını söylemeye koyuldu.

Rex'in annesinin evinde bir şeyi döktüğünde, annesinin vereceği tepkinin babasınıninkiyle aynı olmadığını anlamak için çocuk psikoloğu olmaya gerek yoktu.

Daha önceden hiç çocuğu olan birisiyle çıkmamıştım; bu yüzden, Brock'un üstüne gitmemeye, kendisi istediği zaman bu konuları konuşması için beklemeye karar verdim. Bu bir oyun değildi. Erkeğime ihtiyaç duyduğu alanı veriyordum. Hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındaydık; dolayısıyla, oğullarıyla ve eski karısıyla olan işlerine burnumu sokmasına da ihtiyacı yoktu.

Ben de hiçbir şeye karışmadım.

Ama o hafta sonu, Brock bir şeyleri daha farklı yapmaya karar verdi. Benimle bu konuda konuşup durumla ilgili olarak rahat olup olmadığımı sorduğunda ben de olmadığımı (değildim) söyledim. Ama dilediği takdirde, hayatlarına daha fazla girmeyi deneyebileceğimi de söyledim.

Bu yüzden, cuma gecesini oğullarıyla geçirdi. Cumartesi gecesini de öyle. Ama cumartesi gecesini, evine gidip Meksika tortilla güvecimi yaptım (bunu Brock istemişti; daha önce onun için yaptığımda dörtte üçünü yemişti); bunun ardından da ev yapımı çikolata soslu meyveli dondurma ikram ettim.

Sonra, geceyi orada geçirdim. Çocukların da yemeklerini babaları kadar büyük bir iştahla yediklerini görmek benim için bir iltifattı.

Dahası, o gece orada kalışıma aksi bir tepki göstermediklerini görmek de beni çok rahatlatmıştı.

Böylece, pazar günü geldi. Saat beşte, anneleri onları oradan alacaktı. Brock bana uzun süre önce Olivia'nın çocukların karınları tok bir biçimde kendisine teslim edilmesini istediğinden söz etmişti. O yüzden, biraz geç bir saatte büyük bir öğle yemeği yedik. Bunun ardında da ev yapımı havuçlu pasta ikram ettim.

Sadece bizler için pişirdiğim pasta süslüyordum.

Bu yapmam gereken bir şeydi; bir zorunluluktuk. Süslemesi ne kadar basit olsa da her pasta güzel olmayı hak ediyordu.

Pişirdiğim binlerce şeyi süslediğim düşünülecek olursa, bir pastayı süslemek benim için diğer insanların üstüne sadece krema sürmesi kadar vakit alıyordu. Bu yüzden, bunu zor bir iş olarak görmüyordum.

Joel'un mavi gözlerine bakıp gülümsedim ve, "Evet," dedim. Kardeşi Rex'e baktı, sonra iki çocuk birden bana baktılar.

Rex, "*Pasta Patronları* gibi pastalar yapıyor musun?"

Başımı sallayıp, işime devam ettim. "Dükkânım küçük bir yer; bana pişirme ve süsleme işinde yardım edecek de sadece iki kız var. O tür büyük bir iş için yerim yeterli değil. Dahası, pasta yapmama şov dahil değil. Ben sadece pişirdiğim her pastanın güzel görünmesine gayret ediyorum."

"Pastaların güzel görünmesi gerekmez, lezzetli olmaları yeterli," dedi Joel babası yukarı kata çıkarken.

Bakışlarım Brock'tan oğluna kaydı ve, "Bir pastayı süslemek için, daha fazla krema koymak gerekir. Pastada fazla krema olursa, yiyen kişi de daha çok krema yemiş olur. Evet, haklısın, pastaların lezzetli olması gerekir ama bir sürü kremayla süslenmiş pastaların tadı da daha güzel oluyor."

Brock tek koluyla Joel'un göğsünü sardı ve onu keyifle kendisine çekti. "Bak buna bir şey diyemem, Joey."

“Doğru,” dedi Joel. Bakışlarını büyük bir açıklıkla pastaya diktiğinde, ufkunun genişlediğini ve görevimi yerine getirdiğimi anladım.

Tam o sırada, kapı çalındı. Brock’a bakınca, kaşlarını çattığını ve kapıya baktığını gördüm. Oğlunu bırakıp kapıya gitti. Ben de konuşmaya devam ettim.

“En çok havuçlu pastayı severim,” dedi Rex. Sesindeki heyecanı gizleyemiyor, beni gülümsetiyordu.

Öyle olduğunu biliyordum. Babasının da en sevdiği pasta havuçluymuştu. Bu yüzden tezgâhta ona pişirdiğim bir havuçlu pasta duruyordu.

“Güzel,” diye mırıldandım.

“Ne oluyor be?” diye Brock’un bağırdığını duydum. Başımı kaldırıp baktım, iki çocuk da kapıya döndüler.

“Ne hoş karşılama,” dedi bir kadın. “Çocukları erken almam gerekti. Eşyalarını hazırlar mısınız? Arabada bekliyorum.”

“Ne dedin?” dedi Brock.

“Çocukları erken almam gerekti,” dedi kadın “Arabada bekliyorum. Acele etmelerini söyle.”

“Olivia, onları saat beşe kadar alamazsın,” dedi Brock. Zihnim olanlara inanmak istemese de Brock’un eski karısı kapıdaydı ve Brock’tan duyduğum şeyler doğrultusunda tahmin ettiğim gibi, tıpkı bir kaltak gibi konuşuyordu (aynı şeyi Fern’den ve Laura’dan ve Jill’den de duymuştum). Bunun doğrulanmasıyla iyice gerildim. Çocukların oturdukları taburelerde birer heykel gibi donakaldıklarını gördüm.

“Biliyorum, Zayıf, ama bugün öyle olması gerekti,” dedi kadın.

“Onları erken alman gerektiğinde, bunu bana önceden söylersin, konuşuruz ve ona göre plan yaparız. Kahrolası kapımda bitip bana eşyalarını toparlamamı söyleyemezsin.”

“Of, Tanrı aşkına!” diye parladı kadın. “O kadar da önemli bir şey değil. Neden her şeyi büyütüyorsun? Sadece iki saat erken geldim. Söyle de eşyalarını alsınlar. Arabada bekleyeceğim.”

“Bana bak, kadın! Çocuklarımı ayda sadece dört gün görüyorum. Bunun iki saatini kaybetmek *tabii ki* önemli.”

“İşte, yine her zamanki gibi büyütüyorsun,” dedi Olivia.

“Daha yemek yemediler.”

“Dade onları daha sonra dışarı hamburger yemeye falan götürür.”

“Hayır, Dade onları hiçbir yere götürmeyecek. Planlarımız var. Sen iki saat sonra buraya geleceksin ya da ben saat beşte onları sana bırakacağım. Ya da çocuklarına bakmak için lanet olasıca evine ne zaman döneceksen.”

“Planlarınla ilgili olarak, bir dahaki sefere istediğini yapabilirsin. Şu anda buradayım. İşimi gücümü bırakıp onları almaya geldim ve tartışacak vaktim yok.”

“İşini gücünü bırakıp çocuklarını almaya mı geldin?” diye sordu Brock. Zaten tehlikeli olan sesi daha da tehlikeli hale gelmek üzereydi.

“Tanrım, Zayıf, onlara hazırlanmalarını söyle.”

“Tamam, anlaşılan beni duymuyorsun. Beni dinle, planlarım var dedim. Pasta pişti ve çocuklar yemek için sabırsızlanıyorlar. Pastalarını yedikten sonra gidecekler. Vakti geldiğinde geri dönecekler.”

“Pasta mı yaptın?”

Eyvah.

Brock buna yanıt vermedi. “Çocukları saat yedide sana getiririm,” dedi.

“Pasta mı?” dedi kadın. “Pasta mı yaptın?” Bu, inanılmaz bir şeydi.

Rex’le Joel’un annelerine benden söz etmedikleri belliydi.

Çocuklara baktığımda, ikisi aynı anda ağır ağır başlarını bana çevirdiler.

Çok korkmuş görünüyorlardı.

Tanrım.

“Olivia, Tanrı aşkına, geri çekil,” diye kükredi Brock.

Tanrım!

“*Ne pastası, Zayıf?*” dedi Olivia sesini iyice yükselterek. “Ne pastası dedim sana?”

Kısa bir sessizlikten sonra, Brock, “Kahretsin,” diye mırıldandı ve bakışlarımı tam salona çevirmiştim ki bir kadının mutfak basamaklarının orada beliriverdi.

Kadına bir bakış atınca, mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Çok güzeldi. Tepeden tırnağa, güzel sözcüğünü tanımlıyordu.

Parlak, sağlıklı ve uzun sarı saçları vardı. Kemik yapısı kusursuzdu. Yüz hatları mükemmel bir simetriye sahipti. Çok çekici, seksi gözleri vardı. Elmacikkemiklerine ölünebilirdi. Uzun ve çok inceydi. Üstünde dar ve şık bir kazak, iki yüz dolarlık bir blucin, yedi yüz dolarlık çizmeler ve 1500 dolarlık bir çanta vardı.

Bunların yanı sıra bir de kusursuz, kan kırmızı ojeli, inanılmaz güzel elleri vardı.

Bir magazin dergisinden fırlamış gibiydi.

Brock’un eski karısıydı.

Göz alıcı, öfkeli, zehir saçan gözlerini bana dikti ve, “Kimsin?” dedi.

Tam yanıt vermek için ağzımı açmıştım ki Brock’un geldiğini gördüm. Benden önce davrandı.

“Bu Tess, Olivia. Hem şu yaptığın cidden hiç hoş değil,” dedi öfkeyle.

“Tess mi?” dedi kadın bakışlarını benden ona çevirip. “*Tess mi?*”

“Belki bana bir iyilik yapar da çocuklarımızın ve kadının önünde sinir krizi geçirmek yerine bunu dışarıda yaparsın.”

Çok ama çok yanlış bir şey söylemişti.

Olivia tıslar gibi “*Kadının mı?*” dediğinde, bunun çok yanlış olduğunu anlamıştım.

“Tanrım, Olivia, dışarı çıkabilir miyiz biraz?” diye sordu Brock.

“*Hayır, dışarı mışarı çıkamayız,*” diye ciyakladı kadın.

Bu kadarı da bana yetti.

“Tamam çocuklar,” dedim yumuşak bir sesle elimdeki krema torbasını tezgâha bırakıp. “Bana bir iyilik yapın da paltolarınızı alın. Gelin biraz yürüyüş yapalım.”

“Sakın çocuklarımı bir yere *götürme,*” diye atıldı Olivia parmağını bana doğrultarak.

“Götür onları Tess,” diye kükredi Brock.

“Hadi çocuklar, gidelim,” diye fısıldadım ama çocuklar taburelerine kök salmış gibiydi.

“Sakın bu evden çocuklarımla birlikte çıkıp gitme!” diye bağırdı Olivia.

“Git Tess,” diye bağırdı Brock.

“Çocuklar,” dedim tezgâhın diğer tarafına geçip. “Kalkın, hadi, gidiyoruz.”

“Bu kadın çocuklarımı bu evden dışarı çıkarırsa sorumuz var demektir,” diye Brock’u tehdit etti.

“Sen *evime* zorla girdiğinden beri sorunumuz var zaten, Olivia,” diye yanıt verdi Brock.

“Neler oluyor?” dendiğini duydum. Olivia ve Brock kapıya dönerlerken, ben de tanıdık gelen ama Joel konuşana dek neden tanıdık geldiğini çıkaramadığım sesin kime ait olduğunu anlamaya çalıştım.

“Büyükbaba.”

Tanrım, Cob Lucas'ın zamanlaması gerçekten de ilginçti.

"Neler olduğunu söyleyeyim, Cob. Buraya çocuklarımı almaya geldim ve Zayıf onları vermiyor," dedi Olivia eski kayınpederine. Konuşurken kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını bir yana atıp ayaklarından tekini öne çıkarmıştı.

"Ben de şaşırdım," dedi göremediğim bir yerde duran Cob. "Herhalde yanlış anladım. Çocukları saat beşte aldığını sanıyordum; onları görmek için gelmişim. Bir yerlerde iki saat mi kaybettim?"

Rex'in ağabeyine baktığını, Joel'un ona hafifçe gülümsediğini gördüm. İki çocuk aniden taburelerinden fırlayıp merdivenden aşağı koşturdular.

"Selam büyükbaba!" diye bağırdı Joel.

"Selam büyükbaba!" diye onun hemen ardından Rex bağırdı.

"Joel, Rex, gelin de büyükbabanıza sarılın," dedi Cob.

Olivia göremediğim bu karşılaşma anını öfkeli bakışlarla izledi. Brock da kaşlarını çatmış, çizmelerine bakıyordu.

"Tess bize pasta yaptı!" dediğini duydum Rex'in heyecanla. "Havuçlu. Benim de *babamın* da en sevdiğinden!"

"Benim de öyle evlat," dedi Cob. "Birisinin yaş günü müydü?"

"Hayır," dedi Joel. "Tess sürekli pişiriyor. Geçen sefer babamı ziyarete geldiğimizde de küçük keklerden yapmıştı. İşi kek pişirmek."

"İşi kek pişirmekmiş," diye fısıldadı Olivia sıkkın bir tavırla. Sırtımı dikleştirdiğimi hissettim ama Brock'un başını kaldırdığını ve eski karısına o kadar kötü bir bakış fırlattığını gördüm ki Olivia şöyle dursun, ben bile biraz korktum.

"Nasıl süslediğini görmelisin büyükbaba," dedi Rex.

“O kadar hızlı yapıyor ki ellerinin hareket ettiğini bile göremiyorsun. Tıpkı televizyondaki insanlar gibi.”

Bunu duyunca kendimi daha iyi hissettim. Hatta resmen kendimle gurur duydum ama gülümsememi kimse görme-sin diye ayaklarıma baktım.

“Bunu görmem gerek,” diye mırıldandı Cob.

“Acele et, neredeyse bitirmek üzere,” dedi Rex.

“Pekâlâ, o halde neden birlikte gidip Tess’in pastayı nasıl süslediğine bakmıyoruz? Siz ikiniz de otoparka çıkıp konuşmanızı bitirin,” dedi Cob. “İyi bir plan mı sizce?”

Başımı kaldırınca, Olivia’nın dik dik Cob’a baktığını, sonra bakışlarını Brock’a, ardından da bana çevirdiğini gördüm.

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, “Neden pastacı olduğuna şaşırmadım acaba?” dedi.

“Bir erkeğin gerçekten keyif alabileceği gerçek bir kadının bedenine sahip olduğundan olabilir.” Bir duraksamanın ardından, imalı imalı ona bakıp devam etti: “Köşeli ve çıkıntılı bir bedenden çok daha kadınsı, Olivia. O çıkıntılarla köşelerin bir erkeğin hoşuna gitmediğini bilmiyor muydun yoksa?” Brock bunu sorarken, Olivia hışımla ona döndü; Brock’un bakışlarından hâlâ çok öfkeli olduğu, konuşmasından da söyleyeceklerini tamamlamadığı belliydi. “Sen de Tess’in pastayı nasıl süslediğini izlemelisin. Herhangi bir beceriden yoksun olduğundan, senin için büyüleyici olabilir.” Brock hızını alamamış, hançeri *sapına* kadar saplamıştı. Ama hâlâ yatışmamıştı. “Çocuklar birkaç dilim eve de götürsünler. Bir tadına bak; hayatın acıdan çok tatlı olduğunu anlarsın belki. Dade de tadına baksın. Belki bu dünyada tüm enerjilerini bir erkeğin iliklerini kurutmaya harcayanlardansa, bir erkeğe nasıl bakılacağını bilen kadınların da olduğunu hatırlar.”

“Zayıf,” dedi Cob alçak sesle. Onu görebileceğim bir noktaya geldi ve oğluna şefkatli bir bakış fırlattı. Şefkatli olmasının yanı sıra Brock’a mesajını verdiğini ve kendisi mutfağa geçmeden önce artık susması gerektiğini de söyleyen bir bakıştı. Benimle göz göze geldiğinde, yumuşak bir sesle, “Selam, Tess. Seni tekrar görmek ne güzel,” dedi.

“Selam,” dedim ben de.

“Çocukları saat beşte bana getirmiş ol,” dediğini duydum Olivia’nın Brock’a.

“Babam onlarla biraz vakit geçirebilsin diye yedide getiririm.”

Tezgâhın ardına geçtim ama Cob’la çocukların tezgâhın etrafına toplanışını ve Olivia’nın asabi suratının Brock’a dönük olduğunu, ona hâlâ pis pis baktığını görebiliyordum.

Ellie haklıydı. Olivia’nın suratı *gerçekten* de çirkindi. Görünümünün yarattığı ilk izlenimden sonra, sözleri, tavrı, öfkesi ve uygunsuz davranışları görünüşünü lekeliyordu; artık gözüme o kadar da güzel görünmüyordu.

“Tamam,” dedi ve hışımla kapıya yöneldi.

Krema torbasını alıp, içeriye kulak kesikmiş halde pastayı süsleme işine devam ettim.

Brock’un alçak sesle, “Biraz sakinleş ve olanları düşün, Olivia,” dediğini duydum. “Bu boktan davranışı, çocukları iki saat erkenden gelip almaya çalışmanı ve kadınının önünde sinir krizi geçirmek gibi bir şeyi bir daha tekrarlasan, yemin ederim ki gereğini yapacağım.”

“Siktir git, Zayıf,” diye tısladı Olivia.

“Tanrım,” diye mırıldandı Brock.

Cob’a bakınca, dudaklarını ve çenesini sıkıştırdığını, bakışlarını tezgâhtan ayırmadığını fark ettim. Ona baktığını fark etmiş olmalıydı ki başını kaldırdı ve göz göze geldik. Zoraki bir biçimde gülümsemeye çalıştı, gülümsemesi endişeli ve

öfkeli bakışlarına yansımada. Sonra başını çevirip iri elini Rex'in başına koydu ve onu yanına çekti.

"Bu kocaman bir pasta, evlat. Belki Tess'i ikna edip ben de kalabilir, bir dilim mideye indirebilirim," dedi torununa.

"Bilmem ki," dedi Rex. "Hepimiz kocaman dilimler yiyecektik." Cob ona gülümsedi.

Brock geldi, tezgâhın en ucuna ilişti ve çocuklarına baktı. "İyi misiniz?"

Joel omuz silkip bakışlarını pastadan ayırmayınca, babasının sorusuna verdiği bu sözsüz yanıtın aslında kocaman ve gayet açık bir *hayır* olduğunu bildiğim halde işime devam ettim.

"Evet, baba," diye mırıldandı Rex.

"Tamam," dedi Brock. Onlara inanmamıştı ama üstelemedi. "Ya sen Tess?"

"Ben iyiyim, tatlım," dedim başımı pastadan kaldırmadan. "Sana bir bira getirmemi ister misin?"

"Ben alırım." Ufak bir tereddüitten sonra, "Baba?" dedi.

"Kulağa iyi geliyor, Zayıf."

"Çocuklar?" diye seslendi Brock.

"Biz de içebilir miyiz?" diye sordu Joel.

Başımı kaldırıncı Brock'un arkamdan, buzdolabının önünden çocuğa baktığını gördüm. Brock ona nasıl baktıysa gülümsedi ve, "Tamam, bir gazoz alayım o zaman," dedi.

"Ben de," diye bağırdı Rex.

Süslemeye devam ettim.

"Vay canına, Tess. Çocuklar ciddiymiş. Ellerin hareketlerini ben de göremiyorum," dedi Cob.

"Alışkanlık," dedim.

"Görebiliyorum." Cob sonra içimi ısıtan, krema sıkarken ellerimin havada asılı kalmasına neden olan bir şey söyledi. "O, oğlum olabilir ama uzun süredir etrafımda erkekler var."

Mutfakta çıplak ayakla, üstünde bir tişörtle, bir gözlükle, hiç makyaj yapmadan, saçlarını atkuyruğu yapmış ve sırf baktığınızda ağzınızın sulanmasını sağlayacak kadar güzel bir pasta süslemesi yapan bir kadın güzel olmayı becerebiliyorsa..." Bu noktada ona baktım, o da hafifçe gülümsedi. "...Altmış sekiz senedir diğer kadınların arasında o kadını mutfağında istemeyecek ölü ya da diri bir tek erkeğe rastlamadım."

Olivia'yla tatsız karşılaşmamızdan sonra, beni teselli etmesine gerek yoktu.

Ama yine de tatlı bir davranıştı.

"Teşekkürler, Cob."

"Gerçeği söylediğim için bana teşekkür etme, hayatım," dedi.

Brock arkama geçti, Cob'un birasını verdi ve, "Kadınım-la flört etmeyi kes baba," dedi şakacı bir tavırla.

Rex'le Joel kıs kıs güldüler. "Denerim, Zayıf ama zor olacak."

"Tanrım," diye mırıldanan Brock, birasından bir yudum aldı.

Ben de süsleme işine devam ettim ama bunu gülümseyerek yaptım.

"Bu senin, Cob," dedim alçak sesle Cob'a yeni bir bira uzatırken.

Akşam yemeği (ve pasta) yendikten sonra, Brock büyükbabalarına (ve babalarına) yaptıkları ziyaret saati dolan çocukları, Olivia'yla kocası Dade'in evine götürmek üzere çıkınca ben de babasıyla birlikte vakit geçirmek için orada kaldım.

Cob'un neden hâlâ orada olduğundan emin değildim. Ben hâlâ oradaydım, çünkü o gece orada kalacaktım.

Naneli çayımı alıp koltukta karşısına oturdum ve Brock'un şöminede yaktığı ateşe bakarken çaktırmadan onu izledim.

Aramızdaki sessizlik uzayıp giderken ve içeceklerimizi yudumlarken, Cob'un düşünceli ifadesi can sıkıntısına dönüştü ve, "Hey?" dedim. Bana baktı. "İyi misin?"

Cob aklından geçenleri bana anlatmak için beklemedi.

"Brock o kadınla randevulaşırken çok sevinmişim," dedi. Dikkatle onu dinlemeye koyuldum. "Yakın değildik, hâlâ da değiliz ama onları görüyorum. Güzel bir kadın ve bal gibi tatlı görünüyor," dedi, "ama sonra sakarin olduğu ortaya çıkıyor."

Tanrım.

Olivia'dan söz ediyordu.

Ciddi bir ifadeyle ve yumuşak bir ses tonuyla, "Bunu söylemek bana düşmez, bu konumumu yitirdim ama yine de söyleyeceğim," dedi. "Umarım oğlum için en iyisini istediğimi biliyorsundur. Sen de Olivia gibi çok güzelsin ve bal gibi tatlı görünüyorsun. Bana söz vermeni istiyorum, Tess... Bana o kremanın altındaki şeyin de bal gibi tatlı olduğuna söz ver," dedi çenesiyle beni işaret ederek.

Hastalıkla, acıyla, olası bir ölümle yüz yüze olan adamın bu sorusu içimi ısıttı. Oğlunun geleceğinin emin ellerde olduğunu bilmek istiyordu.

"Ben ne görüyorsan oyum, Cob," dedim.

Bana baktı, sonra tamam der gibi başını sallayıp şömineye döndü.

Bakışlarını oradan ayırmadan, "Jill bana büyük badireler atlattığını söyledi," dedi.

Bu beklenmedik darbe nefesimi kesti; gözlerimi yumup başımı çevirdim. Cob tekrar konuşmaya başladığında gözlerimi açıp ona baktım. Bana bakıyordu.

“Kızlarım ve ben her zaman yakın olmuşuzdur. Aram hep erkeklerden çok kadınlarla iyidir. Fern haricinde tabii. Ona kırk küsur senedir bok gibi davranıyorum. Zayıf'ın ne düşündüğünü bilmiyorum ama Jill'e göre, anlatılanlar ailede kalır. Ben de aileden biri olduğuma dair sana yemin ederim.”

“Peki.”

“Seni bir erkek mi incitti?”

Bana uzun uzun baktı, bakışları sertleşti ve şaşkınlıkla bir sürü başka, güçlü hissin gözlerinde parladığını fark ettim.

Sonra, alçak ama sert bir sesle, “Neden öyle yaptı?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim aynı ses tonuyla.

“Cezasını çekti mi?”

Başımı sağa sola salladım.

“Ah, canım,” dedi bunu duyunca.

“Hayatta kalmanın farklı yolları vardır Cob,” diye savunmaya geçtim.

“Eh, tatlım, her ne yaptıysan yapmaya devam et. Seni yargılamıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Evet anlamında başımı salladım.

Hafifçe nefes aldı.

“Keşke oğlum Levi da senin gibi bir kadın bulsa, Zayıf'ın sana baktığı gibi baksa, sen Zayıf'a azıcık bile yaklaştığında onun gibi hissetse. Sanki odaya her an bir aslan girecekmiş ve seni güvende tutmak için yanında durması gerekiyormuş gibi. Kızlarım Laurie'yle Jill'in evde öyle erkekleri olduğunu, Zayıf'ın bir kadına karşı böyle hissettiğini, Levi'ı geceleri yataкта ısıtan şeyin bu his olduğunu bilerek ölebilirim.”

Sözleri kalbimi ısıttı, ruhuma işledi ve midemdeki o kıvrılmış yatan zehirli yılanı yok etti.

“Belki de ölmüyorsundur,” dedim nazikçe.

“Bir insan bunu anlar, Tess,” dedi, durumunu kabullenmişti.

“Direnmek canını yakıyor mu?” diye sorduğumda, hafifçe gülümsedi.

“Ah, tatlım, kafanı bunlara yorma. Güle oynaya gideceğim.”

“Güzel,” dedim gülümseyerek.

“Sadece ailemle barışacak kadar gücüm kalmasını umuyorum.”

“Aileni daha yeni tanımaya başladım, Cob. Seni umutlandırmak istemem ama güzel şeyler görüyorum.”

Bana dikkatle bakıp, “Zayıf?” dedi.

Bunu sorduğuna şaşırıp başımı hafifçe yana eğdim.

“Az önce onunla ve oğullarıyla yemek yedin,” diye yanıt verdim.

“Beni sadece içeri aldı ve çocuklarının fırsat varken büyükbabalarını tanımalarını istedi. Sadece bunu yapıyor. Fern konusunda hatalı davrandım. Öyle davranarak, çocuklarıma karşı da hata işlemiş oldum ama asıl zorlukları göğüsleyen Zayıf oldu.”

“Biliyorum,” dedim. Hissettiği acı suratından belliydi.

“Evet,” dedi tekrar şömineye dönüp.

“Cob,” dediğimi duyunca yine bana baktı. “Hayat komik. Komik olan yanı ne biliyor musun? Bazen kötü şeylerin sonuçları iyi olabiliyor. Kötü durumda olduğunu görmek istemem. Alınma ama Brock, Fern ve diğer çocukların için hayatın çok da kolay geçmediğini de biliyorum. Ama bu seçimler yüzünden, Brock bugün olduğu kişi. Öyle olmasaydı, gerçekten de nerede olurduym bilemiyorum. Odada bir aslan olduğu için Brock benimle aslanın arasında duruyordu, Cob. Bunu yapmasaydı, ne kadar hayatta kalırdım bil-

miyorum. Bunu sen yarattın. İyi bir şekilde olmadı, tatsız olaylar sonrasında durum bu hale geldi. Ama şu anda bu durumun iyi olmadığı anlamına gelmez. Kimse hataları silemez. Ama en sonunda, davranışların onları bir arada tuttu, birbirlerinden uzaklaşmadılar, birbirlerini çok seviyorlar ve inanılmaz derecede bağlılar. Birbirlerini ve onlar için değerli olan kişileri kolluyorlar. Bunda senin de payın vardı ama yaptıkların için bir özür olamaz tabii. Umarım yarattığın ailenin de hayatta kalmayı bilen kişiler olduğunu bilmek sana biraz huzur verir. Senin davranışların yüzünden hayata kalmaları gerekmiş olsa bile.”

“Bu, hayatımda duyduğum en çılgınca şey, hayatım,” dedi. Ben omuz silkince de devam etti. “Ama kesinlikle doğru.”

Bunu duyunca gülmeye başladım.

Kahkahalarım dinince, “Sırf bil diye söylüyorum,” dedim. “Her zaman fırınıma ve evime gelebilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa, şimdi ya da daha sonra. Bunu samimiyetle söylüyorum. Ne zaman istersen beni arayabilirsin.”

Bir süre bana baktı, sonra gözleri yine parladı.

“İçi dışı kremalı ha?” dedi.

Gülümseyip yanıt verdim. “Hayır, ilk olarak nemli ve leziz bir kek yaparsın. Öyle olsa bile, o krema daha ziyade dağ gibi bir öbektir.”

“Dağ gibi bir öbek mi?”

“Evet, leylak rengi. Bazen pembe. Ara sırada da açık mavi veya nane yeşili, ya da hayalimi süsleyen başka bir renk. Ama üstlerinde her zaman şeker parçacıkları ve yenilebilir peri tozu olur.”

Önce surat ifadesi değişti, sonra gülmeye başladı.

Babası gülerken, Brock da içeri girdi.

Brock bölmeli koltukta kimin oturduğuna bakarken, biz de ona baktık. Deri ceketini çıkarıp koltuğun arkasına fırlattı.

“Komik bir şey mi oldu?” diye sordu koltuğun etrafından dolanıp yanıma gelerek.

Brock bana doğru gelirken, Cob’un söylediklerini düşündüm.

Sen Zayıf’a azıcık bile yaklaştığında onun gibi hissetse. Sanki odaya her an bir aslan girecekmış ve seni güvende tutmak için yanında durması gerekiyormuş gibi...

Bu hayat değiştirici düşünce, Cob’un lafa girişiyle yarıda kesildi.

“Tess, üstünde şeker parçacıkları ve peri tozu olan dağ gibi bir krema öbeği,” dedi. Brock uzun bedeniyle koltuğa, yanıma çöktü, kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekip çizmelerini fiskos masasına yasladı.

“Nasıl yani?” diye sorunca, kıkırdadım.

“Bir şey yok, Zayıf, burada olmalıydın,” diye mırıldandı Cob. Ben de başımı geriye atıp Brock’a baktım

“Bir bira ister misin?”

“Bir bira içebilmem için, senin ya da benim kalkıp mutfaka gitmemiz gerek. Dışarısı çok soğuk ve kamyonetimin ısısı eve dönerken düşüverdi. Sen de çok sıcaksın. O yüzden, sorunun yanıtı... Hayır.”

“Peki,” diye mırıldanıp öne eğildim ve çay fincanımı çizmesinin yanındaki bardak altlığına koydum. Sonra geriye yaslanıp ona biraz daha sokuldum; elimi belinin üstünden diğer tarafa attım ve gerçekten de üşüdüğünü fark edince ona sıkıca sarıldım.

Bunu yaptığımı gördü mü diye Cob’a baktığımda, suratında önce düşünceli, sonra temkinli bir ifade gördüm.

“Zayıf,” dedi Cob tereddütle. “Gayet açık olan şeyi söylediğim için bana teşekkür etmeyeceğini biliyorum ama hayatında harikulade kekler pişiren, muhteşem et rosto yapan müthiş bir kadın var. Bunun karşılığında, kamyonetine her

bindiğinde donmasına neden olmak biraz acımasızca.”

Brock’un gerildiğini hissettim ve o anda neden Cob’un tereddüt ettiğini ve oğlunun benim için ne ifade ettiğini sorduğumu anladım. Bedeninin gerilmesi bana Brock’un, oğullarının büyükbabalarını tanımalarını istediğini anlatıyordu. Ailesinin huzurlu olmasını istiyordu; babasının hasta ya da tek başına olmasını istemiyordu ama buna bir çözüm de üretemiyordu.

“Baba...” dedi onu uyarır gibi.

Cob lafını kesip yumuşak bir sesle, “Yeni bir kamyonet al, Brock,” dedi.

Odayı yüklü bir elektriğin sardığını hissettim.

Cob da bunu hissetti; hissetmiş olmalıydı ama ölmek üzere olduğunu düşündüğü için, sonraki sözlerini hiç çekinmeden söyledi.

“O kadınla başa çıkmalısın,” dedi.

Brock kaskatı kesildi. “Biz...”

“Hayır,” diye lafını kesti Cob. “O kaltak bir... *Kaltak* işte. Onun ta otoparka gidene dek bağırdığını duydum. *Torunlarımın önünde oğluma* siktir git mi dedi?” Başını salladı. “Olmaz.” Sonra birasını içti.

“Bu meseleyi ben halledebilirim,” diye gürledi Brock.

“Ne zaman, on sene sonra mı?”

Eyvah.

Odanın voltajı birden kırmızı bölgeye yükseldi. Brock ayaklarını fiskos masadan indirip benimle birlikte hafifçe öne eğildi ve, “Dikkat et, baba,” dedi.

“Bana bak oğlum, şu anda ne hissediyorsan hisset ve bana bak. Sana bunları hissettiren adama bak,” dedi Cob ona doğru eğilerek. “Tüm hayatımı geleceği erteleyerek, bugün yapmam gerekenleri başka bir zamana bırakarak yaşadım.” Bira kutusuyla onu işaret etti. “Bunun etkilerini

en kötü *sen* hissettin. Benden ders al, oğullarına şu anda hissettiklerini hissettirme. O kaltağın evinde neler olup bittiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey, yedi sene önce kendilerinden memnun olan iki torunum vardı. Ama şimdi her şeyden ürküyorlar. Sorun ya o, ya evli olduğu adam veya başka bir şey ama o başka bir şey sen değilsin. Artık diğer işini geride bıraktın, vaktin var, hayatın düzenli. Artık bahane uyduramazsın.”

“Koltuğumda oturmuş, bana çocuklarımı nasıl yetiştireceğime dair öğüt verdiğine inanamıyorum,” dedi Brock.

Cob bunu duyunca birasından uzun bir yudum aldı, sonra eğilip kutuyu küt diye masaya koydu ve oğluna baktı.

“Hayır, artık hayatını benim gibi mahvetmeyeceğini, ailen için doğru şeyleri yapacağını umacak kadar vaktim yok.”

Hava birden buz kesti. Tenimin ürperdiğini hissettim ve Cob’la göz göze geldim.

“Çok güzel bir yemek ve pastaydı, Tess. Benimle sohbet etmenden şeref duydum hayatım, yemin ederim.” Bunları duyan Brock’un bedeni yine heykel gibi kaskatı oldu ve Cob ona baktı. “Hak ettiğim için bana öfkeli olmanı anlıyorum, Zayıf. Ama öfkeni dindirdiğinde, haklı olduğumu göreceksin. Bana bir şey demene gerek yok, git terslikleri düzelt.” Çenesiyle kapıyı işaret edip, “Ben çıkarım,” dedi.

Sonra da gitti.

Kımıldamadan ve hiçbir şey söylemeden oturdum. Hâlâ öfkeden çıldırmış olan Brock’a sarılıyordum. Öfkesinin taşmasını istemediğim için de kımıldamıyordum.

Ama uzaklaşmış olmam gerekirdi.

“Hangi konuda sohbet etmekten şeref duyuyor?”

Geri çekilip kolumu çektim. Başımı kaldırıp ona baktım. “Pardon?”

“Hangi konuda sohbet etmeniz onu şerefliendirdi?”

Eyvah.

Cidden, Lucas ailesinin bu meseleleri kısa sürede halletmesi gerekiyordu.

“Benim de Olivia gibi olmamdan, sana görmek istediklerini gösterdiğimden, bunun altında başka birisi olabileceğinden korkmuş.” Brock geriye yaslandı.

Ellerini havaya kaldırıp suratını ovuşturdu, bir yandan da, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı.

“Buna alınmadım,” dedim. Ellerini indirip bana baktı.

“Tamam bebeğim, iyi o zaman. Ama *ben* alındım.”

“Brock...”

“O kadar mı?”

“Şey...”

“Tess,” diye kükredi.

“Başıma gelenleri biliyor,” dedim.

Brock bana son derece ürkütücü bir biçimde baktı. “Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*,” diyerek ayağa kalktı. Babasının bira kutusunu masadan aldığı gibi duvara fırlattı ve her yere bira saçılmasına neden oldu. “*Kahretsin!*”

Bu tepkisi karşısında koltuğun köşesine sindim ve dizlerimi sıkıca göğsüme çekip kollarımı etrafına sardım. Orada duruşunu, başını sallayışını, parmaklarını saçlarının arasından sert bir biçimde ensesine götürüşünü ve o şekilde başını sallamaya devam edişini izledim.

Sonra ellerini indirip bana baktı. “Hangisi?” dedi.

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Hangi kız kardeşim? Jill mi, Laura mı?”

“Brock, gerçekten sorun değil,” dedim temkinle.

“Saçmalama,” diye bağırdı. Aslında, haklıydı. Saçmalaktı. “O adamın başına gelenleri bilmeye hiçbir hakkı yok.”

“Ailen biliyor,” dedim.

“Aynen öyle. O adam ailemden biri değil.”

“Brock, o senin baban.”

“Öyle mi?” dedi alaycı bir tavırla. O anda, artık konuşmayı kesmenin iyi olacağını düşünmeye başladım.

Daha da öfkelenen ve hiçbir şeyi kaçırmayan Brock, içime kapandığımı fark etti. Yeni bir hedef bulmaya çalıştı. Arka cebinden telefonunu çıkarıp açtı, birkaç tuşa bastı ve kulağına götürdü.

Sonra, odada volta atmaya başladı.

“Evet, Jill, benim. Hemen söyleyeyim, çok kızgınım.”

Eyvah.

Doğru tahminde bulunmuştu.

Devam etti. “Neden mi? Hemen söyleyeyim. Çünkü Tess en yakın arkadaşına bile tecavüze uğradığını altı kahrolası sene söylemek istemedi. Martha daha bir ay önce öğrendi. Annesi ve ablası bile bilmiyor. Kim biliyor? *Babam.*”

Jill’in yanıtını dinlemek için biraz durduktan sonra devam etti.

“Sakin bana bunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğini söyleme. Laura biliyor. O yüzden kimseye bir şey anlatmadı. Bu olayı babama söylememen gerekirdi. Çocukları eve götürmek için evimden çıkıyorum, onu babamla burada bırakıyorum, adam da kalkıyor, bunu konuda onunla *konusuyor*. Burada doğru dürüst tanımadığı bir adamla yalnız kalıyor ve babam her zamanki gibi *benim* kadınım, başına gelen o *berbat* olay hakkında konuşabilecek konumda olduğunu sanıyor.”

Bu sefer, karşı tarafı fazla dinlemedi.

“İyi mi?” dedi. “Sence nasıl olabilir? Annemin satın aldığı kahrolası koltuğun köşesine sindi. Kız kardeşimin gammazlık ettiğini öğrendiğim anda, duvara bir bira tenekesi fırlattım çünkü. Bu kadar öfkelenmemin nedeni şu Jill:

Kadınının *benim yanımda kendisini güvende* hissetmesi gerekir. Burada, bu koltukta oturan kadını *değil*, kendi kahrolası kız kardeşim, sırtımın yarım saat dönük olduğu anda bir senaryo uyduruyor.”

Tamam, tuhaf bir biçimde Brock saldırgan, öfkeli ve kontrolsüz davranışlarından daha az korkmanı sağlamıştı.

Kısa bir sessizlik daha oldu.

“Jill, senin benden daha farklı bir baban vardı. Senin ve Laura’nın, Levi’dan ve benden daha farklı bir babası oldu. Senelerce, babam hasta olmadan bile önce, sana sesimi çıkarmadım. Ama artık kafanı kaldır ve gerçekleri gör. Hiçbir adam, babam bile oğlunun onu terk ettiğini düşünerek ölmeyi hak etmiyor. Ama yapacağım, bu kadar. Bunu anlam ve birbirimizin yanındayken anladığını bana göstermen gerekiyor. Bu işi derhal resmi hale getireceğim. Sen benim yanımdasın ve Tess’in yanındasın. Bundan ne anlam çıkarmak istersen çıkarabilirsin. Doğru anlamı çıkaracağını düşünüyorum. Anlaşıldı mı?”

Tanrım.

Düşündüğüm şeyi mi söylemişti gerçekten?

“Tanrım,” dedi. “Şey... *Evet*. Uyan artık, Jill. Kız arkadaşım çocuklarımla tanıştı. Yedi senedir hiçbir kadın onlarla veya *seninle* tanışmadı!”

Tanrım.

Düşündüğüm şeyi söylemişti.

Yine mideme bir sıcaklık yayıldı, gevşedim.

“Hayır,” dedi kararlı bir sesle. “Tess sana bir sorun yok der. Çünkü Tess tatlıdır ve kötü hissetmeni istemez. Bu konuyu onunla konuşmayacaksın. Beni dinleyeceksin ve yaptığın şeyin doğru olmadığını anlayacaksın. Biliyor musun?” dedi sesini alçaltıp. “*Biliyor* musun, Jill? Austin’in ve senin bunu artık bir ömür boyu gizlemeniz gerekecek.

Hayalet kadını mı tıpkı Laura'ya olduğu gibi rahat bırakmıyor. Bu işi doğru yapmalıyım, ailem de benim gibi davranmalı. Bu konudan son kez söz ediyoruz ama konuşmayı sona erdirmeden önce bilmem gerek. Anladın mı?"

Bir ömür boyu mu?

"Tamam," dedi alçak sesle. "Ben de özür dilerim. Artık olan oldu. İleriye bakacağız. Kızlarına dayılarının yer yarılıp da içine girmediğini söyle. İkisinin de arabası var; atlayıp bana gelebilirler. Tess onlara küçük keklerinden yapar." Biraz duraksadı, sonra, "Tamam," dedi. Yine durdu ve, "Jill, aramız iyi, değil mi?" dedi. "Her zaman iyi, öyle değil mi?"

Bir-iki saniye sonra, başını kaldırıp gözlerini tavana dikti.

Bakışlarını çizmelerine indirdiğinde neler olduğunu anladım. "Hayatım, ağlama."

Tanrım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sen bir hata yaptın, ben sana bunu anlattım, beni dinledin. Artık bitti. Sorun yok, hayatım, ağlama artık."

Hayatımda ilk kez bir erkek kardeşimin olmamasının hem iyi hem de tuhaf bir biçimde normalden daha kötü olduğunu düşündüm.

Ayrıca, kız kardeşimle Skype'ta konuşmamın vakti çoktan gelmişti.

"Tamam. Ben de," dedi. Biraz durdu. "Tabii ki. Ona söylerim." Biraz daha durdu. "Ben de canım. Sonra görüşürüz."

Telefonunu kapatıp bana baktı.

"Artık Şükran Günü için sipariş verebileceğim bir kadının var. Annem ve kız kardeşlerim karımdan nefret ettikleri için, tam yedi sene boyunca ona bu şerefi bahşedememiştim. Ama tatlı konusunda uzman olduğun belli. Yalnız tatlı derken, on altı kişilik tatlıdan söz ediyorum."

Ağzımdan çıkan, “Tamam,” sözcüğü boğuktu, çünkü gerçekten ama gerçekten gülmemeye çalışıyordum.

Brock gülmüyordu. Telefonu fiskos masasına koydu. Telefon çat diye bir ses çıkardı ama bunu duymazdan geldi, çünkü gözlerini benden bir an olsun ayırmamıştı.

Bunun sebebini konuştuğunda anladım. “Öfkelenebilirim, öyle olduğunda tutmamayı öğrendim. İnsanın içine bir şeyler atmasının iyi olmadığını biliyorum. Her şeyi serbest bırakıyorum. Ama sen Tess, öfkelendiğimde bana ne kadar yakın olursan ol ya da beni ne öfkelerdirirse öfkelerdirsin, asla tehlikede olmazsın. Çıldıırabilirim ama seni incitecek kadar asla çıldırmam. Söz veriyorum. Düzgün bir erkek asla bir kadını veya çocuğu tehlikeye atıp onlara el kaldırmaz. Ben öyle sıradan bir tip değilimdir ama yine de düzgün bir adamım.”

“Biliyorum.”

“Bunları biliyorsan, neden koltuğun köşesine sindin?”

“Çünkü beni korkuttun.”

Dikkatle bana baktı. Sonra iç çekti.

“İleride, tatlım, bunu yapmamak için elimden gelen gayreti göstereceğim,” dedi yumuşak bir sesle.

Ona bakakaldım.

Yedi senedir hiçbir kadın onlarla veya seninle tanışmadı!

Bunu bir ömür boyu sürdürmem gerek.

İleride, tatlım, bunu yapmamak için elimden gelen gayreti göstereceğim.

Değişmeye çalışıyordu... Hem de benim için.

Beni... Oğullarıyla tanıştırmıştı.

Beni anlamıştı, ilerleme kaydetmiştik ve bir ömür boyu hayaletlerle mücadele etmeme yardım edecekti.

Bunları düşünürken bir yandan da, “Benden hoşlanıyorsun,” diye fısıldarken buldum kendimi.

Birden başını çevirip “Ne?” dedi.

Aynı şeyi tekrarlamadım. “Benim için değişmeni istemiyorum.”

“Tess...” dedi ama başımı sallayıp omuzlarımı dikleştirdim ve lafını kestim.

“Kamyonete üşümek için kalın giyinebilirim ve duvara bir bira kutusu fırlatacak kadar öfkeli olduğunda bununla başa çıkabilirim. Benim için değişmeni istemiyorum.”

Başını eğdi ve çizmelerine baktı. Gözlerinin yavaşça kapandığını gördüm.

“Biliyor musun?” dedim başının üstünden. Başını kaldırıp bana baktı. “Bir ay önce mutfağıma girdiğinde, seninle hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Ama bana başıma gelenleri duyduğunda duvara bir sandalye fırlattığını söylediğinde daha önce başka hiçbir adamda hissetmediğim bir güven duygusu doldu içime. Bu her neredeyse, derin ve gerçek; yaklaşık on sene boyunca kendimi güvende hissetmedim. Sonra, mutfağımdaki o an gelip çattı. O yüzden,” dedim koltuğu işaret ederek, “buradayım. Bir bira kutusunu duvara fırlatırsan ya da evini harap edersen, buna aldırış etmeyeceğim.”

Uzunca bir süre gözlerimin içine baktı, bunun hemen ardından da uzun bacakları onu bana getirdi. Beni koltuktan kaldırdığı gibi, Brock “Zayıf” Lucas’ın üstüne yerleştirdi ve o güne dek hiç öpmediği kadar sert ve tatlı bir biçimde öptü. Ne yazık ki çok uzun sürmedi.

Dudaklarımdan ayrıldığında, başımı kaldırıp soluklanmaya çalıştım ve sıcak, cıva rengi gözlerinin suratımda dolanmasını izledim.

Nefes almaya çalışarak, “Peki, bu Şükran Günü yemeği sukabağı, elma ve cevizli pasta gibi geleneksel bir şey mi olacak, yaratıcılığımı konuşturabilir miyim?” diye sordum.

Gözleri suratımda dolanmayı kesip gözlerime odaklandı. Sonra sırttı.

“Ne istersen yap, yaptığın her şeyi yerim.”

“İkisi de o zaman,” dedim keyifle. Brock’un bedeninin kahkahalarla altımda sarsıldığını hissettim.

Gülmeyi kesmeden beni sırtüstü yatırdığında, bedeni hâlâ sarsılıyordu.

Gözlüğüm artık fiskos masadaydı ve güldüğünü, beni öptüğü için dudaklarımda hissediyordum.

Sonra, Brock tarafından yapılan bir sürü başka şey hissettim ama bunların hiçbirinin kahkahalarla ilgisi yoktu.

On Birinci Bölüm

Şükran Günü

Bir buçuk hafta sonra...

“Sevgilim, on yedi kişilik tatlının nasıl yedi turta ve iki pasta anlamına geldiğini açıklar mısın?” dedi Brock.

Hepimiz arabamın bagajının önünde dururken, Joel’la Rex’in de bize baktıklarını gördüm. Brock dikkatle içinde pasta ve turta kutularının bulunduğu torbaları oğullarına verdi. Joel Rex’in nereye baktığını gördü ve iki çocuk kahkahalarla gülmeye başladı.

Brock’a, “Hesap yaptım,” dedim.

Son torbaları da alıp doğruldu ve bagaj kapağını kapattı.

“Hesap yaptın demek.”

“Evet,” dedim elimde bir buket çiçek, altı şişe Bud birası, bir tüp krema, bir kavanoz çırpılmış krema, bir kutu henüz çırpılmamış taze krema ve bir kova gurme Vanilla Bean dondurmasıyla.

Brock olduğu yerde dikilip bana bakmaya devam etti.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bir kekten kaç dilim çıkar?”

“Mesele bu değil.”

“Nedir peki?”

“Bir kere, bugün Şükran Günü. Herkes heyecanla bu günü bekler ve bugün ikram edeceği bir şeyleri olsun ister. Diyelim ki bir dilim balkabağı pastası yemek istiyorsun ve

sadece bir tane yapmışım. Pek olası değil ama on yedi kişi birden balkabaklı pasta yemek isterse yetmez. Diyelim ki yeteri kadar hızlı davranamadın ve dilimini alamadın. Ne kadar hayal kırıklığına uğrarsın düşünsene. O yüzden iki balkabaklı turta, iki cevizli turta ve iki de elmalı turta. Bunlar Şükran Gün'ünün geleneksel tatlılarıdır. Böylece, herkes heyecanla yemeyi beklediği şeylerden yiyebilir.”

Rex'le Joel gülmemeye çalışıyorlardı ama yine de kıkırtılarını duyabiliyordum.

Brock bana bakmaya devam etti ama biraz kafayı üşütmüşüm gibi bakıyordu.

Devam ettim.

“Sonra, geleneksel tatlılardan farklı bir şeyler yemek isteyenler olabilir. O yüzden, geleneksel olmayan ama sonbahara uygun bir tatlı olan akça ağaç kremalı kek yaptım. Bu da bugüne uygun. Hem farklı hem geleneksel bir şeyler yemek isteyenler içinse, balkabaklı çizkek yaptım. Sadece pasta yemek isteyenler için de herkesin seveceği çırpılmış krema kaplı çikolatalı pasta yaptım.”

Brock hâlâ bana bakıyordu. Bu sefer, kafayı üşüttüğüm-den emin gibiydi.

“Tanrım, Tess, bunları yapman ne kadar sürdü?” diye Joel sorunca, ona döndüm.

“Tatlım, benim bir fırınım var, bu işle hayatımı kazanıyorum. Evimdeki mutfağım da bile tüm bunları yaklaşık üç saatte yaptım.”

Doğru değildi. Beş saat falan sürmüş olmalıydı.

“Muhteşem,” dedi Rex. “Tess bir pastacı süper kahramanı gibi.”

“Turtacı süper kahraman aynı zamanda,” dedi Joel.

Çocuklara gülümseyip tekrar Brock'a baktım. “İçeri girsek mi artık?”

“Evet. Umarım ben ve çocuklar bir tarafımızı incitmeden bunları içeri taşıyabiliriz,” dedi Brock. Çocuklar daha fazla dayanamayıp gülmeye başladılar. Brock onlara bakıp çenesiyle annesinin evini işaret edince, iki oğlan eve doğru yürümeye koyuldu. Ben de peşlerinden, Brock’un yanında yürümeye başladım. “Bir keki ‘sonbahara uygun’ diye tarif eden bir kadını var,” dediğini duydum.

“İyi de balkabaklı çırpılmış kremalı keki başka nasıl tarif edebilirsin?”

“Bebğim, hayatımda hiç o dediğinden yemedim ama herhangi bir turtayı tarif etmek için üç sözcük kullanırım: kötü, fena değil ve muhteşem.”

“İyi ki yemek eleştireni değil de polissin,” dedim.

“Evet, iyi ki,” dedi. Sesinden ne kadar keyifli olduğu anlaşılıyordu.

Rex’in dikkatle içinde çikolatalı pastanın bulunduğu torbayı bir yanında, içinde çizkekin bulunduğu öbür torbayı da diğer yanında, bunları birbirine çarpmamak ve tökezlemek için büyükannesinin evine taşıdığını gördüm. Sonra, içinde turtaların özenle yerleştirildiği iki torbayı taşıyan ve kollarını bedeninden uzak tutmaya çalışan Joel’a baktım. Brock’un ellerine bakınca, içinde turtaların özenle yerleştirilmiş olduğu torbalardan birini, iki şişe şarabın ve iki litrelik gazozun bulunduğu diğer torbaları taşıdığını gördüm.

İşte o anda, biraz abartmış olabileceğimi düşündüm.

“Galiba biraz abartmışım,” dedim ön kapıya doğru giderken.

“Bebğim, *benim* hesaplamama göre, sırf turtaları düşünürsek on yedi kişiye elli altı parça ediyor. Yani herkese üç dilimden fazla düşüyor. Pastayı saymıyorum bile. O yüzden, ‘galiba’ deme istersen. Şükran Günü bile olsa, üç saat içinde bir yiyecek komasına girebiliriz.”

Hepsinin elinin dolu olduğunu, tatlıları taşıma sorumluluğunu büyük bir özenle yerine getirdiğini fark ettim. Joel da Rex de kapıyı çalmaya cesaret edemeyince, Joel, “Büyükanne! Kapıyı aç!” diye seslendi.

O anda, Brock’un haklı olduğunu anladım.

“İşleri berbat etmek istememiştim,” dedim.

O da bana alçak sesle, “Hey,” dedi. Joel’un (ve ona katılmış olan Rex’in) seslenmelerini izlemeyi kesip ona baktım. Suratıma dikkatle bakıp gözlerime odaklandı ve eğilerek beni dudaklarımdan öptü. Sonra, geriye çekilip, “Seninle başım dertte, ne yapacağım?” dedi.

“Bir sürü turta ye ki geriye çok şey kaldığı belli olsun,” dedim. Bana bakıp sırtıttı.

“İzci sözü, hayatım. Seni kollamak için elimden geleni yapacağım.”

Gülümseyip, “Teşekkürler,” dedim.

Kapıyı Jill açtı.

Brock’tan bir buçuk yaş büyük olan Jill’in saçları grileşmeye başlamıştı ve saçlarını boyamıyordu. Gözleri tıpkı annesinin gözleriydi. Diğer kardeşleri gibi annesiyle babasının boylarındaydı, Laura gibi muhteşem kıvrımlara sahip değildi ama gayet sağlıklı görünüyordu. Partneri Fritz’le yirmi senedir birlikteydi. Evlenmemişlerdi ve on sekiz ve on altı yaşlarında, Kalie ve Kellie isimli iki kızları vardı.

Onu o güne dek üç kez görmüştüm. Laura’yla ve/veya Fern’le birlikte fırınıma gelmişti ama henüz Fritz’le ve kızlarıyla tanışmamıştım. Tanışmadığım kişilere Laura’nın kocası Austin ve Brock’un erkek kardeşi Levi da dahildi. Bu kişilerle tanışarak, Lucas sosyal ağımyı genişletmiş olacaktım.

Bir başka deyişle, bazılarını tanıyordum, diğerlerini hayatımda görmemiştim. O yüzden, tatlı konusunu abarttığım için kendimi epey gergin hissediyordum.

“Selam, millet, çılgınlar evine hoş geldiniz,” dedi Jill. Tel dış kapıyı açtı ve Joel ve Rex yanlamasına içeri girip teyzelerine merhaba diyene ve içeride gözden kaybolana dek açık tuttu.

Sonra, kardeşine baktı.

Alçak sesle, “Rocky Dağları’nın Kötü Yürekli Cadısı’nı çocuklarını bir aile tatili için vermeye nasıl ikna ettin?” diye sordu.

“İkna etmedim. Tess evin önünde dikkatlerini dağıtırken, ben de bodrum penceresinden eve girdim ve arka taraftan çocukları kaçırdım. Anneleri çocukların evde olmadığını hâlâ farkında değil.”

Brock ikimiz birlikte eve girerken bunları söyledi. Erkeğim komikti, gülümseyerek içeri girdim.

Jill kapıyı kapatıp bana baktı ve, “Keşke,” dedi.

Brock sonra doğruyu söyledi. “Benim sıramdı, Jill.”

“Diğer öykü daha güzel,” dedi Jill bizi mutfağa götürürken. O anda, evin gerçekten de bir çılgınlar evi olduğunu fark ettim.

Fern, Washington Parkı’nın en uç kısmında beş yatak odalı, dayalı döşeli bir bodrum katı olan müstakil bir evde oturuyordu. Bir başka deyişle, aslında benim mahallemde yaşıyor sayılırdı ama ben Reiver’in Bar ve Restoranı’na daha yakın oturduğum için, *resmen* o mahallede otururken, Fern o bölgeye dahil *sayılırdı*.

Brock bana kendisinin ve ailesinin bu evde değil, Highland taraflarında çok daha büyük bir evde büyüdüklerini söylemişti. Cob’un onları terk ettiği evi diyordu. Cob ailesini o evde bırakmıştı, çünkü karısı bir hemşire yardımcısıydı ve çok para kazanmıyordu. Montanalı karısını o evde bırakmıştı ve Fern’ün ailesinin geri kalanı hâlâ (bugün bile) orada yaşıyordu. Onlara ne maddi yardımda bulunmuştu,

ne de karısına çocukları yetiştirmesi, faturaları ödemesi için yardım etmişti. Fern'ün ailesinden kimse de oralarda olmadığı için ona yardım edememişti.

Brock ve Jill erken yaşlardan itibaren çok çabuk büyümüş, çok fazla sorumluluk üstlenmek zorunda kalmışlardı. Fren hem ekstra vardiyalara kalıyor, hem de röntgen teknisyeni olabilmek için akşam okuluna devam ediyordu. Fern başlarının üstündeki çatıyı elinde tutabilmek, aralarında gelişme çağındaki iki erkek çocuğunun da olduğu çocuklarının karnını doyurabilmek için radyoloji teknisyeni olabilmek amacıyla kurslara gittiğinde de bu sorumluluklar devam etmişti. Fern her zamanki gibi tam zamanlı olarak hastanede çalıştığından, Brock'la Jill bu sorumluluklarını asla bırakamamışlardı. Ama Brock en büyük erkek çocuk olduğundan, hepsinden daha çok sorumluluk sahibi olmuştu.

Ama çocuklarının hepsi taşındıktan sonra, Brock bana Fern'ün büyük, dört yatak odalı evlerini satışa çıkardığını anlatmıştı. "Laura adımını ön kapıdan attıktan iki saniye sonra," demişti Brock. Sonra da daha ufak bir eve geçmişti.

Şansına, o eski evde onlarca sene yaşamıştı ve emlak piyasasındaki canlanma ve eski mahallerinin revaçta olması onun bu işten kârlı çıkmasını sağlamıştı. Yani bu sıcak, rahat, bakımı kolay, uzak olsa da Büyükanne Evi tanımına uyan ve insanı öyle hissettiren müstakil ev doğrudan Fern'e aitti.

Dahası, Şükran Günü'nde tüm ailenin bir araya geldiği büyük mutfak da içeri girdiğimiz ve iki yandan saldırıya uğradığımızda resmen bunu anlatıyordu.

İtiraf etmem gerekirdi ki gördüğüm manzara çok hoşuma gitti.

Ama sadece on dakikalığına.

Laura öne atılıp ağabeyini yanağından öptü, bana sarıldı ve elimdeki çiçek buketini, biraları, torbayı alırken, Jill de Brock'a yardım etmeye koyuldu.

Dylan ve Ellie (bu sefer, pembe bir başka prenses elbisesi ve simli düz ayakkabılar giymiş ama kıyafetine bir de koyu renk saçlarını süsleyen bir taç takmıştı. Şükran Günü yemeğinin bu aile için ne kadar önemli olduğunu ve kraliyet taçlarının önemli bir aksesuar olduğunu anladım) çığlıklar atıp Brock'un bacaklarına saldırdılar. Grady geride durup muhteşem dayısını karşılarken gayet soğukkanlı davranırdı. Brock'un iri elinin Dylan'ın ensesini kavrayıp hafifçe sıktığını gördüm ama Ellie'yi kollarına alıp boynunu öptü. Bir de karnını gıdıklayınca, küçük kız ciyak ciyak bağırıp kıkırdadı. Dayısı onu bıraktıktan sonra, Ellie bana döndü.

"Birlikte *Karmakarışık* izleyecek miyiz, Tess Yenge?"

"Tess Yenge" unvanını, Laura çocukları fırına ikinci kez getirdiğinde kazanmıştım.

Çok da hoşuma gitmişti.

"Tabii, tatlım. Yemekten sonra olabilir."

"*Yaşasın!*" diye bağırıp kollarını havaya kaldırdı. Brock ona bakıp gülümsedi.

"Harika, *Karmakarışık*," diye homurdandı Dylan.

"Ben futbol izleyeceğim," dedi Grady.

"Ben de," dedi Rex ona katılıp.

"Herkes Şükran Günü'nün çizgi film değil, futbol demek olduğunu bilir," dedi Joel Ellie'ye.

"Oğlanlar borum katında futbol izlerken, kızlar da yatak odamda kız kıza *Karmakarışık* izleyebilirler," dedi Fern çikolatalı pastamı kutudan çıkarırken. "Çocuklar dışarı. Gidip Wii oynayın. Bahçede top oynayın. Mutfaktan azıcık çıkın da ne oynarsanız oynayın."

Hımm. Sanırım, on yedi kişilik yemek yapmak Fern'ün

sınırlerini biraz yıpratmıştı.

Joe, Rex, Grady ve Dylan, “*Futbol!*” diye çığlıklar atarak dışarı çıkarken, Brock kafası karışmış Ellie’yi yere bıraktı. Oğlanların çıktığı kapıya baktı, bu ikilemi biraz düşündü. Prenses oyunları oynamak istediği belliydi ama hepsi erkek olan kardeşlerini ve kuzenlerini buna nasıl ikna edeceğini bilemiyor gibiydi. Sonra, hevesle peşlerinden koşturdu. Çocuklar onunla oynarlarken, tacına zarar vermeseler bari diye umdum.

“Selam, Zayıf Dayı,” dediğini duydum birisinin. Sesin geldiği yere bakınca, çok güzel, koyu kıvrıkcık saçlı, bir kostüm partisine gitmiş de hippy gibi giyinmiş bir kızın öne çıkıp Brock’a sarıldığını gördüm (bandanası veya havalı güneş gözlüğü yoktu ama geri kalanı bir hippy gibiydi).

“Aa, demek hayattaymışsın,” dedi Brock şakacı bir tavırla. Kız sarıldı. Mutfığa göz gezdirmeye devam ettim.

Tanıdığım kişiler arasında, doğduğundan beri Brock’un annesinin evine Şükran Yemeği’ne gelirmiş gibi lavabonun başında patates soyan Elvira da vardı.

Evet, *Elvira*.

Aslında, onu oraya “davet” eden ben olduğum halde (tırnak işaretleri içinde, çünkü kendisini davet ettirmiş sayılırdı), neden orada olduğunu tam olarak anlayamadım. Onunla ve kızlarla (iki kere) kozmo içmeye gitmiştim ve aklına gelen her şeyi açıkça mesaj atarak ya da telefonda söylemekten kaçınmadığını (bunu sık sık yapıyordu) fark ettiğim halde, onu hâlâ çok iyi tanı mıyordum. Bildiğim tek şey, o günlerde kız kardeşiyle aralarının bozuk olduğu ve birbirleriyle konuşmadıklarıydı. Ayrıca, erkek kardeşinin “pis bir kaltak” olan yeni kız arkadaşından nefret ediyordu (büyük bir tutkuyla hem de) ve annesiyle babasının Şükran Günü’nde aileyi bir araya toplamak yerine, (zekice davranarak) Hawaii’ye tatile

gidişi de hiç hoşuna gitmemişti. Bu yüzden, Şükran Günü yemeği konusunda sıkıntılıydı ve onca arkadaşı arasından beni seçmişti.

Oraya gelerek Martha için gizlice ortamı gözlemlediğini düşünüyordum ama insanın Şükran Günü'nde tek başına olmasının ve bundan kaçınmak için neler yapabileceğini çok iyi bildiğimden, oyununu bozmamıştım. Fern'e onun da gelip gelemeyeceğini sorduğumda, ne kadar kalabalık olursak o kadar neşeli olur demişti.

Brock aynı fikirde değildi ve sözle olmasa da bunu hissettirdi (bana çıldırmışım gibi baktı) ama bu konuda tek kelime etmedi.

Odada ayrıca uzun boylu, sarışın, açık mavi gözlü bir adam vardı ve bana sırtıyordu (Austin olduğunu doğru tahmin etmiştim); iriyarı, kısa kesilmiş ama kıvrıkcık olduğu hâlâ belli olan kır saçlı bir adam (yine doğru tahminde bulunmuştum; bu adam da Fritz'di) ve kasım ayının sonlarında olduğumuz halde, nedense bir şort ve bir ceketin içine incecik bir bluz giymiş uzun boylu, kahverengi saçlı bir kız vardı (genç, çok güzel, harika bacaklı bir kız olduğundan olabilirdi; onunla hemfikirdim: İnsanın bacakları güzelse göstermeliydi). Onun da Kellie olması gerektiğini düşündüm (Jill'le Fritz'in küçük kızları). Brock'a sarılansa Kalie olmalıydı. Son olarak, uzun ince, güçlü ve formda bir yapısı olan, koyu renk saçlı ve ailenin diğer fertlerinin aksine ela gözlü, son derece yakışıklı genç adamın Levi olması gerektiğini anladım. Yanında, her halinden gergin olduğu belli genç bir kadın vardı (yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu da doğru tahmin etmiştim). Harika bir vücudu, narin surat hatlarına çok yakışan kısacık kesilmiş sarı saçları ve insanları etkilemek istediğini ama gösteriş yapmak istemediği ima eden özenle seçilmiş bir kıyafet giymişti. Levi'in

son sevgilisiydi.

Jill beni Fritz'le tanıştıtırırken, Kellie de dayısına sarılmaya gitti (Brock onu "sırta kadem" bastığıyla ilgili olarak bir güzel azarladı). Laura da beni tatlı tatlı gülümseyen ve elimi samimiyetle sıkın Austin'le tanıştırdı. Elvira bana, "Selam, kaltak," deyince, herkes onunla daha o gün tanıştığı halde kıs kıs güldü.

Sonra Levi kız arkadaşıyla yanıma geldi. Yanıma gelirken, onu izledim.

Tanrım.

Ona bir kere bakınca bile bana Cob'dan bile daha az güvendiğini anladım.

Ağabeyinin kolunu tutup elini sıktı, beni yanağımdan öptü, geriye çekildi ve kız arkadaşı Lenore'u tanıştırdı. Sonra da derhal lafa girdi.

"Tess, senin hakkında çok şey duydum."

"Eminim," dedim.

"Tess hakkında bu kadar çok şey duyduğın halde, seni neden daha sık göremediğimizi merak ediyorum," dedi Brock. Levi ona baktı.

"Meşguldüm," dedi.

"Tess hakkında çok şey duyacak kadar meşgul değildin sanırım," dedi Brock. Levi bunu duymazdan gelip bana döndü.

"Bakıyorum da Zayıf'la hemen yakınlaşmışsınız," dedi.

"Levi," dedi Fern onu uyarır gibi.

"Tanrım," dedi Elvira patatesleri soyarken.

"Pek sayılmaz," diye yanıt verdi Brock keyfi kaçmış bir sesle. Kolunu omzuma attı.

"Şükran Günü, çocuklarım yanımda, ailem ve kadınım yanımda. O yüzden, öfkelenmek istemiyorum," dedi alçak sesle. Levi gözlerinin içine baktı.

Bir meydan okuma durumu söz konusuydu ve hiç hoş-

ma gitmemiştii. Levi ağabeyinin kararlarını sorguluyordu. Bunu onu korumak için yapıyor olabilirdi ama Brock bu tür şeylerden hoşlanmayan bir adamdı. Beni korumaya niyetli olduğunu hem söylemiş hem de göstermişti. Şükran Günü yemeğine gelişimden on dakika sonra, bu şekilde apaçık karşıma dikilen Levi geri çekilmeyecek olursa, işler karışacağı benziyordu.

Hasar kontrolü yapma vakti geldiğine karar verip, endişeyle ve şaşkınlıkla Levi'a bakan Lenora'a döndüm.

Dikkatini çekip, "Lenore, çizmelerine bayıldım," dedim.

İrkilip bana baktı. "Şey... Teşekkürler. Ben... Şey..." Levi'a baktıktan sonra, tekrar bana döndü. "Ben de seninkilere bayıldım. Kazağın da çok hoş."

"Neiman mağazasında çalışan bir arkadaşım var." Tracy Elvira'ya, Gwen'e, Cam'e ve bana müthiş indirimler yapmıştı. Kazağım bir servete mal olmuştu ama kızların hepsinin bildiği gibi, Brock'la ve ailesiyle birlikte geçireceğim Şükran Günü yemeği için kusursuz bir kazağa ihtiyacım vardı. Tıpkı geceliğe ihtiyacım olduğu gibi... O yüzden buna değmişti. Ne yazık ki satın aldığım tek şey kazak değildi.

Gerçekten de bir an önce daha fazla küçük kek satmam gerekiyordu.

"Personel indirimi," dedi Elvira patateslerin oradan.

Lenore yine merakla Levi'a baktıktan sonra, "Süper," dedi.

Ona dikkatle bakınca, neler olduğunu anladım. Levi'dan çok hoşlanıyordu. Levi ailesiyle birlikteydi ve Lenore onun son kız arkadaşıydı. Ama bu yemek onun için önemliydi. Ona göre, bu aile yemeği ailesiyle tanışmak demekti ve Lenore bunu Levi'in ona nasıl davrandığını göz ardı ederek umut verici bir olay gibi düşünüyordu. Öyle değildi. Bunu fark etmiş ve anlaşılır bir biçimde kafası karışmıştı. Levi'in

davranışlarına bakılacak olursa, kısa bir süre sonra kalbi kırılacaktı.

Levi'a bakınca, bir şey söylemek üzere olduğunu fark ettim ama Fern ondan önce davrandı.

"Erkekler çıksın. Ayağıma dolanıyorsunuz. Yardım etmeye de niyetiniz yok. Olsaydı bile elinize yüzünüze bulaştırırdınız. Gidip televizyon izleyin. Yanınıza şu krakerlerle peynir toplarını da alın. Şu fındık kâsesini de alın. Cipslerle sosu da."

Elvira dönüp bana baktı ve başıyla Şükran Gün'ünün amacını yerle bir edecek kadar kâse kâse, tabak tabak yemek öncesi atıştırma ile dolu olan masayı gösterdi. Sonra, Fern'ün Ada gibi olmadığını ima edercesine bana baktı. Bunu bir an önce Martha'ya yetiştireceğine emindim.

"Tess! Bu turtalar *muhteşem!*" diye bağırıyordu Laura. Ona baktım.

Haklıydı. Turtalarım gerçekten de muhteşemdi. Kendimi aşmıştım. Balkabaklı olanların kenarında turta hamurundan yaptığım yumurtalı balkabağı süslemeleri vardı. Oklavayla açtığım hamurdan, balkabaklarının saplarına iliştirdiğim minnacık, kıvrık dallar da yapmıştım. Elmalı turtanın kenarında elma biçimli bir hamur vardı. Akçaağaç kremalı kekin kenarında da akçaağaç yaprakları vardı. Cevizli turta çok zahmetli olsa da deneysel bir biçimde başlayıp en sonunda çok iyi sonuç aldığım, süslü bir turta kenarı hazırlamıştım.

Güzel olmayı hak eden tek şeyler pastalar değildi.

"Tanrım, Tanrım, bir anda geçmişe döndüm," dedi Levi alçak sesle. Annesinin tezgâhında duran üstü kapalı turtalara, sonra da Brock'a baktı. "Olivia da sana tarçınlı fındıklı çörekler yapardı. Tabii, bunlar kadar güzel görünmezlerdi, tatları da iyi değildi ama yapardı."

Odadaki hava aniden gerildi. Laura, "Levi!" diye bağırıyordu.

Austin de sakın bir tavırla, “Adamım, hoş değil,” dedi.

Fritz, “Tanrım,” diye homurdandı.

Elvira, “Şu işe bak,” diye mırıldandı.

Kellie’yle Kalie bir ağızdan, “Aman Tanrım!” dediler.

Brock’un bedeniye kaskatı kesildi.

Fern hızla oğluna döndü.

“Lütfen, bana az önce bunu demediğini söyle,” dedi.

Lenore ona ait olmayan adama biraz daha sokuldu.

“Yanılıyor muyum?” dedi Levi annesine.

“Yanıldığın şey, annenden ağzının ortasına bir tokat yiyemeyecek kadar büyümüş olduğunu düşünmen.”

“Dışarı,” diye kükredi Brock. Herkes ona baktı ama Brock gözlerini kardeşinden ayırmadı.

“Cidden mi?” dedi Levi.

“Hemen.” Bir kez daha, oraya varışımızdan on dakika sonra yine hasar kontrolü yapma vakti gelmişti. Yanına gidip kolunu tutum ve çektişirdim.

“Boş ver,” dedim. Cıva rengi öfkeli gözlerini bana çevirdi.

“Tess...”

Başımı sallayıp kolunu sıktım. “Seçenekler belli: Hiçbir şeyi umursamayan bir erkek kardeşin olabilir veya umursayan bir erkek kardeşin olabilir. Şu anda öfkелisin, hayatım, o yüzden, bu seçeneklerle hiçbir şansın yok.”

Brock çenesini sıktı. Levi’a baktım.

“Anlıyorum,” dedim. “Ağabeyin zamanında incinmiş, onu önemsiyorsun ve dikkatli davranıyorsun. Böyle davranışın için teşekkürler.”

Levi şaşkın şaşkın bana baktı.

Brock’u bırakıp Fern’e, “Şimdi ne yapabilirim?” diye sordum.

Fern yanıt vermedi, çünkü küçük oğluna hâlâ dik dik bakıyordu. Onun yerine, “Jill’in masayı kurmasına yardım

edebilirsin Tess,” dedi.

Ailedeki gerginliği görmezden gelip Jill’in peşinden sofrayı kurmaya gittim.

Yemek masasından mutfığa döndüğümde Fritz’le karşılaştım ve ona gülümsedim. Ama birden elimi kapıp bana yaklaştı.

Sonra, “Süpersin, Tess,” dedi. “Bu tayfayı etkilemek zordur. Yirmi senedir onların bir parçasıyım. Onlara iki kız çocuk verdim ve bazen bir araya geldiklerinde yemin ederim ki hâlâ kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Ama ben ve Austin seni kollayacağız, canım.”

Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan elimi sıktı ve bodruma açıldığını tahmin ettiğim kapıya yöneldi.

O gittikten sonra, arkasından bakakaldım ama kendimi çok daha iyi hissettim.

Bu güzel his de yaklaşık on dakika sürdü. O on dakika içerisinde, işin güzel yanı Jill’le birlikte masaları kurmuş olmamdı (masaları diyorum, çünkü ekstra yiyecekler için oturma odasında katlanan masalar da açılmıştı). Erkekler televizyon izlemek için ortadan kayboldular, Fern tatlı patates yemeğini fırına koydu. Laura ve Elvira patates dağını soyduktan sonra ocağa koydular. Kalie ve Kellie çeşitli tatlılarımı yemek odasındaki bir yan masaya dizmişler, o sırada çiçek buketimi bir vazoya koyuyorlardı. Fern, Jill ve Laura, Levi’nın kız arkadaşlarını sevdiğini ve terk ettiğini bildiklerinden Lenore’u da işlere dahil etmeye çalışıyor, ona nazik davranıyorlardı. Ama muhtemelen, bu onu son görüşleri olacaktı.

İşin kötü yanıysa, önceki dakikalara kıyasla daha uyumlu geçen bu on dakikanın sonunda, Ellie çığlıklar atıp, “*Büyükbabam geldi!*” diyerek içeri daldı.

Mutfak bir anda buz kesti ve herkes donakaldı. Elvira ve

Lenore sırf herkesin gerildiğini hissettikleri için öylece durmuşlardı. Ellie'nin neşeyle attığı çığlığın az sonra ortalığı mahşer yerine dönüştüreceğini bilemezlerdi.

Elvira önceden olacakları sezinmiş gibi, "Ah Tanrım," dedi. "Sanırım, aile dramı henüz bitmedi."

"Şey..." dedi Jill. "Anne, biz, şey... Laura ve ben sana babamı davet ettiğimizi söylemeliydik."

Eyvahlar olsun!

"Biz düşündük ki..." dedi Laura tereddütle. "Şey, son dakika söylemenin daha doğru olacağını düşündük."

Ellerindeki patates kabuklarını çöp öğütücüsüne atmak üzere olan Elvira'yla göz göze geldik. Kaşlarını ta saçlarına kadar kaldırdı.

Fern kımıldamadı. Donakalmıştı. Daha on beş saniye önce aklına dahi gelmeyen bu haber karşısında, o sırada çifte cinayet işleyip kızlarını öldürmek istediği belliydi.

"Büyükbabam geldi! Büyükbabam geldi! *Büyükbabam geldi!*" diye kapıdan bağırان Ellie, "Yaşasın!" diye hızla dışarı fırladı. "Büyükbabam geldi!" Sonra, televizyon odasına gittiğini tahmin etti.

Ardından Dylan, Cob'un elini tutarak kapıda belirdi ve, "Bakın!" diye bağırdı. "Büyükbabam! *Harika*, değil mi? Daha önce hiç Şükran Günü yemeğine gelmemişti!"

"Selam, kızlar," dedi Cob dikkatle Jill'e, Laura'ya ve kız torunlarına. Sonra bana baktı. "Selam Tess, tatlım." Sonra, Lenore'la Elvira'ya baktı ve selam vermek için hafifçe başını eğdi.

"Selam baba," diye fısıldadı Jill temkinli bir tavırla.

Tam o sırada birisinin, "*Siktir!*" diye homurdandığını duyduk.

Gözlerimin irileştiğini ve dudaklarımın "eyvah!" der gibi büküldüğünü hissederek Elvira'ya baktım. Herkes ka-

pıya döndü.

“*Neler oluyor?*” Bu sefer bu sözler bağırılarak söylenmişti. Onu henüz iyi tanıımıyordum ama Levi’in konuştuğunu anlamıştım.

“Dylan, canım, kız kardeşini de al, bahçede oynayın,” dedi Laura telaşla şaşkın ve biraz da korkmuş görünen oğluna. Dylan başını çevirip koridordaki kişiye baktı. “Hemen, tatlım. Çocukların hepsi bahçeye çıksın.” Dylan şaşkın şaşkın annesine bakınca, Laura, “*Hemen, bebeğim,*” dedi.

Dylan büyükbabasının elini bırakıp hızla dışarı koşturdu. Cob kızlarına baktı, durumu anladı, sonra koridora döndü.

“Bak, Levi...”

“Siktir git buradan,” dediğini duyduk Levi’in.

“Levi...” dedi Jill kapıya yönelerek.

“Sana *siktir ol...*git dedim!” diye kükredi Levi.

“Oğlum...” Cob yine konuşmaya çalıştı ama Levi lafını kesti.

“Ben senin oğlun değilim, seni hergele.”

Cob irkildi.

Tanrım.

“Levi!” diye bağırdı Laura. O da kapıya yöneldi ama bunu yapmasına gerek yoktu.

Levi babasını omuzlayarak mutfağa girdi, peşinden de Austin, Fritz ve Brock geldiler. Ama Brock babasına yakın bir yerde, kapının orada durdu.

“Levi, çocuklar dışarı çıkana kadar sakın ol,” dedi.

Levi kaşlarını çatıp ağabeyine baktı ve gözle görülür bir biçimde ona ve on beşe kadar saydı (ben de onunla birlikte saydım). Sonra, kapının kapadığını duyduk ve Levi çıldırdı.

Kız kardeşlerine dönerek, “Siz ikiniz cidden inanılmazsınız,” dedi.

“Dikkatli ol, dostum,” dedi Fritz sesini yükselterek.

Levi hızla ona döndü ve, “Siktir,” dedi.

Konuşmaları gerekiyordu ama izleyiciler olmadan.

Bunun daha doğru olduğuna karar verince, “Kalie, Kellie, neden siz Lenore’la ve Elvira’yla birlikte dışarı çıkıp çocuklara göz kulak oluyorsunuz?” dedim.

“İyi fikir, Tess. Bu ailevi bir mesele,” dedi Levi bana hışımla.

Kötü hamleydi.

Çok kötü bir hamleydi hem de.

Brock iki adımda kardeşinin yanına gidip burnunun dibine dikilince ve içeride hava boğucu hale gelince, çok yanlış bir hamle olduğunu anladım.

“Tess benimle daha önceden konuştu. Şimdi, keşke bunu yapmasına izin vermeseydim diye düşünüyorum. Senin *sakinleşmen* gerek. Yoksa yemin ederim, seni ben sakinleştireceğim, Levi.”

“Palavra sıkma, Zayıf. O herifin burada olmasını en az benim kadar sen de istemiyorsun,” dedi Levi eliyle babasını işaret ederek.

“Ne istediğimi bilmiyorsun,” dedi Brock. Levi gözlerini kısıp ona baktı.

“Siktir, *sen* mi? Bu palavraları yutuyor musun yani? Kanser içini kemirmeye başlayınca hatalarını görmesi çok güzel doğrusu,” dedi Levi hışımla.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Laura’dan inleme gibi bir ses çıktı, Kalie de Kellie’ye sokuldu. Fern sabrının taşıdığına karar verdi ve bunu açıkça söyledi.

“Bu kadarı yeter artık,” dedi.

Brock kardeşinin öfkeli bakışlarından sıyrılıp onun yanına geçti ve herkes Fern’e baktı.

Fern de Cob’a baktı.

“Burası benim evim ve kimin geleceğine ben karar ve-

ririm. Bugün Şükran Günü, Cob. Bir Şükran Günü daha görüp görmeyeceğini bilmemene üzgünüm. Ama bugünkünde ailenle birlikte olabileceğine seviniyorum. Bana fazla bir şey vermedin ama hayatımın en değerli dört şeyini verdin. Bu yüzden, ben de sana bugünü verebilirim.”

İşte! Fern’ü daha en baştan sevmiştim zaten.

Artık *daha da çok* seviyordum.

Levi’a baktıktan sonra, konuşmaya devam etti.

“Seni seviyorum hayatım ama bu nefreti artık içinden atman gerek. Yoksa kanser babanın içini nasıl yiyip bitiriyorsa, bu da seni o hale getirecek.” Lenore’a baktı, sonra yine oğluna döndü. “Artık uyanma vaktinin geldiğini de söyleyebilirim.”

Birisinin bana baktığını hissedip Elvira’ya döndüm ve bana sırtıttığını gördüm.

Fern henüz bitirmemişti.

“Şimdi, yemek hazırlıklarını tamamlamamız gerek. Gidin maçınızı izleyin,” dedi. Bakışlarını Levi’a dikti. “Cob’un ailesiyle birlikte son Şükran Yemeği olabilir ama ailesinin de onunla son Şükran Yemeği olabilir. Bunu mümkün olduğunca iyi bir hatıra haline getirmemiz gerek, çünkü dışarıda oynayan torunlarının hatırasına, uzun süre hatırlamamız gerekecek.”

Ne kimse bir şey dedi, ne de kıpırdadı.

Fern devam etti. “Levi, kız kardeşlerin ve yeğenlerin için bunu yapabilir misin?”

Levi yanıt vermedi. Uzunca bir süre annesine baktı, sonra kız kardeşlerine baktı ve arkasını döndüğü gibi mutfaktan çıktı.

Fern iç çekti.

Cob hemen, “Minnettarım, Fern,” dedi.

Fern ona bakıp, rica ederim der gibi başını salladı.

Sonra, kız torunlarına bakıp yumuşak bir ses tonuyla, “Güzel görünüyor, kızlar,” dedi. “Yemek masasının ortasına koyun, olur mu?”

Ocağa gidip patatesleri kontrol etti.

Brock’a bakınca, çenesini kaldırıp babasının yanından geçtiğini ve Levi’in peşinden gittiğini gördüm. Austin’le Fritz, Cob’u dışarı çıkardılar.

Elvira yanıma geldi.

“Bu ne kızım ya? *Hasiktir*. Senin kötü çocuğun ailesi *neymiş* böyle. O pis, sıska fahişeyle çıkan erkek kardeşimle, benden ödünç aldığı muhteşem elbiseyi üstünde şarap lekeleri olmadan geri vermeyi *beceremeyen* kız kardeşimin yanında, bu insanlar vahşi.”

Ailesinde bir fahişe olması iyi değildi tabii ama Brock’un aile meseleleri, üstünde şarap lekeleriyle iade edilen bir elbiseden çok daha önemliydi.

“Şey...” dedim. “Brock’un ailesi birtakım sorunları halletmeye çalışıyor bugünlerde.”

“Sorunlar mı?” dedi. Hafifçe geriye kaykıldı, sonra gizli bir şey söyleyecekmiş gibi eğildi. “Biliyordum. Hissetmiştim. Bugün uyandım ve kendime dedim ki: ‘Tess’le birlikte Şükran Yemeği’ne gidiyorsun.’ Kızım, buradaki olaylar televizyon izlemekten daha heyecanlı.”

Eh, birilerinin iyi vakit geçiriyor olması güzeldi.

“Bakalım şimdi ne olacak, heyecandan yerimde duramıyorum,” dedi. Sonra, yanımdan uzaklaştı. Uzaklaştı derken, tezgâhın üstündeki sıra sıra şarap şişelerine doğru ilerledi.

Ben neler olacağını görmek için sabırsızlanmıyordum. Bunu görmek için bekleyebilirdim.

Zaten sonradan olanlar yüzünden, Elvira muhtemelen hiç hayal kırıklığına uğramayacaktı.

On İkinci Bölüm

Dünyanın En Muhteşem Hareketi

Bir buçuk saat sonra, tatlı hesabını yaparken, midesi dipsiz olan çocukları ve metabolizmaları hızla çalıştığı için ne kadar yediklerini umursamayan erkekleri ve senenin kendilerini yemek konusunda serbest bırakabilecekleri altı gününden birini yaşayan kadınları düşünmemiştim (diğerleri noel, yılbaşı, paskalya, 4 Temmuz ve yaş günleriydi.)

Sadece şunu söyleyebilirdim: Fern yeterli miktarda ve lezzette Şükran Günü yemeği hazırladığı halde, geriye tatlılardan pek bir şey kalmadı.

Akşam yemeğinde, kocaman masada Levi'in daha önceki gösterisinden sonra beni kendilerini korumaya aldıklarını açıkça belli eden Fritz'le Austin'in arasında kaldım. Lucas ailesinin bir üyesi söz konusu olunca, hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için durumu meydana geliyordu.

Ayrıca, bu çok hoşuma gitti ve onları çok takdir ettim.

Brock masanın başında, Fern diğer ucunda oturuyordu. Cob, Jill, Kalie, Laura ve Elvira bizimle aynı masadaydı. Cob'un büyük masada oturuyor olması, Brock'un bir şekilde aile kutlamasına katılmaya ikna ettiği Levi'in kız arkadaşını ekip, salonun diğer ucundaki masada Kellie'yle ve küçük yeğenleriyle oturması anlamına geldi.

Epey şarap ve bira tüketildiği halde hava yumuşamamıştı ve bunların farkında olmayan tek kişi Elvira gibiydi.

Bu yüzden, Elvira'yı lafa tuttum. Deneyimlerimden Elvira'nın konuştuğu zaman ilginç, hayli şaşırtıcı ve çoğu zaman uygunsuz şeyler söylediğini biliyordum. Belki ortam biraz yumuşar diye de onu konuşturmaya çalışıyordum.

İşe yaradı.

Austin'le Fritz'in Elvira'nın çok eğlenceli olduğunu düşündükleri belliydi; Cob da aynı fikirdeydi. Jill, Laura ve Kalie de konuşmaya kulak kesilince, Fern yumuşadı. Brock'sa Elvira'ya daha ziyade anlam veremediği tuhaf bir yaratıkmış gibi bakıyordu ama onun da rahatladığını hissedebiliyordum. Ailesinin yemekten keyif almasına sevinmişti çünkü hali tavrı buna işaret ediyordu.

O yemeği daha da çok bir kutlamaya dönüştüren şeyse, asabi olmasına rağmen ailenin komik olan karakteri, kardeşlerinin çocukları tarafından çok sevildiği belli olan Levi Dayı'ydı. Çocukların yemek yediği portatif masalardan kahkahalar yükseliyor, Ellie sık sık kıkırdarak, "*Levi Dayı!*" diye bağıırıyordu.

Bu yüzden, Brock'un ruh halinin bozulup havanın aniden gerilmesine hazırlıksız yakalandım.

Ona bakınca sırtının gerildiğini, suratından ve pencereye çevirdiği gözlerinden şimşekler saçtığını gördüm.

Sonra, portatif masadan birisinin "*Yok artık,*" diye bağırdığını duydum.

Bunu Levi söylemişti.

Birden bir hareketlenme oldu. Brock ve Levi sandalyelerinden fırlayınca, hepimiz dönüp pencereden dışarı baktık.

Dışarıda neler olduğunu görünce donakaldığımı hissettim.

Fern, Jill ve Laura benim kadar şok olmadılar.

Fern, "Olamaz, *yok* artık," dedi.

Jill, "Bu kadına *inanamıyorum*," dedi.

Laura da, "Hem de Şükran Günü'nde," dedi.

Onlar da yerlerinden fırladıkları gibi Brock'la Levi'in peşinden gittiler. Cob da kalkıp onları takip etti. Fritz'le Austin bana yanaştılar. Fritz, "Kalie, hayatım, kız kardeşinle kuzenlerinizi aşağı kata indirin, olur mu?" dedi.

Kalie öfkeli suratını pencereden diğer yana çevirdi (Kalie ve Kellie de küçük kuzenleri gibi Zayıf Dayı'larıyla çok iyi anlaşıyorlardı ve Olivia'yla aralarında birtakım meseleler oluşabilecek kadar büyüklerdi sanırım. Bu meselelerden pek hoşnut kalmadıklarını tahmin ettim.) Kalie söyleneni yapmak için oturma odasına yöneldi.

Ben hâlâ öylece oturuyordum.

Çünkü Olivia dışarıdaydı.

Neler oluyordu?

"Şey... O da kim?" diye sordu Elvira pencereden dışarı bakarak. Olivia o sırada Lucas Tugayı'nın tüm gücüne karşı direnmeye çalışıyordu.

"Brock'un eski karısı," dedim.

"Aman Tanrım."

Çok haklıydı.

Birkaç saniye sonra Laura'nın, "*Kaltak!*" diye bağırıp üstüne saldırdığını gördük.

Elvira bu sefer daha da vurgulu bir biçimde, "Aman *Tanrım*," dedi. Austin yanımda oturduğu yerden, "Siktir," deyip sandalyesini geri itti ve dışarı çıktı. Bu sırada, Brock eliyle kız kardeşini göğsünden geriye ittirdi. Cob kızını belinden tutup geri çekti ve Olivia o inanılmaz ellerini suratına götürüp, dünyadaki her kadının kör olmayan ve hayatta olan her erkeğe karşı büyümlü güçleri olduğunu bildiği inci gibi gözyaşlarını akıtmaya başladı.

Tanrım.

“Ben sadece... Şey, tabakları kaldırmaya başlayayım,” dediğini duydum Lenore’un.

Fritz, “İyi fikir, Lenore,” dedi. “Elvira? Tess, canım, neden siz ikiniz yardım etmiyorsunuz? Ben de dışarı çıksam iyi olacak.”

Dışarıda karşılıklı atışmalar yaşanırken, Brock hâlâ hüngür hüngür ağlayan Olivia’nın beline elini dayamış, onu uzaklaştırmaya gayret ediyordu. Lenore’un fikrinin harika olduğunu düşündüm.

Tamam der gibi başımı sallayıp kalktım ve Fritz de dışarı çıkarken masanın toplanmasına yardım ettim.

“Biz seni kollarız, kardeşim. Hiç merak etme,” dedi Elvira ama yanıt vermedim. Ellerimi tabaklarla doldurdum.

İkinci kez mutfağa gidip geri döndükten sonra, Lucas Tugay’ının gerisingeri eve girdiğini duydum. Bu sefer, “Bu kaltağa kesinlikle *inanamıyorum*,” dediğini duydum.

Cob, “Jill, Tatlım, şşşş,” diyerek onu susturdu.

“İnanılmaz bir kadın!” dedi Laura. Bunu gayet yüksek sesle söyledi ve onu kimse susturmadı.

“Laurie, sessiz ol... Tess.” Bu sefer konuşan kişi Levi olduğu için şaşırdım.

Birkaç saniye bekledikten sonra, koridora çıktım. Hepsi ön kapıda durmuş bana bakıyordu.

“Sorun değil,” dedim içeri girince. “Onunla karşılaştım. Sorun yok.”

Sonra, masaya gittim ve tabak çanakları toplamaya devam ettim ama bakışlarımı pencereye çevirmeden edemedim. Brock’la Olivia gümüş rengi bir Mercedes’in önünde duruyorlardı. Olivia hâlâ ağlıyordu ama bunu suratını Brock’un göğsüne yaslamış bir halde yapıyordu. Brock da ona sarılmıştı.

Kahretsin.

Kahretsin.

Elvira yanıma gelince, bakışlarımı pencereden ayırdım.

“Neden Ellie’yle birlikte film izlemiyorsun?”

“İyiym,” dedim.

“Bence bu güzel bir fikir.” Fern yanıma geldi. “Sen yukarı kata çık, ben Ellie’yi DVD’yle birlikte yollarım.”

“Gerçekten de iyiym,” diye yalan söyledim.

Fern, Elvira’ya baktı. Tabakları alıp mutfığa girdim.

Erkekler ortadan kayboldular, kadınların hepsi de temizlik moduna geçti. Bütün tabaklar neredeyse tamamıyla boşalmışken, peçeteleri ve ufak tefek şeyleri almak için döndüğümde Brock geri geldi.

Benimle göz göze geldi ve öfkeli olmadığını fark ettim. Sabırsız değildi, kafası karışmış gibiydi. Daha önce de bu ifadeyi görmüştüm ve hiç hoşuma gitmemişti.

“Selam,” deyip yanına gittim.

“Selam,” dedi dalgın dalgın.

Eyvah.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Sonra konuşuruz,” dedi. “Çocuklar nerede?”

“Aşağı kattalar.”

Tamam der gibi başını salladı, koridora baktı, sonra elini enseme koyup hafifçe sıktı. Koridorda ilerledi ve bodrum kapısından aşağı indi.

Onu izledim.

Onu izlerken, bir kez bile, ta ilk başta Jake olduğunda, sivil polis olarak çalıştığında ve bir sürü tehlikeli olayla uğraştığında bile bana dalgın ve kafası karışık bir ifadeyle bakmadığını hatırladım. Her zaman tüm dikkatini bana verirdi. Her zaman.

Sonra, kızlara bulaşık yıkamada yardım etti. Elvira

herkesle vedalaştı, teşekkür etti ve onu arabasına kadar geçirdim.

“Senin kötü çocuk çok yakışıklı,” dedi tuhaf bir biçimde, arabasının sürücü kapısının yanında dururken.

“Ne?” dedim. Oraya kadar gittiğimizin bile farkında olmadığımdan, bunu duyunca dikkatimi ona verebildim.

“Senin kötü çocuk çok yakışıklı, dedim. Kadın bir oyun oynadı.”

“Pardon?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Tess, canım, o kadının eski kötü çocuğu, eski yakışıklı kötü çocuğu yıldızını az önce yepyeni, parlak mı parlak, ışıltı ışıltı bir aya bağladı. Şu anda bu yeni ay ilgisini çekiyor. Daha parlak bir şeye kapılmış durumda. Ondan hoşlanıyor. Bir süre de onun yörüngesinde kalacak. Kadın bunu muhtemelen çocuklarından anlamıştır. Hoşuna gitmeyince de bir numara çevirdi. Görünümüne bakılacak olursa, epey kalın bir numara kitabı var bence. Onu istemiyor olabilir ama başkasının da ona sahip olmasını istemiyor. Bugüne dek hep kendisinin önemsendiğini düşündüğünden, onun asla kendi yolunu çizeceğini düşünmemiş. Bunu yapması hoşuna gitmedi ve silkelendi. Kafasını toparlayınca da neler kaçırdığını fark etti. Hakkını yememek gerek, iyi bir numaraydı: Onca dram, gözyaşları, izleyiciler olarak ailesi. Ama senin adam biraz akıllıysa, bunun bir numara olduğunu anlayacaktır. Senin bu arada ayaklarını yere sağlam basman gerek.”

Onu dinlerken, insanların gerçekten bu tür numaralar çekip çekmediğini düşündüm.

“İnsanlar gerçekten de bu tür şeyler yapıyorlar mı?”

“Şey... Evet.”

“Çocukları var,” dedim.

“Doğru, Tess. Aklını başına topla. Şu anda, bu kadın ne

tır bir oyun oynuyorsa, o iki küçük çocuk onun çocukları olmaktan çıktı ve piyonları haline geldi.”

Tanrım.

“Bunu yapmaz herhalde.”

“Sözlerimi unutma, arkadaşım, o *kaltığın* her yanından *kaltaklık* akıyor. İşin iş, tatlım. Neyse ki kız arkadaşların ve onun ailesi senin yanında. Kadın bu numarayı çektikten sonra, hepsi kendi aralarında senin için endişelendiklerini fısıldayıp duruyorlardı. Erkeğin için endişelenmediler. Onun her şeyi olduğu gibi gördüğünü biliyorlar. *Senin* için endişelendiler, çünkü o kadının ne mal olduğunu, bunun bir numara olduğunu ve şu anda burnunu oyun kitabına sokmuş, iki kişilik hangi oyunu oynasa diye baktığını biliyorlar. Başını dik tut. Erkeğin onun çektiği numarayı anlayacak ve bir sonraki numarasına karşı temkinli olacak. Buna hazırlıklı olmalısın.”

Kentucky bir süreden beri ilk kez tekrar bana hoş görünmeye başlamıştı.

Ama bu sefer, Brock’u, Joel’u ve Rex’i de beraberimde götürmek istiyordum.

Elvira’ya hoşça kal dedikten sonra, eve döndüm ve kapıdan içeri girdiğim anda Şimşek Ellie tarafından çarpıldım.

“*Karmakarışık!*” diye ciyaklayınca, düşüncelerimden sıyrılıp ona gülümsedim.

“Tamam, *Karmakarışık* izliyoruz.”

Böylece, kendimi Fern’ün yatak odasında yatağın kenarına uzanmış, Ellie’yi de prenses elbisesini kıvrırmış halde yanımda buldum.

Kalie ve Kellie de yanımıza gelip yere oturdular. Jill’le Fern de gelip arkamıza uzandılar. Lenore ve Laura çocuklarla birlikte futbol izliyorlardı.

Karmakarışık bir anda animasyon olsun olmasın, en

sevdiğim filmlerden biri olan *Güzel ve Çirkin*'e dönüşüverdi.

Yine de daha az önce Şükran Günü yemeği yemiştim ve yemekten sonra sızmak bir Şükran Günü kuralı olduğundan, filmin ortasında uyuyakaldım.

Ellie'nin duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Zayıf Dayı, şu anda *uyuyor*," dediğini duyunca uyandım.

Gözlerimi kırptırdım, uyuduğuma şaşırdım ve yatağın kenarına çömelmiş Brock'un arkasından *Mulan*'ın oynadığını gördüm. Gözlerimi, o tam ılık elini enseme götürmeden önce açmıştım.

"Gitmemiz gerek uykucu," dedi. "Çocukları eve bırakmalıyım."

Eve. Olivia'nın evine.

Tamam der gibi başımı salladım ve Ellie'ye hafifçe sarıldıktan sonra doğruldum. Herkese sarılıp veda ederken, kendimi toparlamaya çalıştım. Sonra da kendimi arabamın sürücü koltuğunun yanında buldum. Brock'la önceden konuştuğumuz gibi, çocukları benim arabamla geri götürecektik.

Çocuklar futboldan söz ediyorlardı.

Pencereden dışarı baktım.

Cherry Hills Village'deki büyük bir evin şık garaj yoluna girdik. Brock bana Olivia'nın yeni kocasının *varlıklı* olduğunu söylerken dalga geçmiyormuş diye düşündüm.

"Görüşürüz Tess," dedi Joel.

"Görüşürüz tatlım," dedim arka koltuğa dönüp.

"Sonra görüşürüz Tess. Cevizli turta, balkabaklı turta ve maçı izlerken yediğim çizkek için teşekkürler," dedi Rex minnettarlığını dile getirerek.

Ona gülümsedim.

"Benim de canım pasta yemek istiyordu. Tam üç dilim yedim," dedi Joel. Ona da gülümsedim.

“Her zaman bebeğim,” dedim alçak sesle. “Sonra görüşürüz.”

El sallayıp arabadan indiler.

“Hemen gelirim bebeğim,” dedi Brock. Ona bakıp başımı sallamamı bekledi ve arabadan inip çocukların peşinden gitti.

Onları izledim.

Olivia onu evin önünde karşıladı.

İzlemeye devam ettim.

Joel ve Rex babalarına sarılıp içeriye daldılar. Olivia Brock’u lafa tuttuğu için, bir kere bile dönüp arabaya bakmadı. Brock bana bakacak gibi oldu ama başını tam olarak arabaya çevirmedi. Sonra, Olivia elini kaldırdı ve Brock’un iri kolunu kavradı. Ona yaklaşıncı da Brock ona döndü.

İzlemeyi kestim.

Yan pencereden dışarı bakarken, arabaya bindiğini duyduğum. El frenini boşa alıp geri vitese taktı ve Brock eve doğru ilerlerken pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

On saniye kadar sonra, parmaklarını parmaklarıma geçirdi, elimi bacağına çekti ve alçak sesle, “İyi misin?” diye sordu.

“Sadece yorgunum,” diye yalan söyledim. “Çok yedim.”

“Doğru,” dedi elimi hafifçe sıkıp. Başka bir şey demedi ama elimi de bırakmadı.

Eve varınca, ikimiz de arabadan inip eve yürüdük. Kapıyı açtım ve ceketimi çıkarıp koridordaki vestiyere astım. Brock kendi ceketini omuzlarını silkerek çıkarıp koltuğun sırtına fırlattı.

Buzdolabından bir bira almaya gitti.

Ben de tezgâha gidip ona baktım.

“İzlemen gereken bir maç falan varsa izle,” dedim. Buzdolabından bana dönüp gözlerime baktı. “Ben biraz burada bir şeyler okuyacağım.”

Açık buzdolabının önünde durup bana bakmaya devam etti.

Bunu neden yaptığını biliyordum.

Çocuklarıyla birlikte değilse, her geceyi birlikte geçiriyorduk ve her sabah yan yana uyanıyorduk.

Birlikteyken de birlikte bir şeyler yapıyorduk. Televizyon programları ya da bir film, veya Brock bir maç izliyordu. Birlikte oturuyor, yatağa gittiğimizde de *birlikte* gidiyorduk.

Ben yukarıda bir şeyler okumak için kaldığımda, Brock aşağıya maç izlemek için inmiyordu.

Belki de ileride bu durum değişebilirdi; ama o sırada böyle olması hoşuma gidiyordu. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Bana karşı ilgili ve hassastı. Birbirimize sarılıyordu, yakın oluyorduk. Kendimi çok iyi hissediyordum.

Brock'un bunları yapması, onun da bunlardan hoşlandığı anlamına geliyordu.

Açıkçası, bir sonraki hareketi Brock'un farklı tür bir ilişkiye geçmemiz için hazır olmadığını gösteriyordu.

Bunu buzdolabının kapağını kapatıp tezgâhın etrafından dolandığında anladım. Yanıma geldi, elimi tutu, oturma odasına götürdü ve koltuğa oturup beni kucağına çekti.

Beni yerime yerleştirdikten ve ellerini kalçalarımaya koyduktan sonra, "Neler oluyor bebeğim?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Ben..." diye yalan söylemeye koyuldum. Parmaklarıyla kalçamı sıktı ve lafımı kesti.

"Yeni bir işim, yeni bir evim, kahrolası yeni mobilyalarım ve hayatımda yeni bir kadın var. O kadın, eski bir eş olarak bir yılan gibi sokmaya hazırlanıyor. Bunu ta içimde hissediyorum ve buna hazırlıklı olmam gerek. Babam hasta, ölüyor olabilir ve ailemin onunla sorunları var. Çocuklarımda bir tuhafılık var ve nedenini öğrenmeliyim.

Bugün, kaltak eski karım Şükran Günü yemeğimize gelip, kocasının onu aldattığını, bunu umursamadığını, evlilik anlaşmasını imzaladığından beri bunun bir hata olduğunu bildiğini söylüyor. Hem onunla hem de benimle işleri berbat ettiğini, bunu artık çok iyi anladığını, çocuklarımızın istikrarlı bir aile olmadan büyüdükları için zamanın artık çok önemli hale geldiğini söyledi. Aynen böyle. Bir tatil günü olduğu halde, ailemin evine kadar gelip, beni ve ailemizi geri istediğini söylemeyi de uygun buldu. Bunlara rağmen, onun oyun oynandığını hemen anladım. Bugün içimden gelen tek şey, kadınımla bir bira içmek, bir maç izlemek, onu yatağa götürmek ve her zamanki gibi uyumadan önce beni tatlı tatlı becermesini istemek. Sonra da uyumak.”

Kucağından ona bakarken, bu sözlerin ardında çok fazla şey olduğunu düşündüm ama tek bir şeyi vurguladım.

“Seni geri istediğini mi söyledi?”

“Evet. Gel de inan.”

Suratına bakmaya devam ettim.

Bu sefer, kulağa pek de bir soru gibi gelmeyen bir soru sordum. “Seni geri istediğini söyledi.”

Tekrar kalçalarımı sıkıp, “Evet,” dedi.

“Şükran Günü’nde annenin evine geldi ve seni geri istediğini söyledi,” dedim yine. Ama bu sefer bir şey daha ekleyerek.

Brock yanıt vermedi. Dikkatle bana bakmakla yetindi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedim. Doğruyu söylüyordum. Evet, başımı kuma gömüyordum ama kocamın bana tecavüz edişi gibi, insanların çılgınca şeyler yaptığını biliyordum. Ama *bu* inanılmaz bir şeydi.

“Ne diyeceğin bilmiyorsun.”

“Onu hâlâ geri istiyor musun?” diye sordum. Ağır ağır gözlerini kırptırdı.

“Ne dedin?”

“Onu geri istiyor musun?” dedim yine.

“Onu geri istiyor muyum?”

“Evet, istiyor musun?”

Kaşlarını çattı ve kalçalarını sıktı. “Aklını mı yitirdin?”

“Hayır,” dedim. “Çok güzel bir kadın. Çocuklarının annesi. Onunla evlenecek kadar seviyordun. Dışarıda ona sarıldığını, eve girdikten sonra da suratında şaşkın bir ifade olduğunu gördüm. Sinirli, öfkeli, canı sıkkın değildin. *Aklın karışmıştı*. O yüzden, hayır Brock. Aklımı falan yitirmedim.”

Çenesini sıktı. “Bebeğim, ona sarıldım, çünkü çocuklarının annesi timsah gözyaşları döktüğünde, oynadığı oyunu bozmazsın. Ama mümkün olan en kısa zamanda oradan uzaklaşırsın. Ben de öyle yaptım. Çocuklarımla öyle bir annesi olduğunu, bir başka deyişle evime girebilen, mutfığıma dalan ve *kendi* oyuncuğu sandığı şeyle bir başkasının oynadığını gören bir anneleri olduğun *bir kez* daha görünce... Buna karşılık olarak, annemin lanet olasıca ön bahçesine, Şükran Günü’nde geldiğini görünce, tabii ki aklım karışır. Aklım karıştı, çünkü bu davranışı ve sana daha önceki davranışı yüzünden, çocuklarımla zamanlarının büyük bir bölümünü o kadının saçtığı zehirle ve doğru olup olmadığını bile bilmiyorum ama kocasının onu aldatma öyküleriyle geçirmemesi için avukatlara koşmam gerekiyor. En azından, onlara ayda dört kahrolası günden daha fazlasını vermem gerek. Şimdi, sence bu durumda öncelik ne olmalı? Sen ve lanet olasıca eski karım mı? Ölmek üzere olan babam ve birbirini gırtlaklayan ailem mi? Yoksa çingiraklı yılanın ininde yaşayan çocuklarım mı?”

Hımm. İyi soruydu doğrusu.

Ateşli erkek arkadaşına iyi bir kız arkadaş olamadığını hissettim.

Biraz toparlanmaya ihtiyacım vardı.

“Çıngıraklı yılanın inindeki çocukların,” dedim. Yine ağır ağır gözlerini kırıştırdınca, açıklamaya koyuldum. “Damian bir şey yaparsa, bununla başa çıkabiliriz. Ailen yetişkin insanlardan oluşuyor, bu durumla *baş*a çıkmaları gerek. Ama oğulların güçsüz, bu sorunu onlar için *senin* çözmen gerekiyor.”

Bir şey demeyince, konuşmaya devam ettim.

“Özür dilerim. Verdiğim tepki bencilceydi. Seni düşünmeli ve ona göre davranmalıydım ama ben bir kadınıym. Kadınlar erkeklerinin hayatına daha önceden kendilerinden daha güzel bir kadın girdiğini öğrenince böyle davranabilirler.” Yine ağır ağır gözlerini kırıştırdı kalçalarımı sıktı ama ağzımı açmıştım bir kere. Yaptıklarını görmezden gelip devam ettim. “Yakışıklı bir adamsın. Onun güzel olduğunu tahmin etmeliydim ama yine de güzelliği beni gafil avladı. Dediğim gibi, bu konuyla başa çıkmaya çalışacağım. Ama kendi adıma şunu söyleyebilirim: Birçok erkek böyle bir kadına hayır diyemez. İlişkiniz iyi gitmediyse, demek ki hayır diyen erkeklerden biri olmuştun.”

“Tess...” dedi ama devam ettim.

“Dahası, erkek kardeşini yemeğe katılmaya ikna ettin, çok şeyle uğraştın ama bu diğer meseleler hallolunca, onunla konuşmak için biraz daha vakit harcamalısın. Babanla ya da benimle ilgili değil. Babanla arasındaki sorunları kendisi halletmeli. Ben eninde sonunda ona kendimi sevdiririm. Bu konuda endişelerin varsa, bunlara hiç gerek yok. Ben Lenore’dan söz ediyorum. O kız kardeşine âşık. İyi birisi, tatlı bir kız. Kardeşin onunla ciddi bir ilişki düşünmüyorsa, onu serbest bırakmalı ve gerçekleri görmeli. Çünkü Denver’da sürekli olarak kadınların kalbini kırıyorsa, bu hiç de hoş bir durum değil.”

Ben konuşmayı kesince, Brock bir şey demeden bana baktı.

Sessizlik uzayınca, "Bitti mi?" diye sordu.

"Şey, evet."

"Olivia'nın senden daha güzel olduğunu mu sanıyorsun?"

Kaşlarımı çatıp, "Şey... Evet," dedim.

Yine susup bana baktı.

"Brock..." dedim ama lafımı kesti.

"Tanrım, sen asla yapmadın, değil mi?"

"Neyi yapmadım?"

"Oyun oynamayı diyorum."

Biraz düşündükten sonra, "Hayır, oynamadım," dedim.

Başını salladı, hafifçe gülümsedi ve beni tutup kendisine yaklaştırdı. Ona yaklaşıırken, ellerimi göğsüne yasladım ama Brock bana sarıldı.

Sonra da konuşmaya başladı. Yumuşak bir ses tonuyla bunu yaptığında, gözlerinde muzip bir ifade olduğunu ve odayı tatlı bir uğultunun sardığını hissettim.

"Peki, tatlım. Hiç hoşuma gitmiyor ama seni eğitmem gerek."

Eyvah.

Başımı hafifçe yana eğdim ve gerildiğimi hissettim. Temkinle, "Ne konuda?" dedim.

"Olivia gibi bir kadının oynadığı oyunlar hakkında. Özellikle de *neden* oyunlar oynadığı hakkında."

Pekâlâ. Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Hatta ilginç bile olabilirdi.

Gevşeyip, "Tamam," dedim.

Biraz daha gülümsedi. "Şimdi, Olivia gibi bir kadın evime girip de ondan daha güzel olmayan bir kadını mutfağında görmüş olsaydı, bu kadar çıldırmazdı. Kaltakça yorumlar yapmazdı. Hiç tepki vermezdi. Ondandır daha az güzel

bir kadınla yetindim diye tatmin olur, ondan sonraki seçeneklerle *kaldım* diye gülümseyerek uyurdu.”

Tamam der gibi başımı salladığımı görünce devam etti.

“Ondan daha güzel bir kadın görürse, tüyleri diken diken olur ve öfkeden çıldırır. İşte, o anda oyunlar oynamaya başlar. Sinir krizleri geçirir, kaltakça şeyler söyler ve elinden kaçırdığı şeyi nasıl geri alacağını düşünerek evine döner. Eskiden beni kandırdığı Olivia’yı hatırlatmak için bir oyun tezgâhlar. Bu arada, bugün annemin ön bahçesinde gördüğün kişi oydu ve Olivia’nın benden bir şey istediği son zamandan beri onu ilk kez tekrar gördüm. Bunu beni geri istediği için yapmıyor. Seni alt edebilmek ve gülümseyerek uykuya dalabilmek, kendisinin üstün olduğunu, seni yendiğini hissetmek için yapıyor. Dolayısıyla, beni manipüle etmek için elinde hâlâ bir şeyler var.”

Gözlerinin içine baktım.

“Ben...”

Kollarını sıktı ve lafımı kesti. “Tess, yalan yok. Olivia güzel bir kadın ama senden daha güzel değil. Kesinlikle değil. Öyle olsaydı, sence Levi şöyle bir bakıp seni sınavdan geçirmeye kalkışır mıydı?”

Hımm. İlginç bir noktaydı.

“Ama...” dediğimi duyunca, yine kollarını sıktı.

“Bebğim, cidden. İşime bağlı bir adamım. Darla berbat bir kadındı. Ciğerlerine çektiği, bedenine enjekte ettiği pislik şeyler özellikle berbattı. Ama çirkin bir kadın değildi. Seninle ilk tanıştıgımda, seni olası bir değer veya şüpheli olarak gördüğümünden türlü oyunlar oynayabilirdim. Ama seni gördüğüm anda, ne yapacağıma saniyesinde karar verdim.” Yine kollarını sıktı. “Seni gördüğüm anda derken, bir dosyadaki fotoğraflarını görüşümü diyorum. Seni karşımda gördüğüm saniyeyi düşünsene, bebeğim. Fırınına gir-

memle seni bir bira içmeye davet edişim arasında ne kadar süre geçmişti?”

Düşünmeye çalıştım ama buna gerek yoktu. Brock tire Jake’le tanıştığım an beynime kazınınıştı bir kere. O sırada, vitrini taze küçük keklerle dolduruyordum. Kapının üstündeki zilin çaldığını duyup başımı kaldırdığımda, bana bakıyordu. Gülümseyip doğrudan yanıma geldi. Tezgâhtar iki kıza umursamadan, yarım düzine kadar tarçınlı kurabiye istedi ve onunla bir bira içip içmeyeceğimi sordu.

Bana bunu sormadan önce, fırınımda muhtemelen sadece otuz saniye geçirmişti.

Hayatımda gördüğüm en havalı tavır olduğunu düşünmüştüm. Ne istediğini bilen, cesur, kendinden emin bir davranıştı.

Tabii, gördüğüm en yakışıklı erkek oluşunu söylememe bile gerek yok.

Ben de aradan daha beş saniye geçmeden evet demiştim (tezgâhtar kızlar buna hem şaşırmış, hem de sevinmişlerdi).

Suratına baktım.

Sonra, ne dediğini idrak ettim. “Olivia’dan daha mı güzel olduğumu düşünüyorsun?”

“Bebğim,” diye mırıldandı, sırtıttı ve kolumu sıktı. Başka da bir şey yapmadı.

Vay canına. Olivia’dan daha güzel olduğumu düşünüyordu.

“Sanırım, kendimi aynada daha fazla incelemem gerek.” Kahkahalarla gülmeye başladı. Kollarını kalçalarımından çekti. Ellerinden biri aşağı, diğeri yukarıya saçlarıma gitti ve suratımı suratına yakınlaştırdı.

“Kendini aynada sonra incelemeye ne dersin?” Bakışlarını dudaklarıma çevirdi.

“Sonra mı?” Dudaklarıma bakmasının ne demek olduğunu biliyordum, çünkü daha önce de yaptığı bir şeydi. Ama odadaki o uğultu da ılık ve tatlı bir şeye dönüşünce, ne istediğinden emin oldum.

“Evet.” Gözlerimin içine baktı ve başımı ona biraz yaklaştırıp yana eğdi. Kulağıma fısıldadı. “Akşam yemeğinde akçaağaçlı çırpılmış kremalı turtayla, maç sırasında çikolatalı pasta yedim ama hâlâ canım tatlı bir şey istiyor. Şu anda yemek istediğim tatlı şey, Tess.”

Kafa derimin karıncalandığını, tenime ve üç ayrı yere yayıldığını hissettim.

“Tamam,” dedim. Ellerimi aramızdan çekip ona sarılmak için gövdesine doladım ve onu kendime çektim.

Dudakları boynumdan aşağı ilerledi, sonra tekrar yukarı çıktı ve elimde olmadan, kucağında kalçalarımı hareket ettirmeme neden oldu. Kulağıma, “Bedeninin aşağısına inmeye bayılıyorum, bebeğim,” dedi.

Bunu duyunca ürperdim, çünkü ben de buna bayılırdım. Ama neredeyse (tam olarak değil) daha da güzel olan şey, kulağıma bunu fısıldayışydı.

“Brock.”

Kolunu sırtıma götürdü ve beni sıkıca kavradıktan sonra, parmakları bir tüy hafifliğinde, göğsümün kenarını okşamaya başladı. “Hayatımda hiç seninki kadar tatlı bir yere girmemiştım, Tess, bir kere bile,” dedi.

Boğazımdan bir ses yükseldi ve kucağında kalçalarımı yine hareket ettirirken dudaklarımı saçlarının ensesinde kıvrıldığı yere götürdüm.

“Benim için ıslandın mı?” diye mırıldandı boynumdan uzaklaşmadan.

Ah, evet. Kesinlikle.

“Evet,” dedim.

“Güzel, o halde hazırsın.”

Kendi başını eğip benimkine yaklaştırdı, dudaklarıma yapıştı ve dilini ağzıma sokarak ikimizi birden koltuktan kaldırdı.

Bacaklarımı kalçalarına, kollarımı omuzlarına doladım ve bir elimi saçlarının arasına daldırdım. Beni yatak odasına taşıırken öpmeye devam etti.

Sonra, Brock’a tatlı bir şey verdim.

O da bana daha tatlı bir şey verdi.

İkimiz de birbirimize daha tatlı bir şey verdik.

Bunun ardından, tişörtünü ve blucinini giydi; ben de bir gecelikle ayaklarımı sıcak tutacak bir çift çorap giydim. Yatak odamın bir köşesinde kalıcı bir yer edinmiş çantasından penye tişörtlerinden birini çıkardım. Brock bir bira aldı, bana bir kadeh kırmızı şarap koydu. Bu arada, lenslerimi çıkarıp gözlüğümü taktım. Sonra, bodrum katında koltuğa kıvrıldık ve futbol izledik.

Başımı bacağına yaslayıp, Brock saçlarımı okşarken uyuyakaldım.

Beni yatağa yatırırken uyandım ve beni sıkıca kendisine çekene ve bacaklarını benimkilere dolayana dek öyle kaldım.

Tekrar uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son şey, Brock’un ailesindeki tüm diğer şeyler gibi Şükran Günü’nün en azından ilginç geçtiği idi.

Ama Şükran Günü yemeğini birlikte geçirmekse hari-kaydı.

Hayatımda geçirdiğim en güzel Şükran Günü’yü.

En güzeliydi.

On Üçüncü Bölüm

Kahrolası Errol Flynn

Tek kolu sırtımda, diğer kolu popomdayken, Brock içimden çıktı ama sonra hemen geri girdi. Parmaklarımın saçlarını kavrar, diğer elimin tırnakları sırtından aşağı ilerlerken, boynuna inlememeye çalıştım.

Brock kulağıma inledi çünkü tırnaklarımı sırtında hissetmeye bayılırdı. İçimden çıktı ve tekrar girdi.

Tekrar.

Tekrar.

Başımı kaldırıp saçlarını tuttum ve onun da başını kaldırdım; dudaklarını kendi dudaklarıma yönlendirdim. İçime girip çıkarken, onu sertçe öptüm.

Tırnaklarımı yine sırtına geçirdim, bacaklarım kalçalarının etrafında kasıldı ve başımı geriye atıp, “Tanrım, tatlım, ben az sonra...” diye inledim.

Lafımı tamamlayamadım. Gözlerim kapandı ve başım geriye düştü. İçime daha da hızlı ve sert bir biçimde girip çıkmaya başladığında, nefesimin kesildiğini hissettim. Boşalırken, ona sıkı sıkı sarıldım.

“Gözler,” diye inledi. Gözlerimi açıp, bir rüyadaymış gibi onunkilere baktım. “Boşalırken, gözlerini görmek itiyorum.”

“Tamam, bebeğim,” dedim. Gözlerinin içine bakarak,

bacaklarımla ve tek elimle ona sarılmaya devam ettim. Diğer elimle sırtını ve karnının yan tarafını aşağı yukarı okşadım. Başparmağımla göğüs ucunu sertçe ovuşturdum; göğsünden aşağı doğru, karnın kaslarının üstünde ilerledim. Karnı tenlerimizin birbirine değmesi yüzünden ıslanmıştı. Bana sahip olurken, onu hem içeriden hem de dışarıdan hissediyordum. “Tanrım, çok güzel.”

“Tess,” diye inledi.

Dudaklarını öpüp gözlerinin içine baktım ve, “İnanılmaz güzel, bebeğim,” dedim.

Başını eğip ağzımı tuttu ve penisini ağzıma sokup boğazımdan aşağı boşaldı.

Evet. Muhteşemdi.

Boşaldıktan sonra, yine dudaklarımı öptü; beni hafifçe ama tatlı tatlı öpmeye devam ederken, içime girip çıkmaya başladı. Bacaklarımı sıkıca etrafına dolayıp onu geri öptüm.

Sonra, dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, ağzı yanağımdan kulağıma doğru ilerlerken erkekliğini sonuna kadar içime soktu. Beni kollarıyla kavrayıp sıktı ve kalçalarını büyük bir güçle ileri iterken, “Hayatımda içine girdiğim en tatlı yer,” diye fısıldadı.

Kollarında titrediğimi hissettim.

Sonra içimden çıktı ve beni banyodaki aynanın önüne götürdü. Dişlerimi fırçaladıktan sonra sifonu çektiğimi duyup içeri girmiş, kapıyı kapattıktan sonra da çocukların seks yaptığımızı duymayacakları, evdeki tek yer olan (doğru olabilirdi ve öyle olduğunu umuyorduk) banyoda maksimum fiziksel temas operasyonuna girişti. Böylece, popomu aynanın önündeki alçak dolabın kenarına yaslamış, kollarımı ve bacaklarımı Brock’un bedeninin etrafına sararak, bir banyoda ilk kez orgazm olmuştum.

Akıl almaz bir deneyimdi.

Ama beni ayağa kaldırdığında, hemen bırakmayarak şaşırttı. Beni aynaya doğru çevirdi ve bedenini bana yaslayıp banyo aynasına dayadı. Elleri ağır ağır kaburgalarımdaya, karnımda gidip geldi ve kalçalarımdaya indi. Şaşkınlıkla aynaya baktığımda, onun aynada ellerinin hareketlerini izlediğini gördüm. Saçlarının dağıldığını, yanaklarımın pembeleştiğini, gözlerimin hâlâ mahmur baktığını ve ellerinin hâlâ koyu mor renkli, üstümden çıkarmadan beni becerdiği basit ve kısa geceliğin üstünde gidip geldiğini gördüm. (bu, Nordstrom'daki pahalı gecelik gibi değildi; Neiman'dan almıştım ama ucuz da sayılmazdı).

Suratındaki ifadeden bundan hoşlandığını fark ettim.

Aslında, önceki gece geceliği ilk kez üstümden gördüğünde suratından (ve davranışlarından) anlamıştım.

Dolayısıyla, her ikimiz de çocuklar evdeyken seks yapmama kuralını çiğnemiştik. Önceki gece, vakit geç olmuştuydu ve çocuklar kesinlikle uyumuştuydu ama Brock yine de dudaklarıyla inlememi engellemiş, kendi çıkardığı sesleri engellemek için de ağzını boynuma dayamıştı.

O sabah, banyoda.

“Bunu bana vermek için kaç küçük kek satman gerek, sevgilim?” diye sordu ve bakışlarım aynadaki aksimize, bedenimde dolanan ellerine kaydı.

“Dairende geçirdiğimiz o ilk gece giydiğim gecelikten daha az ama şeker pembesi dantelli gecelikten daha fazla.”

Sırıttı. “Şeker pembesi dantelli olan mı?”

“İlk kez birlikte olduğumuz gece giydiğim.”

“Pembe olan mı?”

Hatırlıyordu.

Kahretsin.

Hatırlıyordu.

“Şeker pembesi,” diye düzelttim.

Sırıttışı gülümsemeye dönüştü ve nedense o gülümsemeyi ta karnımda hissettim.

Komik olduğumu düşünüyordu. Güzel olduğumu düşünüyordu. Her yakınında olduğumda, bana daha da yaklaşıyordu. Benimle kükreyen aslanların arasına girmek istiyordu. Hayaletlerimle savaşmama yardım etmek istiyordu. İki muhteşem oğlu, çılgın ama sevgi dolu bir ailesi, harika bir bedeni vardı ve bana şefkatli davranıyordu. İlk kez birlikte olduğumuzda giydiğim geceliğin rengini de hatırlıyordu.

Aynada gülen, sıcacık, cıva rengi gözlerine baktım ama ben gülümsemiyordum.

Bir şey arıyordum.

Ama gitmişti.

“Gitmiş,” dedim. Suratındaki gülümseme silindi ve ses tonumu duyunca kaşlarını çatıp bana daha da sıkıca sarıldı.

“Ne gitti, hayatım?”

“Karnımdaki o zehirli şey.”

Bedeninin hareketsiz kaldığını hissettim; aynada göz göze geldik. Sonra, beni kendisine çevirip aynanın önündeki dolabın üstüne oturttu. Otomatik olarak bacaklarımı ve kollarımı bedenine doladım. Brock banyodan çıkıp yatak odasına girdi, tek dizini yatağa yasladı ve eğilip beni yatağa uzattı. Başım yastığın üstündeydi, erkeğimse üstümeydi.

Tek kelime bile etmedi ama dikkatle suratıma baktığını görünce, ben de bir şey yapmadım.

Bu arayış için birden fazla duyumu kullanacaktım.

Ellerimi suratına götürüp tenini okşadım; kirli sakalla kaplı boynunu, çenesini, dudaklarını, şakaklarını ve gür kaşlarını okşadım. Sonra, iki elimi birden aşağı indirip boynunun omuzlarıyla birleştiği yere koydum ve gözlerine baktım.

“Vahşi adamım,” diye fısıldadım. “Yılan oynatıcım.”

Gözlerini yumup suratını boynuma gömdü ve, “*Kahretsin, Tess,*” diye inledi.

Başımı dudaklarım kulağına yaklaşacak biçimde çevirdim. Yalanlar, maskeler, palavralar, oyunlar olmadan, “Seni seviyorum, Brock,” dedim.

Başını kaldırmadan inledi. Sonra bana baktı, elleri ipekli geceliğin kenarlarında ilerledi, koltuk altlarımın üstüne çıktı ve kollarımı kaldırdı. Elleri ilerlemeye devam etti, parmaklarımız birbirine kenetlendi. En sonunda, ellerini başımın üstünde kalan yastığa koydu.

“Tatlı Tess'im, ne yapacağım seninle ben?”

“Seninim,” dedim. “Ne istersen onu yapabilirsin.

Parmakları benimkileri sıktı, sonra başını eğip beni sert, derin, ıslak ve tatlı bir biçimde öptü. Ama en önemlisi, *inanılmaz* bir öpücük olmasıydı.

Sırtımı esnetince, ellerimi bırakıp onu yana devirmeme izin verdi. O altta, ben onun üstünde, elleri kalçalarımın öpüşmeye devam ettik.

Tam o sırada, şansımıza birisi kapıyı tıklattı.

Başımı aniden kaldırdım, Brock'un popomdaki parmakları sıkılaştı. “Buna inanamıyorum.”

Ben de inanamıyordum.

Donmuş bir halde öylece bekledik ama kapı yine çalındı.

“Kahretsin,” dedi. Tek elini popomdan çekti, saçlarının arasına daldırdı ve suratımı kendisinininkine yakınlaştırdı. “Kapıyı her kim çalıyorsa, çocukları uyandırmasını ya da ürkütmesini istemiyorum. Hemen gelirim.”

Tamam der gibi başımı salladım. Başını kaldırıp beni dudaklarımdan öptü ve yatağa yatırdı. Sonra da kalktı. Yerden blucinini alıp giyerken, kapı tekrar çalındı. Yerden tişörtünü de alıp giydi ve daha fermuarını çekmeden kapıya yöneldi.

Kahretsin, erkeğim inanılmaz seksiydi.

Kapı kapandıktan sonra, onun yastığını kendime çekip sıkıca sarıldım ve gülümsedim.

Yastıkta saçlarının kokusunu hissettim. Tıraş losyonu ya da parfüm kokusu değildi. Brock'un kendi kokusuydu.

Gülümsemem tüm suratıma yayıldı.

Sonra, yataktan çıkıp banyoya gittim ve o gün neler yapacağımızı düşünerek hazırlandım.

Hayır, aslında o gün neler yapacağımızı değil, o günü ne kadar heyecanla beklediğimizi düşündüm.

Şükran Günü'nden sonraki cumartesiydi. Brock çocukları önceki gün saat üçte getirmişti. Perşembe ve cuma günleri okulları olmadığı halde, Olivia'nın onları neden bırakmadığını bilmiyordum. Brock'a sorduğumda bana bir soruyla yanıt verdi. "O kaltak niye yaptığı şeyleri yapar sanıyorsun?" Bu sorunun yanıtını bilmiyordum ama kurcalamamaya karar verdim.

O gün için yaptığımız plan üzerine, önceki gece ona gitmiş, akşam yemeği pişirmiş ve gece orada kalmıştım. O gece orada kalışıma çocukların ne tepki vereceğini görmek istemiştik.

O günkü planımızsa, Noel süslemeleri ve bir ağaç alıp evi ve ağacı süslemektir. Sonra, tekrar dışarı çıkıp bir ağaç *daha* alacak ve benim evime götürüp bunu da süsleyecektik.

Çocuklarla birlikte.

Kendi Noel süslerimi çoktan hazırlamıştım.

Çifte Noel yaşayacaktık.

Mutluğumuz ikiye katlanacaktı.

O günün gelmesi için *can atıyordum*.

Elbezini ıslatıp sıktım ve lavabonun etrafına serdim. Sonra buna baktım. Bu da benim ona satın aldığım çarşaf-lar gibi lacivertti.

Gözlerim duvardaki fırçalıkta duran diş fırçama kaydı. Sonra şampuanımın, saç kremimin ve duş jelinin durduğu duşa gitti. Brock'un kullandığı markayı görünce, kendi duşuma da onunkinden koymuştum. Onun da benim evimde bir diş fırçası vardı.

Öne eğilip ecza dolabını açtım.

Yüz yıkama jelim. Vücut losyonum. Nemlendiricim. Lens solüsyonum. Brock'unünün yanında duran deodorantım.

Ben de onun kullandığı deodoranttan alıp kendi ecza dolabıma koymuştum.

Tüm bunlar konuşulmadan, tartışılmadan doğal bir biçimde yapılmıştı. Benim evime gelmiş, onun için aldıklarını görmüştü. Hiçbir şey dememişti ama bir sonraki gelişinde yanına bir şey almamıştı. Sadece giysilerini getirmişti. Gelindiğinde, orada kaldığı süre boyunca yetecek kadar giysi getirmişti. Ben de onun dairesine gidince, ambalajından çıkarılmamış yeni bir diş fırçasını aynanın önünde bulmuştum. Bu, bana bir şeyler anlatıyordu. Bir sonraki gidişimde, kullandığım şeyleri banyosuna yerleştirmiştim. Hiçbir şey dememişti. Sevdiğim giysilerle dolu kocaman bir spor çantasıyla evime gittiğimde de bir şey dememişti. O da tıpkı benim gibi, yatak odamın bir köşesine koyduğu bir çantayla gelmişti. Çantasındakiileri değiştirmek isteyene dek de orada durmuştu.

Yine gülümsedim.

Evet, gitmişti. Midemdeki o his gitmişti.

Bu yeni tür vahşilik, bana güzel ve güvenli bir yer gibi geliyordu.

Ecza dolabını kapattım, iç çamaşırlarımın yerde olduğunu görünce alıp üstüme geçirdim.

Sonra, Brock'un uzun süredir gelmediğini düşünerek yatak odasına girdim. Belki de kahve yapıyordu. Belki çocuklardan biri uyanmıştı.

Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Sonra, şifonyerden gözlüğümü alıp taktım ve Brock'un dolabından pamuklu gömleklerinden birini aldım. Yumuşak, giymekten yıpranmış, bordo bir gömlekti. Bunu giyince, üstüme epeyi bol geldiğini fark ettim.

Tamam, bir sabahlık sayılmazdı ama birçok sabahlıktan daha fazla şeyi gizliyordu. Çocuklardan biriyle karşılaşsam da yatak odasına geri dönüp kendi giysilerimi giyebilirdim.

Kollarını sıyırdıktan sonra, sahanlığa çıktım.

Brock'un, "Tanrım, o şu anda yandaki odada, kardeşim," dediğini duyunca da donakaldım.

Buna karşılık olarak, yüksek sesle ve öfkeli bir tavırla, "Eeee?" dendiğini duydum. Sonra, "Kahretsin, Zayıf, Bree'yle yaşadıklarının aynısını yaşıyorsun," dedi.

Levi gelmişti.

Bree de kimdi?

"Kes artık," diye homurdandı Brock.

"Tanrı aşkına, bu konuyu kapatacağımı mı sanıyorsun? Bir kenara çekilip ağzımı açmayacağımı, senin *yine* uçurumdan düştüğünü ve dağlar kadar sorunlu bir kadını düzeltmeye çalışırken ona bağlanmanı mı izleyeceğimi sanıyorsun?"

Elimde olmadan hayretle derin bir nefes alıp elimi duvara yasladım.

"Levi..."

"Hayır, Zayıf, *hayır* dedim. Daha ne kadar açık konuşabilirim? Tamam, konuşayım. Bree tecavüze uğramıştı. Bu, çok zor bir durum. Bunun *farkındayım*. Çirkin ve gaddarca bir olaydı, Zayıf. Hastaneye onu ziyaret etmeye gittiğinde, yanında *ben* vardım. Onu gördüm, Zayıf. Ne kadar dağıldığını, çenesindeki alçıyı, dişlerinin kırıldığını, gözlerinin

şışip kapandığını, kemiklerinin kırıldığını, ben de gördüm. Fazlasıyla hevese kapıldın, neredeyse işini kaybettin. Tabii, o hergeleyi yakalamak için de her yolu denedin. Bunu da anlayabiliyorum. Sonra, Bree bununla başa çıkmanın yolunu buldu; bunu da bir iğne kullanarak yapmaya başladı. O zehri *aşırı* bir biçimde kullanmaya başlayıp kendisini kaybetti, en sonunda tamamıyla *yok oldu*. Eski kız arkadaşın aşırı dozdan ölünce ne yapabilirsin? Teşkilattan ayrılıp, narkotik ekibine katılırsın, böylece ortalıkta görünmezsin. Sivil polis olarak çalışır, zamanı geri alabilmek ve Bree'yi geri getirebilmek için çılgınca bir sefer başlatıp dünyanın en rezil insanlarıyla yaşarsın. Bak kardeşim, bunu yapamazsın. Burada söz konusu olan *Bree* değil, o öldü. Önemli olan *sensin*. Annem, Jill, Laura ve itiraf edeyim ki *benim*. Sen o işi yaparken, gözümüze uyku girmede. O telefonun ne zaman geleceğini düşünüp durduk.

“Eh, artık uykularının kaçmasına gerek yok, Levi,” dedi Brock alçak sesle.

“Evet, artık yok. Çünkü tatlı Tess ve küçük kekler hayatına girdi.”

Sahanlığın duvarına biraz daha yanaşıp nefes almaya çalıştım.

“Dediklerine dikkat et,” dedi Brock öfkeyle.

“Dikkat mi edeyim?” O gerzek *karından* söz etmiyorum bile. Açık açık söyledim, o kaltak için de kılımı kıpırdatmazdım. Çocukların için o işi bıraktın ama hülyalı bakışlı Tessa O'Hara hayatına girdi. Sonra sen ne yaptın?” Levi biraz duraksadı. “Hayır, söyleme. Saçmalayacaksın. Biliyorum, çünkü Laurie'ye söylemişsin. Laurie de bana, sen daha o kadın hayatına seni geri alır mı diye sormadan önce narkotikten ayrılmanın yollarını aradığını, ona odaklanmak istediğini, Olivia'ya veremediklerini vermek, Bree

kendisini ağır ağır öldürdüğü için ona *veremediklerini* vermek istediğini anlattı.”

Kalbim atmayı kesti, bacaklarım zangır zangır titriyordu.

Levi devam etti. “Sırf bunlar da değil. Olivia her şeyi ni elinden aldığından beri o rezil yerde yaşıyorsun. Ama birden...” Bir kere daha duraksadı ve kolunu öne savurduğunu tahmin ettim. “Şimdi, Tessa’nın Pastaları’ndan tatlı Tessa’nın daha çok seveceği bir dairede yaşıyorsun. Artık orta sınıf bir dairesi olan bir cinayet dedektifisin. Ama daha beş ay önce, intihar eğilimli bir narkotik polisiydin. En azından, bir misyonun vardı. Bunların hepsini o kadın için yapıyorsun. Kahretsin, kardeşimin kahrolası mutfağında, lanet olasıca yeni ev havlularına bakıyordum ve kendisini *yine* bir başka kayıp, sorunlu ve harika memeli birisine kaptırdığını gördüğümde, artık kim olduğunu bilemiyorum.”

Daha fazla dayanamayınca kıpırdadım. Hissettiğim şeyin ne olduğunu anlayamamıştım, çünkü bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Ama o his oradaydı ve hareketlerimi kontrol edemiyordum.

Sadece harekete geçtim.

Bunu hızla yaptım.

Lucas kardeşlerin insanın tenini sıyrıp geçen ruh halini böldüm, Brock’un bir ara bir şeyler söylediğini duydum ve merdivenden aşağı koşup üç uzun adımda mutfığa giden merdiveni çıktım.

Brock beni görünce ağzını kapattı. Levi da ağabeyinin baktığı yere döndü.

Levi’i görmezden gelip saldırıya geçtim.

“Sana *inanamıyorum*,” diye bağırdım Brock’a.

“Tess...”

Başımı sallayıp yanına kadar gittim ve ellerimi göğsüne

dayadım. Onu geri itince, bir adım geriye doğru sendeledi. Ellerin kaldırıp bileklerimi tuttuğunda, suratında büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Ona biraz daha yaklaşıp parmak uçlarıma yükseldim ve burnunun dibinde durdum. “Sana benim için değişmeni istemediğimi söylemiştim.”

Surat ifadesi yumuşadı. “Bebeğim...”

“Hayır.” Yine başımı sallayıp, bileklerimi kurtarmaya çalıştım. Bunu beceremeyince, “Olduğun kişiden başka birisi olmana gerek yok,” dedim. “Kahretsin, sana âşık olduğumda şeyi bile bilmiyordum...” Suratına biraz daha yaklaştım... “Kahrolası...” Biraz daha yaklaştım. “...ismini bile bilmiyordum.”

Bileklerimi bıraktı ama bunun hemen ardından kollarını boynuma doladı. Ben onu itmeye çalışırken, “Tess, sevgili...” diye açıklamaya yapmaya girişti.

“Hayır, olmaz, Brock. Benim paslı ve tehlikeli basamaklardan çıkarken hayatımı tehlikeye atmayacağım güzel bir daireye ihtiyacım yok. *Görmüyor* musun? Senin yanına gideceksem, alevlerin arasından bile geçebilirim.”

“Siktir,” dedi Levi. Brock’un gözlerini ağır ağır kırptırdığını gördüm ama kendimi kaybetmişim. Öfkeden bir başka âleme geçmişim ve bunun geri dönüşü yoktu.

“Seni benden ayrı tutan tehlikeli bir işin olsaydı, berbat bir durum olurdu. Açıkçası, hoşuma da gitmezdi, çünkü sensiz geçirdiğim üç ay bana yetti. Ama senin için önemlisi sesimi çıkarmam, bununla *başla çıkarım*. Çünkü inandığın bir şey yaptığını, eninde sonunda bana geleceğini bilir. Bu da bana yeter.”

Kollarını birbirinden ayırdı, sıkıca sarıldı ve beni kendisine çekti. Gözleri öylesine sıcaktı ki erimiş cıvayı andırıyordu. “Bebeğim...”

“İster Brock ol, ister Jake. Kahrolası *Errol Flynn* bile olabilirsin. Umurumda olmaz, çünkü benim için uygun erkek olursun. Hayatıma olabilecek en kötü erkek girdiğinden, *iyi* bir adam gördüğümde bunu anlarım. Olmasını istediğimi düşündüğü gibi değil, olduğu gibi yaşamasına izin vermek de benim için önemli.”

“Tess...”

“Hayır, ben...”

“Tess...” diye kükredi.

“Hayır, henüz lafımı...”

“Tess,” diye beni susturdu. Tek kolunu çekip eliyle ağzımı kapattı ve suratını yaklaştırdı. “*Kes sesini.*”

Dik dik ona baktım.

Sonra, gözlerinde muzip bir ifadeyle, “Kahrolası *Errol Flynn* mi?” dedi.

“Hiç komik değil,” dedim, ağzım elinin içindeyken. Sesim boğuk çıktı ve Brock kahkahalarla gülmeye başladı. Elini ağzımdan çekip yine belime sıkıca doladı ve gülerken suratını boynuma gömdü.

“Bana hiç komik gelmiyor, Brock,” dedim arkasındaki duvara bakarak. Ellerimi kaldırıp omuzlarını itirmeye çalıştım (ama başaramadım).

Hâlâ gülerken başını kaldırdı ve kollarını sıktı.

“İki dakika susabilir misin? Konuşmak istiyorum.”

“Evet ama beni öfkeli edilecek bir şey söylememen kaydıyla. Yoksa Noel’i iptal ederim.”

Bedeni yine sarsılmaya başladı, gözlerinde de hâlâ o muzip ifade vardı. Ama neyse ki dediğim şeyin saçmalığını sözlerle ifade etmedi.

“Tamam,” dedi ama sesi boğuk çıktı.

“İki dakikan var.”

Sırıtır, “Tamam,” diye mırıldandı. “Pekâlâ, bebeğim.

Oyunlar, palavralar, yalanlar yok. Bunları duymayı sen istedin. Ben senin kurallarına uygun davranıyorum. Nar-kotikteyken işlerin kızıştığını sana anlatmıştım, masa başı işi yapmam söz konusuydu. Sana yalan söylemedim. Sana söylemediğim şey şuydu: Bir seçeneğim vardı. Beni Los Angeles'a transfer etmeyi düşünüyorlardı."

Bunları duyunca gerildim. Brock da beni daha sıkıca tuttu.

"Ailem, çocuklarım ve evet, *sen* de Denver'dasın. Çocuk-larım büyüyorlar, bir şeyler ters gidiyor. İşte, o noktada bir karar vermek zorunda kaldım. Tüm bunlar bir kenara, ço-cuklarımı, *seni* geride bırakmak ya da cesedimin bir ara sokakta bulunma şansının daha düşük olduğu teşkilattaki işi kabul etmekle veya burada kalıp, çocuklarıma bakmak ve seninle ilişkimizi yürütmek gibi bir seçeneğim vardı. Ya-lan yok: Seçenekleri gözden geçirirken, benim için ne anla-ma geldiğini biliyorsun. Dolayısıyla, sen de bu kararın bir parçasıydın. Ama bunu olmamı istediğini düşündüğün kişi olmak için yapmadım. Artık vakti geldiği için yaptım."

Eh, peki o zaman.

"Eh, peki o zaman," dedim. Yine sırtıttı.

"O daireyi tutmuştum, çünkü Olivia evlendiğimizde bir hastanede resepsiyonist olarak yarı zamanlı çalışıyordu. İşinde iyi değildi ve kanımı emmek için o buldoğu andıran avukatını ikna etmek haricinde bir yeteneği yoktu. Ona fazla direnmedim, çünkü bu tür durumlarda çocuklar da işin içine karışır. Çocuklarımla ebeveynleri arasında çıkan pis bir sa-vaşın ortasında kalmalarını istemedim. Direnmedim, çünkü Olivia'nın çocuklarıma bakmak için paraya ihtiyacı vardı. Böylece, o rezil dairede yaşamaya başladım. Sırf onlar o tür bir yerde yaşamasınlar diye. O zamandan beri, ben de duru-mumu düzelttim ve iki sene önce, Olivia bir adamla tanıştı ve

ona o zamana dek verdiğim ekstra parayı artık vermemeye başladım. Ama o berbat daireden çıkacak ne vaktim vardı, ne de buna ihtiyaç duyuyordum. Hatta orada yaşamak, sivil polis olarak büründüğüm kimliğimi güçlendiriyordu. Biraz para da biriktirebiliyordum. Artık iş değiştirdiğim, Olivia'ya da para vermediğim için, orada yaşamama gerek kalmadı. Kadınıma çağırmak, çocuklarımı götürmek için iyi bir yer değildi ama yemin ederim ki bebeğim, orayı ben de sevmiyordum. En sonunda, kararımı verdim taşındım. Bu kadar.”

Hımm.

Aşırı tepki vermiş olabilirdim.

Bunu söylemeden gözlerinin içine baktım.

Aşırı tepki verdiğimin farkındaydı.

Kahretsin.

Sonra, “Şimdi, sana yarın çocuklarla ve benimle birlikte yeni kamyonet bakmanı önerecektim. Isıtıcım çalışmıyor, lastiklerin değişmesi gerek ve kış kapıda. O kamyonete harcanacak para çöpe gidecek. Yeni bir kamyonet alırsam, yine cıldırarak mısın?”

“Çıldırmam,” dedim.

Suratını benimkine eğdi. “Bebeğim, buraya uçarcasına geldin, ellerini göğsüme dayadın ve aklını yitirdin. Seni susturmak için ağzını kapatmak zorunda kaldım. Buna cıldırarak denmezse, ne dendiğini bilemiyorum.”

Eyvah. Bunları yapmıştım. Onu itmiştim.

İyi yapmamıştım.

“Ben...” Yutkundum. “Tamam, kendimi kaybettim, Brock. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Seni itmemeliydim.”

Yine kahkahalarla gülmeye başladı ve benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi başını salladı. Neyse ki bunu çok şirin olduğumu düşünüp benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi yapıyordu.

“Sevgilim,” dedi, “bedenine bayılıyorum. Yumuşacık, kıvrımlı bir beden var ve çıldırsan bile benimle başa çıkamazsın. Bunu sen de biliyorsun. Canımı acıtmak için beni itmedin, çünkü bunu yapamayacağını biliyorsun. Öfkelendiğin ve dikkatimi sana vermemi istediğin için yaptın. Arada fark var.”

“Yine de hoş değildi,” dedim.

“Bunu alışkanlık haline getirirsen, seninle aynı fikirdeyim. Sık sık yapar mısın?”

Biraz düşündüm. “Şey... Hatırladığım kadarıyla yapmam.”

Yine gülmeye başladı. Durum bana hiç komik gelmediği için dik dik ona bakmaya devam ettim.

“Şey... Alo?” diye seslendi Levi. Birden gerildim. Brock gülmeyi kesti, arkama baktı.

Kahretsin. Levi’i tamamiyle unutmuştum.

Brock yanıt verdiğinde, ses tonu son derece ciddiydi. “Çözmemiz gereken bazı sorunlar var, kardeşim.”

Eyvah.

Brock’un kollarından ayrılmadan arkama baktım. Tek kolunu hafifçe aşağı indirdi ama diğeriyle beni yanına çekti. Ben ellerini havaya kaldırmış, düşünceli ela gözlerini bana dikmiş Levi’a bakarken, Brock beni yanından ayırmadı.

Sonra kardeşine bakınca ellerini aşağı indirdi. “Sanırım, bir hata yaptım.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi Brock alaycı bir tavırla.

“Ben...”

“Her zaman yaptığını yapıyorsun, Levi. Düşünmeden konuşuyorsun. Bana Tess gibi iki dakika izin verseydin, sana da ona söylediklerimi söyledim.”

Levi’in dudakları seğirdi. “Ama o iki dakikayı kullana-

bilmek için, elinle ağzını kapatmak zorunda kaldın, Zayıf.”

“Tamam, düşünmeden konuşup beni bir daha kızdırdığında, rahat konuşabileyim diye ağzını kapatırım o zaman. Olur mu?”

Hımm. Levi hatalı olduğunu itiraf ettiği halde, Brock konuyu kapatmıyordu.

Araya girmem gerekiyordu, çünkü bu dramın ortasında çocuklar mutfağa gelmedikleri için şanslıydık ama tartışma devam ettiği sürece, bu tehlike vardı.

Dolayısıyla, “Lenore sana âşık,” deyiverdim.

Levi ağabeyine yanıt vermek için ağzını açmıştı ki birden başını bana çevirdi, ağzını şak diye kapattı ve suratıma baktı.

Brock sırtımdaki eliyle beni hafifçe sıktı.

“Ne?”

“Tanrım,” diye mırıldandı Brock.

Brock’a bakınca, tavana baktığını gördüm.

Eh. Söylemişim bir kere.

Levi’ya baktım.

“Lenore sana âşık,” dedim yine.

Şaşkınlıkla bana baktı.

O da ağabeyi gibi bu konulardan bihaberdi.

“Bunu sana kendisi mi söyledi?” diye sordu.

“Bir kız bu tür şeyleri anlar.”

“Bir kız bu tür şeyleri anlar,” diye dediğimi tekrar etti.

Omuz silkтім.

Bana bakmaya devam etti.

Kahretsin. Konuşmaya devam etmeliydim.

“Tamam, sanırım bu tür şeyleri asla fark etmiyorsun ama Şükran Günü yemeğinde giydiği o kıyafet var ya? Çok hoştu. Ona çok yakışmıştı. Bu da...” Biraz duraksadıktan sonra devam ettim. “... Onunla ilgilendiğin takdirde, iyi bir şey.

Henüz genç ama kendisini tanıyor, nelerin yakıştığını biliyor. Birçok kız yirmilerinde ve otuzlarında bu konuda bocalar. Ama Lenore tarzını bulmuş bile. Etkileyici doğrusu.”

Levi hâlâ şaşkın şaşkın karşımda dikiliyordu.

Konuşmaya devam ettim.

“Neyse, şunu demek istiyorum: Çok hoştu ama abartılı *değildi*. Ne kadar güzel olduğunu, ne kadar formda olduğunu gözüne sokarak değil, iyi bir izlenim bırakarak anlatmak istemiş. Çok güzel bir kız, öyle değil mi?” O ağabeyine bakınca, devam ettim. “Tabii ki sen de çok güzel olduğunu düşünüyorsun,” dedim. Tekrar suratıma baktı. “Onunla birlikteydin. Mesele şu ki Lenore ailenin üstünde iyi bir etki bırakmak istedi. Şükran Gün’ünün ilişkinizden ileri doğru atılan bir adım olduğunu düşündü ve bunu önemsendi. Ama bir tek bu da değil. Senin bir parçan olmakla, seni temsil etmekle de ilgiliydi. Ailenin onu sevmesini istedi ama seni onlara karşı iyi temsil etmek de istedi. Abartılı giysiler giymedi. Göğüs dekoltesi yoktu. Düzgün ve saygıdeğer bir görünümüne sahipti. Seni ve onu seçmiş olmanı önemsiyor.”

Hâlâ suratıma bakıyordu.

“Tüm bunları bir kıyafetten mi anladın?”

“Şey...” dedim tereddütle. “Evet.”

Brock’un bedeni yine sarsılmaya başladı. Ona bakınca, çıplak ayaklarına baktığını gördüm ama gülümsüyordu.

“Bunlar bana âşık olduğunu göstermez Tess.” Tekrar Levi’ya baktım.

“Haklısın,” dedim. “Onun için bir şey ifade ettiğin anlamına gelir. Âşık olduğunu, sen beni sınarken, ailen sana öfkeliğinde sana sokulmasından anladım.”

Levi gözle görülür bir biçimde kaskatı kesildi.

Sakin sakın devam ettim. “Otomatik bir hareketti. Sen öfkeliydin, Lucas Tugay’ını karşına almıştın. Lenore senden

uzaklaşmadı, seni orada tek başına bırakmadı. Öfken onu ne korkuttu ne de sana karşı ilgisini azalttı. Ayrıca, hiç tereddüt de etmedi. Yanına geldiği gibi, sana sokuldu.”

“Tanrım,” dedi Levi gözlerini benden ayırmadan.

“Tatlı ve düşünceli bir kız. Nazik. Harika bir tarzı var. Sana da çılgınlar gibi âşık,” dedim. “O yüzden, haddim değil ve seni incitmek de istemem ama kız kardeşlik adına konuşuyorum: Ona karşı derin hisler beslemiyorsan, özgür bırakman gerek. Böylece, onun hakkında onun sana hissettiği türden hisler besleyen birisiyle tanışabilir.”

Gözlerimi ondan ayırmadım. Levi gözlerini yumup başını diğer yöne çevirdi.

Kahretsin.

Eh, başlamışken bitirebilirdim.

“Levi,” dedim. Tekrar bana bakmasını bekledim. “Yine kız kardeşlik adına konuşacak olursam, o bağlılığı ve düşkünlüğü bu kadına verecek olursan, hayatının sonuna dek bu kararından pişman olmazsın. O çok iyi bir kadın, inan bana.”

Brock’un kolu beni iyice sıktı. Beni hafifçe önüne doğru çekti. Levi hâlâ bana bakıyordu.

Bir şey demeyince, “Özür dilerim. Çizgiyi aştım,” dedim.

“Hayır,” dedi Levi en sonunda. “Yanılıyorsun. Bu ailenin her üyesinin düşüncesini dile getirme hakkı vardır.”

Ağzım açık kaldı. Mideme bir sıcaklık yayıldığını hissettim ve Brock’a yaslandım.

“Kardeşim,” dedi Brock. Levi bakışlarını ona çevirdi.

Sonra, burnundan derin bir nefes aldı.

“İyi ki sevgilini kızdırmamışsın,” dedi Levi. “Noel’in iptal edilmesi hiç de iyi olmazdı.”

Sırıttım.

“Bunu yapmazdı. Tess’in bugüne dek en fazla beş dakika

öfkeli kaldığını gördüm. O da narkotik için çalışırken ona numara yaptığımı sandığı içindi. Ona geri döndüğümdeydi.”

“Senin için iyi bir şey,” dedi Levi.

“Hem de nasıl.”

Aman Tanrım.

Araya girdim. “Çocuklarla kahvaltı etmek için kalacak mısın?”

Levi bana baktı. “Ne yapacaksın?”

“Karamelize edilmiş tarçınlı elmalı Fransız tostı.”

Lev yine şaşkınlıkla bana baktı.

“Brock bayılır,” dedim bir şey söylemediğini görünce. Hâlâ büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

“Şey... *Evet*. Bayılır.” Brock’a baktı. “Hep böyle şeyler mi pişiriyor?”

“Kardeşim, onun bir fırını var,” dedi Brock.

Levi bana baktı. “Kalıyorum o zaman.”

“Güzel,” dedim. Brock’tan sıyrılıp, “Tatlım, çocukları uyandır,” dedim. Ben kahvaltıyı hazırlamaya başlayacağım. Noel ağaçları kendi başlarına evlerimize gelmeyecekler. Oraya erkenden gitmeliyiz. Şükran Gününden sonraki hafta sonu hep çok kalabalık olur. Hem *iki* tane iyi ağaç bulmamız gerek.”

“Hep böyle buyurgan mıdır?” diye sordu Levi ben kahve makinesine giderken.

“Hayır. Genellikle çok tatlıdır ama Noel insanın aklını başından alıyor,” dedi Brock çıkarken.

Kahve demliğini aldım ve Levi’a bakıp gözlerimi devirdim.

Bunu görünce, tıpkı ağabeyi gibi, neredeyse onunki kadar muhteşem bir biçimde kahkahalarla gülmeye başladı.

On Dördüncü Bölüm

Şükran Günü

Neredeyse iki hafta sonra...

Brock'un yepyeni, kocaman, koyu mavi GMC kamyoneti- nin arkasına park edip kontağı kapattım, arabamdan çıktım ve bagaja doğru gittim. Sıcak aracımdan inip kutup soğuşuna çıktığım anda titremeye başladım.

Orası Denver'dı. Ertesi gün, hava aralık ayı olduğu hal- de on derece olacaktı. Ama geceleri buz gibi oluyordu ve havada kar kokusu vardı. Hava tahminleri yağış olacağı yönündeydi.

Dağlar ve kayak merkezleri için iyiydi, Tessa O'Hara içinse kötüydü.

Kara bayılırdım; karda oynamak, yağışını izlemek, sı- cak çikolata yapıp tanecikler düşerken kitap okumak çok hoşuma giderdi.

Ama karda araba kullanmak... O kadar keyifli değildi.

Bagajı açıp, oraya yerleştirdiğim çeşitli paketleri aldım. Bunları dikkatle tutmaya çalışırken, içlerinden sarkan rulo rulo Noel ambalaj kâğıtları, torbaları daha da şişkin göste- riyordu.

Noel ambalaj kâğıtlarına karşı bir zaafım vardı. Hatta kurdeleler ve fiyonklar da dahil olmak üzere, her türlü am- balaj malzemesine karşı zaafım vardı. Bu zaafıma o kadar

sık yenik düşerdim ki evimde ambalaj kâğıtlarına ve diğer malzemelere ayırdığım kocaman bir dolap bulunuyordu.

Cidden.

Rulo kâğıtlarla bir tarafımı kesmemeye gayret ederek torbaları aldım ve dirseğimle bagaj kapısını kapatıp Brock'un verandasına yöneldim.

Ama oraya bakınca kaşlarım çatıldı.

Kapının dışında bir Harley duruyordu. Brock'un ki değildi. Bir Dyna Glide'dı. Hem zaten Brock Fat Boy motorunu kullanmadığı zamanlarda üstünü sağlam ve özel dikim bir kılıfla örterdi.

Hımm. Brock'un misafirleri vardı demek.

Torbaları sallaya sallaya, yüksek ve ahşap verandaya çıkıp ön kapıdan içeri girdim.

Ama daha merhaba bile diyemeden, Brock'un alçak sesiyle, "Tess," dediğini duydum.

Beni karşılamadığını anlamıştım. Konuşmayı kesmek için, ismimi bir uyarı gibi söylemişti.

Tanrım.

"Selam!" diye seslenip kapıyı kapattım ve salona girince sağ tarafa baktım.

Sonra, ziyaretçileri gördüm. Hispanik bir adamla, Kızılderili bir adam Brock'un barının önündeki taburelerde oturuyorlardı. Brock da barın ardında, mutfakta duruyordu.

İlk düşüncem, bir kadın olduğum göz önüne alınırsa ve bu tür düşünceler genellikle öbürlerine baskın geldiğinden, adamların çok yakışıklı olduğuydu. Ama sözcüğün öyle sıradan kullanımı gibi yakışıklı değillerdi. Brock gibi ağız sulandırıcı, üstün bir yakışıklılık söz konusuydu.

Aklımdan geçen ikinci şeyse, Brock gibi çok yakışıklı olmalarının yanı sıra, her ikisinde de farklı açılardan vahşi ve tehlikeli adam görüntüsü vardı.

Nedense, Brock'un dostlarıyla konuşurken hissettiğim o ciddi ruh hali bana öyle sıradan arkadaşlar gibi bira içip sohbet etmediklerini, birbirlerine savaş ve eskiden hayatlarına giren kaltaklarla ilgili öyküleri anlatmadıklarını söylüyordu.

Bu, başka bir şeydi.

"Selam bebeğim," dedi Brock. "Bu, Hector Clavez, bu da Vance Crowe. Arkadaşlarım."

"Selam, çocuklar," dedim.

Buna karşılık olarak, Kızılderili Vance Crow, "N'aber?" dedi ama Hispanik adam çenesini hafifçe kaldırmakla yetindi.

Bu adamlar kesinlikle Brock'la aynı türdü.

Elimdeki torbaları koltuğun sırtının üstünden mindere bıraktım ve Brock'a döndüm. Yün beremi çıkarıp başımda muhtemelen oluşmuş bir bere izini düzeltmeye çalışarak ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Yatak odasında biraz oyalanmamı ister misin?"

"Hayır," dedi başını sallayıp. "Buraya gelsene, sevgilim." Kahretsin.

Tıpkı düşündüğüm gibi, o konuşma benimle ilgiliydi ve/veya kötü bir şeyler olmuştu.

Erkek arkadaşımın mutfağındaki yakışıklı adamlara şöyle bir baktıktan sonra, birçok kadının vermeyeceği bir tepki verdiğimi fark ettim. Paltomu çıkarıp erkek arkadaşımın mutfağında hayatımda gördüğüm en yakışıklı üç erkeğe katılmaktansa, evden çıktığım gibi araba atlayıp Martha'yla ve Elvira'yla kozmo içmeye gitmek istedim.

Buna rağmen, tamam der gibi başımı salladım, ceketimin düğmelerini açıp çocukların odalarını yukarıdaki mutfaktan ayıran koridordaki vestiyere götürdüm. Astıktan sonra da mutfığa gittim.

Brock'a yaklaştığımda, her zamanki gibi tek kolunu belime atıp beni yanlamasına kendisine yasladı. Hepsinin Bud içtiğini gördüm.

"Bir bira ister misin?" diye sordu Brock. Tezgâhtan ona baktım.

"Aslında, aklımdan sıcak çikolata geçiyordu," dedim.

Sırıttı ama içinden pek gelerek yapmadı. Bakışları odayı aydınlatmayınca, öyle olduğunu anladım.

Yine kahretsin.

"N'aber?" diye sordum.

"Bugün bir şey oldu bebeğim."

Kahretsin.

"Ne gibi bir şey?"

Önce adamlara sonra tekrar bana baktı. "Olivia avukatımın ona yolladığı mektubu aldı."

Bunu, daha doğrusu tepkiyi biraz kafa karıştırıcı buldum. Brock bir avukat tutmuş, iş değişikliğini bir mazeret olarak kılınanarak Olivia'ya çocukların ortak velayetini alıp alamayacaklarını sormuştu. Böylece, çocuklar bir hafta onda, bir hafta Olivia ve Dade'le kalacaklardı.

Aklımdan Olivia'nın bu teklife iki tepki vermiş olabileceği geçiyordu. Birincisi, güzellik salonu ziyaretlerini ve alışveriş seanslarını ya da boş vakitlerinde her ne yapıyorsa bunları artırabileceği ve çocuklara dair sorumlulukları azalacağı için rahatlamış olabilirdi. İkincisi, sırf bir kaltak olduğu için buna öfkeden çıldırmış olabilirdi. Brock da temkinli bir adam olduğundan, bu iki ihtimale karşı da kendisini hazırlamıştı.

"Sonra?"

"Sonra, beni aradı."

"Tamam," dedim Brock baka bir açıklama yapmayınca.

"Telefonda bana akşam yemeği için buluşmayı teklif

etti. Dade'i terk etmek üzere olduğunu, korktuğunu söyledi. İki senedir çalışmadığını ve çok sıkı bir evlilik öncesi sözleşmesi imzaladığını anlattı. Hiç parası yokmuş, ayrı bir yere taşınıp çocuklara tek başına bakacak ve açtığım dava da kendisini temsil edecek bir avukat ücretini ödeyebilecek durumda değilmiş. İlişkimizi, çocukları, ailevi durumumu ve bir barışma ihtimalini tekrar konuşmak istediğini söyledi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonra, Brock'un kolunun sırtıma bastırdığını hissettim.

"Ben de hayır dedim, bebeğim. Bunun bir olasılık olmadığına söyledim. Artık ileriye baktığımı, onunla olan ayrılığımızın kalıcı olduğunu ve hayatımızın bu noktasında avukatlarımız aracılığıyla konuşmamız gerektiğini anlattım."

Dudaklarım rahatladı.

"Sonra, Rex beni aradı." Gözlerimi kırıştırdım. "Çok korkmuştu. Annesinin onları okuldan aldığını ve berbat durumda olduğunu söyledi. Onlara kararımı anlatıp hüngür hüngür ağlamış, Dade'i terk edeceğini söylemiş. Korktuğunu ve bensiz olmasının asla bir aile olmayacağımız anlamına geldiğini, ne yapması gerektiğini bilmediğini söylemiş. Rex eve döndüklerinde beni aradı ve annesinin eve döndükten soran bile ağlamaya devam ettiğini anlattı. Doğruyu da söylüyordu. Arkadan ağlama sesleri geliyordu."

Yine dudaklarımı sıktım.

Ama yine de, "Dalga geçiyorsun herhalde," dedim.

"Hayır."

"Kahretsin." Hâlâ fısıldayarak konuşuyordum. "Sen ne yaptın?"

"Ne yapabilirdim ki?" dedi bir soruyla yanıt vererek. Bunu bir uyarı işareti olarak algıladım, çünkü kolu sıkılaşmış, bedeni hafifçe benimkine dönmüş, gözlerimin içine

bakmıştı ve söyleyeceği şeye kendimi hazırlamıştım. “Kıçımı kaldırıp oraya gittim ve onunla akşam yemeği yiyeceğime söz vererek yatıştırdım.”

Siktir! Siktir! *Siktir!*

Ağzımı sıkıp tezgâha baktım.

“Bebeğim,” dedi yine sırtımı sıkarak. Ona baktım. “Bu, bir mayın tarlası. Ağır ve temkinli yol almalıyım. Hector bu yüzden burada.”

Şaşkınlıkla ona ve Hector’a baktıktan sonra, tekrar konuşmaya başladığında yine Brock’a baktım.

“Hector benimle birlikte narkotikte çalıştı. Şu anda Lee Nightingale için çalışıyor. Lee’nin hazine avcılığı, güvenlik ve özel araştırma karışımı bir işi var. Benim de işim başımdan aşkın, ayrıca Hector’ın bana bir iyilik borcu var. O yüzden, bu işi yapacağım.”

“Yapacak mısın?”

“Evet. Olivia’yla yemeğe çıkacağım ve bu saçmalığı konuşacağız. Bardağı taşıran son damla bu oldu. Aniden çocukları bu işe karıştırmaması, önlerinde ağlaması, Rex’i korkutması, akıllarına seninle ilgili kötü fikirler yerleştirmesi... Oraya gittiğimde, Joey de korkmuştu. Annesinin çıldırdığını, ikisini de telaşla arabaya soktuğunu ve eve geldiklerinde de çılgın gibi davranmaya devam ettiğini söyledi. Bu boktan işleri artık kaldıramıyorum. O kadar tahammülsüz durumdayım ki buna bir son vermem gerek. Ortak velayet değil, tam velayet talep edeceğim. İş sonuna kadar götüreceğim. Ama bu işi başarabilmem için, Olivia’nın numarasını yutmuş gibi davranmam gerek. Hector onun hakkında bir araştırma yapacak. Dade ve Olivia hakkında daha doğrusu.” Derin bir nefes alıp, “Özür dilerim, tatlım,” dedi. “Ama bu araştırma sürerken, oyuna devam etmeliyim, Olivia’yı kandırmalıyım. Yapacağım hamleye gafil avlanmasını istiyorum,” dedi.

“Telaşa kapılmasını istiyorum. Sonuç olarak da çocuklarımı istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için hemen her şeyi yapabilirim. O yüzden, senden beni anlayışla karşılayıp destek vermeni istiyorum.”

Hemen tamam der gibi başımı salladım.

Bunu görünce gülümsedi ve bu sefer gülümsemesi gözlerine de yansdı.

Sonra o gülümseme silindi. “Bugün başka bir şey daha oldu.”

Siktir!

“Ne?”

Tereddütle bana baktı.

“Brock, tatlım? Ne oldu?”

“Sana Heller’ın saldırmaya hazırlandığına dair içimde bir his olduğunu söylemiştim ya?”

Olamaz.

“Evet.”

“Gerçekten de saldırmaya hazırlanıyormuş.”

“Tanrım.”

“İyi haberse, eski işim yüzünden bana fazlasıyla iyilik borcu olan bağlantılarım, kaynaklarım, dostlarım ve tanıdıklarım var. Bu kişilerin birinden Heller’ın hakkımda çok soru sorduğuna dair bir telefon aldım. Derinlemesine bir araştırma yapıyor anlaşılan. O yüzden, birkaç kişiye daha telefon açtım ve işimi, maddi durumumu, kredi tarihçemi ve iş geçmişimi araştırdığını da öğrendim.”

Kaşlarımı biraz daha çattım. “Bunu neden yapsın ki? Bunu *nasıl* yapabiliyor? Bu tür şeyler gizli bilgi değil midir?”

“Bir şeyi çok istiyorsan ve gerçekleştirebilecek kadar paran varsa, hemen her şeyi yapabilirsin. Konuşacak birisini bulabilir veya onu satın alabilirsin.”

Mantıklıydı.

“Pekâlâ, bunu *neden* yapmak istesin peki?”

“Onu bilemiyorum. Vance bu yüzden geldi.” Önce Vance’e, soran Brock’a baktım. Konuşmaya devam etti. “O da Lee için çalışıyor ve bana iyilik borcu da yok. Benim ona var ama biraz araştırma yapıp neler öğrenebileceğine bir bakacak. Böylece, ben de Heller’ın planladığı şeye karşı hazırlıklı olabilirim.”

Bunun beni kızdırmış olması gerekirdi.

Ama öyle olmadı.

Korkutmuştu.

Brock o gece Damian’ı tehdit etti, Damian da Brock’a karşılık verecek diye korkmuşum. Ciddi bir mahkûmiyet alabilirdi ama bunun da bir önemi olmazdı. Brock onu sadece tehdit etmekle kalmamış, kapıyı suratına da kapatmıştı. Salonumun penceresinde Damian’ın söyleneni yaptığını görene dek beklemişti. Damian bu tür şeyleri ciddiye almazdı. Son olarak, ama son olması önemsiz olduğu anlamına gelmiyordu, Damian’la istediği şey arasında duran şey Brock’tu.

Deneyimlerimden, Damian’ın istediğini elde etmek için oyunu pis, kötü ve elinden geldiğince zalimce oynayabileceğini biliyordum. Brock’u araştırıyor olabilirdi ama hiçbir şey bulamazsa ki bulamayacaktı, yine de hayatını altüst etmenin bir yoluna bakabilirdi. Brock’a bulaşmaksa, her şeyin son derece belirsiz olduğu bir zamanda bana, Rex’e ve Joel’a ve giderek daha çok sevdiğim ve kendi sorunlarıyla boğuşan Brock’un ailesine bulaşmak demektir.

Ama sonuç olarak, ilk ve öncelikli olarak, Brock’a bulaşırdı.

Buna izin veremezdim.

Böylece bir karar verdim.

“Ona bir şey söylemem gerekiyor,” dedim.

“Ne dedin?” dedi Brock. Gömleğini tutan ellerim yumruk halini aldı, ama bunu fark etmeden yapmıştım.

“Yarın,” dedim. “Seninle birlikte karakola geleceğim ve Damian’a karşı dava açacağım. Saldırı, kötü muamele ve tecavüz suçlarından.”

Oda öylesine yoğun bir elektrikle kaplandı ki tenimi acıttı.

Üstelik bu elektrik Brock’tan gelmiyordu.

O anda, yanımızda birileri daha olduğunu hatırlayıp, tezgâhta oturan adamlara baktım.

Suratlarındaki ifadeyi görünce de gerildim.

Eyvah.

“Tatlı Tess,” diye mırıldandı Brock ama bakışlarını adamlardan ayıramadım. “Ben onlara söylememiştim. Bilmiyorlardı.”

Gözlerimi sıkıca yumdum, başımı göğsüne çevirdim ve gömleğini daha sıkı kavradım.

Kahretsin, artık bu tatsız olayı gelişigüzel herkese s yleyiveriyordum.

Brock’un iri ve ılık elini gömleğinin üstündeki elimde hissettim. Elime sert bir biçimde bastırınca, yumruğumu açmaktan başka çarem kalmadı. Sonra, elimi göğsüne düz bir biçimde yasladı ve, “Hey,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerim kapalı bir halde suratımı buruşturmaya devam ettim.

Kolumu hafifçe sıktı.

“Bebeğim, hey.”

Gözlerimi açıp ona baktım.

O da gözlerimin içine baktı ama bakışlarında bir hüzün belirdi.

“Bana bak,” dedi nazikçe.

“Bakıyorum.”

“Hayır, tatlım, *bana* bak. Ne görüyorsun?”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim.

“Aklını hiçbir yere takma, burada benimle kal,” dedi. Yutkunduğumu görünce, beni kendisine çekip başını eğdi. “Onu senden aldım, bebeğim. Onu bana verdin. Sakın geriye dönme, o yükü tekrar omuzlarına alma. Bana bak, beni gör. Bunu hisset,” dedi yavaşça. Kollarının sıkıldığını, beni daha da kendisine çektiğini, elimi göğsünün ılık ve sert duvarına bastırdığını hissettim.

“Neredesin?”

“Seninleyim,” diye fısıldadım.

“Evet, Tess, benimlesin.”

Bir an için gözlerine bakıp tekrar gözlerimi yumdum ve suratımı göğsüne yasladım.

Parmakları parmaklarıma sıkıca dolandı.

“Bu beleşe,” dediğini duydum adamlardan birinin. Gözlerimi açtım ve sesin geldiği yere bakınca, Vance’in öfkeli bakışlarını Brock’a yönelttiğini gördüm. “Bir bedele gerek yok. Bunu kadının için yapacağım.”

Midemin şok içinde gerildiğini hissettim ve parmaklarım Brock’un gömleğini sıkıca kavradı.

“Ben de aynı şeyi yapabilirim,” dedi Hector. Onun da öfkeli ve karanlık bakışlarını Brock’a diktiğini gördüm.

“Şey...” dedim ama adamlar harekete geçmişlerdi bile.

“Sen kadınınla ve çocuklarıyla ilgilen,” dedi Vance. “Biz de işe koyulalım.”

Hımm.

Vay canına.

O anda, çok yakışıklı oldukları dışında onlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Ama onları sevmiştim.

“Minnettar kalırım,” dedi Brock.

Adamlar bakışlarını ondan ayırıp bana baktılar.

“Tess, umarım bir dahaki sefere daha iyi şartlar altında karşılaşırız,” dedi Vance.

Ben de öyle umuyordum.

“Teşekkürler,” dedim.

Vance gibi hiç tanımadığım Hector da benim yerime kızmayı henüz bitiremediği için, kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Sonra, çenesini hafifçe Brock’a kaldırdı ve iki adam merdivenden inip gitti. Brock onlarla birlikte yürümeme bir şey demedi.

“Şey...” diye seslendim arkalarından. Adamlar durup bana döndüler. “Ben, şey... Cherry Creek’teki Tessa’nın Pastaları’nın sahibiyim,” dedim.

Bana bakmaya devam ettiler.

“Sizler pek küçük kekler seven adamlara benzemiyorsunuz,” dedim. İki adam daha çok dana kaburgasından hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. “Ama istediğiniz zaman gelin. Ne derseniz istediğiniz kadar yiyin.”

Aptalca bir şey söylemiştim ama pastalarım gerçekten de iyiydi. Belki de söylediğim şeyin o kadar da aptalca olmadığını düşünürlerdi.

Aynen düşündüğüm gibi oldu. Vance’in harika suratında muzip bir gülümseme belirdi. Hector’ın karanlık gözleri de aydınlandı, dudakları gülecekmiş gibi titredi ve bana bembeyaz dişlerini göstererek harika bir gülümsemeyle yanıt verdi.

Brock kıs kıs güldü.

“Ben, şey...” diye devam ettim. “O motoru hanginiz kullanıyorsa süper ama dikkatli olun. Kar yaklaşıyor.”

“Tamamdır, Tess,” dedi Vance.

Sonra, adamlar yine çenelerini hafifçe kaldırdılar ve dışarı çıktılar.

Yola koyuldular!

Buzdolabına doğru gittim ve tam akşam yemeği için ne pişirsem diye düşünürken, Brock'un geri geldiğini duydum.

Birkaç dakika önce yaşananların yarattığı ruh halini geri bırakmaya; kaltak, kötü yürekli ve manipülatif eski eşlerin veya gaddar, buyurgan eski kocaların dahil olmadığı önceden planlamış programımıza dönmeye çalışırken, “Akşam yemeği seçenekleri,” dedim. “Biftek ve patates, domuz pırzolası ve pilav veya hamburger.”

Kafamı Brock'un buzdolabından çıkarıp kapağını kapattım ve ona döndüm.

Kalçalarını tezgâha yaslamış, ellerini avuçları tezgâhın üstünde olacak biçimde aşağı indirmişti. Dikkatle bana bakıyordu.

“Domuz pırzolası ve pilav,” dedi kayıtsızca davranma gayretime uyarak.

Tamam anlamında başımı sallayıp buzdolabını açtım ve bir paket domuz eti çıkardım. Bunu tezgâha koyduktan sonra dolaptan bir paket pirinç çıkardım.

“Torbalarda neler var?” diye sordu Brock, ben başımı eğip pirinç kutusunun üstündeki talimatları okurken.

“Noel hediyeleri,” dedim. “Çocuklar yarın burada olacaklar ve Noel ağacının altı biraz boş. Evde özellikle on ve on iki yaşlarında iki çocuk olacaksa, ağacın altının boş kalması gerekir. O yüzden, bu gece hediyeleri paketleyeceğim ve yarın buraya geldiklerinde bunları ağacın altında görecekler.”

“Bebğim, ne kadar ambalaj kâğıdı aldın? Orada yirmi ruloya yakın ambalaj kâğıdı olmalı.”

“Bu da hakkımda bilmen gereken şeylerden biri,” dedim torbalara bakıp. “Ambalaj kâğıdına zaafım var. Üstelik bir tek Noel için olanlara değil.”

Bir sessizlik oldu.

“Bebegim, sana bir şey söylemeyi unuttum,” dedi.

Pirinç kutusunun üstündeki talimatlardan Brock’a baktım. Tezgâha oturmuştu.

“Evet?” dedim tereddütle.

“Birkaç hafta önce, bana muhteşem bir gecelik ve duymaya bayıldığım sözler verdin.”

Gözlerinin içine bakarken, bedenimin gerildiğini hissettim.

“Sana aynı şeyleri hissettiğimi söylemeyi unuttum,” dediğini duyunca, elim ayağım kesilmiş gibi oldu.

“Ne?” dedim.

“Pirinç kutusunu bırak da buraya gel, tatlım. Sana seni sevdiğimi kollarımda tutarken söylemek isliyorum.”

Kımıldamadım. Ona bakakalmıştım, iç organlarım erimişti ama bedenim buna rağmen gözlerimde gözyaşı üretmeyi ve sessizce yanaklarımdan aşağı akıtmayı başardı.

Brock iki saniye bana baktıktan sonra, “Tess, sevgilim, yanıma gel,” dedi.

Yanına gittim; bacaklarını açıp ona yaklaştığımda bana uzandı. Beni bacaklarının arasına, kendisine çekip tek koluyla sarıldı. Diğer eliyle başımı tutup, yanağını göğsüne dayadı. Kollarımı beline dolayıp ona sarıldım.

Dudaklarını başımın üstüne değdirecek kadar eğdi. “Seni seviyorum, tatlı Tess'im.”

Boğazımdan hafif bir hıçkırık yükseldi; ona daha da sıkı sarılıp başımı göğsüne yasladım.

“Tanrım, kadını çok tatlı,” diye fısıldadı saçlarıma.

Yine hıçkırdım ve başımı kaldırdım. O da başını kaldırıp kolunu enseme doladı ve dudaklarını dudaklarıma götürdü.

Sonra, sözlerinin benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için onu olabildiğince güçlü bir biçimde öptüm.

Dudaklarını benimkilerden ayırıp, “Belki de seni seviyorumdur. Sadece ağzını seviyorumdur,” diye mırıldanınca, bunun işe yaradığını düşündüm.

Ona bakıp sıırttım.

“Bir de bacaklarının arasını,” dedi.

Daha da çok sıırttım.

“Bir de küçük keklerini.”

Kıkırdamaya başladığımda gülümsedi.

Sonra, “Hayır, sadece seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Kıkırdamayı kesip cıva rengi gözlerine baktım ve çenemi eğip yine başımı göğsüne yasladım.

Beni sıkı sıkı tuttu, kollarını çekmedi ve elini başıma götürüp parmaklarını saçlarının arasına dolaştırdı.

Bir süre sonra iç çekip gözyaşlarını silmek için elimi yüzüme götürdüm. “Bırak beni bebeğim,” dedim. “Erkeğimi doyurmam gerek.”

Ellerini saçlarımdan belime indirdi ve beni sıkı sıkı sardı.

Sonra da bıraktı.

Ben de yanından uzaklaşıp, erkeğimin karnını doyurma işine giriştim.

Sıcak çikolatanın dibinde kalan tortuları da içip ellerim ve dizlerimin üstünde yere ilerleyerek yeni paketlediğim hediyeleri ağacın altına dizdim. Yerde kalan kâğıt artıklarını temizledim, kâğıtla bandı kaldırdım, torbaları toparlayıp katladım ve çekmecelere koydum. Noel ambalaj kâğıtlarını, kurdeleleri ve fiyonkları da koridordaki dolaba yerleştirdim.

Ben bunları yaparken, Brock başını birkaç mindere yaslamış, tek eli başının altında, diğeri karnında, bakışları

televizyondaki maçta, koltukta uzanıyordu.

Koltuğun arkasına yanaştım, popomu sırtına dayadım ve dönüp sırtımı dikleştirdikten sonra bacaklarımı diğer tarafa attım. Üstüne yuvarlanırken, “Geliyorum,” dedim ve tüm ağırlığımı üstüne bıraktım.

Ağırlığımı hissedince irkilip inledi, sonra kollarını bedenime doladı.

“Tanrım, bebeğim,” dedi esprili bir sesle. Odayı birden o tatlı uğultu kapladı.

Yana kayıp sırtımı koltuğa, ön tarafımı onun yanına yasladım; yanağımı göğsüne, kollarımı karın kaslarının etrafına koyup yerime yerleştim.

Brock tek elini tekrar karın kaslarına götürdü ama diğer eli belimde ve kalçamda kaldı.

Futbol izledim, aslında hiç umurumda değildi ama bunu bir tatmin hissiyle yaptım. Vakti geçti, yorgundum, zihnimin boşalması gerekiyordu ve kalbimi fetheden ve beni seven yakışıklı adam yanımda uzanıyordu.

Bir reklam arasında, Brock’un, “Onlara ne aldın?” diye sorduğunu duydum.

Hımm. Belli ki tüm dikkatini maça vermişti, çünkü son kırk beş dakikamı hiçbir şekilde ondan gizlemeye çalışmadığım hediyeleri yerde sararak, gözlerinin önünde geçirmiştim.

“Nerf tabancalarından,” dedim.

“Nerf tabancaları mı?”

“Çocukları geçen pazar aldığında, kamyonetlere bakmaya gitmeden önce koşmak için dışarı çıktığın zaman onlardan Noel Baba’ya bir mektup yazmalarını istemiştin. Onlar da yazdılar.”

“Bebeğim, sana bunu söylemek istemezdim ama onlar on ve on iki yaşındalar. Noel Baba olmadığını biliyorlar.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Evet, biliyorum. Ama aptal değiller. Dediğimi yaptılar, çünkü bir kredi kartım olduğunu biliyorlar.”

Brock güldüğünde, bedeni benimkinin yanında hafifçe, tatlı tatlı sarsıldı. Gülümsedim.

Sonra, tekrar başımı indirdim.

“Genellikle yeğenlerin için ne yaparsın?” diye sordum televizyona bakarak.

“Annelerine her biri için ellişer dolar veririm, onlar da benim için hediye kartları alırlar.”

Başımı kaldırıp suratına baktım.

Sonra, dehşet içinde, “Ne yaparsın?” dedim.

“Elli dolar fazla mı sence?”

“Hayır, bence dayıları onlara ne istediklerini düşünerek hediyeler almalı.”

“Sevgilim, en son iki başkan önce bir alışveriş merkezine gitmiştim.”

Hayretle ona baktım.

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Bir penisim var ve bekârim. Yani, evet, mümkün olabilir.”

“Peki, oğlanlara nasıl hediye alıyorsun?”

“Dört seçenek var: Anneme, Jill’e, Laura’ya ya da üçüne de bir sürü para vererek.”

Yine suratına baktım.

“Giysilerini nereden alıyorsun?”

“Ben almıyorum. Bir annemle iki kız kardeşim var. Noel’de, yaş günümde onlardan geliyor.”

“Tişörtlerini de mi?”

“Tişörtlerimi bir alışveriş merkezinden almam, Tess. Hiçbir kaliteli tişörtü lanet bir alışveriş merkezinden almazsın. İyi bir tişört deneyimle alınabilir.”

Bunun doğru olduğunu itiraf etmem gerekirdi. Birkaç ay önce, kendim de tişörtler ve blucinler aldığımda, Brock'un tişörtlerini örnek alarak epey araştırma yapmıştım ve hiç bir mağazada onunkilere benzer tişörtler bulamamıştım.

"Ya çizmelerin?" dedim.

"Harley mağazasından bebeğim ama o sayılmaz."

Bu da doğrudu. Harley Davidson mağazası kadınların da erkeklerin de gidip tamamıyla farklı bir biçimde keyif alabileceği nadir, sıra dışı mekânlardandı. O yüzden, bunun bir deneyim olduğu varsayımıyla, oradan tişört almak kabul edilebilir bir şeydi.

Harley tişörtleri cidden inanılmazdı.

"Tess, sevgilim," dedi, "aklına bir şey gelmeden söyleyeyim... Ailem için alışveriş yapmak istiyorsan yap ama ben alışkanlıklarımı bozacak değilim."

Hımm. Dylan, Grady ve Ellie sorun olmazdı. Özellikle de Ellie. Yetişkinler de sorun olmazdı.

Sadece iki sorun vardı.

"Kalie'yle Kellie'yi çok az tanıyorum," dedim.

"Kalie'ye püsküllü herhangi bir şey, bir barış işareti ya da adil ticaret logosu falan alabilirsin. Kellie için bir hediye çekinden başka bir şeye zahmet etme, çünkü ergenler arasındaki en moda şeyi almazsan bir işe yaramaz."

Peki, alışveriş yapmıyordu ama bu düşünceli olmadığı anlamına gelmezdi.

Brock devam etti: "Faturaları sakla, kartların üstüne ikimizin de ismini yaz, sonra sana geri ödeme yaparım."

"Ama..." dedim ama kolumu sıktı.

"Faturalar. Geri ödeme," diye homurdandı.

İşte, tam o anda Elvira'nın haftalarca önce Ada'nın partisinde Vic'le ilgili olarak söyledikleri aklıma geldi.

Vic'in artık bir erkek gibi davranması gerekiyordu.

Şayet bir erkeğin aşamadığınız bir sınırı varsa, bunu size söyleyip dürüstçe kendisine çekipdüzen vererek tıpkı Brock'un yaptığı gibi bir açıklama yaparsa, sorun yoktu.

Belli ki Gwen'in ve Cam'in erkekleri öyleydi. Artık benim erkek arkadaşım da öyleydi. Brock Noel hediyelerinin bizden gelmesini istiyordu. Hediyeleri benim alınam ve paketlemem konusunda bir derdi yoktu ama ücretini kendisi ödeyecekti. Ses tonundan, ona itiraz etmemem gereken konulardan biri olduğunu anladım. Nedeni her neyse, onun için bir anlamı vardı. O neden her neyse, benim bu konuda dır dır etmeden dediğini yapmam gerekiyordu. Sonuç olarak, adil bir değiş tokuş sayılırdı.

O yüzden, "Tamam," diye fısıldadım.

Gözlerimin içine baktı. Sonra bakışlarını televizyona çevirdi ve hafifçe gülümsedi.

Neyse.

Ben de tekrar koltuktaki yerime yerleştim.

Yirmi dakika sonra maç bitti. Brock bana biraz daha sıkı sarıldı ve ikimizi de yan yatırdı. Fiskos masasındaki uzaktan kumandanın tuşuna basıp televizyonu kapattı, kumandayı bıraktı, sonra yerine yerleşti. Beni kısmen önüne çekince, suratım onunkine yaklaştı.

Hımm. Belli ki günün en sevdiğim kısmına gelmiştik.

"İyi misin?" diye sorunca şaşırdım.

"Pardon?"

"Daha önce olanlar yüzünden sordum. İyi misin?"

Kahretsin. Demek günün en sevdiğim bölümüne henüz gelememiştik.

"Evet," dedim.

"Tamam, bebeğim, hayır," dedi ciddileşerek. "Neden bu numarayı çektiğini, daha önceden neden gergin olduğunu anlıyorum. Seni rahat bıraktım ama şunu bil: *Herhangi* bir

konuda numara yapmandan hoşlanmıyorum. Olivia hayatımızda olacak ve bundan ne kendi adıma ne senin adına mutluyum. Tam velayetin ortak velayetten çok daha farklı olması şöyle dursun, benim için çok daha iyi bir şey ve senin için anlamı hem bana hem de iki oğlan çocuğuna sahip olacaksın demek. Bu konuda içinin rahat olduğunu duymak istiyorum.”

“Brock, bu konuda içim rahat.”

“İkna et beni o zaman,” dedi. Suratına bakakaldım.

Yine başlamıştık. Bu konunun önemli olduğu belliydi (doğal olarak) ve bunu bana doğrudan söylemişti. Oyun oynamadan, yalan söylemeden, konudan kaçmadan veya başka şeylerle gizlemeden. Bunun onun için bir anlamı vardı (yine doğal olarak) ve benim de bu yüzden ona bir şey söylemem gerekiyordu.

O yüzden, “Çocuğum olsun istemiştım,” dedim.

Bunu duyunca dikkatle bana baktı.

“Buna hazır olduğumuz zamanlarda, Damian bana vurmaya başlamıştı.”

Brock gözlerini yumdu.

Konuşmaya devam ettim.

“Hapı bıraktığımı sanıyordu. Bunu ondan gizledim ama hapı almaya devam ettim.”

Gözlerini açtı.

“Harika iki oğlun var,” dedim alçak sesle. “Ben hakkımı yitirdim. Artık asla anne olamayacağım. Bunu bir süre önce kabullendim; kolay olmadı ama başka seçeneğim yok. Damian’ın benden almasına izin verdiğim başka bir şey de buydu. Ama bu iş gittikçe daha iyi oluyor; artık çok iyi bir üvey anne olma şansım var ve bunu ayda dört gün de yapacak olsam, iki haftada bir ya da her gün de yapacak olsam, hiç umurumda değil. Benim çok iyi bir üvey annem vardı,

o yüzden karşımda örnek alacağım çok iyi birisi var. Donna harika bir kadındı. Onun ve babamın çocukları olmadı, çünkü babam hastaydı. Hastalığın onu ne zaman etkisi altına alacağını bilmediğinden, Donna'yı tek başına çocuk yetiştirme sorumluluğuyla baş başa bırakmak istemedi. Bunu bir çocuğa yapmak istemedi, çünkü kız kardeşimle benim ne şekilde büyüdüğümü gördü. O yüzden, Donna çocuğu olamadığından, tüm sevgisini bana ve kız kardeşime yöneltti. Onu seviyorum. Hâlâ çok yakınız. Benim için dünyalar demek. Dolayısıyla, hayatıma seninle birlikte çocukların da girecekse, seni sevdiğim ve onlara âşık olduğum için, hayatımız ne şekilde geçecek olursa olsun mutlu olacağım."

Parmaklarını saçlarının arasına soktu, gözlerindeki ifade ve dudaklarının etrafındaki çizgiler yumuşadı. "Tess," diye mırıldandı.

"İkna oldun mu?"

Yampiri bir gülümsemeyle, "Evet," dedi.

"Güzel."

Sonra rahatlamış ifadesine bakıp hafifçe nefes aldım.

Tamam, ciddi bir konuşma yaptığımızdan bunu yapmaya devam edebileceğimizi düşündüm ve Brock'a bir şeyden söz etmeye karar verdim. Bu konuyu duyduğumdan beri ona bir şey sormamıştım.

Söyleyeceğim şeye hazırlanmak için elimi göğsünden boynuna götürdüm, parmaklarımı ensesine doladım ve bedenimi ona yaslayıp gevşeterek, yumuşak bir ses tonuyla, "Bana Bree'den söz eder misin?" diye sordum.

Kalçamdaki parmakları gerginleşti. Sonra da, "Ne kadarını duydun?" diye sordu.

"Emin değilim ama bir tahminde bulunmamı ister misin?" Evet der gibi başını salladı. "Çoğunu duydum."

Bana baktı. Sonra, “Tamam,” diye mırıldandı.

“Gizlice dinlemek hoş bir şey değil ama ben...”

“Bebğim, mesele Levi’ysa ya da ailemin geri kalanıysa, bu evdeyken konuşmaları öyle ya da böyle duyarsın, meseleyi anlarsın zaten. O yüzden, önemli değil.”

“Bir daha dinlemeyeceğim,” dedim. Beni hafifçe sıktı.

“Sevgilim, birbirimizden bir şeyler saklamaya başlarsak sorunlar yaşarız. Bu ilişki benle Olivia’nın yaşadığı ilişki gibi değil. Olivia alışverişe giderdi, benden gizlerdi, aldıklarını dolaba saklardı ve kredi kartı hesap özetlerinde bunlarla ilgili bir şeyler görene dek bilemezdim. Cherry Creek Alışveriş Merkezi’nin her karışını ezberlemeyi kendisine amaç edinmişti. Bu ilişki, doğum kontrol hapı aldığını gizlediğin o gerzekle senin ilişkin gibi de değil. Söz konusu olan kişiler ikimiziz. Bir konuşmayı gizlice dinlemek de seçenekler arasında yok, çünkü bu ilişkiyi gerçek kılmak ve geliştirmek için, her şeyin açık olması gerekiyor.”

Duyduklarım hoşuma gitmişti. Hem de çok.

“Peki,” dedim alçak sesle.

“Tamam. Bree’ye onun lise birde, benim lise ikide olduğumuz sene çıkma teklif ettim. Bana evet dedi ve o günden sonra birbirimizden ayrılmadık. Bana da aileme de yakındı.”

Dinlediğimi göstermek için başımı salladım.

Brock devam etti. “Üniversitede bir beysbol bursu kazandım. O da peşimden geldi. Ama buradaki ailesiyle, benim ailemle ve arkadaşlarıyla da yakındı. Fazla dayanamadı. Arizona’dan sırf orası Arizona olduğu için değil, evini özlediği için nefret etti. İkinci senesinde, UC’ye transfer oldu. İyi olacağını düşünmüştük, çünkü benim Arizona’daki ilk senemde uzak mesafe ilişkisini başarmıştık ve birkaç sene daha öyle idare edebiliriz diye düşündük. Ama başarama-

dık. Noel vakti gelene dek... Başka birisiyle tanışmıştım ve hayatın bana sunduğu farklı tatları göz ardı ederek yaşayabilecek bir erkek olmadığımı anlamıştım. Bu yüzden, Bree'yle olan ilişkimin geçmişte kaldığını ve artık bir arkadaşlığa dönüştüğünü ve uzun süre birlikte olamayacağımı zı anladım. Eve geri döndüm, bu konuyu onunla konuştum ama benimle aynı fikirde değildi. Hiç mutlu olmadı ama başka seçeneği de yoktu. İlişkimizi bitirmek istiyordum.”

Tanrım. Acı bir olaydı.

Dürüst davranmıştı ama kolay atlatılacak bir şey değildi.

Derin bir nefes aldım ama bir şey demedim. Brock anlatmaya devam etti.

“O Noel'den sonra ben de o da okula döndük. Ona söylediklerimi bir ay sonra anladı.” Sırıttı. “Zevkliyimdir, çok güzel bir kızdı. Randevulaşma dünyasına girdikten sonra, ilk kez özgür kalınca, erkekleri parmağının ucunda oynatmaya başladı. Bundan çok da zevk aldı. Her ikimizin de yazın eve döndüğü bir zamanda, ne demek istediğimi anladığını söyledi. Ben de buna çok sevindim. İyi bir arkadaştı ve onu özlüyordum. İlişkimiz değişti ve daha da iyi hale geldi, çünkü dediğim gibi, çok iyi bir arkadaştı ve onunla birlikte vakit geçirmek çok eğlenceliydi. Çok güzel zamanlarımız oldu. hâlâ birbirimizin ailesiyle de görüşüyorduk. İşe yaramıştı.”

Yine evet der gibi başımı salladım.

Brock öyküsüne devam ederken, bakışlarının ciddileşmesinden zor bir kısma geldiğini anladım.

“Ondan yaşça büyük bir kuzeni vardı. Yani, büyük derken, neredeyse babası olacak yaşta birisi. Benim ailem gibi, onunki de ona yakındı. Hepsini tanıyordum ve kuzeninden asla hoşlanmamıştım. Bree'ye ona karşı kötü bir şey hissetmiyordu. Ona göre akrabaları tuhaf ya da çılgın olsa da

aile aileydi. O kadar iyi yürekli bir kızdı. Herkesi hayatına alır ve soru sormazdı.

Tanrım.

“Neyse, bu arada okulu bitirip Akademi’ye gitmiştim ve Denver Polis Departmanı’nda çalışan, dedektifliğe doğru yükselmekte olan bir polis memuruydum. Bree de mezun olmuştu, tam zamanlı çalışıyordu ama geceleri yüksek lisansını almak için okula da devam ediyordu. Bir gece, kuzeni kapısına gelince, Bree de onu içeri aldı.”

“Brock,” dedim bakışlarının ne kadar daha karardığını görünce, parmaklarının tenime battığını gevşemediğini hissedince. “Belki de burada durmalısın.”

“Anlatacaklarımla başa çıkamaz mısın?”

“Bunu benden istersen yapabilirim.”

“Bu yeteri kadar iyi bir yanıt değil sevgilim.”

“O zaman, evet, başa çıkabilirim.”

Dikkatle suratıma baktı. Sonra, parmakları gevşedi.

Devam etti. “O adam Bree’yi mahvetti, Tess. Çok kötü mahvetti hem de. İnsanlar kötü şeyler yaşarlar ama Bree’nin bulduğu bela daha da kötüydü. Ona rızası dışında şeyler yaptı ve onu harcadı. Ona tecavüz etmeden önce çok kötü dövdü ve bir kere de tecavüz etmedi. Bütün gece, tekrar tekrar yaptı. Bree sonrasında o kadar kötü durumdaydı ki adam gittikten sonra telefona kadar sürünmesinin yarım saat aldığını söyledi. İki hafta hastaneden çıkamadı. Bu adam onu mahvetti. *Zırdelinin* tekiydi. Onu nihayet yakaladığımda, derhal DNA’sını aldık. Sonradan, Bree’nin bu adamın beşinci kurbanı olduğu anladık. Ya da Bree bunu polise bildiren beşinci kişiydi.”

“Aman Tanrım,” dedim. Brock evet der gibi başını salladı.

“Takıntı,” dedi Brock. “Kontrol kaybı. Adam bu yüzden

çıldırıp ailesine zarar vermişti. Sorgulamada dilini çözmeyi başardılar. Gözünün senelerdir Bree'de olduğunu ve bunu kontrol etmeye çalıştığını anlattı. Ama o gece içinde her ne koptuysa bunu daha fazla başaramadı.”

“Yani,” dedim tereddütle, “onu *sen* mi yakaladın?”

Evet anlamında başını salladı. “Bana verilen özel bir dava değildi, çünkü bu tür işlere bakmıyordum. hâlâ üniformalı bir memurdum. Levi ve ben onu ziyaret ettik. Ondan neler olduğunu öğrenmemiz biraz vakit aldı, çünkü çenesi kilitlenmişti. Ama en sonunda neler olduğunu biraz anlattı. Oradan çıktıktan sonra, adamın gizlendiğini anladık. Hiçbir yerde bulunamadı. Her şeyi berbat ettiğini fark etmişti. Gizleniyor, kaçmaya hazırlanıyordu. İzini sürdüm ve sadece onu buldum diyelim. Prosedürlere uygun davranmadım.”

Kahretsin.

“Ona zarar verdin,” dedim.

“Heller’a ne yapmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Söylediklerimi aynen ona yaptım; ne yaptığımı unutmayacağı biçimde yaptım hem de. Denver Polis Departmanı da bunu hoş karşılamadı. Bir süre görevden uzaklaştırıldım ve soruşturma açıldı. Ama hiç umurumda değildi. O zamanlar, yaptığımdan pişmanlık duymuyordum. Hâlâ da duymuyorum ama kendi adıma işleri berbat ettiğimi de biliyorum.”

“Seni işten atmadılar,” dedim.

“Doğru. Nedenini bilmiyorum, atmış olmaları gerekirdi. Yaptığım şey davayı güçsüz hale getirmişti. Ama yaptığım şeyi bu adamın foyası ortaya çıksın diye yapmıştım ve diğer olaylarla eşleşen DNA örnekleri yüzünden kendimden çok emindim. Ayrıca, birçok kadın da onu kesin olarak teşhis

etmişti. Ama yaptıklarım yüzünden, o davalar da berbat oldu. Ama beni işten atmadılar, atmadıkları için de mahkemeye çıkmadım. Adam beş olayı da ailevi baskılar yüzünden yaptığını itiraf etti. İtirafı beni temize çıkardı, dava toparlandı ve yaptıklarımın hafifletici nedenleri olduğuna karar verildi. Sicilim iyiydi, iyi bir polistim ve komiserim bana arka çıkıyordu. Önümde iyi bir kariyer olduğuna karar verdiler, bana destek oldular. Teşkilattaki kardeşlerim de destek oldu. Herkes Bree'nin benim için ne anlama geldiğini biliyordu. O adamın ona ne yaptığını da biliyorlardı. Bu insanların her biri öyle ya da böyle, bu olayın sevdikleri birisinin başına geldiğini bildiklerinden, ya yaptığımın ayırısını yapacaklarını veya bunu en azından düşüneceklerini biliyorlardı. Yine de bana boktan işler verdiler, bir masaya oturttular. Bu yüzden, masa başı işinin bana göre olmadığını biliyorum. O boktan işleri geride bırakıp sokaklara döndüm. Sonra da dedektif oldum. Tüm bunlar olup biterken, Bree yoldan çıktı ve dibi boyladı. Eroin. Aşırı doz. Ben dahil herkes onu bu berbat şeylerden kurtarmaya çalıştı. Ama başaramadık. Onun o dünyada batışını izlemek işkence gibiydi. Sadece onu değil, annesini, babasını ve kız kardeşlerini izlemek de öyleydi. Bu insanlar onu kurtarmak için didinip durdular. Gözaltına alındığı, uyuşturucunun etkisi altında yakalandığı, baygın olduğu ya da nerede olduğunu bilmediği, bir anda fuhuşa teşvik yüzünden içeri alındığında kaç kez karakolu aradığını bilmiyorum. Bunu sık sık yaşasa da, tutuklanmaktan kurtulacak kadar zeki olsa da durumu berbat olurdu. Yirmi dolara birilerine saksafon çektiğinde, pezevengi ona uyuşturucu veriyordu. Onu en son nefes alırken gördüğümde, güçlkle tanıyabilmişim."

Aman Tanrım, *Tanrım*."

"Tatlım," dedim yumuşak bir sesle.

“Kafayı yedirtecek bir durumdu, Tess.”

“Evet, anlıyorum,” dedim. “Böylece, bir şeyler yapmaya karar verip narkotiğe mi geçtin?”

Gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

Bekledim.

Sonra gözlerini açtı.

“İlk sevgilimdi,” dedi alçak sesle. Sesi hâlâ boğuktu. Ona biraz daha sokuldum. “Onu hâlâ seviyordum, Tess. İlk başlardaki gibi değil ama yine de hayatımın önemli bir parçasıydı. Bir erkek hayatında bu tür bir kadın olunca bundan etkilenir. On beş yaşındayken, hayatında olup bitenleri gülerek konuştuğun ve sonu onunki gibi olan bir kız arkadaşın olunca, etkilenirsin. Bacaklarımın arasına inip penisimi ağzına alan ilk kız oydu. Onun uyuşturucu alabilmek için güzelliğini satıyor olması beni tiksindirdi. Beni sevdiğini söyleyen ilk kadındı. Benimle hayallerini paylaştı, Tess. Ne yapmak, nereye gitmek ve kaç çocuk sahibi olmak istediğini anlattı. Hayatımızda öyle bir an oldu ki bunları paylaşacağımızı düşünerek konuştuk. O yüzden, evet, bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Ama Levi yanılıyordu; Levi onu bir gözetim hücresinde görmedi. Onun ne hale geldiğini de görmedi. Daha Bree başka bir insana dönüşmeden önce, neye dönüşeceğini anladım ve ondan çok önce ayıldım. Bunu kendi huzurum için yaptım, çünkü neredeyse kariyerimi yitirmek üzereydim. Ayrıca, adaletin yerini bulmasını isteyen diğer dört kızın davasını da Bree’nin başına gelenler yüzünden mahvetmek üzereydim. Doğru kararlar veremiyordum. Onu geri getirmek için bir sefere çıkmadım. Yaptığım şeyi, Bree onu seven bir ailesi ve eski bir erkek arkadaşı olan tek kız olduğu için yapmadım. Birisinin onlara yardım etmesi gerekiyordu, ben de bu kişi olmaya karar verdim.”

Bunu duyunca, içim öylesine fazla ve hızlı bir biçimde kabardı ki birden kendimi tutamadım. “Seni seviyorum.”

“Biliyorum,” dedi.

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. “Seni *seviyorum*, Brock Lucas.”

Bakışlarımdaki o karanlık ifade kayboldu ve elini saçlarımdan geçirip enseme kavradı.

“Bebğim,” dedi.

“Bir sürü kızı kurtardın,” dedim buna inanarak.

“Biliyorum.”

“Çok güzel bir şey.”

“Tess...”

“Bu onun olduğu kadar senin de mirasın,” dedim.

Bana baktı.

Devam ettim: “Onu diğerlerine yardım edecek kadar umursuyordun. Her şeyi sen yaptın, kendini ön plana çıkardın ama bunları yapmana neden olan şey ona karşı hissettiklerindi. Bree bu denli derin hisler hissettiğin birisiydi, bunları o yüzden yaptın. Trajik bir biçimde öldü ama ölümü birçok kişinin geleceği açısından çok şey ifade ediyor. Bu, çok güzel bir şey.”

“Hiç böyle düşünmemiştim,” dedi alçak sesle.

“O halde, böyle düşünmeye başla,” dedim emreder gibi.

Gözlerime baktı ve gülmeye başladı.

“Kahretsin, bebeğim, ne zamandan beri buyurgan olmaya başladın?”

“Noel zamanı işte. İnsanların üstünde bu tür bir etkisi oluyor,” dediğimde, daha da çok güldü.

“İçimizi boşalttık mı artık?”

“Şimdilik,” dedim. Yine gülümsedi.

Sonra, gülümsemesi silindi ve yerini ılık, tatlı bir his aldı. Bakışları ağızma kaydı, parmakları boynumda ilerledi.

Sonra, “Tamam, yatak odasına gidelim,” dedi.

Dudaklarıma bakan cıva rengi gözlerine, beni seven güzel adamın vahşi ve sert gözlerine baktım. Bana olan sonsuz bağlılığını inanılmaz derecede ortaya sermiş, artık tanıdığımı hissettiğim adama baktım ve ona itiraz etmedim.

İtiraz edecek halim yoktu zaten.

On Beşinci Bölüm

Davetsiz Misafir

Bir ay sonra...

Günlerden cumartesiydi ve Brock koşuya çıkmıştı. Oğulları bir partiye davetli olduklarından ve oraya gittiklerinden, onlarla birlikte geçireceği hafta sonu ke-sintiye uğramıştı. Koşudan geri dönecek, duş alacak ve ço-cukları almaya gidecekti. Çocuklarla son zamanlarda olup bitenlerle ilgili “bir konuşma” yapmaya niyetli olduğu pazar akşamına kadar da onları görmeyecektim (tırnak içinde yazdım, çünkü ağır bir konuşma olacaktı).

O gittikten sonra, mutfağında oyalanmaya koyuldum.

Noel’e iki hafta kaldığından, Tessa’nın Pastaları çılgın-ca bir ilgi gördüğünden ve işlerden başımı kaşıyamadığı-m-dan, ilk kez tüm gün kendime vakit ayırabilmişim.

Ama bunun iyi yanı daha fazla şık gecelik alabilecek ol-mamdı.

Diğer iyi yanıysa, her gün yataktan kalkıp gece geç sa-atte eve yorgun argın geri dönebildiğimde ve Noel’le ilgili şeylerle karşılaştığımda (kartlar, işten kaçıp veya eve dö-nerken alışveriş merkezlerine uğrayıp satın aldığım, am-balajlanacak hediyeler gibi...) Noel heyecanım giderek ar-tıyordu. Brock bundan pek hoşnut kalmadı ve annesine bu durumdan söz etti. Tabii, annesi de kızlarına anlattı. Der-

ken, Jill Kalie ve Kellie'yle birlikte fırına uğradı. İki kızı da iş arıyordu (Kalie Noel hediyeleri alabilmek, dünyayı kurtarmaya yönelik planlarına destek olmak ve üniversite masraflarını hafifletmek için; Kellie'ye Noel hediyeleri almak, sonra da lise ikilerin en şık kızı olmaya devam etmek için). Dahası, her ikisi de Tessa'nın Pastaları'nda çalışmak istiyordu.

Onları derhal işe aldım.

Bazı geceler ve hafta sonları hâlâ maaşlı çalışıyorlardı; işler biraz yavaşladığı halde, yine de ortalık çok sakin değildi. Kızların ne kadar dakik, müşteri hizmetlerinden anlar ve çalışkan oldukları düşünülecek olursa, bana resmen Tanrı'dan birer hediyesiydiler. Hem boş oturmaktan hoşlanmıyorlardı hem de komiklerdi. Kellie pasta süslemeyi bile öğrenmeye başlamıştı.

Başka bir deyişle, bir günümü onlar sayesinde tamamıyla kendime ayırabilmiştim.

Bu işin kötü yanıysa, aşırı çalışmıştım, aşırı bitkindim ve Noel ruhum tükenmişti. Bir de tabii, olup bitenler yüzünden dikkatim dağılmıştı. Bu yüzden, yaşananların pek farkında değildim çünkü Brock derhal korumacı bir tavra bürünüyor ve bana bu boktan şeylere kafa yormamamı, fırınıma ve Noel'e odaklanmamı söylüyordu.

Muhtemelen ona kulak asınamam gerekirdi ama dediğini yaptım.

Hiç izin günüm olmadığı da doğru değildi. Noel'de ve yılbaşında çalışmayacaktım. Ama işlerin ne kadar hareketli olduğuna bakılacak olursa, büyük ihtimalle her iki gün de çalışmak zorunda kalacaktım. Bir kere, annem uzunca bir seyahate çıkmış, kız kardeşimle birlikte Avustralya'da yazın keyfini sürüyordu. Şükran Günü'nden yılbaşına kadar orada olacaktı. O yüzden, Skype'tan onlarla konuşabilmek

için çok tuhaf bir saatte uyanmak zorunda kalıyordum. Sonra, Brock çocukları her iki gün de yarım günlüğüne alacaktı ve o zamanın yarısını Noel öğle yemeğini/yılbaşı akşam yemeğini annesinin evinde, diğer yarısını da kendi dairesinde geçirecek, oğlanları evlerine bırakacaktı. O yüzden, günün büyük bir kısmında koşturduk. Ben de oğlanlar için bugünlerin iyi geçmesi için çabaladım, çünkü Olivia hâlâ benimle ilgili olarak akıllarını saçma sapan şeylerle dolduruyordu. Çocuklarının kafalarının karıştığı, işlerin gidişatından endişe duyduğu, babaları için üzüldükleri ve bana nasıl davranacakları konusunda annelerine bağlı kalıp kalmamakta zorlandıkları belliydi.

Dolayısıyla, sanırım Brock beni boktan olaylardan koruyor olsa bile, bunlara bir şekilde karışıyordum. Dahası Olivia'dan hiç hoşlanmamaktan, ondan gerçekten nefret etme evresine geçmiştim.

İlk olaydan beri, Brock Olivia'yla iki kere akşam yemeğine çıkmıştı (evet, *iki*, kaltak kadın). Bundan hoşlanmamıştım ama neyse ki bu konuda duygusal bir tepki veremeyecek kadar yorgundum, çünkü o duygu büyük bir ihtimalle hoş bir şey olmayacaktı. Brock her iki akşam yemeğinden de eve birisinin kafasını koparmak istiyormuş gibi döndüğünden, erkeğime de iyi bakmak zorunda olduğumu düşünüyordum.

Başka bir deyişle, tıpkı Elvira'nın beni uyardığı gibi, Olivia bilinen her türlü numarayı oynuyor, Brock'un dediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyordu. Yani, durumda herhangi bir değişiklik olmamıştı.

Ama iki numaralı akşam yemeğinden sonra, Brock eve sadece birisinin kafasını koparmak istiyormuş gibi gelmedi, bir de, "Tamam artık, bu boktan iş bitmiştir," diyerek geldi. Ben de üç numaralı akşam yemeğinin son derece karışacağı tahmin ettim. Bu yüzden o hafta sonu, oğlanlarla o

“konuşmayı” yapmak istiyordu.

Damian’ın ne yaptığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu ve Brock bunu bana anlatmıyordu. Bilmem gereken bir şey olsa, erkeğimin bunu bana söyleyecek kadar dürüst olacağını düşünüyordum. Bu yüzden de başımı önüme eğiyor, dediklerini yapıyor, işlerime odaklanıyor ve krize falan girmiyordum.

O sırada, sırf alışkanlıktan mutfağında düşünürken, hayatımda ilk kez bir daha pasta görürsem çığlık çığlığa kaçacağımı hissettim.

Bir de bir seneden uzun bir süredir tatile çıkmadığım, Brock da yeni işine başlayalı fazla uzun olmadığı için, acaba bir hafta izin alabilir ve deniz kenarına bir yere gidebilir miyiz diye düşündüm.

Bu düşünceye yoğunlaşınca, kumsallarla ilgili, denizle ve sıvı şeker tadında tropik içkilerle ilgili başka şeyler düşünmeye başladım ve orada geçireceğimiz sürenin büyük bir kısmında Brock’un mayolu olacağını hayal ettim.

Tam tatlı tatlı bunları düşünürken, kapı çalındı.

Tatlı düşünceler bir anda silindi. Kapıya baktım ve içimden gelen ilk şey aşağı kata koşup misafir odasına gizlenmek oldu.

Kapı tekrar çalındı ve Martha’nın seslendiğini duydum. “Tess! İçeride olduğunu biliyorum. Araban ve onun yeni havalı kamyoneti dışarıda! Aç şu kapıyı!”

Tüh.

Martha çıldırmıştı.

Misafir odasını tekrar düşünmeden önce, derin bir nefes aldım ve orası yerine arka kapıdan kaçmayı düşündüm.

Ama gelen kişi Martha olduğundan kapıya gittim.

Kapıyı açınca, Martha’nın yanında Elvira’yla birlikte ela gözlü, neredeyse kendi posta kodu olması gerekecek kadar

büyük bir afrosu olan bir başka siyahi kadın daha olduğunu gördüm. Onların yanında da ilk bakışta Dolly Parton olduğuna yemin edebileceğim bir başka kadın vardı. Gözlerimi kırpıştırdıktan sonra, onun daha genç olduğunu ama tıpkı onun gibi muhteşem, platin sarısı saçları ve iyi göğüsleri olduğunu fark ettim. Üstünde, omuzlarından ayak parmaklarına kadar uzanan daracık ve taşlanmış (evet, *taşlanmış*) bir kıyafet vardı (dolgu topuklu ayakkabıları bile taşlanmış kumaştandı). Tüm bunların üstü de bir sim katmanıyla ve blucin ceketinin omuzlarından ön tarafının aşağısına kadar inen iri taşlarla kaplıydı.

Vay canına.

“Demek hayattasın,” dedi Martha asabi bir tavırla. Bakışlarımı Dolly’dan ayırıp ona çevirdim.

“Selam,” dedim alçak sesle.

Hayatım zaten çılgın bir tempo içindeydi, Martha’ya arada sırada mesaj atıp kısa telefonlar açmaktan başka vakit ayıramamıştım.

Tabii, Martha bunu kabul edemezdi.

İçeri girdi. Arkadaşları da peşinden içeri daldılar. Elvira bana öyle bir bakış fırlattı ki Martha’nın öfkeden kudurmak üzere olduğu konusunda beni uyarmak istediği belliydi.

Ama beni uyarmasına gerek yoktu. Onu çok uzun süredir tanıyordum. Öfkeli olduğunu da daha kapıyı açmadan anlamıştım.

Kahretsin.

Kapıyı arkalarından kapattım ve dönüp peşlerinden gittim. Martha mutfığa doğru giderken bizi tanıştırdı. “Bunlar, Shirleen ve Daisy. Elvira’yla Gwen’in arkadaşları. Gwen, Shirleen’le bir zimbirtıyla uğraşırken tanışmış, Shirleen de onu Daisy’yle tanıştırmış. Sonra, Gwen onları Elvira’yla tanıştırmış ve işte, hepimiz buradayız.”

Shirleen'le Daisy'ye baktım ve, "Selam hanımlar," dedim.

Daisy bana kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. Onun Daisy olduğunu biliyordum çünkü, "Selam, ben Daisy," diye kendisini tanıttı.

"Sen de Tessa'nın Pastaları'nın Tessa'sısın," dedi Shirleen (siyahi kadın) sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi.

"Evet," dedim.

"Fırınına çok sık giderim," dedi. "Çok sık. Siyahi bir kadının poposu olması çok önemlidir ama Tessa'nın Pastaları poposu olmamalıdır. Bana en azından beş kilo borçlusun, anladın mı demek istediğimi?"

"Şey... Evet," dedim anladığım için. Zaten anlamamış bile olsaydım, Elvira gibi insanın gözünü korkutan bir kadındı ve anladığımı söyledim.

"Bu dünyada, papatya sarısı şeker tanecikleriyle ve şeker kremasıyla kaplı kurabiyelerinden iyi olan sadece iki şey var: domuz sosisli börek ve şeyi büyük bir adam. Bunu kesin olarak biliyorum," dedi. Şaşkınlıkla söylediklerini dinlerken, Daisy'den zil sesini andıran bir kıkırdama yükseldi. Elvira da bana bakıp sıırttı ama Martha bağırmaya başladı.

"Bu da *ne* böyle?"

Hepimiz tezgâhımın ucunda duran boş, süslü ve açık yeşil cam pasta tabağına gözlerini dikmiş Martha'ya baktık (arkamı dönmek zorunda kaldım).

"Ne?" dedim.

Bana baktı ve parmağıyla pasta tabağını işaret etti. "Bu da ne?"

Bir pasta tabağına, bir ona baktım.

"O muhteşem, süslü ve yeşil cam pasta tabağım."

"Gerçekten de muhteşemmiş," dedi Daisy tabağa bakarak. "Ben de kendime onlardan bir tane almalıyım."

Ama Martha gözlerini kıstı; bunun ne anlama geldiğini bildiğimden, Daisy'ye teşekkür ettim ve Martha'ya baktım.

"Boş," dedi Martha.

Tekrar pasta tabağına ve ona baktım.

"Evet," dedim gereksiz yere.

Dik dik suratıma baktı.

Ne demek istiyordu?

"Martha..." diyecek oldum.

Lafımı kesti. "Önce alışverişe gidiyoruz, sonra da kulübe. Gelmek ister misin diye sormak için uğradık."

Kesinlikle istemiyordum. Onunla vakit geçirmek istemediğimden değil, alışverişten bunaldığım için. Brock'a, oğlanlara, ailesine ve kendi özel listemdekilere hediye almıştım ve bu çaba benim gibi deneyimli bir alışverişçiyi bile bitkin düşürmüştü. Kedinin kendime mart ayına kadar alışveriş merkezlerine gitmeyeceğime yemin etmiştim (Bunu Brock'a söylediğimde, o da çok sevinmişti, çok da gülmüştü).

O yüzden, Sevgililer Günü için ona hediye olarak, kendim için harika bir geceliği internetten sipariş edecektim (alışveriş merkezlerine gitmeyeceğim diye yemin etmiş olabilirdim ama çevrimiçi alışverişlerin buna dahil olmayacağına karar vermiştim).

"Alışveriş merkezlerine gitmemeye yeminliyim," dedi. Martha'nın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını, Elvira'nın ve Daisy'nin hayretten nefeslerinin kesildiğini gördüm. "Noel beni mahvetti. Fırında işler çok yoğundu ve Brock'a, oğlanlara, ailesine, sizlere, çalışanlarıma, annem ve kız kardeşime hediye alayım derken..."

"Ağının genişlediğini biliyorum, Tess, *biliyorum*," dedi Martha lafımı yine keserek.

Tanrım.

Başlıyorduk.

“Martha...”

“*Tess’imi* iyi tanırım ama evinde boş bir pasta tabağı olduğunu *hiç* görmemiştim. *Benim* arkadaşım Tess alışveriş yapmak için sabahın beşinde bile kalkardı. Bitpazarındaki o gezgin, marka ayakkabı dünyası açıldığında öyle yapmıştın. İçeri girebilmek için dört saat kuyrukta bekleyip ayakkabı numaramıza uyan her ayakkabıyı denemiştik. Görünüşünden çok hoşlanmasak bile, belki ayağımızda iyi görünür diye işimizi şansa bırakmamıştık. *Arkadaşım* Tess’in fırınında işleri çok yoğun olabilir ama kısa bir öğlen yemeği yemek ya da bir kadeh şarap içmek için veya arada sırada onu evinde ziyaret edebileyim diye işten kaçtığı da olurdu.”

“O ayakkabı dünyasına ben de gitmiştim,” diye fısıldadı Daisy Shirleen’e. “Tam üç çift çizme satın almıştım. Üç. Hepsi çok havalıydı.”

“Hı-hı,” diye mırıldandı Shirleen bakışlarını benden ve Martha’dan ayırmadan.

Arkadaşıma, “Martha, tatlım...” dedim.

Ellerini havaya kaldırdı. “Ama *sen* artık böyle değilsin. *Yeni* Tess farklı. *Brock’un* Tess’i. *Brock’un* Tess’inin erkek arkadaşından, çocuklarından ve ailesinden, onun evinde kalmaktan, havalı kamyonetinin evinin önünde durmasından başını kaşıyacak vakti olmadığından bir mesaja bile yanıt...”

Lafını kestim. “Hâlâ beni gizli gizli izliyor musun?”

“Ben Martha Shockley’yim, hani beşinci sınıftan beri arkadaşın olan kişi.”

“Martha, işler çok yoğundu,” dedim birden kızarak.

“Evet, kötü bir çocukla mercimeği fırına vermekle meşguldün,” dedi. “*Aynen* böyle. Bana ayıracak vaktin yok ama kickboks’la sıkılaştırdığın poponu haftada ortalama üç kere onun evine atabiliyorsun. Arabanı o günlerde ne burada,

ne de fırının önünde görüyorum çünkü.”

Tanrım, beni ciddi ciddi izliyordu.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Elvira.

“Çok haklısın şekerim,” dedi Daisy de mırıldanarak.

Dik dik Martha’ya baktım.

“Yeni bir ilişkim var,” dedim. “İlişkiler yeni olduklarında, onlara çok vakit ayırırsın.”

“Çizgiyi aşmış durumdasın,” diye bağırdı Martha. Birden irkilip gerilediğimi hissettim.

“Aman Tanrım,” dedi Elvira yine.

“Çok haklısın şekerim,” dedi Daisy.

“Hayatımda neler olduğunu bilemezsin,” dedim alçak sesle Martha’ya.

“Haklısın, bilemiyorum,” dedi Martha. “Çünkü seni *ne* görebiliyorum, *ne de* sohbet edebiliyorum.” Başını sallayıp, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin, Tessa O’Hara’nın, en iyi arkadaşımın beni hayatta bir erkek için bir kenara atacağı aklıma gelmezdi. Ne kadar yakışıklı olduğu da önemli değil.”

“Aletin ne kadar büyük olduğuna bağlı,” diye fısıldadı Shirleen Daisy’ye. Daisy bariz biçimde gülmemeye çalıştı.

Bakışlarımı Martha’dan ayırmadım.

Sonra, “Ona âşığım,” dedim.

Bunu duyunca, bu sefer *Martha* irkilip geriledi ve gözlerini iri iri açtı. Diğerleri de oldukları yerde kıpırdandılar ama bir şey demediler.

Konuşmaya devam ettim.

“Bunu ona da söyledim. Brock da bana benim için aynı şeyleri hissettiğini söyledi.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Martha biraz dehşete kapılmış gibi.

“Mutluyum,” dedim. “Hayatımda hiç olmadığım kadar

mutluyum. O yüzden de eski karısının oyunlar oynayıp oğullarını birer piyon olarak kullanması ve beyinlerini, Brock'un benimle birlikte olmasıyla ilgili saçmalıklarla doldurması çok kötü. Çocuklarına bir daha asla eskisi gibi bir aile olamayacaklarını söylüyor, Brock'u geri alabilmek için numaralar çekiyor. Ama Brock ondan benim o kadından nefret ettiğimden sadece biraz daha fazla nefret ediyor."

"Aman Tanrım," dedi Martha yine. Bu sefer, kesinlikle dehşete kapılmış gibiydi.

Evet der gibi başımı salladım. "Kadın resmen zırdeli ve baş belası. Çocukların akli fena halde karışmış durumda, çünkü benden hoşlanıyorlar. Ama anneleri onlara benden hoşlanmamalarını söylüyor, çünkü benden hoşlanırlarsa bu onu sevmeyecekleri anlamına geliyor."

"Aman Tanrım," dedi Martha bana bakarak.

"*Bu* da yetmezmiş gibi, Brock'un babası kanser ve muhtemelen ölüyor. Tatsız bir aile geçmişi söz konusu ve adamın olası ölümü uzun süredir gömülü kalmış meseleleri canlandırıyor. Brock hem kendi hisleriyle, hem de annesinin, kız kardeşlerinin ve erkek kardeşinin hissettikleriyle başa çıkmaya çalışıyor."

"Tess, bilmiyordum," dedi Martha hâlâ fısıldayarak.

"Ben biliyordum," diye mırıldandı Elvira Daisy'yle Shirleen'e. "Onlarla birlikte Şükran Günü yemeği yedim ve şunu söyleyebilirim: Brock'un akrabaları Waltonlar *değiller*, çünkü Waltonlar *sürekli olarak* küfürlü konuşmazlar."

Elvira'nın dediğini duymazdan gelip Martha'ya yanıt verdim.

"Doğru, haklısın, bilmiyorsun. Çünkü fırın o kadar meşgulken, Brock hayatıma yeniden girmişken ve Damian sadece kendisinin bildiği nedenler yüzünden buraya gelmişken, sana bunları anlatacak zamanım olmadı."

Martha yine irkildi ama bu sefer hem gözleri fal taşı gibi açıldı hem de nefesi kesildi.

“Eski kocası baş belasının teki,” diye açıklama yaptı Elvira Shirleen’le Daisy’ye.

“Onlardan piyasada çok var,” diye mırıldandı Shirleen.

“Hayır, kardeşim, *bu adam cidden baş belası*,” dedi Elvira kararlılıkla. İki arkadaşı önce ona, sonra bana durumu anlamış gibi baktılar.

“Neden buraya geldi?” diye sordu Martha yumuşak bir sesle.

“Bilmiyorum. Kapıyı Brock açtı ve onu içeri almadı. Sonra bir daha Damian’ı yakınlarda görecektense, ona gününü göstermekle tehdit etti. Kapıyı suratına kapattı. Sonra da polis arkadaşlarından birini aradı ve bölge savcısına Damian’ın avukatlarına Damian’ın sadece uyuşturucu suçuyla değil, taciz, saldırı ve cinsel saldırı suçlarından da yargılanacağını söylemesini istedi.”

Herkes neler olduğunu anlayınca, daha da hayrete düştü.

“Damian Heller’dan mı söz ediyorsunuz?” diye sordu Shirleen. Evet der gibi başımı salladım. “Siktir,” dedi.

“Hı-hı,” dedim.

“Tess, bunları gerçekten de...” diyen Martha’yı bir bakışla susturdum.

“Bilmediğini biliyorum. Bilemezdin, çünkü sana anlatacak kadar vaktim olmadı. Ama artık umarım neden anlatacak vaktim olmadığını anlıyorsundur. O kadar işte. Damian’ın Brock’un hayatını araştırıp onu mutsuz etmek için uğraştığını da söylemeyi unuttum.”

“Hasiktir,” dedi Martha.

“Ciddiyim.”

“Arkadaşım, çok özür dilerim. Durum çok berbatmış hakikaten,” dedi Martha hemen.

“Evet, öyle. Brock iyi bir adam, Martha. En iyisi. Onun gibi adamların var olduğunu bile bilmiyordum ama şunu söyleyeyim: Sadece mutlu değilim, o adam bana ait olduğu için mutluluktan havalara uçuyorum.”

Gözlerimin içine baktı.

Sonra, “Onu *gerçekten* de seviyorsun,” dedi.

“Evet,” dedim. “Çok güzel olduğumu düşünüyor ve bunu bana söylüyor. Sürekli olarak onu güldürdüğüm için, komik olduğumu düşünüyor. Yatakta harika ve birlikte olmaya başladığımızdan beri *bir* kez bile beni mutlu etmediği olmadı. Hem de bir kerede, *iki* defa mutlu ediyor.”

“Tanrım, muhteşem,” dedi Elvira.

“İnanılmaz,” dedi Daisy.

“Haydi ya,” dedi Martha.

“Sakın elinden kaçırma kızım,” dedi Shirleen.

Martha’ya açıklama yaparken sesimi alçalttım. “Yanımda olduğu her zaman yakınımda duruyor. Babası onun bunu, sanki odada bir aslan varmış da Brock beni ondan korumak istermiş gibi yaptığını söylüyor. Dahası, Brock yanılmamış, Martha. Damian geri döndüğünden, *Brock* o aslanın saldırıya hazırlandığını biliyor... Brock...” Gözlerimin dolduğunu hissederek yutkundum. Diğer bütün her şey olup biterken, Brock aslanın bana yaklaşmaması için uğraşıyor.”

“Tanrım,” dedi Elvira.

Martha gözlerimin içine bakmaya devam etti. Sonra gözleri doldu.

“Onu seviyorsun,” diye fısıldadı.

“Evet.”

“Onu seviyorsun.”

Sırıttım. “Evet.”

Ellerini birden havaya kaldırıp, “En iyi arkadaşım azılı ve yakışıklı bir adama âşık!” diye bağırды.

Elvira gözlerini devirdi. Shirleen Martha'ya kafasını oynatmış gibi baktı. Daisy de o tatlı, çın çın öten kahkahasını attı.

Martha'ya gülümsedim.

İşte. Martha böyleydi. Bir dramdan diğerine atlardı ve bu dramların hepsi de kötü değildi. İçim rahatlayarak derin bir nefes aldım, tam o sırada kapı çalındı.

Böylece bu rahatlama hissi uzun sürmemiş oldu.

Kapıya adeta diğer tarafında pis bir bomba varmış gibi baktım.

"Siz ikiniz öpüşüp barışın bakayım," dedi Elvira. Onu durdurmak için bir şey söyleyecektim ki Martha boynuma sarılıverdi.

Beşinci sınıftan beri en yakın arkadaşınız olan kişi boynunuza sarılınca ne yaparsınız?

Siz de ona sarılırsınız.

"Senin için çok mutlu oldum canım," dedi.

"Ben de," dedim. "İkimizin de eskiden hayatında olan eşlerinin peş peşe çıkardıkları olaylar ve olası bir ölümcül hastalık dışında mutluyum."

Geri çekildi ama beni bırakmadı. "Bunlar da geçecek," dedi.

Haklı çıkmasını umdum.

"Şey, arkadaşım," dedi Elvira bize yaklaşıp. Martha'yı bırakıp ona ve arkasında duran çok yakışıklı, yaşlıca ama hayatımda daha önce hiç görmediğim adama baktım. "Bir ziyaretçin var," dedi Elvira gereksiz yere. "İsminin Dade McManus olduğunu söylüyor."

Şaşkınlıkla ona, sonra da kapıda dikilen yakışıklı ve yaşlıca adama baktım.

Vay canına.

Olivia'nın kocası o muydu?

Evet, cidden yakışıklıydı. Kapıda dikildiği halde, Neiman tarzı iyi kalite giysiler giydiğini görebiliyordum. Ayrıca ince uzun, formda bir adamdı. Tarzı çok şıktı. Ve sadece *birazcık* yaşlıca gibiydi.

Yine de...

Belki de Brock yanılmıştı. Belki de Olivia yakışıklı, azıllı eski kocasını geri *istiyordu*.

Kahretsin.

Hem de çifte kahretsin. Bu adamın evimde ne işi vardı?

“Şey...”

“Fazla vaktinizi almayacağım, Bayan O’Hara ama konu çok önemli,” dedi adam nazıkçe.

Kahretsin!

“Bu da kim?” diye sordu Martha parmak uçlarına yükselip adamı görmeye çalışırken.

“Brock’un eski karısının kocası,” dedim.

“Aman Tanrım,” dedi Elvira.

“Aynen öyle, şekerim,” dedi Daisy.

“Hasiktir,” dedi Shirleen.

“Haydi ya,” dedi Martha.

“Şey... Hemen geliyorum,” diye seslendim. Adam nazıkçe çenesini kaldırıp, duvarlarında rafların gömülü olduğu salonuma geçti.

Kahretsin.

Elimle kızlara yanıma gelmelerini işaret ettim. Derhal yanıma geldiklerinde, fısıldayarak, “Tamam,” dedim. “Alışverişe gitmek istemiyorum ama sizinle daha sonra kulüpte buluşuruz,” dedim. Martha’ya dönüp, “Mesaj at,” diye emrettim. Sonra gruba, “İyi eğlenceler. Her yanından *‘Mutlu Sevgililer Günü’* akan, seksi bir gecelik görürseniz, size bedava birer küçük kek veririm,” dedim.

“Üstünde papatya sarısı şekerlemeler ve şekerli krema

olan bir kurabiye olsun, hemen bunu bulmayı kendime görev edinirim,” dedi Shirleen.

Tamam anlamında başımı salladım.

“Çok seksiyse, iki kurabiye,” dedim.

O da tamam der gibi kararlı bir ifadeyle başını salladı. Brock’un gayet mutlu bir Sevgililer Günü geçireceğini anladım. Onları kapıya kadar geçirdim, el salladım ve Martha’ya tekrar sarıldım. Sonra, gittiler.

Olivia’nın kocasıyla yalnız kaldım.

Aklımdan hayatta kullanmadığım iki sözcük geçti: Eyvahlar olsun.

“Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve? Çay? Sıcak çikolata?” diye sordum. Adam kibar kibar raflarımı incelediği yerden dönüp bana baktı.

“Hayır, Bayan O’Hara. Fazla vaktinizi almayacağım.”

“Tess,” dedim alçak sesle. Başını yana eğdi. “Herkes bana Tess der.”

“Tess,” dedi. Ona gülümseyip oturma grubunu işaret ettim.

O, kollu sandalyeye oturduktan sonra, ben de koltuğa geçtim.

“Sizin için ne yapabilirim, Bay McManus?”

“Dade,” dedi yavaşça. Tamam der gibi başımı salladım. Bir süre bana baktı, huzursuzca kıpırdandı. “Aslında bunu nasıl söyleyeceğimi ya da neden buraya geldiğimi bilmiyorum.”

Bu iki aşamalı, iyi bir soruydu. İkincisi nerede yaşadığını biliyor olmasıydı.

“Şey... Size beni nasıl bulduğunuzu sorabilir miyim? Nerede oturduğumu nasıl bildiğinizi yani.”

“Joey’ye sordum.”

Doğru. Mantıklıydı. Çocuklar evime gelmişlerdi ve Joey

de babası gibi dikkatli bir çocuktü.

Gözlerimin içine baktı ve, "Söyleyebilirim sanırım, çünkü bilmeniz gerek," dedi. Biraz duraksadıktan sonra "Şey..." dedi, "erkek arkadaşınız ve karım bir ilişki yaşıyorlar."

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım ve ciğerlerimin sıkıştığını hissettim.

"Ne?"

"Ben..." Durdu. "Ben karımı birisine izlettim," dedi. "Erkek arkadaşınızla iki kere yemeğe çıktığını öğrendim."

Devam etmesini bekledim.

Bir şey demedi.

"Sonra?" dedim.

Kaşlarını çattı. "Sonra mı?"

"Evet, sonra?"

"Nasıl sonra yani?"

Tanrım.

Jeton yeni düştü. Karısının Brock'la velayet konusunu konuşmak için buluştuğunu bilmiyordu. Olivia ona bundan söz etmemişti.

Tanrım.

"Dade," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Brock'un Olivia'yla yemeğe çıktığını biliyorum. Brock kısa bir süre önce, düzeninin daha istikrarlı olmasına olanak verecek başka bir göreve başladı. Bu yüzden, Şükran Gününden birkaç hafta sonra, Olivia Brock'un avukatından onun bir ortak velayet davası açmayı istediği haberini aldı. Olivia da..." Bu sefer duraksayan ben oldum. "...Özel nedenlerden dolayı, bunu yüz yüze konuşmak istedi. Brock... Şey, Brock bunu istemeyince de biraz... Çocukların önünde *hoşnutsuzluğunu* belli etti. Brock da kabul etmek zorunda kaldı. Ama bir karar veremedikleri iki akşam yemeğinden sonra, Brock artık sadece avukatıyla iletişime geçmeye karar verdi."

Olivia'nın Brock'un avukatından haber aldığını söylediğimde, dudaklarını sıktı. Ben lafımı bitirene dek de epey gerilmiş görünüyordu.

Sonra, arkamdaki yan pencereden dışarı baktı.

Tanrım.

"Bunu sizinle konuşmadı sanırım."

"Hayır," dedi kısaca.

Bir şey demedim.

Sonra, "Kahve istemediğinize emin misiniz?" diye sordum.

Tekrar bana baktı ama yanıt vermedi.

"Hoşnutsuzluk mu demiştiniz?" diye sordu.

Yine sustum.

"Yani, istediği olsun diye çocukların önünde olay çıkardı."

Dudağımı ısırardım. Ağzıma bakınca yine dudaklarını sıktı. O kadar gerilmişti ki suratı çatlayacak gibiydi.

"Ben kahve suyu koyayım," dedim. Yine bana baktı.

"Karımın erkek arkadaşınızı görmek istemesinin, çocukların babalarını daha fazla görmeleriyle ilgisi yok yani?"

"Doğru," dedim.

Başını sallayıp pencereden dışarı baktı.

"Kahve yapayım," diye ayağa kalkıp mutfığa geçtim.

Kahve makinesini açtım ve bir tabak çıkardım. O güne dek hiç yapmadığım bir şey yaptım. Bir marketten aldığım kurabiyeleri tabağa yerleştirdim.

Kendi işime saygısızlık ettim.

Ama ben kendi pastalarından birini yaparken, adamın bekleyeceğini sanmadığımdan bununla idare etmek zorundaydım. Gösterişli kahve takımımı, fincanlarla tabakları çıkardım ve kaplardan ikisine süt ve şeker koydum. Hepsi ni bir tepsiye yerleştirip salona geçtim.

İçeri girdiğimde, Dade hâlâ güneşin altında parlayan ince buz örtüsüyle kaplı bahçeme bakıyordu. Ama baktığı

şeyi görmüyor gibiydi. Suratındaki ifadeye bakılacak olursa, daha çok birisini öldürmeyi planlıyordu.

“Nasıl alırsınız?”

“Biraz süt alabilirim,” dedi yine bana bakarak.

Kahvesini koyup ona uzattıktan sonra, kendiminkini alıp koltuğa oturdum.

Tam arkama yaslanmışım ki Dade konuştu.

“İyi çocuklar,” dedi.

“Rex ve Joel mu?”

“Evet,” dedi. “İyi çocuklar. Çok zekiler. Notları iyi. Çalışkanlar. Spora önem veriyorlar. Odalarını temiz tutuyorlar. Annelerine saygılılar. *Hep* böyleler.”

İşte bu, ilginçti.

Bunu ben de fark etmişim tabii. Ama onun da fark etmiş olması *ve* bundan huzursuz olması ilginçti.

Kahvemi yudumlayıp gözlerine baktım ama bir şey demedim.

Dade devam etti.

“Tess, Olivia aslında... Sık sık *hoşnutsuz* davranışlar sergiliyor.”

Tanrım.

“Dade,” dedim.

“Ondan ödləri kopuyor,” dedi. “Daha doğrusu, *onun* için çok korkuyorlar.”

Gözlerimi kapatıp başımı çevirdim.

Sonra gözlerimi açıp ona baktım. “Brock’la konuşman gerek.”

Dade bir şey demedi.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve fincanımla tabağımı önümde tuttum. “Bazı konularda endişeliysen, bunu babalarının bilmesi gerek.”

“Bir süredir endişeliyim, Tess. Karımın tenis öğretmeniyle,

kişisel antrenörüyle *ve* güzellik salonundaki masaj terapistiyle yatması haricinde hissettiğim bazı endişeler yüzünden onu izlemesi için birisini tuttum. Olivia erkekleri toplamayı seviyor. Para harcamak dışında boş vakitlerinde yaptığı şey bu.”

“Belki de bu kişilerle olan ilişkisini yanlış anlamışsındır. Belki de sadece... Arkadaşça davranıyordur,” dedim salak gibi.

“Elimde fotoğraflar var.”

Ayyy!

“Peki,” dedim pes ederek.

“O, ilk flört ettiğimden farklı bir kadın.”

Tanrım, “flört” demişti.

Başımı salladım. “Bunu daha önce de duymuştum.”

“Duyduğuna eminim.”

Diyecek bir şey bulamadığımdan sustum.

“Senelerimi başarılı sayılabilecek bir şirketin kurul odasında, ne yaptığını bilmeyen, –de –da eklerinin nerede ayrı yazılacağından haberi olmayan, kırk dört yaşındaki sarışın bir kadın tarafından oyuna getirilmek için harcamadım.”

“Üzıldüm,” dedim alçak sesle.

“Ben de.”

Fincanımı fiskos masaya koydu, kurabiye tabağını ona uzattım.

“Bunları bir markette gördüm, bu sözcüğün sonundaki ek bitişik yazılıyor,” dedim espri yapmaya çalışarak. Önce şaşırdı, sonra gülümsedi. “Böylesine özel bir konudan söz edeceğini bilseydim, çikolatalı pasta yapardım,” dedim. “Katmanlarının arasındaki köpüklü çikolata kreması ve üstünde ganaş olan türden. Ne yazık ki geleceğinizi bilmediğimden bir şey yapmadım.”

Dikkatle bana baktı. Surat ifadesi yumuşadı.

Sonra, “Yiyemezdim,” dedi. “Ama belki o sözünü ettiğin

pastadan bir dilim çocuklarla yollarsın.”

“Tabii ki yollarım,” dedim tabağı masaya koyup.

“Sana bu konuda elini çabuk tutmanı öneririm,” dedi. Ne demek istediğini anlayınca, acı acı gülümsedim.

“Çok üzgünüm, Dade.”

“Senden de söz ediyor,” dedi derin bir nefes alıp. “Hem çocuklara *hem de* bana. Dilinden düşmüyorsun.” Hafifçe gülümsedi. “Senden derken, bu da bitişik yazılıyor.”

Gülümseyip arkama yaslandım. “Ben de bundan korkuyordum.”

“Kolay kolay pes eden bir kadın değildir, Tess,” diye beni uyardı ve yine iç çekti. Karımı kaybettikten sonra, kendime bir daha asla dedim. Asla. Karım iyi yürekli, cömert bir kadındı. Ben...” Durdu. “Ama Olivia bunun için çok uğraştı. Tam üç sene. Hayatında iki güzel ve iyi yürekli kadınla karşılaştığını ve çok şanslı olduğunu sanan bir adamdım.”

Yine dudağımı ısırdım.

“Ama yanılmışım,” dedi.

Tekrar ne kadar üzgün olduğumu söylemek üzere başımı hafifçe yana eğmiştim ki kapı açıldı.

Kahretsin!

Kapıya bakınca, sevdiğim erkeği gördüm. Daracık, uzun kollu bir koşu tişörtü ve koyu gri, yanları şeritli (ama bol) bir eşofman giymişti. Saçları ve boynu terden ıslanmıştı. Tişörtü fitilli olduğu halde, ter izi belli oluyordu.

Sandalyede oturan Dade’i görür görmez, ciddi bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Neler oluyor?”

Ayağa fırlayıp yanına gittim.

“Sorun yok, tatlım. Joel ona nerede oturduğumu söylemiş, Dade de... Şey, bazı şeyleri konuşmak istemiş. Durum Olivia’nın sana söz ettiği gibi değil sanırım,” dedim. “Senin...”

“Öyle mi?” diye lafımı kesti bakışlarını Dade’den ayırmadan. Kapıyı çarparak ardından kapattı, iki adımda içeri girdi. Peşinden gittim. Dade’e yaklaşıp, “Bir sorun varsa, bunları kadınının evine getirmezsın,” dedi.

Dade oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi. “Lucas, ben sadece sanmıştım ki...”

“Karını becerdiğimi sanmıştın,” dedi Brock. “Evet, Dade, biliyorum. Özel dedektifin beş para etmez. Olivia’yla çıktığım o kâbusumsu akşam yemeğinde, aradan beş dakika geçmeden adamı fark ettim. İkinci yemekte beş saniye sonra gördüm. Senin derdin, sağlıklı bir ilişkinin olmaması. Bir erkek kadınından bu tür şeyleri gizlemez. Aynı şeyin tersi de geçerli.”

Off!

“Lucas, ben...” dedi Dade ama Brock yine lafını kesti.

“Diyecek bir şeyin varsa, bana söyle. Boktan konuları Tess’in evine taşıma.”

“Biraz korumacıdır,” diye Brock’u savunmaya giriştim. Sonra Brock’a döndüm. “Tatlım, biraz sakın ol ve oturup Dade’le konuş.”

Brock gözlerini kısıp eski karısının kocasına baktı.

“Çocuklarımın neden o kadar ürkek olduğunu anlatmak ister misin mesela?”

“Evet,” dedi Dade. Ama ya lafına devam edemedi ya da yeteri kadar hızlı konuşamadı.

“Eee?” dedi Brock. “Anlatsana.”

“Olivia biraz hassas,” dedi Dade.

Brock alaycı bir ses çıkararak güldü. “Olivia buz gibi bir kadındır. Yatakta bunu fark etmişsindir mutlaka.”

Tanrım!

“Brock, tatlım,” diye fısıldadım. Dade yine dudaklarını sıktı.

“Hayır, Lucas,” dedi. “Çocuklarla ilişkisinden söz ediyorum.”

Brock gerildi.

Sonra, “Çocuklarımla *oyun* mu oynuyor yani?” dedi.

“Sürekli olarak hem de.”

Ben de donakaldım ve ona baktım.

Kahretsin.

“Neden böyle bir şey yapıyor?” dedi Brock. İyi soruydu doğrusu.

“Onu benden daha uzun süredir tanıyorsun. Kendisine iyi müttefikler bulduğunu bilirsin. Ondan boşandığında, benim de boşanmak istememe sebep olan nedenlerden en azından bazıları senin için de geçerliydi diye düşünüyorum.” Brock’un bunu duyunca, burnundan içine derin bir nefes aldığını duydum ama Dade devam etti. “Olivia nasılsa öyle bir kadın işte. Yaşamak için, aldığı nefes kadar ilgi görmeye muhtaç. Ama bu ilgiyi doğal yollardan elde edemeyince, benimle...” Bana baktı. Sonra yine Brock’a dönerek, “...Ya da seninle savaşıyor.”

“Kahrolası kadın,” diye homurdandı Brock. Başını çevirip eliyle ıslak saçlarını düzeltti.

“Çocuklar onun etrafında çok dikkatlıler, çünkü Olivia her an sinir krizi geçirmeye hazır. Buna sık sık şahit oluyoruz. Annelerinin neye öfkeleneneceğini bilmediklerinden, her şeyi düzgün yapıyorlar.” Dade bana baktı. “Evlenmeden önce böyle değildi. Bildiğim kadarıyla değildi en azından.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Brock. Dade ona döndü. “İmza attıktan bir saat sonra değişti, değil mi?”

“Balayından döndükten sonra.”

“Harika. En azından, balayı bitene dek dayanmış.” Dade’in gözleri irileşti.

“Pek sayılmaz,” dedi alçak sesle.

“Şey... Neyse,” dedi Brock.

“Tanrım,” dedi Dade fısıldar gibi.

“Demek ondan boşanıyorsun ha?”

“Evet.”

“Siktir, *siktir*,” diye mırıldandı Brock yere bakıp.

Sanırım, yere bakıp küfür etmesinin birkaç farklı nedeni vardı. Bunlardan biri, Dade olmadan Olivia’nın onu yine maddi açıdan sömürecek olmasıydı. Diğeriyse, Olivia’nın onun hayatını berbat etmek için daha fazla vakti olacaktı.

Kahretsin.

Dade önce ona, sonra bana baktı.

Sonra, tekrar Brock’a baktı ve alçak sesle, “Her ne yaparsan,” dedi, “bunu çabuk yap.” Brock başını kaldırıp Dade’in gözlerini içine baktı. “Çocuklar biraz düzene girsin, başlarının üstünde bir çatı, etraflarında tanıdık bir şeyler olsun diye birkaç hafta daha bekleyeceğim. Ama sadece birkaç hafta, Lucas. Buna artık daha fazla tahammül edemem.”

Kalbimin gümbür gümbür attığını, Brock’un yanımda gerildiğini hissettim.

Dikkatle Brock’a baktı. “Gerekirse sana yardım etmek için de elimden geleni yaparım.” Duraksadı. “Joey ve Rex için.”

Vay canına.

Ne derlerdi? Aşkta reddedilmiş bir kadının gazabı cehennemde bile görülmez... *Vay canına*.

Brock bir şey söylemeden bakışlarını ondan ayırmayınca devreye girdim.

“Dade, bu... Çok güzel bir şey. Çok nazıksın. Çocuklar bunu anlayamazlar ama anlayabilselerdi, çok takdir ederlerdi. Şey...” Başımla Brock’u işaret edip, “Biz de çok takdir ediyoruz,” dedim.

Dade başını salladı ve, “O özel konuşma pastanı yapmak için birkaç haftan var, Tess,” dedi.

“O tarihi kaçırsam, pastanın tamamını evinin kapısına bırakırım,” dedim.

“Sevgili Tess,” dedi ayağa kalkıp karşıma geçerek. “Ne zaman istersen, zili çalabilirsin.” Başını çevirip Brock’a baktı. “Sonu iyi olmadı ama iyi bir kadınla başlamıştım. İyi bir kadın bulduğun için şanslısın.”

Vay canına. Ne güzel bir şey söylemişti.

Sonra başını sallayıp, “Çok memnun oldum Tess,” dedi. “Kahve için teşekkürler. Kendim çıkarım.”

Ben gülümsedikten sonra, yanımızdan geçip evden çıktı. Brock’a döndüm.

“İstersen, kırmanda sakınca olmayan her şeyi getirip fiskos masasına koyayım. Ya da alternatif bir seçenek olarak, sana bir bira getireyim,” dedim.

Dikildiği yerden bana baktı. Sonra koltuğa geldi, oturdu, dirseklerini dizlerine, iki elini de başının arkasına dayadı.

Hemen yanına çömelip bacağına tuttum.

“Cidden, Brock. Öfkeni serbest bırak,” dedim.

“Her şeyi berbat etti,” dedi dizlerine bakarak.

“Brock...”

“Çocukları bir seneliğine ona bırakmamam gerektiğini biliyordum. Kahrolası *bir* sene...”

“Tatlım...”

“Çocuklarımla oyun oynuyor,” dedi başını kaldırmadan.

Bacağına sıktım. “Tatlım...”

“Bunu sürekli yapıyor.”

Yine bacağına sıktım ve elimi geri çekmedim ama bir şey de demedim.

“Kahretsin!” diye patladı ve kendini koltuğun arkasına bıraktı.

Doğruldum, yanına gittim ve tek dizimi yana atıp kucağına oturdum. Ellerimi çabuk kuruyan koşu tişörtüne dayayıp, suratımı suratına dayadım. Kalçalarımı tuttuğunu fark ettim.

“Bu da geçecek,” diye fısıldadım.

“Evet bebeğim ama bunun zaten dün ya da lanet olası iki sene önce geçmiş olması gerekirdi,” dedi.

“Tamam, geçmedi. Zamanı geri alamazsın, hayatım. Çocuklarla konuş.”

“Konuşup ne diyeceğim, Tess? Annelerinin mutsuz, komplocu bir kaltak olduğunu, babalarının da işine öncelik verip onları bu boktan durumla baş başa bırakan bir hergele olduğunu mu?” dedi öfkeyle.

“Yerinde olsam, çocuklarla konuşurken ‘k’ ile başlayan o sözcüğü kullanmazdım,” dedim ellerimi boynuna sıkıca dolayıp. “H’ ile başlayanı da kullanmazdım.”

Burnundan derin bir nefes aldı, kalçalarımı sıkarken bakışlarını ileri dikti.

Sonra bana baktı. “Bu gece benimle kalmanı istiyorum.”

Başımı sallayıp boynunu sıktım. “Çocuklarıyla birlikte olman gerek. Hem Martha sen gelmeden önce uğradı. Onunla ve birkaç arkadaşımın kulüpte buluşacağım.”

“Beni duymadın, Tess. Bu gece bende kalmanı istiyorum.”

“Brock, çocuklarının babalarına ihtiyacı var. Beni senin evinde gördüklerinde kafaları karışıyor. Çok üzülüyorum, hatta suçluluk hissediyorum.”

“Bebeğim, çocuklar her geldiğinde ortadan kaybolamazsın. Özellikle de tam velayeti aldığımda. Birlikte yaşayacağız, sen de bizimle olacaksın.”

Bunu duyunca parmaklarım ensesini sıktı. Brock bunu gayet olağan bir biçimde söylemişti ama ben ilk kez duydurdum.

Güzel bir haberdi.

Brock bu haberle içim kabarırken konuşmaya devam etti.

“O kadının oynadığı oyunları, hepimiz gibi senin de öğrenmen gerek. Günde on iki saat çalışıp, onlara güzel bir Noel yaşatmak için uğraşan, bitkin olduğu halde onlara gülümseyerek bakan bir kadınla ilgili kafalarının karışmasına hiç gerek yok. Senin de bu konuda kendini kötü ve suçlu hissetmene gerek yok.”

Tamam, bunda yanılmıyordu.

“Peki tatlım ama Martha’yı görmem gerek. Buraya kadar gelip, beni hiç göremediğinden şikâyet etti. Ona biraz vakit ayırmam gerek.”

Bana öyle bir baktı ki bu konuşmanın iyi bitmeyeceğini anladım.

Biraz daha eğildim. “Çocuklarıyla birlikte yemek ye, erkek erkeğe vakti geçirin. Ben de kızlarla kız kıza vakit geçirip sonra geleyim. Yarın kahvaltıya muhteşem bir şey hazırlarım.”

“Tess...”

“Borcumu ödeme vakti Brock,” diye lafını kestim. Kaşlarını çattı. “Onlarla birlikte alışverişe gitmemi istediler, geri çevirdim. Ama tehlikeli ve yakışıklı bir erkeğe Sevgililer Günü hediyesi olarak alabileceğim, beğeneceğim bir gecelik bulurlarsa, onlara bedavadan kurabiye vereceğimi söyledim. Marta kadar alışveriş merkezine girmeyeceğim. Mutlu bir Sevgililer Günü geçirmek istiyorsan, bunu yapmam gerek.”

Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra, hafifçe gülümseyip başını salladı.

“Tatlı Tess'im,” dedi. Sonra eğilip dudaklarımdan öptü. Geri çekildiğinde, “Her şey yoluna girecek,” dedim.

“Evet,” dedi.

Ona gülümsedim ve, “Duş alman gerek,” dedim

“Senin de,” dedi.

“Sabah almıştım,” diye hatırlattım.

“Ama bir duş daha alacaksın.”

İçim yine kabardı.

“Tamam,” dediğimi duyunca sırıttı.

Sonra beni bırakmadan ayağa kalktı, yere bıraktı ve,
“Acele edelim, bebeğim,” dedi. “Çocukları almam gerek.”

Daha önce de aceleyle yapmıştık. Tercih ettiğim bir şey değildi.

Ama icabında, o da olurdu.

On Altıncı Bölüm

Eski Eşler Saldırıya Geçince

Başımı geriye attım, Brock göğsümü avuçlayıp ağzına götürmüş, göğüs ucumu ısıırıyordu. Diğer eliyle de diğer göğsümü tutmuştu ve başparmağıyla göğsü ucumda daireler çiziyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçir-miş, bedenine sürtünüyordum.

Daisy beni kulüpten Brock'un evine bırakmayı teklif etti, ben de kabul ettim (bir limuzini *ve* şoförü olduğunu görünce, en iyi arkadaşım oluvermişti; *ayrıca*, çok tatlı ve komikti). Kabul etmemin diğer nedeniyse birazcık değil, epey sarhoş olmamdı.

Yakışıklı ve tehlikeli erkeğime yatak odasına girer girmez saldırdım. Bunun nedeni de dediğim gibi biraz değil, epey sarhoş olmamdı.

Ama Brock bunu umursamadı.

Brock'un daha önceden duyduğu sesler çıkardığımdan, bunları yanlış yorumlamadı. Ağzını göğsümden çekti, başparmağıyla da diğer göğsümü okşamayı kesti. İki parmağıyla göğüs ucumu sıkmaya başladı ve her zamanki gibi boğuk bir sesle, "Ağız," diye emretti.

Ona sürtünmeyi kesip üstüne çıktım. Bacaklarımın arasında olanlar yüzünden inliyordum ve dediğini hemen yapacak durumda değildim.

“Tess, *ağz*,” diye inledi yine. Başımı eğdim, Brock da elini sırtımdan boynuma götürdü ve parmaklarını saçlarıma doladı. Hissettiğim şeyler inanılmaz bir biçimde artınca, inlemelerim kesildi ve kesik kesik nefes almaya başladım. Dudaklarımı dudaklarına çekince, çıkardığım sesler ağzını doldurdu ve kapının çalındığını duyduğumuzda, doruk noktasına ulaşmama *birkaç* saniye kalmıştı.

İkimiz de donakaldık. O sırada, Brock’un bacaklarının arasına kaymış, erkekliğini ağzıma almıştım.

İkimiz de kapıya baktık. Joel, “Baba?” diye seslendi. “Annem telefonda. Acil olduğunu söyledi.”

Eyvahlar.

Olsun.

“Bana bunun gerçek olmadığını söyle,” diye fısıldadı Brock. Sesi çok alçaktı ama çok öfkeli olduğu belliydi.

Gerçek olmadığını söylemek istedim. Bunu *gerçekten* de istedim. Ama kapı hakikaten de çalındığından, bir şey diyemedim.

Brock’un şifonyerinin üstündeki alarmlı saate bakınca, sabahın iki buçuğu olduğunu gördüm.

Brock’un elleri bir salise sonra belimdeydi. Beni hızla ama nazıkçe kenara çekip, yana döndü. Sırtıüstü yataktaydım, başım da yastığın üstündeydi.

Hızla eğilip karnımı öptü yataktan çıkıp üstümü örttü. “Bir saniye, Joey.”

Örtüyü boynuma kadar çekip Brock’un pijama altını yerden alışını ve giyip kapıya gidişini izledim. Elini kapı kolu na götürdü, derin bir nefes aldı ve kapıyı hafifçe aralayıp eğildi.

Joey’yi göremiyordum ama titrek bir sesle, “Pardon, baba,” dediğini duydum. “Ama sesi çok korkmuş gibi...”

Joel’un ışığını yaktığı koridorda, Brock’un da tıpkı benim

gibi dudaklarını sıktığını ve elini uzattığını gördüm.

Cep telefonunu kulağına götürdü. Kaşlarımı çattım.

Joel'un ne zamandan beri bir cep telefonu vardı? Tanrı aşkına, çocuk daha on iki yaşındaydı.

"Olivia?" dediğini duydum Brock'un. Bu arada, dönüp yastığın altındaki geceliğimi aldım. "Zorla mı girdiler?" dedi Brock. Örtünün altında güçlkle geceliğimi üstüme geçirmeye çalıştım. "Dade nerede?" Sustu. "Polisi aradın mı?" Yine sustu. "Evet, ben de polisim, Olivia ama günün yirmi dört saati, özel işlere bakmıyorum. Karakolu ara." Brock susunca, başımdan geçirmeyi başardığım geceliğimi aşağı çektim. Sonra, yana dönüp elimi yere dayadım ve uzanıp külotumu aldım. "Sen değil, ben yapacağım, Olivia. Orada birisi varsa, devriye benden çok daha çabuk ulaşır. Olduğun yerde kal. Birilerini yolluyorum."

Örtünün altında külotumu giymeye çalışırken, Brock'un telefonu hızla kapattığını duydum. "Burada bekle, dostum. Hemen geliyorum."

Külotumu da yukarı çektim ve Brock'un suratında heykel gibi bir ifadeyle şifonyere doğru yürüyüşünü izledim. Işığı açtı, telefonunu aldı. Ben de yataktan kalktım.

Kapıya gittim.

Kapıyı açınca, beti benzi atmış, titreyen Joel'u koridorda gördüm. Kötü haber, Joey'nin korkmuş olmasıydı. İyi haberse, babasının kız arkadaşıyla seks yaptığını duyduysa bile, bundan psikolojik olarak zarar görmemiş olmasıydı.

Elimi hemen boynuna götürüp, "Sorun yok, bebeğim, içeri gel," dedim ve Brock telefonda konuşurken onu içeri aldım.

"Evet, ben Dedektif Lucas, cinayet masasından. Eski karım az önce aradı. Evinde birisi olduğunu düşünüyor. Oraya birilerini yollayabilir misiniz?"

Brock adresi verirken, ben de Joel'u yatağın kenarına oturttum ve yanına geçip kolumu beline attım.

Bakışlarını babasından ayırmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Brock. "Beni geri arayıp durumun ne olduğunu haber verir misiniz?" Başını salladı. "Teşekkürler."

Sonra, telefonu kapatıp tekrar açtı ve birkaç tuşa bastıktan sonra kulağına götürdü.

"Az önce devriyeyi aradım. Birileri az sonra orada olur. Merak etme, beş dakikaya gelirler."

Yanıtı beklemeden telefonu kapattı.

En sonunda, oğluna baktı ve, "Her şey yoluna girecek, Joey," dedi. "Devriye az sonra annenin evinde olur."

Joel tamam der gibi başını salladı.

"Kardeşin uyuyor mu?" diye sordu Brock.

Joel omuz silkti. "Sanırım."

"Uyuyorsa onu uyandırma ama aşağı in ve sessizce telefonunu alıp bana getir, olur mu?"

Joel yine başını salladı ve yataktan kalkıp odadan çıktı.

Joel çıkar çıkmaz, oda birden Brock'un müthiş öfkesiyle doldu.

"Cep telefonları mı?" dedim temkinle.

"Dün konuşurken, Olivia'nın her ikisine de birer cep telefonu aldığını öğrendim. Yılbaşı ucuzluğundan aldığını söyledi. Ama aslında, gecenin bir yarısı saldırabilmek için almış."

Dudağımı ısırıp, evet anlamında başımı salladım.

Sonra yine temkinle, "Şey," dedim. "Neden polisi aramamış?"

"Çünkü eve giren kimse yoksa, salak gibi görünüp vakitlerini almak istememiş."

Hımm. Ama Brock'un vaktini gayet güzel alıyordu.

Çekinmeden uyandırabiliyordu. Joel'u da uyandırmaktan çekinmemişti.

Aynı dikkatle, "Ciddi ciddi gecenin bir yarısı evine gidip ona bakacağını mı düşündü?" diye sordum.

Bana baktı. Bakışından, boşandıklarından beri Dade'le evli olmadığı süre boyunca Olivia'nın Brock'un hayatını nasıl mahvettiğini anladım.

Soru sormayı kesmeye karar verdim.

Brock oğlunun yeni telefonunu açtı, kapatmak için olduğunu tahmin ettiğim birkaç düğmeye bastı. Sonra, telefonu kapatıp şifonyerinin çekmecesine attı. Telefon çekmeceye düşünce, öyle bir ses çıkardı ki şifonyerin üstündeki lamba sallandı.

Tanrım.

"Tatlım," diye fısıldadım.

"Tamam, iyiyim bebeğim," diye homurdandı. Sustuğu için bir şey demedim ama çok da sakin görünmüyordu.

Joel geri gelip odaya girer girmez hava değişti ama sadece biraz yumuşadı. Havada hâlâ kıvılcımlar ve elektrik uçuşuyordu. Babasına kardeşinin telefonunu verdi, Brock diğer telefon gibi onu da kapattı. Yine çekmeceye koydu ama bu sefer lamba titremedi. Joel babasının ne yaptığını izledi.

Sonra babasının suratına baktı.

"Baba..."

"Doğru şeyi yapıyorum, Joey," dedi Brock oğlunun lafını keserek. "Tamam mı?"

Ne demek istediğini anlamamıştım ama Joel anlamış gibi başını salladı. Sonra, olduğu yerde kıpırdandı ve bakışları babasının elindeki telefona kilitlendi.

O anda aklıma geldi ki tehlikeli ve yakışıklı erkeğimin üstüne atlamadan önce, ona çocuklarla ne konuştuğunu sormalıydım.

Ama sormamıştım.

Aradan çok uzun birkaç dakika geçti. En sonunda, “Joey, tatlım, sana biraz sıcak çikolata yapayım mı?” diye sordum.

Joel bakışlarını babasının telefonundan ayırıp bana baktı.

“Hayır, teşekkürler Tess,” diye mırıldandı.

“Yanıma gelip oturmak ister misin peki?”

“Ben...” Tereddütle babasına baktı, sonra yanıma gelip oturdu ama bana fazla yaklaşmadı.

Hafifçe iç çekip Brock’a baktım. Oğluna bakıyordu ve çenesini o kadar çok sıkıyordu ki yanağındaki kaslardan biri seğiriyordu.

Sonra, volta atmaya koyuldu.

Kalkıp banyoya gittim ve çok uzun süre gözümde kalmış olan lenslerimi çıkardım. Banyodan sonra, Brock’un penye tişörtlerinden biri alıp geceliğimi örtmek istedim. Ya alışveriş merkezine gitmeme yeminimi bozacaktım ya da Brock’un evinde bırakmak üzere bir sabahlık alacaktım. Kendi evimdeki tüylü, kalın bir şeydi. Damian’la bile tanışmadan önce almıştım ve artık çok eskimişti.

Artık bir Brock’un Evi Sabahlığı’na ihtiyacım vardı.

Sonra, hızla alt kata indim, çantamdan gözlüğümü çıkardım ve takıp tekrar yukarı kata çıktım. Joel’un oturduğundan daha yakın bir yere oturdum ve yerinden kıpırdamayınca, sessizce nefesimi verdim.

Brock volta atarken, daha doğrusu odada gergin bir biçimde *dolanırken*, on sene falan geçti (biraz abarttım). Bu sırada, odayı Brock’un öfke enerjisi kapladı.

Cep telefonu çalınca, Joel da ben de oturduğumuz yerde zıpladık.

Brock telefonu hemen açıp kulağına götürdü.

“Dedektif Lucas,” dedi. “Evet.” Biraz duraksadı, sonra

yine, “Evet,” dedi. Biraz dinledikten sonra, “Saçmalamayın, benim hayatımdan söz ediyorsunuz,” diye bağırdı. Yine durdu. “Evet, yanlış alarm, bir daha olmayacak.” Son olarak, “Tamam, teşekkürler,” dedi ve telefonunu kapattı.

Sonra, Joel’a döndü. “Eve giren yabancı falan yokmuş, dostum. Annen gayet iyi. Zaten polis memuru kapıyı Dade’in açtığını söyledi. Dade alarm sisteminde bir arıza olmadığını, iç ve dış alarmlarının da açık olduğunu söylemiş. Eve girmek isteyen birisi iki adım bile yaklaşırsa ki buna pencereler de dahil, evin içindeki bir sinyal doğrudan güvenlik şirketine gidiyormuş. Pencerelerden biri ya da kapılar zorlanırsa, bir mesaj da doğrudan devriye gezen polis arabasına gidiyormuş. Bunları biliyor muydun?”

Babasına bakmak için başını geriye atan Joel, başını hafifçe sağa sola salladı ve dudakları titredi.

Tanrım, Tanrım, *Tanrım*, Olivia McManus denen ve yakında kızlık soyadı her neyse ona dönecek olan o kadından *nefret* ediyordum.

“Alarm sinyal yollamamış,” dedi Brock.

Joel dudakları hâlâ titrerken başını salladı.

Brock oğlunun gözlerinin içine baktı. Sonra derin derin iç çekti.

Elini uzatıp, “Gel, dostum,” dedi. “Seni odana götüreyim.”

Joel yine başını salladı ve, “İyi geceler Tess, özür dilerim,” dedi ama bana bakmadan hızla odadan çıktı.

Brock da bana bakmadan peşinden gitti.

Yatağa girip yastıkları sırtıma dizdim, yaslandım ve bağdaş kurup örtüyü belime kadar çektim. Sonra kızlarla birlikteyken hissettiğim o mutlu kozmopolitan sersemliğinin geçtiğini, Brock’la birlikteyken hissettiğim o diğer ve daha mutlu hissin de *kesinlikle* dindiğini fark ettim.

Evet, yakında kızlık soyadına dönecek olan Olivia McManus'tan ölesiye nefret ediyordum.

Brock bir süre sonra geri geldiğinde, yatak başlığına yasladığım sırtımı dikleştirdim. O gelene kadar, Brock'la, Joel'la ve Rex'le birlikte tatil yapacağımız yerler zihnimde kaçış yerlerine dönüşmüştü. Brock'un kapıyı kapatışını izledim. Odaya girdi, hâlâ elinde duran telefonu açtı ve birkaç tuşa bastı.

Sonra, telefonu kulağına götürüp beklemeye koyuldu. Dudağımı ısırıp kendimi yapacağı konuşmaya hazırladım.

İyi bir fikirdi.

Olivia yanıt vermiş olmalıydı ki Brock, "Senin için bile alçakça bir davranıştı," diye kükredi. "Gelecekle ilgili olarak hemen söyleyeyim: O telefon saçmalığı bitti. Çocuklar gündüzleri telefonlarını kullanabilirler ama bu eve girdikleri anda telefonlar kapanır ve ellerinden alınır. Bu eve *sen* girmeyeceksin. *Asla*. Bunu kesinlikle yapamazsın. Seni uyarayım, Olivia. Çocuklarına veda edersen, benden zorla almayı düşündüğün yardıma da veda edersin. Ne onları ne de benden para alabilirsin. Bana savaş açtın ve şunu unutma kadın: Kazanmak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Artık... İşin... *Bitti*."

Telefonu kapattı ama olduğu yerde ona bakar halde kalakaldı. Telefonu bir yere fırlatmamak için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

"Bebeğim," dedim alçak sesle. Başını kaldırdı.

"On iki yaşındaki oğluma annesinin o evde iki seneden fazla Dade'le yaşayıp da son derece yüksek seviyeli bir güvenlik sistemleri olduğunu bilmemesinin imkânsız olduğunu anlattım. Sonra, annesinin eve birisinin girdiğinden şüphelendiği anda, herkesin yaptığı gibi 911'i araması gerektiğini, köpeklerin bile dokuz bir *bir* çevirmeyi öğrendiğini söyledim."

Tanrım.

Brock devam etti. “Annesinin korktuğunda, kocasıyla konuşması gerektiğini söyledim. Anlaşamıyorlarsa ve annesi korkup da ne yapacağını bilemiyorsa, doğrudan beni araması gerektiğini söyledim. Hiçbir koşul altında, yapmaması gereken şeyin gecenin bir yarısı on iki yaşında bir çocuğu aramak ve ödünü patlatmak olduğunu söyledim. Sonra, ona bir de annesinin *neden* aradığını söyledim. Çocuğunu korkutup beni sinir etmeye çalıştığını anlattım. Bunları duyunca, çocuğum ağlamaya başladı.”

Evet, o kadından kesinlikle nefret ediyordum.

“Tatlım, buraya gel,” dedim.

Gözlerime baktı. Duygularının karmakarışık olduğunu gördüm ama sonra başını eğip

elini kaldırdı, parmaklarını ensesinde kenetledi.

Tamam, yanılmışım.

Daha önceden o kadını hiç sevmiyordum.

Ama *artık* ondan ölesiye nefret ettiğime emindim.

“Brock, bebeğim, *buraya gel*,” dedim. Elini indirip başını kaldırdı.

“Onların bunu yaşamasını istemezdim,” diye fısıldadı. Boğazımın düğümlendiğini hissettim.

“Buraya gel,” dedim boğuk bir sesle.

“Onları bu pis olaylardan koruyabilmek için her şeyi yaptım,” dedi. “O gizli göreve gidip onları asla bir sene yalnız bırakmamalıydım.”

Pes ettim. Örtüyü bir kenara çekip yanına gittim. Ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım ve sıkı sıkı sarıldım.

O da bana sarılınca, başımı geriye atıp gözlerine baktım.

“O, öyle bir kadın,” dedim alçak sesle. “Öyle olduğu için de sen o gizli göreve gitmeseydin bile, çocukların annelerinin nasıl birisi olduğunu öğreneceklerdi. Çünkü o değişmiyor.

Onun davranışlarından sorumlu değilsin. İşini yapıyorsun; işin senin için önemli ama birtakım fedakârlıklar yapmanı gerektiriyor. Birçok erkeğin ve kadının o tür fedakârlıklar yapmasını gerektirecek bir sürü önemli iş var bu dünyada. Askerler mesela. Bir diğeri de uyuşturucuyla mücadele eden sivil polisler.”

“Evet, Tess, ama...”

Lafını kestim. “Kim olman gerekiyorsa osun. Önemli bir şey yapıyorsan ve yaptığın işe inanıyorsan, fedakârlık anlamına bile gelse bunu yapmak zorundasın. Bunu yapmak zorundasın çünkü çocuklarına da aynı şeyi yapmayı bu şekilde öğretebilirsin.”

“Tess...”

Bu sefer onu sıkarak susturdum.

“Olivia bunu kendisine yapıyor. Çocuklarının sonsuza dek onun vereceği tepkilerden, geçireceği sinir krizlerinden korkarak mı yaşayacağını ve hiçbir şey anlamayacaklarını mı düşünüyorsun?” diye sordum ama yanıt vermesini beklemedim. Başımı sallayıp onu yine sıktım. “Asla, Brock. Onlar *senin* çocukların ve hiç de aptal değiller.”

Kollarından birini elini boynuma koymak için kaldırdı ve, “Bebeğim,” diye fısıldadı.

“Onlara iyi erkekler olmalarını öğretmek senin görevin. Bunu öğrendin, çünkü kötü bir babaya karşılık, iyi bir annen vardı. Çocuklarınıninki tam tersi. Bunu yapmak zorundasın zaten ama bu durumda sahip oldukları tek kişi sensin. Bundan kaçış yok; hayatlarında neyle karşılaşacakları da önemli değil. Bunu yine de yapman gerek. İyi bir erkek olmanın bir kısmı güçlü olmaktır, yaptığın şeye inanmaktır, kendini ve sevdiklerini savunman, onları tehlikelerden korumaktır. Bunları yapıyorsun. Büyüme çağında başından neler geçtiğini düşün. Eminim ki Fern seni korumak

istemmişti ama bunu yapamamıştı. Hayatın öyleydi. Çocukları da sen bu durumdan koruyamazsın, çünkü bu durum da onların hayatının bir parçası. Ama etraflarında neler olduğunu anlamalarını sağlayıp bunlarla nasıl başa çıkabileceklerini öğretebilirsin. Oğluna annesinin sırf seni huzursuz etmek için onu kasıtlı olarak korkuttuğunu açıklamak zorunda kalmış olabilirsin ama doğru olanı yaptın.”

Parmakları enseme sıkıca kavradı. Gözleri alev alevdi.

Sonra, parmakları gevşedi ve beni öpebilmek için başını eğdi.

Başını kaldırdığında ona, “Şu konuşman hakkında konuşmamız gerek,” dedim yumuşak bir sesle.

Tamam der gibi başını salladı ama, “Bu geceki olaydan sadece biraz daha az acı vericiydi,” dedi.

Bu iyi haber değildi işte.

Dudaklarımı yalayıp birbirine bastırdım.

Sonra onu hafifçe yatağa doğru çektim. “Haydi, yatağa gel de anlat bana,” dedim.

Brock bir süre bana baktı, sonra elini ensemden saçlarıma kaydırdı belime indirdi.

Yatağa girdik ve bana konuşmayı anlattı.

Işığı söndürdü, bana sarıldı; ben kollarında gözümü kırpmadan yatarken, o uyuyana dek sarıldım.

Ancak Brock uykuya daldıktan sonra sessiz öfke ve çaresizlik gözyaşlarımı akıttım.

Neyse ki çok ağlamadım.

Sonra, erkeğime sokuldum ve uyuyakaldım.

On Gedinci Bölüm

Nuggets Kazandı

“**B**unlar ciddi harika görünüyor!” diye bağırdım. Doğruyu söylüyordum.

Kellie fırınının arka tarafındaki paslanmaz çelik masanın başındaydı (büyü burada gerçekleşiyordu) ve çikolatalı küçük kekleri dağ gibi moka kreması helezonlarıyla kaplıyordu. Bir tepsiyi çoktan bitirmiş, her birinin üstüne hafifçe kakao tozu serpmiş ve portakal özlü şekerlerle ve çikolata parçacıklarıyla kaplamıştı.

Hepsi harika görünüyordu.

Elindeki krema torbasından bakışlarını kaldırıp bana baktı.

Dudaklarının kenarından görünen dilini ağzına geri soktu. “Nasıl?”

Küçük keklerden başımı ona baktım. “Şey... *Evet*, olmuş.” Sırttı.

O gün çok işimiz vardı; Kellie okuldan fırına gelene dek stoklarımız neredeyse erimişti. O yüzden, iş sonrası kalabalığı evlerine götürmek için fırına girmeye başladığında, çalışması için onu yanıma almıştım. Kurabiye kavanozlarını doldurmayı yeni bitirmiştım (iri, çapraz çatal şekilleri olan fındık ezmesi, kurutulmuş yabanmersinli ve beyaz çi-

kolata parçacıklı kurabiyeler).

Kellie'yi ilk kez denetimsiz ve yardımsız bırakmıştım. Ama yaptıklarına bakılacak olursa, harika bir iş çıkarmıştı.

Yanına gidip ona sarıldım ve şakağını öptüm. Onu bırakmadan önce, "Tatlım, elin bu işe çok yatkın," dedim.

"Yani, bunlar Tessa'nın Pastaları'na yakışır türden mi?"

"Kesinlikle."

"Süper," dedi parıldayan gözlerle.

Ona gülümsedim. Sonra, küçük keklerden birini aşırıdım.

Yanından uzaklaşıp kekin kahverengi kâğıdını soyarken, "Gidiyorum," dedim. "Onlarla işin bittikten sonra, ön tarafa götür de dünyaya salıver."

"Tamamdır Tess. Zayıf Dayı'ma selam söyle," diye seslendi arkamdan.

"Ona kendin söyle," dedim ofisin kapısında durup ona bakarak. "Onu hiç ziyaret etmemen yüzünden şimdi de *beni* suçluyor."

"Tamam, o halde onu ziyaret etmem için bana para ödemediğini ve evinde her zaman kâse kâse ev yapımı krema olmadığını söyle."

Haklıydı.

Ona gülümseyip minnacık ofisime girdim ve tadı da göründüğü kadar güzel olan küçük kekten bir ısırık aldım.

Kesinlikle, Tessa'nın Pastaları'na yaraşan bir küçük kekti.

Çikolatalı kekin ve çırpılarak hazırlanmış, belli belirsiz portakal tadının hissedildiği mokalı kremanın muhteşem lezzetini aldıktan sonra, ufacık ofisime göz attım.

Hayatım dış etkenler yüzünden karmakarışıkta. Evim asla karışık olmazdı. Bu da Brock'un evinin de asla karışık olmayacağı anlamına gelirdi.

Bu işin bir tek çekincesi vardı. Brock demek, temizleyecek

iki ev olması demekti. Brock temizlik yapmıyordu. Hatta *ben* temizlik yaptığımda da bundan hoşlanmıyordu. Geçmişte, temizlik konusunda ona soru sorduğumda, bana dairesinde uzun süre yaşamayarak temiz tuttuğunu söylemişti. O yüzden, aslında dairesi gerçekten temiz falan değildi; sadece Brock her şeyin üstünün tozla kaplandığını göremeyecek kadar dışarıdaydı. Annesi uğradığında, ara sıra bir şeylerin temizlendiği oluyordu. Yani, annesinin esas olarak yaptığı şey, kırk beş yaşındaki bir adama bakmaktı ve Brock bundan rahatsız değildi. Dolayısıyla, dairesinin temiz olup olmaması da umurunda değildi, annesinin buna aldırış etmemesini de dert etmiyordu. Ama benimle birlikteyken bunu önemsiyordu. Birlikteyken yemek yemek, koltukta birlikte uzanırken spor programları izlemek ve bir sürü seks yapmak gibi şeyler yüzünden, yapacak daha iyi şeylerimiz olduğunu düşünüyor-du. Bu konuda tartışmamıştık ama hararetli hararetli birkaç söz söylemiştik. Hem de birkaç kere. Tuhaf bir biçimde, ben kazanmıştım. Sonra da ne diye evini temizleme hakkını kazanmak için mücadele ettiğimi düşündüm. Eğlenceli bir iş değildi. Ama yapılması gerekiyordu, çünkü pis ve düzensiz yaşayamazdım. Brock'la birlikte yaşamam demek, her iki evin de temizlenmesi demekti.

Ama hayatımda düzenli olmayan tek şey ofisimdi. İlk başlarda, fırınıma insanlara tanıtmaya çalıştığım sıralarda, durum kontrolden çıkmıştı ve sonra bu kontrolü asla ele geçirememiştim. Ofisim artık düzenli bir düzensizlik abidesiydi. Ortasından bir kasırga geçmiş gibiydi ama neyin nerede olduğunu gayet iyi biliyordum.

Çalışanlarım için bazı kurallarım vardı. Bunlar kusursuz hijyen, gülen suratlar ve kişiliklerini göstermekten çekinmemeleriydi; çünkü Tessa'nın Pastaları aslında kişilik demekti ve can sıkıntısı için asla bir mazeret olamazdı.

Son olarak, bir ölüm tehdidi olmadığı müddetçe, kimse-
nin ofisimdeki bir şeye dokunmasını istemezdim (ya da fı-
rını kaparken, satılmamış ürünleri evlerine götürmelerini).

Çantamı aldım ve bunu yaptığım saniyede telefonun çal-
dığını duydum. Çantamın yan gözünden telefonumu çıkar-
ıp ekrana baktım ve, “Zayıf Arıyor” ifadesini gördüm.

Ekrana dokunup kulağıma götürdüm. “Selam, tatlım.”
“Selam, sevgilim. Planlarda bir değişiklik oldu.”

Olivia’nın cumartesi gecesi sabaha doğru (daha doğru-
su pazar sabahı çok erkenden) aradığının ertesi pazartesi
günüydü. Çocuklar Olivia’ya geri dönmüştü ve Brock’un
avukatı ile Hector sabahleyin ilk iş olarak planların sadece
değiştiklerinden değil, beşinci vitese alındığından da haber-
dar edilmişlerdi. Pazar günü fırına, sırf Brock’a çocukla-
rıyla birlikte yalnız vakit geçirme fırsatı tanımak için bir-
kaç saatliğine gelmiştim. Önceki akşam buluşmuştuk ama
hemen sızıp kalmıştık, çünkü o dört saat, ben de iki saat
uyumuştum.

Bu gece benim evimde buluşacaktık ve eve erkenden gi-
dip akşam yemeği pişirecektim.

“Hangi plan değişikliği?”

“Senin evinde değil, benim dairemde buluşuyoruz. Maç
var,” dedi.

“Ne maçı?”

“Nuggets maçı.”

Hımm. İlginçti doğrusu. Nuggets takımı, Pazartesi Ge-
cesi Futbolu’ndan daha önemliydi.

“Eee?”

“Benim televizyonum seninkinden daha iyi.”

“Seninki daha mı iyi?”

“Bebeğim, televizyonunun altı sene önce emekliye ayrıl-
mış olması gerekirdi.”

“Ama daha üç senelik.”

“Tamam, o zaman iki buçuk sene önce emekliye ayrılmış olması gerekirdi.”

Masamda gözlerimi kırıştırdım.

“Ne?”

“Televizyonunu her sene değiştirmen gerek.”

Yine masamda gözlerimi kırıştırdım.

“Kamyonetin yirmi senelikti ama televizyonunu her sene değiştiriyor musun?” diye sordum.

“Şey... Evet,” dedi sanki bunu bilmem gerekirmiş gibi.

Bunun bir çocuk konuşmasına döneceğini hissedebiliyordum.

O yüzden, bu konuşmanın geleceğiyle ilgili kararım... Aman neyse, demek oldu.

Üstünde durmayacaktım.

“Epeydir buzdolabını doldurmadım,” dedim.

Şu da söylenmesi gereken bir başka şey: Tek kadınlı iki ev, hem iki evi de temizleyen, *hem de* iki buzdolabını dolduran bir kadın demek. Brock’un ne temiz, *ne de* düzenli olmadığını anlamıştım. Ayrıca, Olivia’dan ayrıldıktan sonra hayatını (bana kesinlikle usta bir aşçı olmadığını gayet açıkça söylemişti) pizzayla, Çin yemeğiyle, fast-food’la ve sipariş Meksika yemekleriyle geçirdiğini anlatmıştı.

Bunları göz önüne alınca, Brock’un bedeninin koşularla ve spor salonunda geçirdiği saatlerle bile o halde olması bir mucizeydi.

“Pizza sipariş ederiz,” dedi.

Bana uyardı.

“Süper,” dedim.

“Biraz daha işim var, yarım saat, hatta bir saat sonra evde olabileceğim,” dedi. “Eve giderken sana mesaj atarım, sen de pizzaları ısmarlarsın.”

“Birisi mi öldü yani?”

Yanıt verdiğinde, sesinde çok muzip bir ifade vardı. “Evet tatlım, cinayet masasında çalışmanın bir kısmı da birilerinin ölmesiyle ilgili.”

Dönüp pasta ve kek kokan fırınıma baktım.

Fırında telefonum çaldığında, genellikle birisi yaş günü pastası ısmarlamak isterdi. Brock’un telefonu karakolda çaldığındaysa, birilerinin başı derde girmiş demektir.

Benim işim çok daha iyiydi.

Bu yüzden, iki evi temizlemek ve iki buzdolabını doldurmak beni rahatsız etmiyordu (fazla rahatsız etmiyordu).

“Tamam bebeğim, mesaj at. Ben de pizzayı sipariş ederim,” dedim tatlı bir sesle.

Bir anlık bir sessizlikten sonra, her zamanki gibi, “Tatlı Tess’im,” dedi, sonra da hat kesildi.

Kendime bir parça Brock’un Tatlı Tess’im lafının yarattığı tatlı etkinin keyfini çıkaracak kadar süre tanıdım. Sonra küçük kekin geri kalanını ağzıma attım ve daha farklı, tatlı bir ürpertinin keyfini çıkardım.

Ardından telefonumu çantama koydum, paltomu giydim ve çıktım.

Fırınının müşterilere açık olan kısmına gittim ve her zamanki gibi, her zaman olmasını umduğum gibi bu da bana tatlı bir ürperti hissettirdi.

İri, leylak rengi ebegümeci tomurcukları ve sinekkuşu baskılarıyla kaplı üç yeşilimsi açık mavi duvar vardı. Arka duvardaysa bir büfe bulunuyordu ve ebegümeci tomurcukları ve sinekkuşu baskılarının arasında süslü bir elyazısıyla, leylak rengine “Tessa’nın Pastaları” yazıyordu. Yazı duvarla tavan arasında kalan birkaç santimlik kısma yazıldığından, sokağa bakan geniş ön camlardan insanlar bunu rahatlıkla görebiliyorlardı.

En sevdiğim renkler olması haricinde, hâlâ bu temanın nereden aklıma geldiğini bilemiyordum. Çiçekler ve kuşlar tam olarak da bir *fırına* işaret etmiyordu! Ama renkler sıcağı ve güzel, çiçekler ve kuşlar da narin ve göz alıcıydı. Bu görünümü ve özel baskıyı elde edebilmek için tonla para ödemiştik. Tam *hayalimdeki* gibi olsun diye takıntılı bir biçimde sürekli olarak bir şeyleri değiştirirken, bu baskıyı ve logomu tasarlayan ressamalar çıldırmışlardı ama buna değmişti.

Aslında, fırınının görünümüyle veya yarattığı hisle ilgili her şey için çok para harcamıştım. Martha'yla birlikte litrelerce şarap eşliğinde Damian-sonrası hayatımı planlarken, her ikimiz de bu işi yapacaksam hiçbir masraftan kaçınmayacağıma karar vermiştik. Böylece, Tessa'nın Pastaları'nı açtığımda her şeyi doğru yaptım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladım, personelimi dakik olmalarından bir kasadaki düğmelere basabilmelerine kadar titizlikle seçtim ve tüm bu konsepti hayata geçirdim. Geri gelmek isteyebileceğiniz veya bir süre vakit geçirmek isteyebileceğiniz bir fırında, boş boş bakan değil, gayet belirgin kişilikleri olan dost canlısı satıcılardan alınan, leziz mi leziz, güzelim pastalar...

Hem zemin hem de güzel pastalarla, küçük keklerle ve nefis görünümlü kurabiyelerle dolu eski tarz büfe ahşaptı ve bunlara birbirinin tıpatıp aynı olmayan ama çok havalı kapaklı pasta stantları ve cam kurabiye kavanozları eşlik ediyordu. Büfenin her iki tarafındaki yıpranmış ahşap tezgâhlarda da kurabiye kavanozları ve kek stantları vardı; büfenin arka tarafındaki duvarda da daha birçok raf ve tezgâh duruyordu. Rafların iki tarafındaki duvarlara iki tane kocaman karatahta asılıydı ve üstlerine leylak ve mavi tebeşirle, süslü bir elyazısıyla sürekli olarak değişen

günün ürünleri yazılıydı; bunların kenarları da ebegümece ve sinekkuşu motifleriyle süslüydü.

Fırının ön tarafında insanların oturup tatlılarını yiyebilecekleri, yine ahşap masalar vardı. Bu masalar da birbirinin tıpatıp aynısı değildi ve tek ortak noktaları her birinin sandalyelerinin oturacak kısmının geniş, sağlam ve rahat olmasıydı. Tüm masaların üstünde içinde zevkli çiçeklerin bulunduğu minik, çelik kovalar duruyordu; tezgâhların birinin üstündeyse, içinde birçok minik kovayla dolu çok daha büyük bir kova vardı. Bunlar haftada iki kere, sırf ufak bir yazıyla reklamını yapıyorum diye bana müthiş bir indirim uygulayan mahalledeki çiçekçilerden biri tarafından değiştiriliyordu.

Kahve, çay ve farklı aromalarda süt ikram ediyordum ama espresso içecekleri yoktu; çünkü fırınım kahve içecekleriyle değil, fırın ürünleriyle ilgiliydi ve ortamın ne her beş saniyede bir üstünden buharlar tüten içecekleri içmesini ne de görünümünün devasa bir espresso makinesiyle bozulmasını istiyordum. Ayrıca, yanımda çalışan gençlerin vakitlerini latteler yapmak için ter dökerek değil, fırın ürünleri satarak geçirmelerini istiyordum.

Brock ölü birisiyle uğraşıyordu ve bu durum, geriye kalabilecek zihinsel rahatsızlığı aklından atabilmesi için bana göre bir pasta yemesini gerektiriyordu. O yüzden, düz halde duran kutuların istiflendiği köşeye gittim (her birinin üstünde Tessa'nın Pastaları logosu vardı ve rengi mavileyleylak arasında değişiyordu). Altı küçük kekin sığabileceği bir tanesini alıp içine Brock için birkaç tatlı yerleştirdim ve kapatıp fırın kurdelesıyla bağladım (bunlar da yine çift renkliydi ki leylak rengi kutu için mavi olanlardan seçmiştim; bir de mavi kutular için leylak rengi olanlar vardı).

Kutuyu fiyonk yaptığım kurdelesinden tutup herkese iyi

akşamlar diledim ve dışarı çıktım. Ilık fırınımdan sonra, dondurucu soğuk beni bir anda kendime getirdi.

Sert bir kış geçiriyorduk; hava hem çok soğuktu hem de şiddetli kar yağışları oluyordu. Saat beşten sonra hava tamamıyla kararıyor ve serinliyordu. Karda araba sürmekten hoşlanmadığımdan, her sabah biraz korkutucu bir takıntıyla hava durumunu kontrol ediyordum (gerçi bunu kendim değil, Brock söylediğinde fark etmiştim ama neyse ki kış kış gülerек söylemişti). O gün yüzde kırk oranında hafif bir kar yağışı olabileceği söylenmişti. Kar-metremin en nihayetinde ayarlı olduğunu göz önüne alacak olursak, hava bana göre yüzde yüz kar yağışı olacağını söylüyordu.

Arabaya binip kutuyu ve çantamı yerleştirdim, motoru çalıştırdım ve Martha'yı aradım. Bana gelip ben Brock'a geçmeden önce kısa bir süre benimle bir kadeh şarap içmek ister mi diye soracaktım ama tam numarasını tuşlamak üzereyken telefonum çaldı.

Ekran, "Cob Arıyor" diyordu.

Kaşlarımı çattım.

Cob'la birbirimize telefon numaralarımızı vermiştik ama beni hiç aramamıştı. Tabii, tatil dönemi daha yeni bittiğinden ara sıra onu görmüştüm. Çocukları görmek ve onlara hediyeler vermek için uğramıştı.

Ayrıca, onu gördüğümde, tahmin edilen şeyi de fark etmiştim. Hiç iyi görünmüyordu. Tedavi ağır başlamıştı, endişe yaratacak bir hızda kilo veriyordu, gözleri çukurlarına kaçıyor, teni solgun görünüyordu. Şikâyet etmiyor ve her zamanki gibi davranıyordu ama tedavisinin fiziksel belirtilerini görmemek mümkün değildi.

Kalp atışlarım bir anlığına şaştı. Telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Selam, Cob."

“Tatlım,” dedi ama sesi onu son gördüğümünden beş kat daha kötü geliyordu. Yine kalbim sıkıştı.

“İyi misin?” diye sordum.

“Ben...” dedi ve durdu.

“Cob?” dedim. “Orada mısınız?” diye sordum başka bir şey demeyince.

“Tatlım, bir kaza geçirdim. Jill beni eve getirdi. O ve Laurie...” Sustu. “Benim için o kadar çok şey yaptılar ki ben...”

Kahretsin.

Derhal lafını kestim. “Nerede oturuyorsun?”

“Senden bunu istemezdim aslında ama...”

“Cob, nerede oturuyorsun?”

Soruyu tekrar sormak için ağzımı açana dek, Cob bir şey demedi.

“Bu iş beni mahvediyor,” dedi. “Beni mahvediyor, Tess. O kadar utanıyorum ki...”

“Cob,” dedim yavaşça. “Canım, nerede oturuyorsun?”

Biraz tereddüt ettikten sonra bana adresini verdi. Neresi olduğunu biliyordum.

“On beş dakikaya oradayım,” dedim.

“Teşekkürler tatlım,” dedi fısıldar gibi.

“Dayan,” dedim ve telefonu kapatıp çantama attım. Geri geri gidip, Cob’un verdiği adrese doğru yola çıktım.

Cob, Baker bölgesinde oturuyordu ve Brock’un eskiden oturduğu yerin yakınlarındaydı. Baker denen bölge harika bir mahalleydi; irili ufaklı evlerden oluşan, kişilikli ve çoğu kişinin evlerine iyi baktığı bir yerdi.

Cob’un evi etrafı tel örgülerle çevrili minnacık bir yerdi; yazları ışığı tamamıyla kesebilecek ve kanser tedavisi görmediği zamanlarda bile pek ilgilenilmiş görünmeyen, eve yakın yerlere dikilmiş uzun ve sık ağaçlar vardı.

Kapıyı çaldım ve içeriden cılız bir sesle, “Kapı açık,” diye

seslendiğini duyunca içeri girdim.

İçeri girdiğim anda, burnuma berbat bir kusmuk kokusu geldi.

Tanrım.

Cob koltukta yatıyordu, televizyon da açıktı. Daha ilk bakışta ne kadar kilo verdiğini, gözlerinin daha da çukura kaçtığını ve derisinin suratında gevşekleştiğini fark ettim. Yatar pozisyonda olduğu halde, giysileri üstünden düşecek gibiydi ve yerde, kusarken ıskaladığı bir kusmuk kovası duruyordu.

Göz göze geldik.

“Ben... Yapamıyorum,” dedi başını sallayarak. “Temizleyecek gücüm yok, canım,” dedi güçlkle.

“Tabii ki yok,” dedim. Kapıyı kapatıp yanına gittim. Çantamı Brock’un eski mobilyalarını bir iç tasarım dergisinden fırlamış gibi gösterecek kadar eski bir sandalyeye koydum. “Ben hallederim, merak etme,” dedim yumuşak bir sesle. Paltomu da çıkarıp sandalyeye koydum.

“Bir de...” dedi dudaklarını sıkarak. “Bir de yatakta yattarken, tualete yetişemedim.”

Harika. Orası da batınıştı yani.

Tamam der gibi başımı salladım. Hem yapacağım işten hoşnut olmadığımı, hem de evdeki leş gibi kokunun beni rahatsız ettiğini gizlemeye çalışıp gülümsedim. “Tamam, canım.”

Sonra işe koyuldum. İlk olarak, yattığı yeri temizleyip belki tekrar kusabilir diye mutfaktan büyükçe bir kâse buldum. Daha sonra da yatak odasının halısını temizledim. Ama temizlikten sonra bile kokunun dinmediğini fark ettim.

Bir şeyler yapmak gerekiyordu. Koku benim de midemi bulandırıyor ve kemoterapi falan görmüyordum.

Salona geri dönüp, “Tamam, temizlik işi bitti ama markete gidip bu kokuyu yok edecek bir şeyler alacağım,” dedim. “Başka bir şey gerekiyor mu?”

Başını salladı. “Laurie ve Jill her şeyi aldılar.”

Başımı sallayıp, “Yine de bir bakayım,” dedim. “Biliyorum, şu anda kulağa güzel gelmiyor ama midene biraz hâkim olabilirsen iyi olur. Yemek yemen gerek. Geri döndüğümde, onu da hallederiz.”

“Teşekkürler, canım,” dedi güçsüz bir sesle.

Ona bir saniyeliğine baktım, sonra yumuşak bir sesle, “Cob,” dedim, “mide bulantısı için sana bir şey vermiyorlar mı?” diye sordum.

Suratında inatçı bir ifade belirdi ama bunu bile güçlkle yapabiliyordu.

“Çok fazla hap alınmam gerekiyor,” dedi.

“Tahmin edebiliyorum ama gücünü kaybetmemelisin,” dedim.

“Ne için?” dedi bakışlarını benden ayırmadan.

“Mücadele edebilmek için,” dedim yine nazikçe.

Bir süre bana baktıktan sonra, bakışlarını televizyona çevirdi.

Kahretsin.

Pes edip mutfağa gittim ve neler olduğuna baktım. Bir liste yapmak için bir parça kâğıt bulduktan sonra yanına gittim ve dışarı çıkmadan önce eğilip Cob’u yanağından öptüm.

İşin iyi yanı, henüz kar tutmamıştı. Bu yüzden, Alameda üzerindeki Albertson marketine olan beş dakikalık yolda giderken kendimi daha iyi hissettim.

İşin kötü yanıysa, yaptığım şeye kendimi o kadar kap-tırmıştım ki markette kuyrukta beklerken telefonum çaldı. Telefonu çantamdan çıkardığımda, ekranda “Zayıf Arıyor” yazısını gördüm ve onu aramayı unuttuğumu fark ettim.

Kahretsin.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm ve, "Selam, tatlım," dedim.

"Neredesin?" demekle yetindi.

"Ben..."

"Şu anda salonumdayım, sen yoksun, mesajıma da yanıt vermedin."

Yine, kahretsin.

"Ben..."

Yine lafımı kesti. "Aramadın da."

"Brock, bırak da konuşayım," dedim sesimi yükseltmeden. Alışveriş arabasını yürüyen banda doğru itip aldıklarımı çıkarmaya koyuldum.

"Eee, anlat," dedi Brock.

"Alameda'daki Albertson marketindeyim," dedim. Ama Brock yine konuşunca, açıklama yapmaya fırsat bulamadım.

"Bebeğim, birlikte pizza yiyecektik, unuttun mu?" diye sordu ve yanıt vermeme beklemeden sorgulamaya devam etti. "Hem Alameda'daki Albertson'da ne işin var?"

İyi bir soruydu, çünkü onun evi ya da kendiminki için her ikisi de Colorado Bulvarı'nda olan Wild Oats'a veya King Soopers'a giderdim.

Arabayı boşaltırken yanıt verdim. "Baban aradığı için buradayım. Bugün tedavi görmüş, hastalanmış ve tuvalete yetişememiş. Birisinin ona yardım etmesi gerekiyordu. Jill ve Laura onu tedavilere götürüp getiriyorlar ve ev işlerine yardım ediyorlar. Jill onu eve bıraktığında, ondan daha fazlasını isteyememiş. Bir süre önce, ona bir şeye ihtiyacı olursa beni arayabileceğini söylemiştim."

Yanıt vermedi.

Her şeyi boşaltmıştım. Doğrulup arabayı iterken, kasi-

yere gülümsedim ve ürünleri torbaya yerleştiren genci izlemeye koyuldum.

Brock bir şey demeyince, devam ettim.

“O yüzden, evine gittim, temizlik yaptım ama içerisi hâlâ güzel kokmuyor. Bunu giderecek birkaç şey aldım. Sonra, ona akşam yemeği hazırlayacağım. Yemesini bekleyip, kusmadığından emin olacağım. Ondan sonra gelirim.” Duraksadım. “Sen pizzanı bensiz ye, canım. Ben Cob’la yerim.”

Yine bir şey demedi ama bu sefer uzun süre sessiz kalamadı.

“Planların değişirse, başımıza boktan şeyler gelirse, kahrolası telefonunu kullan.”

Suratıma kapattı.

Şaşkın şaşkın torbalara baktım.

Sonra, telefonumu çantamın yan bölmesine koydum. Aklımdan türlü türlü şey geçmeye başladı.

Brock asla telefonu suratıma kapatmamıştı. Evet, onu aramamıştım ve endişelendiği de belliydi ama o sırada beni götürdüğü motorcu barlarından birinde bara çıkmış, oradaki motorculara Axl Rose gibi dans etmeyi öğretiyor, eğleniyor da değildim (bir keresinde, sadece birkaç saat süren kısa bir eğlence anında bunu yapmıştım; Brock’un Jake olduğu zamandı ama bunu bara çıkıp değil sahnede yapmıştım. O sırada, bardaki grup *Paradise City* şarkısını çalıyordu ve Brock dans pistinde kahkahalar içinde beni izliyordu). *Onun* babasıyla ilgileniyordum.

Telefonu suratıma kapatışına şaşırmam ve bana kızmış olduğundan korkmam, benim de bir hayli öfkelenmeme karıştı. Sonra öfke hissi diğerlerine baskın çıktı ve giderek daha fazla öfkelenmeye başladığımı fark ettim. Artık Brock bana kızdı diye korkmuyor, telefonu suratıma kapattı diye de şaşırmıyordum. Sadece suratıma kapattı diye öfkeliydim.

Bir şekilde aldıklarımın ücretini ödedim, torbaları arabama götürmeyi, Cob'un evine geri dönmeyi ve Brock'u arayıp ağzıma geleni söylememeyi başardım. Torbalardaki şeyleri çıkarıp yerleştirdim, ilk olarak bir oda deodorantıyla ve bir halı şampuanıyla kokuyu gidermeye çalıştım. Cob'u kusmuktan daha da beter, birbiriyle yarışan keskin kokuların karışımıyla daha da rahatsız etmek istemiyordum. En sonunda başardım. Kusmuk kokusu dindi, oda deodorantı hafifledi ve halı şampuanı ağır bir koku yaymadı.

Albertson'dan aldığım kokulu bir mumu yatak odasına götürüp yaktım. Cob'a buzlu limonata götürdüm ve akşam yemeğini hazırlamaya koyuldum.

Şehriyeli tavuk çorbası tencerede ılırken ve etraflarına tereyağlı ve tuzlu krakerler dizdiğim kâseli tabakları masaya yerleştirirken (kız kardeşim ya da ben hasta olduğumuzda, annem bize bunu yapardı), ön kapının açıldığını duydum.

Sonra Cob'un şaşkınlıkla, "Selam, Zayıf," dediğini duydum.

Burnumdan derin bir nefes aldım.

Brock, "Nasılsın?" dedi.

"Daha iyiyim," diye yanıt verdi Cob. "Tess mutfakta."

"Tamam," dediğini duydum Brock'un. "Şimdi gelirim baba."

"Tamam, oğlum."

Kaşığı alıp çorbayı karıştırmaya başladım ve kendimi hazırladım.

Daha Brock içeri girmeden, ne kadar öfkeli olduğunu hissettim. Kıvılcımlar falan saçmıyordu, insanı huzursuz eden bir kızgınlık da değildi. Daha önceden hiç hissetmediğim bir şeydi. Ağırdu. Yoğundu. Yumuşaktı ama sıcak değildi. Ona bakınca bakışlarındaki o derin, yumuşak ifadeyi fark ettim.

Ocağa doğru yürüdü ama çok yaklaşmadı.
Sonra gözlerimin içine bakıp, "Selam," dedi.
"Selam."

Bana bakmaya devam etti.

Alçak sesle, "Kızgınsın," dedi.

"Hiçbir zaman suratıma telefon kapatılması hoşuma girmez ama özellikle kustumuk kokusunu gidermek için halı şampuanı alırken kapatılması hiç gitmez," dedim sakın bir sesle.

Gözlerime bakmaya devam etti.

Sonra onaylar gibi bir kere başını salladı. "Tamam."

"Bunu ben hallediyorum, gelmene gerek yoktu," dedim.
Cob duymasın diye alçak sesle konuşuyordum.

"O, *benim* babam, Tess."

Başımı hafifçe yana eğip, "Öyle mi?" dedim.

Dudaklarını sıktığını fark ettim.

Alçak sesle, beni uyarır gibi, "Bunu yapma, bebeğim," dedi.

Ocağın altını kapatıp tencereyi aldım ve kâselerin yanına geçtim.

Çorbayı koyarken, "Artık atılıma geçme zamanı, Brock," dedim. "O çitin üstünden atlayıp, bu ya da öbür tarafa geçmen gerek. Pek bir şeyi gözden kaçırmazsın; o yüzden, babana şöyle bir bakıp bu işin nereye gittiğini gördüğünü sanıyorum. Ne zaman olacağı kesin değil ama yol belli, dahası çirkin. Artık o çitin üstünde oturma lüksün yok. Bir karar vermen gerek." Tencereyi tekrar ocağın üstüne koyup ona baktım. "Hayatına alacak mısın, almayacak mısın? Ben ona çorbasını götürürken, düşünmek için on saniyen var. Kapıdan çıkıp gitmeye karar verirsen, senin kararındır ve destek olurum. Ama desteğimin Jill'le Laura'nın Cob'a yardım etmesine destek olmamakla bir ilgisi yok. Kapıdan çıkıp gitmezsen, sana da çorba vereyim. Sonra yediklerini

kusmadığından emin olmak için babanın yanında bekleriz.”

Bir kaşık kaptım ve Cob’un kâsesine çorba koyup oturma odasına götürdüm.

Geri döndüğümde, Brock yer değiştirmişti. Ocağın yanında durmuyordu. Mutfak penceresinin önündeydi ve tek eliyle pervaza yaslanmıştı. Bakışlarını dışarıdaki kar taneceklerine çevirmişti. Ruh hali olanca ağırlığıyla, tüm boğuculuğuyla içeriyi doldurmuştu.

Çenesini sıkmıştı.

Ama bir karar verdiğini görebiliyordum.

Verdiği bu karar onu daha da çok sevmeme neden oldu.

Derin bir nefes alıp yanına gittim.

Kollarımı beline dolayıp suratımı ensesine yasladım.

Bir süre ona sarıldıktan sonra, “Kar böyle yağmaya devam ederse, beni evine götürüp sabahleyin arabamı almak için buraya getirir misin?” diye sordum. “Karda araba kullanmayı sevmiyorum.”

Birkaç uzun saniye boyunca yanıt vermedi.

Bakışlarını pencereden ayırmadan, “Tamam, bebeğim,” dedi.

Alnını sırtına dayadım.

Sonra başımı kaldırdım ama ona daha da sarılarak, “Mide bulantısı ilaçlarını almıyor,” dedim. “Bu konuda onunla konuşman gerek.”

Omzunun üstünden profiline baktım ve çenesindeki kassın seğirdiğini gördüm. Sözlü olarak yanıt vermedi ama ben duyduğunu ve elinden geleni yapacağını biliyordum.

Onu biraz sıkıp konuşmaya devam ettim. “Şu tabağı al, tatlım. Gidip babanla otur. Maçı izliyor. Ben de kendime çorba alıp hemen geliyorum.”

Başını çevirmeden tamam anlamında başını salladı.

Kıpırdanınca geri çekildim. Kâsesine doğru yürüdü.

Kâseye baktıktan sonra, yanıma geri geldi. İki elini birden kaldırıp çenemi tuttu ve beni öpmek için başımı kaldırdı.

Başını kaldırdınca, “Seni seviyor,” dedim.

Gözlerini yumdu, o boğucu his gözlerini açmadan önce etrafa yayıldı. “Biliyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.”

Bakışları yumuşadı ve odadaki ağırlık dindi. Sonra yine fısıldayarak, “Biliyorum,” dedi.

“Bunu atlatacağız,” dedim kararlı bir sesle.

Buna pek inanmış gibi değildi. Yine aynı şeyi söylemedi.

“Haydi, çorbanı iç. Soğuyor.”

Beni bırakmadan önce, birkaç saniye daha gözlerime baktı ve kâsesini alıp mutfaktan çıktı.

Ben de kendime çorba alıp, Brock’la ve babasıyla birlikte Nuggets maçını izledim.

Cob çorbayı ve krakerleri, arabadan alıp getirdiğim, torununun o gün yaptığı küçük keklerden birini kusmamayı başardı.

Maçı Nuggets takımı kazandı.

On Sekizinci Bölüm

Şimdilik İyi Gibi

“**T**elevizyonu babama götürüp geleceğim.”
Telefon kulağında Brock’la konuşuyor, fırına bir tavuk atıyordum.

Günlerden perşembeydi. Brock’un kız kardeşlerini arayıp kendisini ve beni de Cob rotasyonuna sokmalarını istemesinden sonraki bir perşembe günüydü. Ayrıca, Brock’un Cob’un evinde sadece bir televizyon olduğunu ve bunun salonda olduğunu öğrenmesinin ardından gelen bir perşembe günüydü. Son olarak, Brock’un babasının yatak odası için de bir televizyon almak için Best Buy mağazasına gidişinden sonraki bir perşembe günüydü; böylece, salona gidecek kadar iyi hissetmediğinde ve yataktan çıkmak istemediğinde, odasında da televizyon izleyebilecekti. Brock fazladan kablo yayını bağlatmak için kablo yayın şirketini bile aramıştı. Onlara babasının hastalığından açıkça söz etmişti; yani, yayının bağlanması için yetmiş iki saat değil, sadece yirmi dört saat bekleyecekti. Adamlar ertesi gün geleceklerdi ve sırf öylesine, birkaç aylığına ücretsiz ayrıcalıklı kanalları da pakete dahil etmişlerdi.

Belli ki söz konusu televizyonlar veya kablo yayın olunca, Brock işini şansa bırakmıyordu. Yapabildiği her şeyi yapıyor, sonuç elde ediyordu.

Onun hakkında yeni bir şey öğrenmiştim.

“Tamam, canım,” dedim. “Yemek bir buçuk saate hazır olur ama sen evde olmazsan ılık tutarım.”

“Yetişmeye çalışacağım. Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Sonra, telefonu kapattı.

Konuşmayı sonlandırma düğmesine bastım ve Martha’nın mesajına yanıt yazdım. Bir sonraki hafta sonu kendi evinde bir kızlar gecesi düzenliyordu; Brock’un çocuklarla birlikte olacağı hafta sonuna denk geldiğinden, ben de çocukları babalarıyla yalnız vakit geçirmeleri için bırakmayı ve Brock’un da bunu çıkmayacağını düşünüyordum (umuyordum).

Genellikle olduğu gibi, Martha’nın kızlar gecesiyle ilgili olarak farklı şeyler düşünüyordum. Bu, Martha için yeni bir kavram değildi ama oraya gittiğinizde karşılaşacağınız şeyler açısından riskli bir girişimdi. Ya tamamıyla kafadan uydurduğu tariflerle deneyler yapmayı isteyecekti ve hiçbir başarıyla olmayan bu tariflerin hepsini tatmak zorunda kalacaktınız, ya da evini abur cuburla dolduracak ve geniş romantik komedi filmleri koleksiyonunu ortaya çıkaracaktı.

İkincisinin olmasını umuyordum.

Martha’ya yazdığım mesaj, Elvira, Gwen, Camille, Tracy ve hatta Shirleen’in de geceye dahil olduğu bir mesajlar dizisini başlattı. Yemeği yapmaya devam ederken, onlara cevap yetiştirdim ve Elvira yemek işini üstlenince ve “özel yemeklerimi” yapacağım deyip Martha’nın itiraz edememesini sağlayınca çok rahatladım.

Elvira’nın “özel yemeklerinin neler olduğunu bilmiyordum ama kızarmış salatalıktan daha iyi bir şeyse harika olacaktı.

Salatalık zaten salatalık olarak kötüydü. Kızartılmış salatalıksa resmen şeytan işiydi.

Mesaj çılgınlığı dindi ve tam tavuğu son kez kontrol ederken, bir başka mesaj geldi ve aynı anda ev telefonu çaldı.

Ekrana bakınca Brock'un, "yoldayım" diye mesaj attığını gördüm. Sonra, ev telefonuna koşturup ahizeyi kaptım ve konuşma düğmesine basıp kulağıma götürdüm.

"Alo?" dedim.

Ses gelmedi.

"Alo?" dedim tekrar.

Yine kimse konuşmadı.

Tam telefonu yerine koyacaktım ki bir adamın, "Tessa O'Hara mısınız?" diye sorduğunu duydum.

Sırtımın buz kestiğini hissettim. Nedenini bilemiyordum ama öyle hissetmiştim.

Hoş bir his de değildi.

"Şey..."

"Brock Lucas'la görüşen Tessa O'Hara mısınız?"

Kanımın donduğunu hissettim.

"Kimsiniz?"

"Öylesiniz," dedi adam ve hat kesildi.

Siktir. Siktir. *Siktir!*

Ahizeyi yerine yerleştirip hemen cep telefonumdan Brock'u aradım.

Telefon bir kere çaldıktan sonra, "Bebeğim," diye yanıt verdi.

"Az önce, çok ürkütücü bir telefon geldi."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Nasıl ürkütücü yani?" diye sordu.

"Bildiğin ürkütücü işte. İnsanın tüylerini *diken diken* eden türden. Üstelik ev telefonuydu."

"Rehberde ismin var mı?"

Tabii ki yoktu. Bir kere, bekâr bir kadındım. İkincisi, eski kocam bana tecavüz eden ve en sonunda önemli bir

uyuşturucu satıcısı olduğu ortaya çıkan zırdelinin tekiydi.

Bunları Brock'a söylemedim.

"Hayır," demekle yetindim.

"Siktir," diye homurdandı. "Ne dediler?"

Derin bir nefes alıp anlattım. "Bir adam bana seninle görüşen Tessa O'Hara olup olmadığını sordu. Yanıt vermedim ama kim olduğunu sordum. O da 'öylesiniz' dedi. Yani kimliğimi, seninle görüşen kişi olduğumu teyit etti ve telefonu kapattı."

"Kapılar kilitli mi?" diye sordu Brock birden. Yine tüylerim ürperdi.

"Ben..." Duraksadım. "Bilmiyorum." Derhal arka kapıya gittim.

"Kontrol et ve kilitle," dedi emir verir gibi.

Arka kapıyı kilitleyip ön kapıya yöneldim ve titrek bir sesle, "Tamam," dedim. "Bu, Olivia'nın yapacağı bir şey mi? Yani, benimle oyun falan oynamaya kalkışır mı?"

"Asla bu denli büyük bir pislik yapmadı ama ondan beklerim doğrusu."

Harika.

"On dakikaya oradayım," dedi sakın bir tavırla.

"Tamam." Ön kapıyı da kilitledim. "Kapıların hepsi kilitli."

"İyi bebeğim. Görüşürüz."

"Tamam."

Brock telefonu kapattıktan sonra tekrar mutfağa girdim ve mikrodalganın saat ekranına baktım. Yemek için son hazırlıkları yaparken, bunu yapan Olivia'ysa diye düşünüp öfkeyle karışan korkumu kontrol etmeye çalıştım.

Olay gerçekleştiğinde, aradan sekiz dakika geçmişti. Biliyordum, çünkü beşinci kez mikrodalgaya bakıp saati kontrol etmiştim.

Altı el ateş sesi duydum. Birbiri ardına, tam evimin önünden gelen ateş sesleriydi.

Pencereye bakmamla daha fazla ateş sesi gelirken, mutfak tezgâhının altına sığınmam bir oldu. Önceki ateş seslerine yanıt olarak geldiğini düşündüğüm bu sonraki sesler donakalınama ve dehşete kapılmama neden oldu.

Ateş sesleri devam ederken kendime geldim ve sürünerek ev telefonuna gittim. Telefonu alıp konuşma tuşuna bastım ve 911'i aradım.

"Dokuz yüz on bir, acil durumunuz nedir?"

"Evimin dışından ateş sesleri geliyor."

"Neredesiniz, hanımefendi?"

Tam adresimi söylerken, ön kapıdan bir ses geldiğini duydum ve korkudan donarak kapıya kilitlendim.

"Hanımefendi," dedi operatör, "lütfen güvende olduğunuzu ve adresinizi teyit edin."

"Birisi..."

"Kapı açıldı ve paltosunun bir kenarı karla kaplı olan Brock içeri girdi. Dönüp kapıyı çarparak kapattı. Kilitledikten sonra, elinde silahıyla yanıma geldi.

Bu sefer, her zaman olduğu gibi onu iş giysileri içinde görmek hoşuma gitmedi. O gün, kalın ve şık, dik yakalı siyah bir kazak (tesadüfen Noel hediyesi olarak ona aldığım kazaklardan biriydi; bir diyorum çünkü üç kazak almıştım), normal blucinleri kadar soluk olmayan bir blucin ve içine kazağının arka tarafını soktuğu kalınca, siyah bir kemerden oluşan bir kıyafet giymişti (kazağının bir kenarını özellikle mi sokmuştu bilmiyordum ama çok hoş görünüyordu). Bir de çok şık, el dikimi, siyah yün bir ceket giymişti (bunu tesadüf eseri ona Laura ve Jill hediye etmişlerdi. Üstünde muhteşem görünüyordu).

Brock'un iş kıyafetleri normal giysilerinden pek de farklı

olmadığı halde, eve gelip de bana merhaba dedikten sonra hemen bunları çıkarır, rengi solmuş bir blucin giyer, kemer takmaz ve artık kış ortası olduğundan ya soluk renkli ve uzun kollu bir tişört veya bir termal gömlek giyerdi.

O sırada, evin içinde hızla bana doğru geliyordu ve iş giysileri içinde ne kadar yakışıklı olduğunu fark edemiyordum. Sadece paltosunun üstündeki karları ve elindeki tabancayı görmüştüm. Paltosu neden karlıydı?

“Hanımefendi?” dedi 911 operatörü. “Orada mısınız?”

“Acil mi?” diye sordu Brock yanıma gelince. Mutfak tezgâhının altından hâlâ kalkmadığımdan tepeden bana baktı.

Yanıt vermedim. Eğilip telefonu elimden aldı ve kulağına götürdü.

“Ben Dedektif Brock Lucas. Az önce üstüme ateş açıldı. Bana ateş eden kimliği belirsiz adama ben de ateşle karşılık verdim...”

Konuşmaya devam etti ama zihnim Brock’un söylediği sözcükler haricinde tamamıyla boşalmıştı.

Az önce üstüme ateş açıldı. Bana ateş eden kimliği belirsiz adama ben de ateşle karşılık verdim...

Az önce üstüme ateş açıldı. Bana ateş eden kimliği belirsiz adama ben de ateşle karşılık verdim...

Az önce üstüme ateş açıldı. Bana ateş eden kimliği belirsiz adama ben de ateşle karşılık verdim...

Brock bakışlarını benden ayırmadan telefonda kükrerken doğruldum ama düşüncelerim hâlâ başka bir yerdeydi.

Üstünde kar vardı, çünkü evimin önünde ona yöneltilen mermilerden kaçabilmek için kendisini yere atmıştı.

Erkeğim o güzelim bedenini lanet olasıca evimin önünde ona yöneltilen lanet olasıca mermilerden korumak için yere atmıştı.

Tabancası da elindeydi, çünkü ateşe ateşle karşılık vermişti.

Erkeğime ateş eden o kimliği belirsiz adama bunu yapmasını kimin emrettiğini gayet iyi biliyordum.

Eyvah.

Eyvahlar olsun.

Hayır, *lanet olsun*, düşünmeyecektim.

Tıpkı Levi'ın Brock'un evine geldiği zamanki gibi bir şey düşünmedim.

Sadece, harekete geçtim.

Harekete geçince de tezgâhtan anahtarlarımı kaptığım gibi evden dışarı koştum.

"Tess!" diye bağırdı Brock arkamdan ama gitmiştim.

Garaj yolundan arabama gitmiştim.

"Kahretsin Tess!" diye bağırdı arabanın dışından bir yerden.

Motoru çalıştırıp, nereden seslendiğine bile bakmadım ve gaza bastım.

Oraya nasıl vardığımı bilmiyordum ama kendimi veya bir başkasını öldürmemiş olmam bir mucizeydi. University Sokağı'na girip sağa döndüm, Sonra Yale'e çıktım ve bir iblis gibi büyük arazili büyük evlerin bulunduğu ufak ve eski mahalledeki Donald Heller'ın evine gittim. Orası neredeyse on iki sene boyunca hıyar eski kocamla flört ettiğimiz ve evli kaldığımızda sık sık gittiğim bir yerdi ama son altı buçuk senedir hiç gitmemiştim.

Oraya sırf Damian'ın nerede yaşadığını bilmediğim için gittim.

Ama bunu herkesin burnundan fitil fitil getirerek öğrenecektim.

Köşede lastikleri gıcırdatarak hızla durdum, arabamdan dışarı fırladım ve karların arasından telaşla ön kapıya

gittim. Peşimden gelip arabamın arkasına park eden kamyonetin far ışıklarını fark etmemiştim.

Kapıyı yumruklarken, “Don, aç şu kahrolası kapıyı!” diye bağırdım.

Arkamdan bir el uzandı, parmakları bileğime dolandı ve ensemden bir ılıklik hissettim. “Tess, Tanrım, bebeğim, biraz sakın...”

Brock lafını bitiremedi, çünkü kapı açıldı ve Donald karşımda belirdi.

Birkaç kere bakışları benimle Brock arasında gidip geldikten sonra, suratında tereddütlü bir gülümseme belirdi ve gözleri parıladı. “Tess, canım, burada...”

Ama o da lafını bitiremedi çünkü, “Nerede o?” diye bağırdım.

Donald gözlerini kırıştırtarak yine bana ve Brock’a baktı. Brock bileğimi ve kolumu karnımın etrafında sarmıştı ve kolunu geri çekmemişti. Donald, “Kim?” diye sordu.

“O lanet olasıca, pislik, dangalak, *hergele* oğlun, kim olacak!” diye çığlık attım.

Donald yine gözlerini kırıştırdı, sonra birisinin, “Tess?” dediğini duydum. İçeriye bakınca, o *lanet olasıca* Damian’ın babasının koridorunda, birkaç adım ardında durduğunu gördüm.

İşte o anda yine çıldırdım.

Brock’un elinden kurtulup, Donald’ın yanından hızla geçtim ve kollarımı kaldırıp, tırnaklarımı çıkararak pis gözlerini oymaya hazır bir şekilde üstüne atıldım.

Kendisini korumak için ellerini kaldırıp biraz geriledi, ona bir şey yapamadım.

Çelik gibi bir el beni belimden tutunca ağzımdan, “Ahh!” diye bir ses çıktı ve diğer çelik gibi kolunu omuzlarıma ve göğsüme dolayan Brock’a çarptım.

Kulağıma, “Sakinleş, hayatım,” dedi.

“*Sakinleşmek mi?*” diye cıykladım ve beni çekmeye çalışırken ayaklarımı yere bastırıp kollarından kurtulmaya çalıştım. Ama bunlar olup biterken, bakışlarımı bir kez olsun Damian’dan ayırmamıştım. “Seni kahrolası *hergele!*” diye cıyklamaya devam ettim.

“Neler olu...” Donald yanımda alçak sesle ve şok içinde bunu sormaya çalıştı ama yine bağırdım.

“Bana vurman yetmedi mi?” dediğimde, Brock’un da Donald’ın da gerildiğini hissettim. “Bana tecavüz etmen yetmedi mi?” Bağırmaya devam ettim ve Donald’ın karnına yumruk yemiş gibi çıkardığı sesleri duymazdan geldim. “Sonra durup dururken beni arıyorsun, yalanlar söylüyorsun, peş peşe *lanet yalanlar* söylüyorsun! Benim *dışında* becerdiğin kadınların hesabını bile tutamaz oldum. Sonra geliyorsun, seninle buluşmam için babanın hasta olduğunu söylüyorsun.”

“Tanrım,” dedi Donald hayretle ama bağırmaya devam ettim.

“Sonra sana defalarca söylediğim halde beni arıyorsun ve pis işlerin yüzünden narkotikle, FBI’la ve polisle başımı derde sokuyorsun. Şimdi *bir de evimin önünde erkek arkadaşımı vurması için birisi yolluyorsun!*”

Damian da bakışlarını benden ayırmamıştı. Bağırmayı kestikte sonra, “Tess...” dedi alçak sesle.

“*Siktir git!*” diye bağırdım. “Siktir ol git, Damian. Ne yaptım? Sana âşık olmaktan baka ne yaptım ha? Bana pislik gibi davranmanı hak edecek ne yaptım? Hayatımda... *En sonunda*, güzel ve iyi bir şey olduğunda... Nihayet, kendimi *güvende* hissettiğimde, bunu da mı yok etmen gerek?”

“Tatlım, ben bir şey...” diyecek oldu ama lafını kestim.

Bulunduğumuz alanı bir ok gibi bölüp avazım çıktığı ka-

dar bağırarak, “*Sakin bana tatlım deme!*” dedim.

Damian bakışlarını kaçırmadı. Brock beni sıkı sıkı tutuyordu. Pis pis Damian’a bakarken, damarlarımdaki ve beynimdeki kanın beni diri diri yakacak kadar kaynadığını hissettim.

Sonra, Damian bakışlarını kaçırdı, başını yana çevirdi ve endişeli bir ifadeyle babasına yaklaşıp, “Baba,” dedi.

“Sakin,” dedi Donald sert bir sesle. Gözlerimi Damian’dan ayırınca, Donald’ın koridorun duvarına elini yasladığını ve ancak bu şekilde ayakta durabildiğini fark ettim. Beti benzi atmıştı ve çok üzgün bir ifadeyle oğluna bakıyordu. Onu bir süredir görmemiştım ama espri anlayışı ve hayata olan sevgisi onu her zaman yaşından genç gösterirdi. Ama o anda, yetmiş iki yaşından çok daha büyük, neredeyse doksan yaşında gösteriyordu.

Onu o halde görünce içimi bir acı dalgası kapladı; ellerimi biri göğsümde, diğeri belimde olan Brock’un kollarına götürdüm, parmaklarımı doladım. Brock beni daha da sıktı.

“İşte, bu yüzden,” dedi Donald oğluna.

“Baba,” dedi Damian yine.

“İşte, bu yüzden Tess’i kaybettik.”

Gözlerimin dolduğunu hissettim.

Donald büyük bir acı içinde, “Ona *tecavüz* mü ettin?” diye sorarken, bakışlarını oğlundan ayırmadı.

“Ama yaptığım şey...” dedi Damian. Birden omuzlarımı dikleştirdim, gözyaşlarım kayboldu ve araya girdim.

“Öyleydi,” dedim ters ters. Damian bana baktı.

“Tess,” diyerek başını salladı ve elini kaldırmaya başladı. “İşler sadece kontrol çıkmıştı.”

Aman.

Tanrım.

Brock’un genzinden boğuk bir ses yükseldi, beni sıkıca

tuttu ama bu uyarı işaretlerini yine çıldırdığım için fark edemedim.

“*Kontrolde mi çıktık?*” diye bağırdım.

“Tess...” dedi Damian yine. Bir bana bir Brock’a bakıyordu ve yemin ederim ki sanki bana yaklaşıp yaklaşmamayı düşünüyor gibiydi.

“Sakın bana yaklaşma, seni lanet olasıca hergele,” dedim. “Sana bilmediğin bir şey söyleyeyim Damian: Bir kadın var gücüyle sana karşı koymaya çalışırken, avazı çıktığı kadar ‘Hayır!’ diye bağıırken, kontrolsüzce ağlarken ve durman için yalvardığında, onu hâlâ becerebiliyorsan... Bu kadın lanet olasıca karın *bile* olsa, yaptığın şeye tecavüz denir.”

Brock’un süper güçlü kolları bu konuşma sırasında iki kere kasıldı ama dikkatimi ancak irkilen Damian’a verebiliyordum.

Sonra, yumuşak bir sesle, “Ertesi gün gittin, Tess,” dedi. “Bana asla bir açıklama fırsatı vermedin.”

Kaşlarımı öylesine büyük bir şaşkınlıkla kaldırdım ki saçlarıma değebilirdi.

“Açıklama mı?” dedim. “Açıklama mı dedin? *Kafan* iyi falan mı senin?”

“Tess, ben...”

“Bir uyuşturucu kartelinde yükselmeye çalışıyordun,” dedim lafını onun yerine tamamlayarak. Sonra, Brock’un kollarından sıyrılmadan öne eğildim ve Brock’un da eğilmesine neden oldum. “Biliyorum,” dedim tıslar gibi. Geri çekildim. “Çok stresliydi, öyle mi?” dedim. “O kadar stres altındaydın ki ansızın düzgün bir insan olma becerini yitirdin ve karın sana ‘Tatlım, seni bu kadar strese sokan şey nedir?’ gibi basit sorular sorduğunda, sabrın taşmaya başladı ve onu dövmeğe başladın. Karın seks yapmak iste-

meyince de aklını yitirdin ve ona tecavüz ettin. Yeraltı dünyasının en tepelerine çıkarken stresle baş etmek senin için zor olmuş olmalı, Damian. Hayatında boktan davranışlarını kabullenecek farklı bir kadın olmadığı için senin adına üzülüyorum. Kusura bakma, çok kötü bir eştim.”

“Kötü bir eş değildin,” dedi.

“Biliyorum,” dedim hışımla. “Kinayeli konuşuyorum, seni geri zekâlı.”

“Bazı kötü kararlarım oldu ve duygularının beni yönetmesine izin verdim, Tess. Bunu itiraf ediyorum.”

“Aman, ne büyük bir davranış,” dedim alaycı bir tavırla. “Kötü kararlar ve seni yöneten duygular insanların hayatlarını tamamıyla mahvetmezler, Damian. Sana değer veren insanlara, hatta tanımadığın insanlara on seneden uzun bir süredir aynen bunu yapıyorsun.”

“Ben...” dedi, çenesini sıktı ve başını çevirdi. Elleriyle bıkkınlıkla saçlarını geriye bastırdı. O anda, ne kadar iyi görüldüğünü fark ettim. Babası gibi, yıllar onu da etkilememişti. Ama baş belasının tekiydi ve her an hapse girebilecek olması da onu ürkütmüyordu. Brock’tan en az on santim daha kısaydı, oldukça formdaydı ve muhtemelen on iki kilo daha zayıftı. Saçları açık kahverengiydi. Gözleriyse koyu kahverengi. Koyu mavi, ustaca dikilmiş pantolonunda derin bir çizgi vardı. Onun için özel olarak dikildiğini bildiğim açık mavi bir gömlek giymişti. Özel olarak dikildiğini biliyordum, çünkü giysilerine çok para harcardı. Cilalı, koyu kahverengi İtalyan deri ayakkabılar giymişti.

O sırada bile çekiciydi. Ondan ne kadar uzak olsam da çekiciliğini hissediyordum. Düzgün bi görünüm, giydiği muhteşem giysiler ve asla kaybolmayan gizli bir karizma.

Toksik bir karizma.

Zehirli.

Ellerini indirip bakışlarını bana çevirdi.

“O kaçıp gittiğin öğle yemeğinde açıklama yapmama fırsat vermiş olsaydın, seni barışmak istediğim için aradığımı anlatacaktım.”

Benimle barışmak mı?

Kafası *cidden* iyi olabilirdi.

Devam etti.

“Sana bir açıklama yapmak için öğle yemeğine çağırdım...” Brock’a bakıp tekrar bana döndü ve anlatmaya devam etti: “Para işlerini diyorum. Banka belgelerini seninle birlikte gözden geçirmek istemiştin. Senin...” Yine Brock’a bakıp bana döndü. “Bana bir şey olursa, güvende olacağından emin olmak istemiştin.”

“Güvende olduğumdan mı?” dedim alayla karışık bir şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü karımdın, çünkü seni hâlâ seviyorum, çünkü her şeyi berbat ettim ve bunları telafi etmek istedim.”

“Bunları mı...” dedim ama durdum. Bir an için konuşmadım. Sonra toparlandım. “Hayatıma gizlice sızarak, beni yasadışı kazançlarıyla kendine bağladın ve bu muhteşem teklife evet diyecek kadar yanında kalmadığımda yine de ismimi belgelere imzânı taklit ederek koydun. Böylece hem hayatıma sızmaya hem de berbat etmeye devam edebilecektin. Yapmayı becerdiğin en iyi şey bu zaten. Bir zaman makinesi yapıp seni geri yollamayı, seninle asla tanışmamış olmayı ve beni... Artık... *Yalnız* bırakmanı isterdim.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir şey demedi.

Babasına döndüm.

Bu durumun onu mahvettiğini görmek beni de mahvediyordu.

Ama elimde değildi. Farklı davranamıyordum. Yeteri kadar derdim vardı zaten.

O yüzden, farklı davranınayı denemeyecektim bile.

“Seni seviyorum,” dedim daha sakın bir sesle. “Her zaman da seveceğim. Sık sık seni düşünüyorum...” İç çekip, hiç o konuya girmek istemediğim için sustum. “Oğlun benden çok şey aldı ve bunlar canımı çok yaktı. Bunlar yüzünden sana ne kadar acı çektiğimi anlatsam bile inanmazsın. Seni kaybetmek de o acının bir parçasıydı.”

Gözleri doldu; ona bakarken ben de gözlerimin dolduğunu hissettim.

“Canım,” dedi elini duvardan çekip, bana dönmek için başını oğlundan çevirdi.

“Seni seviyorum ve özlüyorum ama Damian’ın başına ne gelirse gelsin, asla geri dönmeyeceğim. Hayatımda bana onu hatırlatan hiçbir şeyi istemiyorum. İnsanı zehirliyor. Bundan daha yeni kurtuldum ve bir daha aynı duruma düşmem. Beni daha fazla zehirlemesine izin veremem. Artık yapamam. Hayatımın on sekiz senesini aldı. Daha fazlasını alamaz.”

Yutkunduğunu gördüm.

“Beni tutan bu adam hayallerimdeki erkek Don,” dedim yumuşak bir sesle. “Bu gece, birisi ona ateş etti. Bunun ardında Damian’ın olduğunu anlayabilmek için Sherlock Holmes olmak gerekmiyor. Bu adamın ailesi var. Çocukları var. Dahası, hayatında *ben* varım. Oğlunla konuş. Hayatımdan uzak durmasını, bana ve sevdiğim kimseye bulaşmamasını sağla. Lütfen. Lütfen bunu benim için yap.”

Gözleri hâlâ doluyken, burnunu çekti. Tamam der gibi başını salladığında, gözleri daha da doldu.

Tekrar Damian’a döndüm ve hâlâ titreyen ama kararlı bir sesle, “Seni bir daha asla görmek istemiyorum,” dedim.

Bir kez olsun, duymak istediklerini değil de dediklerimi dinle ve şunu bil: Seni bir daha asla ama *asla* görmek istemiyorum. Asla. Ne olursa olsun. Paranı istemiyorum. Pişmanlığını da istemiyorum. Ne benden zorla aldıklarını, ne de zehrin bana bulaştı diye kaybettiğim seneleri telafi edebilirsin. Beni arama. Evime gelme. Hayatımı berbat etme. Önemsemediğim insanlara bulaşma. Git ve uzak dur.”

“Tess,” diye fısıldadı Damian. Bakışlarındaki acıyı ve pişmanlığı görmemek mümkün değildi.

Acı ve müthiş bir pişmanlık.

Kahrolası hergele.

“Git ve uzak dur,” dedim bir kez daha.

Sonra tekrar Don’a bakmadan, kapıya yönledim. Brock gitmek istediğimi anlayıp beni bıraktı. Ama elimi sıkıca tutup beni bahçeye çıkardı. Arabamın arkasına park ettiği kamyonetinin yan koltuğuna götürdü.

Uzaktan kumandayla kapıları kilitledi ve daha ben ne yapacağını anlayamadan yan koltuğun kapısını açtı.

Kollarımı bedenine dolayıp ona baktım. “Araba kullanabilirim,” dedim.

Başını sallayıp beni nazikçe koltuğa itti. “İçeri gir, bebeğim.”

“Arabamı burada bırakmak istemiyorum,” dedim.

“Arabaya bin ve o konuda endişelenme. Onu ben hallederim.”

“Brock...”

Burnumun dibine kadar gelince, suratına bakabilmek için başımı kaldırdım. Bana o kadar yakın duruyordu.

“Kamyonete bin, Tess,” dedi sakın bir tavırla.

Dudağımı ısırıp tamam der gibi başımı salladım ve kamyonete bindim.

Arabanın etrafından dolanıp sürücü koltuğuna geçti ve

motoru çalıştırdı. Yola çıktık.

Yale'e geldiğimizde, erkeğimin sahip olduğu onca muhteşem güç arasında altıncı hisse de sahip olduğunu düşündüm; çünkü adrenalin akışı ile duygularım birbirine karıştı ve yine kendimi kaybettim. Ama bu sefer, derin derin, sarsılarak, kontrolsüzce ağlamaya başladım.

O kadar çok ağladım ki eve vardığımızı bile fark etmedim. İçeri nasıl girdiğimi bilemiyordum. Yatağa nasıl yatıp kıvrıldığımı da. Birden, kendimi orada bulmuştum ve hâlâ ağlıyordum.

Brock'un, "Kötü durumda, Martha. Polisle gidip konuşmam gerek. Sana ihtiyacı var. Ne kadar çabuk gelebilirsen gel," dediğini hayal meyal duydum. Belki birkaç dakika, belki daha uzun bir süre sonra, "Kadınım çok kötü durumda, karakola gelemem. Çocuklar bölgeyi tarıyorlar, senin gelmen gerek," dediğini duydum.

Martha yanıma uzanana, bana arkamdan sarılana, kollarını etrafıma dolayıp sıkıca tutana dek bir tek bunların farkındaydım.

Sonra salondan sesler geldiğini duydum.

"Kim geldi?" diye sordum burnumu çekerek.

"Polisler tatlım," dedi. "Brock'un bu gece olanlardan sonra, ilgilenmesi gereken birtakım işleri var."

Tabii.

Gözlerimi sıkıca yumup, gözyaşlarımı akıtınamaya çalıştım. Martha'nın karnımdaki elini göğsüme çektim ve sıkıca tutarak göğsüme bastırdım.

Gözlerimi açıp, "Bu gece, birisi ona ateş etti," dedim.

"Biliyorum."

Elini tutup gözlerime yeni gözyaşlarının dolduğunu, burnumu yaktığını hissettim. "Onu kaybedemem."

"Biliyorum, tatlım."

“Arkadaşları da onu kaybedemez.”

“Biliyorum.”

“Ailesi...”

“Şşş, Tess.”

Kesik kesik nefes aldım.

Sonra titrek bir sesle, “Damian’dan nefret ediyorum,” dedim.

Bana biraz daha sarılıp elimi tuttu.

“Ben de.”

Sustum. Martha da sessizleşti.

Bir kez daha hıçkırıp, “Fırında tavuk var,” dedim.

“Biliyorum, onunla ilgilendim,” dedi. “Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?”

“Hayır ama Brock...”

“O bir yetişkin, tatlım. Kendisine bakabilir.”

“Biliyorum, ama...”

“Tess, canım, inan bana,” dedi elimi sıkarak. “Şu anda, Brock aç falan değil. Erkek arkadaşın meslektaşlarına ifa-
de veriyor ve salonunu darmadağın etmemeye gayret ediyor.
Bırak da kendini toparlasın; aklındaki en önemli şeyin ak-
şam yemeği olmadığına eminim.”

Tamam der gibi başımı salladım. “Yanına gitmem gerek.”

“Hayır,” dedi sıkıca tutarak. “Aşağıdaki olayla uğraşırken, burada, güvende olmanı istiyor. Seninle kalmamı söyledi. Bırak da dediği olsun. İstediyini yap, sen de *toparlanmaya* çalış.”

Haklıydı.

Bu yüzden, tekrar başımı sallayıp yattım.

Martha uzunca bir süre bana sarıldı. Salondaki sesler kesildi. Brock içeri gelmedi.

Derken, Martha sakinleştiğimi hissetti (haklıydı). Bunu

bana sarılıp, "Tavuk o kadar yanımişti ki şimdi gidip bir şeyler hazırlayayım," dediğinde anladım. "Artık ikiniz de bir şeyler yeseniz iyi olur."

Yanımdan kalkınca dönüp ona baktım.

Paltosunu bile çıkarmamıştı.

Doğrudan yanıma gelmişti ve paltosunu bile çıkarmamıştı.

Yine gözlerim doldu ama kendimi tutup, "Belki de bunu yapmamalısın," dedim.

"Ben pişirmeyeceğim, Tess. Riviera'dan isteyeceğim," dedi.

Eh, bunu duymak rahatlatıcıydı.

"Acılı relleño² olsun o zaman," dedim. Martha bunu duyunca sırttı.

Daha doğrusu sırttı ve, "Sanki bunu isteyeceğini bilmiyorum," dedi ve yataktan kalktı. Yanımdan geçti, bana bakıp tekrar sırttı ve odadan çıktı.

Riviera'nın acı biberli relleño yemeğini isteyeceğimi biliyordu, çünkü onun karşısında otururken yaklaşık olarak yedi yüz yirmi iki tabak kadar yemiştım.

Kalkmak için acele etmedim, sonra banyoya gidip lenslerimi çıkardım, suratımı yıkadım ve gözlüğümü almak için yatak odasına döndüm.

Salona girdiğimde, Brock'un ön kapıda Levi'yla ve Lenore'la konuştuğunu gördüm.

İlginç bir manzaraydı.

Hemen bir güncelleme yapayım: Lenore ortadan kaybolmamıştı. Noel öğle yemeğinde ve yılbaşı akşam yemeğinde Lucas Tugay'yla birlikteydi. Bu konuda Brock'un ağzını aradığımda, bana neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Onu biraz daha sıkıştırdınca da erkek kardeşini aşk hayatı hakkında sorguya çekmeye niyeti olmadığı-

2 Meksika usulü bir tür biber dolması. (e.n.)

nı vurguladı. Bunu gayet kararlı bir tavırla söylediğinden, tereddüt etsem de olsa üstelememeye karar verdim.

Ama bu durumla ilgili olarak aklımdan güzel bir şeyler geçiyordu.

“Selam, Tess,” diye seslendi Levi. Ela gözlerini, ağabeyinin bana bakışı gibi tatlı bir ifadeyle olduğum tarafa çevirdi.

“Selam, Levi,” dedim. Sonra, Lenore’a bakarak “Selam, Lenore,” dedim.

“Selam, canım,” dedi tatlı bir sesle.

Yanlarına gittiğimde, Brock kolunu omzuma atarak ve beni yanlamasına kendisine bastırarak hemen sahiplendi.

Başımı geriye atıp ona baktığımda, “Gidip arabayı getir-diler,” dedi. “Her şey yolunda.”

Her şey yolunda değildi. Bir süre de olmayacaktı.

Ama en azından, o an için iyiydi.

Levi’a ve Lenore’a bakıp, “Teşekkürler,” dedim.

“Sorun değil,” diye mırıldandı Levi.

“Meksika yemeği için kalıyor musunuz?” diye sordum.

“Hayır, biz yemiştik zaten, Tess. Gitmemiz gerekiyor. Ama teşekkürler,” dedi Levi.

Tamam der gibi başımı salladım.

Lenore bana gülümsedi.

Levi ağabeyine bakıp çenesini hafifçe kaldırdı.

“Sizi geçireyim,” dedi Brock. Sonra bana baktı. “Burada bekle bebeğim, tamam mı?”

Yine tamam der gibi başımı salladım, onları yanaklarından öpüp sarıldım, teşekkür ettim. Brock erkek kardeşiyle onun kız arkadaşının peşinden gitti.

Arkalarından kapıyı kapattım ama küçük pencereden dışarı bakarken yaşadığım dehşet, adrenalın akışı, sinir ve ağlama krizi beni bitkin bıraktı. Yine de Lenore ve Levi

konusunda soru soramayacak kadar bitkin değildim.

Bu konuda aklımdan iyi düşünceler geçmesi konusunda ne kadar haklı olduğumu gördüm. İkisi birlikte arabaları-
na doğru yürürken, Levi kız arkadaşının omzuna kolunu
attı, Lenore da onun beline sarıldı. Brock'la konuşmak için
Levi'nin cipinin yanında durduklarında, Levi onu yanından
ayırmadı. Lenore başını Levi'nin omzuna yasladı ve bunu
yaptığında, Levi onu daha da kendisine çekti.

Harika.

Her aşın kaşığı olduğum bir andan sonra mutfağa gir-
dim. Brock geri gelene dek iki soğuk bira açmış, benimkin-
den büyükçe bir yudum içiyordum.

Brock dosdoğru yanıma geldi, kollarımı açtım; çünkü
yanıma gelip durmadı. Kollarını boynuma dolayıp beni sı-
kıcı kendisine bastırdı.

Saçlarımın üstünden, "İyi misin?" diye sordu.

"İçimdeki tüm zehri akıttım artık," dedim göğsüne doğ-
ru, kollarımı beline sardım.

"Güzel," dedi yine saçlarımın içinden.

"Ama yine de sarhoş olmak istiyorum," dedim. Hafifçe
güldü. "Hem de dut gibi," dedim ne kadar sarhoş olmak iste-
diğim konusunda fikrimi değiştirip. Brock gülmeye devam
etti. Sonra, yine fikrimi değiştirdim. "Hayır, zil zurna. Ke-
sinlikle."

Kolları yine beni sıkıcı sardı, sonra ellerinden birini
çekti ve boynuma dolayıp başparmağıyla çenemi okşarken
başımı geriye itti.

"Nasıl istersen tatlım," dedi alçak sesle.

İç çektim.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi hemen.

"Brock..." dedim onu uyarır gibi ama başını sallayınca

durdum. Başparmağı çenemi okşamayı kesti ve parmakları gerildi.

“Yanılıyor olabilirim bebeğim ama başardın. Damian’ın bu gece evinin önünde olanlarla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum ama ilgisi varsa, bunu tekrarlayamayacak. Onu yaraladın. Hayır, resmen ezdin. Zihninde onu ayakta tutan her neyse artık çözüldü ve mesajını anlayacak kadar sana odaklandı. Bu tahminimde yanılıyorsam ve sana yine de bulaşmaya niyetliyse, babasının onu durdurmak için elinden geleni ardına koymayacağına eminim.”

“Eh, bu iyi bir haber,” dedim. Gerçekten de öyleydi. “Ama ben sana ateş açılmasından söz ediyordum.”

Her zamanki gibi kayıtsızca omuz silktiğini gördüm. “Boş vakitlerimde başıma gelmesinden en hoşlandığım şey değil, bebeğim. Hatta bu listede yüz ellinci bile değil ama artık olan oldu ve bununla başa çıkmak gerek.”

Tamam, ama...

Pis bir olaydı!

Toparlanmıştım ama açıkçası o gece yeteri kadar şeyle uğraşmıştım. O geceki olayları senelerce düşünecektim. Erkeğime ateş açıldığı gerçeğiyle sonradan başa çıkabilirdim.

Mesela, bir sonraki hayatımda.

Yoluma devam etmem gerekiyordu.

“Damian’ın bu olayın ardında olup olmadığını *bilmediğini* söyledin. Olmadığını mı düşünüyorsun?”

“En baş şüphelim o. Daha doğrusu, bu gece görene dek öyleydi. Yani, bir polise ateş açtığını itiraf etmesi çok akıllıca olmazdı zaten ama bunu bir de ateş ettiği polisin önünde itiraf etmesi aptallık olurdu. Sen ona bas bas bağırıırken, gerçekten de şaşırmış gibiydi. Bunu reddetmeye başladı ama sen bağırmaya devam ettiğin için lafını tamamlamadı.”

“İçimi dökmem gerekiyordu,” dedim yavaşça. Ensemdeki ve sırtımdaki kollarını sıkıp gülümsedi.

Sonra başını eğip beni öptü ve geri çekilip, “Evet, bunu yaptığına çok memnunum,” dedi. “Muhteşemdin, sevgilim. İnanılmazdın.”

Bunları düşünmesi çok güzeldi.

Ama...

“Yine kendimi kaybettim,” dedim ona biraz daha soku-
larak.

“Kaybetmedin, kendini buluyorsun?” dedi.

“Ne?”

“Bebeğim, o adam gücünü elinden almıştı. Bu gece, bunu geri aldın. Ayrıca...” Bana biraz daha sarıldı. “...Bunu yapış şeklin...” Eliyle enseme sıktı. “...Çok güzeldi.” Alnını alnıma dayadı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Gözlerimi açtıktan sonra, “Beni korudun,” dedim.

“Her zaman koruyorum.”

İçime sıcakık bir his yayıldı, ellerimi sırtından göğsüne, boynuna ve yanağına götürdüm.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Her zaman, Tess,” dedi.

Alnını kaldırdı ve başparmağıyla çenemi okşadı. Parmaklarım yanağından saçlarının arasına kaydı.

“Bu akşamki tatsız olayları aklından çıkar,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım.

“Pardon?”

“Olanlar oldu, rapor edildi, daha önce evine açılan telefonun da izi sürülüyor. Hayatını yaşa. Pastalarını pişir. Arkadaşlarınla vakit geçir. Bana ne durumda olduğunu ve ne hissettiğini anlatıp durarak olanları daha da önemli hale getiriyorsun. Fırınına bir güvenlik sistemi kurulması

için birisini yollayacağım. Buraya da bir güvenlik sistemi kurulması için talimat verdim.”

“Brock...”

“Vance bu konularda muhteşemdir, cidden harikadır. Onunla konuşacağım.”

“Brock...”

“Devriyeler düzenli olarak buradan geçip etrafı kolaçan edecekler. Fırının da artık gözleniyor.”

“Hayatım...”

“Mermi kovanları var. Bunlarda parmak izi olabilir. Adam bir kar maskesi takmıştı ama boyunu ve kilosunu tahmin edebiliyorum. Ayrıca, arabasının modelini ve plakasının bir kısmını da gördüm. Eldiven takmadığından beyaz olduğunu anladım.”

“Bana bir saniye...”

Başparmağı durdu ve parmaklarını sıktı.

“Zeki ve uyanık davran ama ben de seni kollayacağım, Tess. Her zamanki gibi. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok.”

Ona baktım ve bir an için *Brock’un* çıldırmış olabileceğini düşündüm.

“Bu gece sana ateş açıldı,” dedim olanları hatırlatarak.

“Evet, bebeğim. Daha önce de geldi başıma. Umarım tekrar olmaz ama yaptığım iş yüzünden her zaman olma olasılığı var. Ben bunlarla başa çıkmak zorundayım, sen de başa çıkmak zorundasın.”

“Ama...”

Elini kaydırıp, başparmağını dudaklarıma dayadı.

“Artık görevin bu, Tess. Benimle birliktesin, bunlarla başa çıkacaksın, yanımda olacaksın. Bu gece ona tecavüz eden canavara avazı çıktığı kadar bağırdığını gördüğüm kadın bunu başarmakta hiç zorlanmaz. Sana bulaşmaya

çalışan o hergeleleri yenmenin tek yolu buna izin vermemektir. O yüzden, bunlarla başa çıkmak zorundasın.”

Kahretsin, Brock mantıklı konuştuğunda *hiç* hoşuma gitmiyordu.

“Eee?” dedi ben bir şey demeyince.

Buna yanıt vermedim. “Martha Riviera’dan ne istediğini sordu mu?” diye sordum.

“Evet sordu, dediklerimi anladın mı?”

Onu atlatamamak da sinirimi bozuyordu.

Gözlerimi devirdim.

Sonra, “Anladım,” dedim.

Sırıttı. Başını eğip beni yine dudaklarımdan öptü. Başını kaldırıp mutfağın ortasındaki tezgâha baktı.

Sonra bakışlarını bana çevirdi. “Bunlardan biri benim için mi, yoksa ikisini birden mi içeceksin?”

“Senin için,” dedim ama ikisini birden içmek de fena fikir değildi. Tabii, ellerimden birinde bir çatal yoksa ve acılı relleño yemeğimi yemiyorsam.

Tek koluyla uzanıp birasını aldı. Elimi saçlarından çekip beline götürdüm ve bir yudum daha almak için biramı kaldırdım.

“Eh, her işte bir hayır vardır. Toksik eski eşler, harika seksi ve ardından gelecek orgazmları gecenin bir yarısı bölen telefonlar, ön bahçede patlayan tabancalarla birlikte hayatımız asla sıkıcı olamaz.”

Brock yudumunu aldı, birayı tutan elini indirdi ve, “Haklısın,” dedi.

“Bununla birlikte, kumsala bakan otelleri, bir plajı, sıvı şeker tadında kokteyller sunan bir barı olan mekânların bulunduğu tatil yerlerini araştırıyorum. İşten izin alamazsan, sokak köşelerinde para kazanmak için küçük kekler satacağım. Böylece, ücretsiz izin alabilirsin. Sonra, Rex’le

Joel'u gerekirse kaçıracaksınız, çünkü iki ay daha sömestir tatilinin gelmesini *bekleyemeyiz*. Geri döndüğümüzde işlerin icabına bakarız."

Bana baktı.

"Buna değecek, inan bana," dedim.

Bakmaya devam etti.

"Rex'le Joel'a yarı oda tutarız. Yan yana olan odalar tutarız, aradaki kapının kilidi bizim tarafta olur."

Başını çevirip, "İşte şimdi konuşmaya başladın," dedi, birasından bir yudum daha aldı.

Ben de sırtıp bir yudum daha içtim.

Derken, ön kapı çalındı.

Martha ve Meksika yemeklerimiz gelmişti.

Hayır, işini gücünü bana ciddi bir olayda yardım edebilmek için bırakan en iyi arkadaşım Martha ve son derece lezzetli Meksika yemeklerimiz gelmişti.

Her zamanki gibi, hayat devam ediyordu.

Ama o anda, her şey daha iyiye gidiyor gibiydi.

Ben de bu fırsatı değerlendirecektim.

Brock da aynı şeyleri hissediyor olmalıydı ki beni bırakıp kapıya gitti.

Ya da belki de sadece karnı acıkmıştı.

Yine de her şey iyiye gidiyordu. Bunu biliyordum çünkü elimde bir bira şişesiyle muhteşem mutfağında dururken, erkeğim en iyi arkadaşıma ve muhteşem Meksika yemeklerine kapıyı açmak için kapıya doğru yürürken, ben de onu poposunu izliyordum.

Hayat kesinlikle iyiye gidiyordu.

Kesinlikle.

On Dokuzuncu Bölüm

Tessa'nın Pastaları'nda Bir Gün

“**T**ess! Yakışıklı erkeğin geldi!” Çalışanlarımdan biri olan Nora, fırının ön tarafından sesleniyordu. “Yanında iki tane de mini yakışıklı var.”

Süslemekte olduğum yaş günü pastasından başımı kaldırıp fırının fırın olan kısmını, müşterilere açık olan kısımdan ayıran yarı döner kapılara baktım. Saniyeler sonra, sırttan Brock’la sırttan iki oğlunu gördüm. Nora gibi güzel ve tatlı bir genç kız onlara mini yakışıklılar dediği için ikisi de pek mutluydu.

Ben de onları gördüğüme sevinmişim ama bir yandan da şaşırmıştım.

Damian Trajedisi’nin üstünden bir haftadan fazla zaman geçmişti, günlerden cumartesiydi ve işler hâlâ olanca hızıyla devam ediyordu. Sabahın yedisinden beri fırındaydım, çünkü öğlene dek altı tane yaş günü pastası, üçe kadar da bir evlilik yıldönümü pastası süslemem gerekiyordu. Ayrıca, yakında evlenecek olan iki müstakbel gelinle de nikâh pastaları hakkında görüşecektim.

Saat on biri biraz geçiyordu ve yine herkes (çoğumuz) hiç durmadan çalışıyorduk. Kalie, Nora’yla ve Suni’yle birlikte ön taraftaydı. Kellie de benimle, diğer iki ustamla ve

muhteşem süslemecilerimle birlikte arka taraftaydı ve işler akıyordu.

“Selam, Zayıf Dayı!” diye seslendi Kellie. O sırada, kura-biye hamurlarını tarçına ve şekere buluyordu. “Selam, Joey, Rex.”

“Selam, Kellie,” diye seslendi Joey.

“Selam,” diyen Rex şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor, fırında gerçekleşen büyüü izliyor, kokularını içine çekiyordu. Suratından bunların büyü olduğunu düşündüğü belliydi.

Rex’i o halde görünce kıkırdadım. Sonra, yeğenine merhaba diyerek, beni de yanıma gelip beni boynumdan öperek fiziksel olarak selamlayan Brock’a baktım.

Dudaklarını kulağıma götürdü ve, “Tatlım,” dedi.

Ürperip başımı çevirdim ve gözlerinin içine baktım.

“Selam, tatlım,” dedim. Gözlerindeki mutlu parıltıyı görünce içim yine tatlı tatlı ürperdi. Çocuklara baktım. “Selam çocuklar.”

“Selam Tess,” dedi Joey.

“Selam,” diye mırıldanan Rex önümdeki kocaman pastaya baktı.

“Böğürtlenli ve haşhaş tohumlu, krema dolgulu, vanilya parçacıklı kaplama kremalı,” dedim. Gözlerini kırpıştırarak pastaya baktı. Gözlerimin içine bakıp yine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını pastaya çevirip dudaklarını yaladı.

Yine kıkırdadım.

Döner kapılara seslendim. “Millet! İki çocuğuma dile-dikleri her şeyi bizden ikram edin!”

“Tamamdır, Tess!” diye seslendi Suni.

Joel, “Harika,” diye mırıldandı ve derhal ön tarafa fırladı. Rex çoktan gitmişti.

Yine kıkırdadım.

Brock'a bakıp, "Burada ne işiniz var?" diye sordum.

Bunu sordum çünkü o günkü planlarımız belliydi. Çok işim olduğu, o gece kızlar gecesine gideceğim ve Brock'un çocuklarla birlikte olacağı düşünülecek olursa, bütün gün fırında olacak, sonra da Martha'ya geçecektim.

Fırını ziyaret edeceklerini planlamamıştık ama çok güzel bir sürprizdi.

"Azıcık vaktin var mı?" diye sordu Brock. İşte o anda acaba hakikaten de güzel bir sürpriz mi diye düşündüm.

Neredeyse bitmek üzere olan pastaya baktım. Keklerini bir gün önceden pişirmiştim ve sadece süsleme işini tamamlamam gerekiyordu. Bu, süslemem gereken son yaş günü pastasıydı ve bir sonraki yıldönümü pastası olacaktı. O da saat üçte teslim edilecekti. Yani, vaktim vardı.

Evet anlamında başımı sallayıp krema torbasını masaya koydum. "Ofisime geçelim," dedim.

İçeri girip kapıyı ardımdan kapattım ve Brock'un gizlemediği bir şaşkınlıkla etrafına bakındığını fark ettim. Buraya daha önce hiç girmemişti. Jake olduğu zamanlarda görüştüğümüzde de sonradan benim olduğunda da girmemişti.

Dağınıklığa bakıp, "Bebğim," dedi.

"Her şeyin yerini biliyorum," diye kendimi savundum.

Etrafına yine baktıktan sonra bana döndü. "İmkânsız."

"Yok, imkânsız değil."

Sırıttı.

Sonra, başını hafifçe kapıya çevirip kollarını göğsünde kavuşturdu ve, "Burası tımarhane gibi," dedi.

Başımı salladım. "Daha fazla kişiyi işe almam gerek. Arka taraf için süslemeciler, ön taraf için de servis elemanları. Hafta içi işler hiç hafiflemiyor ve özel siparişler kontrolden çıkıyor. O yüzden, ön taraftaki kızlara stoklar için yardım bile edemiyorum."

“Yeni şubeler açmayı düşünmelisin,” dedi. Şaşkınlıkla ona baktım. “Burası tımarhane gibi, çünkü Denver’da ürünlerini alabilecekleri tek yer burası. Dolayısıyla, herkes buraya akın ediyor. LoDo’da, Park Meadows’da yeni şubeler açarsan fazla yaya trafiğini oralara akıtırsın ve o mahallelerdeki kişilere de hizmet vermiş olursun.”

Brock’un Jake olmadığını öğrendikten sonra bunu ben de düşünmüştüm. Ayrı kaldığımız üç ay boyunca, bana oynadığı oyunu ama en fazla da onu kaybettiğimi aklımdan çıkarmak için her şeyi yapabilirdim (ama bunda başarılı olamamıştım tabii). LoDo, yani Denver’ın alt bölgesi de dahil olmak üzere, yeni yer arayışına da girmiştim. Ama bu faaliyetlerim evimi satmak ve Kentucky’ye taşınma fikriyle yarım kalmıştı ve araştırmalarımı bitirememiştim. Ama araştırmalarımı bitiremememin bir diğer nedeni de fırınının elde ettiği başarının eğlenceli şeyleri yapmamı engellemesiydi. Bir muhasebecim ve dışarıdan sağlanan maaş bordroları vardı. İşe alınan herkesle, personelin programlarıyla, envanterlerle, kendi programımla ve geri kalanlarla ben uğraşıyordum. Bu yüke yeni bir şube eklemek, daha da kötüsü, iki yeni şube açma fikri bana pek cazip gelmiyordu.

“Denver’ın Pasta Gurusu olmak konusunda pek emin değilim. Bunları pişirmeyi ve süslemeyi seviyorum. Bir pasta imparatorluğu kurup sürdürme fikri bana sıcak gelmiyor.”

Sırıtıp benden yeteri kadar uzak kaldığına karar verdi. Ofisim iki adımlık bir yer olduğundan aramızdaki mesafe *fazla* değildi ama yine de bundan hoşlanmamış gibiydi. Çünkü göğsünde kavuşturduğu kollarını açtı, tek kolunu uzatıp elimi tutu ve o kadar sert bir biçimde çekti ki öne doğru büyükçe bir adım atıp ona savruldu. Sonra iki kolunu da etrafıma doladı. Elleriyle belimi kavrarken başımı kaldırıp ona baktım. Bana ne bir şey söyleme ne de değişen

bu fiziksel şartlara bir tepki verme fırsatı tanıdı. Bir konuşmanın orta yerinde, beni kollarına çekmesi normal bir şeymiş gibi konuşmaya devam etti.

O anda, bunun onun için normal bir şey olduğunu anladım.

“O zaman, farklı şubelerde yapmak istemediğin işleri yürütmesi için bir işletmeci bul. Böylece, pişirme-süsleme işine devam edebilirsin,” dedi.

İyi bir fikirdi ama yine de başımı salladım. “Bazen müşteriler geniş bir alana yayılınca işler kontrolden çıkıyor. Kaliteyi yitiriyorsun. Kişiliği yitiriyorsun. Ondan sonra da bu iş ruhla değil, parayla ilgili olmaya başlıyor. Burayı bu hale getirebilmek, bu ürünlere ismimi yazabilmek için çok çalıştım.” Belini hafifçe sıktım. “Bu iş benim için sırf pastalardan ibaret değil, bebeğim,” dedim. “Vizyonumla, *benimle* ilgili. Bunu kontrol edebilmem gerek.”

Gerçekten de işim vizyonumla ve *benimle* ilgiliydi. Çok uzun sayılmayacak bir süre önce, kim olduğumun ve potansiyelim farkında değildim. Buna sadece, altında zengin ve ıslak bir kekin bulunduğu dağ gibi yığılmış krema da dahil değildi. Yeşilimsi mavi ve leylak rengi ebegümeci tomurcukları, sinekkuşları, gülümseyen elemanlar ve suratlarında Rex’inki gibi ifadeler oluşan, fırından tüm müşteriler gibi gülümseyerek çıkan çocuklar söz konusuydu.

“Tamam, sevgilim,” dedi Brock yavaşça. Dikkatimi tekrar ona verdim. “Zor bir gece geçirdin ve Meksika yemeği yerken fark etmemiş olabilirsin ama en yakın arkadaşın... Uzun uzadıya... İşinden şikâyet etti. Durumu iyi değil, yaptığı işten nefret ediyor ve aylardır iş arayıp bulamıyor. Bana Noel’de gelirinin dört misline çıktığını ve işlerin hızının kesilmediğini söylemiştim. Şu anda, bunu yapabilecek güce sahipsin. Hem güvendiğin, seni ve vizyonunu bilen, bunun önemini anlayan birisi var. Martha’yla konuş, belki

yeni bir şubenin başına geçme fikrine sıcak bakar. İşlerini genişletmesen bile, fırının şu anki işlerine bakılacak olursa, sorumluluklarının bir kısmını üslenecek birisine ihtiyacın var. Birisi yardım ederse, biraz daha fazla dışarıda olup istediğin şeyleri yapabilirsin.”

Bu fikri de güzeldi, üstelik daha iyiydi. Hem de çok. İki misli daha güzeldi.

“Harika bir fikir tatlım,” dedim.

“Aslında bencilce bir fikir, bebeğim,” dedi. “Ne kadar çok para kazanırsan, o kadar çok seksi gecelikler satın alabilirsin. Hem bir yardımcın olursa, çok bitkin olmadığın ve bunu gizlemeye çalışmadığın zamanlarda da belki seni görebilirim.”

İşte! Brock’u atlatmak imkânsızdı.

“Onunla bu gece konuşurum.”

“Güzel,” dedi kolumu hafifçe sıkıp.

“Eee,” dedim başımı hafifçe yana eğip, “buraya fırınının geleceği konusunda bana tavsiye vermek için mi gelmiştin?”

Başını salladı. “Hayır, işe gitmem gerek. Annem arkadaşlarıyla sinemaya gitmek üzere plan yapmış. Laura’nın evi kızlarla doluymuş, çünkü Ellie dün gece bir pijama partisi vermiş. Jill ve Fritz de kar raketi yürüyüşü yapmak için dağlık bir yere gitmişler. Babamın yapabileceğini sanmıyorum, Levi telefonuna yanıt vermiyor, Kalie ve Kellie de buradalar. Bu yüzden, çocuklara göz kulak olmanı rica edecektim. Levi’i bulabilirsem, seni arar ve çocukları alması için onu derhal buraya yollarım.

O anda, termal gömlek, deri ceket ve soluk renkli blucin giymediğini fark ettim. Lacivert dik yakalı bir kazak (bu da ona aldığım Noel hediyelerinden biriydi), iyi bir blucin ve siyah pardösü giymişti.

İş kıyafetiydi.

“Birisi mi yakalandı?” diye sordum.

Sırıttı ve şirin olduğumu düşündüğü zamanlardaki gibi başını salladı (benim sevdiğim gibi). “Evet, tıpkı geçen hafta elime düşen diğer adam gibi, bir başka kişi daha yakalandı. Gidip suç mahalline bakınam ve olayla ilgilenmem gerek.”

Hiç eğlenceli değildi.

“Tamam,” dedim hemen. Beni yine sıkıca sardı.

“Uslu olacaklar,” dedi.

“Öyle olacaklarını biliyorum.”

“Yapabilecekleri bir şey varsa, onlara iş verebilirsin.”

“Mutfak Polisliği görevi vereyim o zaman.”

Yine gülümsedi. Sonra, eğilip dudaklarımdan öptü.

Başını kaldırıp, “Teşekkürler, bebeğim,” dedi.

“Her zaman, tatlım,” diye mırıldandım ama ciddiydim ve bunu o da biliyordu.

Bu yüzden gülümsedi ve bakışlarına keyifsiz bir ifade çökünce, o cumartesi gününü bir suç mahalline gidip “o işle ilgilenmek” yerine çocuklarıyla geçirmeyi ne kadar çok istediğini anladım. Hafta sonu işe gitmek, Novocain almadan diş çektirmek gibi bir şeydi. “Gitmem gerek,” dedi.

Ona sarılıp, “Tamam,” dedim.

Yine beni sarıp sarmaladı, yine öptü (bu sefer alnımdan), sonra da bıraktı. Ama tek eliyle çenemi tutup, “Sonra görüşürüz,” dedi.

Sonra da gitti.

Peşinden ofisimden çıktım, arka taraftan öne geçip, kızlara iki yeni yardımcımız olduğunu söyledim. Masalarında oturmuş bir dilim havuçlu kek (Rex) ve kırmızı bir küçük kek (Joel) yiyen Joel’la Rex’in yanına gidip, ekmeklerini nasıl kazanacaklarını anlattım. Bunu duyunca gözleri ışıldadı.

Bir tek çocuklar bir fırında masaları toplamanın ve kahve fincanlarını, tabakları ve çatalları yıkamanın havalı bir şey olduğunu düşünebilirdi.

Ya da sadece Brock'un çocukları.

Öyle düşünmeleri yüzünden şanslıydım, çünkü çok yardıma ihtiyacım vardı.

“Tess Yenge!” diye bir ciyaklama duyunca, küçük keklerin durduğu arkadaki raflardan birinden kek tabağını alırken sesin geldiği yere döndüm. Ellie fırına dalmış, tezgâhın ucundaki boşluğa doğru ilerliyor, etrafından dolanıyordu.

Neyse ki hızı her gün antrenman yapan ve yirmi dört saat bir sporcu hayatı yaşayan bir Olimposlununkine eşit olduğu halde, kollarını büyük bir hızla bacaklarıma dolmadan önce kendimi hazırlayabilmişim.

Küçük kek tepsisini tutmayan elimi başına götürdüm ve bacaklarımı bırakmadan kendini şaşılacak kadar geriye atıp bana gülümsediğinde geri çektim.

“Annem bize pembe küçük kekler alacak!” diye ciyakladı. Sonra, geriye sıçrayıp ellerini çırpı. “Çok sabırsızlanıyorum!”

Ona gülümsedim. Üstünde prenses elbisesinin değil de parlak yeşil, ıslıl ıslıl bir kuyruğu ve leylak rengi midye kabuklarından oluşan bir üst kısmı olan bir denizkızı elbisesi giydiğini görünce şaşırdım. Ama tabii bu kıyafeti tam olarak “denizaltında” demeyen kışlık bir palto, pofuduk tepesinde bir ponpon olan yün bir şapka bozuyordu.

“Ellie, derhal o tezgâhın altından çık,” dedi Laura tezgâhın ucuna yürüyerek. “Sana Tess Yengen çalışırken ne yapmamanı söylemişim? Tess Yengen çalışırken, tezgâhın diğer tarafına geçmek yok.”

Ama bu, doğru değildi. Ellie Tessa'nın Pastaları'nı her ziyaret ettiğinde, Tess Yengesi orada çalışıyorsa tezgâhın diğer tarafına geçerci.

“Ama o bir şey demiyor,” diye bağırdı Ellie. İşte, bu doğrudu. Ama Laura hemen hiç konuşmadan ters ters yanıtlar duymaktan hoşlanmadığını anlatan “Anne İfadesi”ni takındı. Ellie bunu görünce *suratını* ekşitti, bana baktı, ifadesini düzeltti ve kocaman bir gülümsemeyle tezgâhın diğer tarafına geçti.

“Şimdi gidip arkadaşlarının yanına otur,” dedi Laura. “Küçük keklerinizi ve sütünüzü alıp hemen geliyorum. Ama uslu durmazsanız, bunların hiçbirisini *getirmeyeceğim*.”

Ellie’nin surat ifadesinden ve sonraki davranışlarından bunu ciddiye aldığını anladım. Onun gibi denizkızı elbiseleri giymiş üç kız arkadaşını aldı (belli ki denizkızı temalı bir pijama partisi vermişlerdi) ve pencerenin önündeki boş bir masaya götürdü.

Suni elimdeki küçük kek tepsisini alınca, minnetle gülümseyip Laura’nın yanına gittim. Yanına gittiğim anda alçak sesle şikâyeteye girişti.

“Bana bunu asla ama *asla* yapmamam gerektiğini hatırlat. Böyle olacağını biliyordum, daha önce de yaptım ama tıpkı doğum yapmak gibi insan aradaki zamanda ne kadar acı verdiğini unutuyor. Kendini bunu bir daha deneyebileceğine ikna ediyorsun. Ellie sürekli olarak arkadaşlarına davet ediyor ve bu sefer sıra bendeydi. Umurumda olmaması gerekirdi. Sıranın ne önemi var? Önemli olan, insanın kafasının rahat ve huzurlu olması. Küçük kızların cıyak cıyak bağırması yüzünden işitme becerini yitirmek değil. Akıl sağlığı önemli. O küçük kızların anneleri o enerjiyi ve ses seviyesini bir daha kaldıracak kadar aptallık ederlerse harika olur. Onlara güç dilerim. Ama... Ben... Bunu... *Yapmayacağım*.”

Neden söz ettiğini anlamış gibi başımı salladım (anlamamıştım) ve ağzımı onu yatıştıracak bir şey söylemek için açtım ama şikâyeteye devam etti:

“Austin de ortalıkta yok. Dün gece, kızlarla dört saat geçirdi ve bu sabah ilk iş olarak *bir not* bırakarak ortadan kayboldu.”

Tanrım. Austin hiç de iyi etmemişti. Başının derde gireceğini tahmin ettim.

Laura devam etti.

“Tamam, yani oğlanları kahvaltıya götürdü, sonra da sinemaya götürecekti. Dolayısıyla, Grady ve Dylan en azından evde değiller ama oğlanlar bu dört yaşındaki dört kıza kıyasla çok uslular. Ellie arkadaşlarına hep senden ve küçük keklerinden bahsetti. Dillerinden düşmediğin için onları susturabileceğimi düşünüp buraya getirdim. Ama şunu söylemem gerek, Tess, bu dört kıza bir çay kaşığı bile şeker vermekten çekiniyorum. Şu anda duvarlara tırmanabilirler. Bir de şekerli bir şeyler yerlerse, denizkızı elbiseleri giymiş dört yaşındaki küçük kız Hulk’lar gibi patlayabilirler.”

Dudağımı ısırdım ve şikâyeteye devam edip içini dökmeyi tamamlamasını bekledim. Ama sustu. Bakışları birden karatahtalardan birine kaydı ama üstündeki yazıları okumuyordu. Bakışları dalgınlaştı. O sırada aklından, elinde gayet sert bir Mai Tai ve bir aşk romanıyla ıssız bir adanın geçtiğine emindim.

Fantezisinin keyfini çıkarmasını bekledim ve onu düşüncelerinden sıyırmak için tam elimi suratının önünde sallayacaktım ki bunu yapmaya fırsat bulamadım.

“Laurie Hala,” diye seslendi Rex peşinde Joel’la birlikte döner kapılardan içeri girip.

Laura irkildi, hafifçe gülümseyip, “Selam evlat,” dedi. Kalçalarına sarılan yeğeninin saçlarını karıştırdı ve Joel’a bakıp, “Selam, Joey,” dedi.

“Selam, Laurie Hala.” Kardeşi Rex’ten iki yaş büyük

olan Joel, bu yüzden halasının kalçalarına sarılma yaşını geçmişti.

Çocuklar gelince, devreye girdim.

“Pekâlâ, çocuklar. Size önemli bir görev vereceğim. Laura Halanızın biraz nefes alması gerek. Bu yüzden, Ellie’nin masasına gidip kızlardan ne tür küçük kek ve süt istediklerine dair sipariş almanızı, küçük kekleri tabaklara koymanızı, sütleri götürmenizi ve Kalie’ye halanıza bir kahve yapmasını söylemenizi istiyorum. Ayrıca, halanızın da ne yemek istediğini öğrenip bunu da halledin. Sonra, kızlarla birlikte oturup uslu durmalarını sağlamanızı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?”

“Tabii,” dedi Joel.

“Süper,” dedi Rex. “Garson gibi olacağız yani?”

Gülümsedim. “Evet, aynen öyle.”

“Süper,” dedi gözleri ışıldayarak.

Tanrım, çocuklar!

“Sen kızlarla ilgilen, ben de Laurie Halanın siparişini alayım,” dedi Joel buyurgan bir ağabey gibi. Rex de emir almaya alışmış küçük bir kardeş gibi başını salladı ve gitti. Joel kuzeni Kalie’nin yanına geçti.

Laura’ya baktım. “Ofisime geçip biraz akıl sağlığını geri kazanmak ister misin, yoksa kahveni dışarıda içmeyi mi tercih edersin? Joey, Rex ve ben, sen Cherry Creek’te biraz yürüyüş yapıp kendine gelene dek kızlarla ilgilenebiliriz,” dedim. “Kalie, Kellie ve oğlanlar burada. Eminim ki kızlarla başa çıkabiliriz. Sen de yarım saatliğine kafa dinlersin. Ya da kırk beş dakika.”

Sırıtıp, “Şimdi Zayıf’ın seni neden sevdiğini anladım,” dedi. “Bunun hep şey... Donanımların yüzünden olduğunu sanmıştım.” Başıyla göğüslerimi işaret etti. “O benim ağabeyim. İğrenç bir şey ama insan bu tür şeyleri fark etmeden

duramıyor. Ağabeyim büyük göğüslerden hoşlanır.”

Hem gülmemek *hem de* ona doğruyu söylediğini teyit etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Evet, Brock iri göğüslerden hoşlanıyordu hem de çok hoşlanıyordu; ama aslında hem göğüslere, hem de popoya ilgi gösterdiğinden, hangisinden daha fazla hoşlandığını bilmiyordum. Gerçi dikkatini verdiği başka, *daha iyi* yerler de vardı, o yüzden neyi en çok sevdiğini kim bilebilirdi? Sadece bu bilgiyi kız kardeşiyle paylaşmamam gerektiğini biliyordum.

Laura buna rağmen bana konuşma fırsatı vermedi ve devam etti. “Olivia ona kancayı taktığında dolgun yapıydı ama sonra on kilo verince, Zayıf bundan hiç hoşlanmadı. Diğer kız arkadaşları için de aynı şeyi söyleyebilirim,” diye sırıttı. “Şimdi, durumu daha iyi anlıyorum. Burası tımarhane gibi ama sen hâlâ sapasağlam ayaktasın ve sinir krizi geçirmek üzere olan bir anneyi teselli edebiliyorsun. Süper bir şey.”

“Şey... Teşekkürler demem gerek sanırım.”

“Rica ederim,” dedi. Sonra neden bilemiyordum ama bakışlarım Laura’dan fırının ön tarafına kaydı ve onların düşündüğü gibi süper kahraman olarak harika pastalar pişirme gücüne değil, Kaltak Radarı gücüne sahip olduğumu fark ettim.

Çünkü Olivia ellerinde parlak renkli Cherry Creek North torbalarıyla durmuş, deniz kızlarından sipariş aldığı belli olan ve Laura’yla yanımıza gelen Rex’e bakıyordu. Sonra, bakışları Rex’ten fırının iç kısmına çevrildi ve beni gördü. Suratı tamamen gerildi ve kapıya yöneldi.

“Eyvah,” dedim. Kapıya ilerleyişini izlerken, bedenim kötü bir şeyler olacağını çoktan hissetmişti. Laura şaşkınlıkla, “Aman Tanrım,” deyince bundan emin oldum.

Olivia kapıyı açtı ve iki uzun adım atarak ilerledi. Etrafını şöyle bir süzdü, Joel’u görünce gözlerini kıstı ve beni

hayrete düşürerek *fırının ta öteki ucundan* sert bir sesle, “Zayıf nerede?” diye seslendi.

Yakınımdaki iki çocuğa bakınca, donakalmış halde annelerine baktıklarını fark ettim.

“Ben hallederim,” dedi Laura. O anda paniğe kapıldım, çünkü “ben hallederim” demesi pek iyiye işaret değildi. Çünkü Olivia’yla son karşılaştığında, tırnaklarını gösterip saldırıya geçmişti ve onu durdurumama fırsat vermeden Olivia’nın yanına gitti.

“Benden uzak dur,” dedi Olivia yine yüksek sesle. Parmasını Laura’ya doğrulttu ve o sırada orada olan çok sayıda müşteri onlara döndü. Sonra bana baktı. “Zayıf nerede?”

“Şu anda işte. Senin de derhal buradan gitmen gerek,” dedi Laura.

“Çocuklar,” dedim sakince Joel’la Rex’e. “Neden arka tarafta geçmiyorsunuz?”

“Hayır!” diye bağırды Olivia daha da yüksek sesle. Öne çıkıp Laura’nın yanından geçti ve bana, Joel’a ve Rex’e doğru ilerledi. Sonra, beni yine hayrete düşürerek, “Çocuklar, benimle geliyorsunuz,” dedi. “Eve gidiyoruz.”

Şok olup gözlerimi kırıştırdım.

“Ne?” dedim.

Olivia’nın peşinden gelen Laura da tam o sırada, “Ne?” dedi (yüksek sesle).

Olivia ikimizi de duymazdan gelip Brock’un çocuklarına, “Paltolarınızı alın, gidiyoruz,” dedi.

Kahretsin! Ne yapacaktım şimdi?

İki çocuk gözlerini ona dikmişti; Rex ağzı açık, Joel’sa yakışıklı suratında bariz bir tereddütle annesine bakıyordu.

Tamam, bu işi nasıl halledeceğimi bilemiyordum ama bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Ama bunu ne çocukların *ne de* müşterilerin önünde yapacaktım.

“Olivia,” dedim ona doğru bir adım atıp. “Neden arka tarafta gelmiyorsun, biraz konuşuruz.”

Beni tamamıyla görmezden gelip çocuklarına çıktı. “Ne dedim az önce?”

“Ama bu, Zayıf’ın hafta sonu,” dedi Laura yanına biraz daha yaklaşıp. Olivia hışımla eski görümcesine döndü.

“Öyle mi? Nerede peki?”

“Dediğim gibi, şu anda işte.”

“Eh, çalışıyorsa, bu onun sorunu ama çocuklarım burada, bu...” parmağını bana salladı, “...kaltakla kalmayacaklar.” Bunu duyan birçok kişi hayretle derin bir nefes aldı.

Tamam, bir dakika.

Kaltak falan değildim ve birisinin bana bunu söylemesine de izin vermeyecektim. *Hele ki* Rex’le Joey’nin, personelinin ve müşterilerimin önünde.

“Sana inanamıyorum,” dedi Laura öfkeyle. Kızgınlığı öfkeye dönüşmüştü; etrafımızdaki insanlar da meraklı ifadelerden olacakları hevesle bekler gibi bir ifadeye bürünmüşlerdi.

“*Hiç* hoş değildi,” dedi Kalie tezgâhın ardından.

“*Kesinlikle* hoş değil,” dedi Nora hemen.

“Kabul edilemeyecek kadar tatsız,” dedi Suni kendi fikrini söyleyip.

“Neden bu konuyu ofisimde konuşmuyoruz?” dedim. Öfkemi güçlkle zapt etmeye çalışıyordum. “Orası olmaz dersin dışarı çıkabiliriz.”

Olivia öfkeli bakışlarını bana çevirdi ve, “Sen yoksun,” dedi.

Bu aptalca lafını duymazdan gelip, “Lütfen, Olivia,” dedim. “Rex’le Joel’un hatırı için bunu başka bir yerde konuşalım.”

Beni yine duymazdan gelip çocuklarına baktı. “Çocuklar, size az önce ne dedim? Gidelim!” Sonra, kapıya yöneldi.

“Kalie, hemen dayını ara,” dedi Laura. “Rex ve Joey, siz olduğunuz yerde kalın.”

Olivia yürümeyi kesip Laura’ya döndü. “Sakın oğullarıma ne yapacaklarını söyleme.”

“Ne istersem söylerim. Olay çıkarmayı kes,” dedi Laura ters ters. “Burası Tess’in işyeri.”

“Umurumda sanki,” dedi Olivia.

“Senin değil ama benim, Zayıf Dayımın ve herkesin umurunda,” dedi Kalie tartışmaya katılarak.

“Neler oluyor?” dedi Kellie arkamdan. Ona bakınca, bakışlarını Olivia’ya diktiğini, suratını ekşittiğini gördüm. “Ha, neler olduğunu şimdi anladım,” dedi.

“Anneciğim, ne oldu?” diye sordu Ellie titrek bir sesle. O ve denizkızı arkadaşlarının hepsi bize bakıyorlardı ve bakışlarından pek de hoş şeyler okunmuyordu.

“Bir şey yok,” diye seslendi Laura. “Annen Olivia’yla konuşuyor sadece.”

“Lütfen lütfen,” diye araya girdim. Durumun iyiye gitmediğini, daha da kötüleştiğini fark etmiştim. Olivia’ya bakıp, “Arkada konuşamaz mıyız?”

Olivia buz gibi bir ifadeyle, yine beni duymazdan geldi. Son derece soğuk ve yüksek bir sesle, “Joel! Rex! Derhal gelin!” dedi.

Yanına yaklaştım (çok da yaklaşmadım çünkü tırnakları uzundu ve beni tırmalayabilirdi) ve tekrar sakın bir sesle, “Tekrar soruyorum, Olivia,” dedim. “Çünkü çocukları, Ellie’yi ve arkadaşlarını endişelendiriyorsun. Bunu arkadaş konuşabilir miyiz? Arkaya geçince, Brock’u ararız, sen de bunu onunla konuşabilirsin.”

“*Sen de, o da* siktirin gidin!” diye bağırdı birden. Gövdem bir darbe yemiş gibi irkilerek geriye sıçradı. Laura’nın öfkeli enerjisi ortamı bir anda kapladı ve tezgâhın ardında

bir kıpırtı hissedince, Kalie'nin ve/veya Kellie'nin harekete geçmeye hazırlandıklarını anladım. Bir şey demek için tam ağzımı açtığımda, birisi benden önce davrandı.

Bana fırsat vermeyen kişi Joel'du.

"Hiç hoş değil," dedi titrek bir sesle. Kenara çekilip, beti benzi atmış suratına ve yanlarında yumruk yaptığı ellerine baktım. "Tess'le bu şekilde konuşmamalısın. O, iyi bir kadındır, herkese iyi davranır ve bu yaptığın hoş değil."

Onu o halde görmek ve dediklerini duymak, annesine karşı hissettiğim nefreti yeni bir boyuta taşıdı.

"Joey, tatlım, kardeşini de alıp arka tarafa geçin," dedim sakın bir tavırla.

Ama ben konuşurken Olivia hızla ileri atıldı, Joel'un yanına geçti ve parmaklarıyla omzunu kavrayarak onu öne çekti. Sonra da aksi bir tavırla, "Sana bir şey yapmanı söylediğimde yapacaksın!" dedi.

Etraftan daha da hayret dolu sesler yükseldi. Bunlara ben de dahildim. Laura'yla aynı anda Olivia'nın üstüne yürüdük. Rex geriye sıçradı, Joel de omzunu annesinin elinden kurtarıp geriledi. Ama kararlılıkla olduğu yerde dikilince, ben de Laura da durduk.

"Bu, babamın hafta sonu," dedi.

"Babanın hafta sonuysa, nerede şimdi?" dedi Olivia.

"Çalışması gerekiyor, anne. Bir işi var. Birisine kötü bir şey olmuş ve bunu kimin yaptığını araştırıyor. Tess de babamla birlikte. Babamın işi varsa, bizim Tess'le birlikte olmamız gerekiyor. Burada eğleniyoruz ve burayı seviyoruz. Seninle yarın görüşürüz."

"Benimle şimdi görüşeceksin. Kiminle vakit geçirmenize izin verdiğini de babanla sonra konuşacağım."

Joel ona bakakaldı ve bocaladığını görünce içim acıdı; ama ne yapmam gerektiğini kesinlikle bilemiyordum. Ba-

basına ihtiyacı vardı ama babası işyerindeydi. Telefonum da arka tarafta kalmıştı ve alıp onu aramak için arka tarafa geçmeyi ve Olivia'yı çocuklarla yalnız bırakmayı istemiyordum. Bunu yaparsam ve Brock olanları öğrenirse, aklını yitirirdi.

Hem iyiydi hem de kötüydü ama Laura'nın telefonu çantasındaydı. Almak için çantasını açtı.

Joel yine sakin, alçak ve korku dolu ama bir yandan da kararlı bir sesle konuştu. "Seninle şu anda görüşmek istemiyoruz."

Tanrım.

"Hiç umurumda değil. Ben sizin annenizim ve beni dinleyeceksiniz," dedi Olivia öfkeyle.

"Ama eğleniyoruz," dedi Joel yine.

"Bu da umurumda değil," dedi Olivia.

Joel, "Biliyorum," deyince kalbim sıkıştı. Daha fazla dayanamayacaktım.

Ama buna rağmen, içimden geleni yapamazdım. İtiraf etmek beni utandırıyordu ama bu kadınla saç saça, baş başa kavga etmek istiyordum. İyi olmazdı tabii ama kendimi iyi hissettirirdi. O yüzden Joey, Rex ve Brock için sükûnetimi korumalıyım.

"Lütfen," dedim alçak sesle. "Bunu arkada konuşabilir miyiz?"

Joel beni duymazdan gelip, "Gitmen gerekiyor," dedi annesine.

Olivia bariz şok olmuş halde gözlerini kırpıstırdı ve, "Ne?" dedi.

Joel annesine yanıt vermedi. Kardeşine dönüp, "Kalie'yle ve Kellie'yle birlikte arkaya geç," dedi.

O anda, Rex'in gözleri irileşmiş bir halde olanları izlediğini ve gitmeyi istemediğini fark ettim. Ama başka seçeneği

yoktu. Kalie öne atılıp elini kaptı ve onu yavaşça döner kapılardan geçirdi. Kellie de peşlerinden gitti.

Tamam, biri gitmiş, diğeri kalmıştı.

“Joel, tatlım, neden onlarla gitmiyorsun?” diye sordum.

Joel bana döndü, başını sağa sola salladı ve bakışlarını dudaklarını sıkan annesine çevirdi. “Gitmen gerekiyor,” dedi yine.

“Bak, bir kere daha söyleyeceğim, Joel. Kardeşini al, paltolarınızı alın ve benimle gelin.”

“Hayır,” dedi Joel hemen.

“Zayıf?” dedi Laura. Herkes ona döndü. “Özür dilerim, meşgul olduğumu biliyorum ama Olivia’nın Tess’in fırınında olduğumu söylemek için aradım. Olay çıkardı ve Joey’yi tartakladı.”

Eyvah.

Bunu söylememesi gerekirdi. Doğru olmadığından ya da söylenecek daha doğru bir şey olduğundan değil. Ama yine de *yanlış* bir şey söylemişti.

Laura konuşmaya devam etti. “Joel haklı olarak gitmek istemiyor; şu anda herkesin gözlerinin önünde bunlar yaşıyor ve Tess’in beş yüz müşterisi de olanları izliyor. Joey ondan gitmesini istediği halde gitmiyor ve Tess ondan *defalarca* bunu arka tarafta konuşmak istediği halde, bunu da yapmıyor. Kusura bakma, Zayıf ama sanırım buna senin el atman gerekecek.”

Olivia beni şok içinde bırakarak, elini birden Laura’ya uzattı ve, “Onunla ben konuşayım,” dedi.

Ama Laura telefonunu kapatıp, “Çok geç,” dedi. “Şu anda, çok öfkeli. Telefonu kapattı ve sanırım buraya geliyor.”

Eyvah!

Bir acil durum hamlesi yapmanın vakti gelmişti. Brock’un öfkeden çıldırmış halde oraya gelmesine ve büyülü, mutlu fırı-

nımı öfke titreşimleriyle doldurmasına veya s, k, h harfleriyle başlayan küfürlü ve bir sürü başka sözcükleri kullanmaktan çekinmeyerek, Olivia'nın başlattığı olayın bir parçası olmasına ihtiyacım yoktu. İşler fena halde karışmıştı ama müşterilerimin gerilimli, saldıran, küfür dolu bir ailevi anlaşmazlıktan korkarak Tessa'nın Pastaları'na gelmemeleri çok kötü olurdu. Ya da o sırada olduğu gibi, çok *daha* kötü bir olay yüzünden...

"Bence, Brock buraya geldiğinde, burada olmaman iyi olur," dedim alçak sesle.

"*Bence*, bana ne yapmam gerektiğini söylememen de iyi olur," dedi Olivia.

Kalbim hızla çarparak ona baktım.

Ne olursa olsun olay çıkaracağını, bunu yapmayı istediğini, özellikle de Brock'un dikkatini çekmeyi başardığı için devam edeceğini fark ettim. En çok istediği şey Brock'un onunla ilgilenmesiydi ne de olsa.

O yüzden, omuz silktim.

Müşterilerimin de durumla başa çıkması gerekecekti. Ben de bu arada, kendimi, oğlanları, Ellie'yi ve küçük denizkızı arkadaşlarını ve personelimi bir olay çıkması ihtimaline karşın ofisimde güvene alacaktım.

"Sen bilirsin," dedim.

Joel'a dönüp, "Ellie'yle arkadaşlarını da al, olur mu?" dedim yumuşak bir sesle. Sonra, kardeşinle birlikte arkaya geçin ve babanızı bekleyin. Bunu yapabilir misin?"

Bana bakıp evet anlamında başını salladı. Annesine kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra da Rex'in siparişlerini almak üzere arka tarafa geçti.

Laura'ya bakıp Olivia'nın elindeki torbaları ayaklarının dibine fırlatışını, kollarını göğsünde kavuşturuşunu, bir ayağını öne çıkarıp kalçasını yana atışını ve suratının öfkeden kızarışını görmezden geldim.

Haklıydım. Pes etmeyecekti.

Bana ne. Kendisi aranıyordu.

Laura'ya, "Sana bir kahve getireyim," dedim. "Nasıl alırsın? Yanında bir dilim kek de ister miydin?"

Laura da Olivia'nın taktiğini görmezden geldi, siparişini verdi ve kızıyla arkadaşlarının yanına gitti.

Ona kahvesini yapıp kocaman bir dilim, fındık ezmesi parçacıklı ve çikolatalı kek götürdüm. Joel da kızların siparişlerini alıp arka tarafta gözden kayboldu. Tüm bunlar olurken, Olivia kaltak duruşuyla orada dikiliyor, bize öfkeli bakışlar fırlatıyordu.

Tam Laura'nın siparişini masasına götürmüştüm ki içeri iki üniformalı polis memuru girdi.

Olivia gerildi. Laura sırtıttı. Bense polislere bakakaldım.

"Burada birisinin rahatsızlık çıkardığına dair bir haber aldık," dedi memurlardan biri etrafına bakınıp. Sonra bakışlarını Olivia'ya dikti. "Sarışın, kırklarının da sonlarında bir kadınımış."

"Kırklarının sonları mı? Harika," diye mırıldandı Laura keyifle.

"O," dedi müşterilerden biri Olivia'nın bir şey demesine fırsat vermeden, parmağıyla onu gösterip. "Bu kadın içeri girdi ve yüksek sesle, kaba bir dille konuşmaya başladı. Kedisinden *bin* kere gitmesi istendiği halde, ısrarla burada kaldı."

"Evet, o," dedi bir diğer müşteri gerek olmadığı halde. "Üstelik tüm bunları *küçücük çocukların* önünde yaptı." Bir başka gereksiz ayrıntıyı daha ekledi. "Denizkızı kostümlü çocukların önünde."

"Çocuklardan birinin omzunu kavradı ve bunu hiç hoş olmayan bir tavırla yaptı," dedi bir başka müşteri. "Anladığım kadarıyla, çocuk oğlu ama yine de... Doğru bir davranış

değil." Adam, "Çocuk denizkızı kostümü giymiyordu," diye mırıldandı.

"Bir fırına girip güzel bir kurabiye ya da üstü şekerlemeli mor bir küçük kek almayı düşünüyorsunuz," dedi başka birisi lafa karışıp. "Derken küstah bir kadın hışımla içeri giriyor, küfürler savurup s'li ve k'li sözcükler söylüyor. *Bu* da ne demek oluyor?"

Belli ki polis memurları için bunlar yeterli kanıtlardı. Herkesi dinledikten sonra, adamlardan biri ön kapıyı açtı ve bakışlarını Olivia'ya çevirip, "Hanımefendi, lütfen benimle gelir misiniz?" dedi.

Olivia çenesini sıkarak kaldırdı, inatçı gözlerini kısıtı ama kılını dahi kıpırdatmadı. Düzen bozan ve çılgınlık atan bir kaltak olmasının yanı sıra, inatçı ve aptal olduğunu da sürpriz bir şekilde ispatlamış oldu.

Başım yasalarla hiç derde girmemişti. *Asla*. Ama tabii, Damian'ın beni işlerine bulaştırmaması hariç. O konuda da masumdum. Bu yüzden, polis memurlarıyla nasıl konuşulacağını pek bilemiyordum. Ama bir polis memuru sizden bir şey yapmanızı istediğinde, bunu nazıkçe sorduğunda, hatta sormadığında bile, bunu yapmanız gerektiğini bilecek kadar zekiydim.

Çok geçmeden, haklı olduğumu gördüm. Polis memuru biraz daha açıklama yapmaya koyuldu. "Dedektif Lucas'ı bekliyorsanız, kendisi şu anda meşgul ve bu işletmeyi de daha fazla rahatsız edemeyiz. O yüzden, iki seçeneğiniz var: Ya bizimle konuşmak için dışarı çıkarsınız ya da sizi devriye arabasına bindirip karakola götürürüz, her şeyi orada anlatırsınız. Ama bilmelisiniz ki ikinci seçeneği tercih ederseniz, bunun büyük bir kısmında elleriniz kelepçeli olacak, çünkü tutuklanacaksınız. Hangisini seçiyorsunuz?"

Olivia yüksek sesle iç çekti.

Sonra eğilip parlak renkli Cherry Creek North torbalarını aldı ve öfkeli adımlarla kapıya yöneldi.

Eşikten dışarı adım atar atmaz, tüm fırın çılgınlar gibi tezahürat yaptı.

Gülmemek için dudağımı ısırdım ve çılgınlar gibi sırttan Laura'ya baktım. Polis memurlarından biri Olivia'nın peşinden dışarı çıkıp diğeri yanıma gelirken, Laura'nın telefonu çaldı.

"Ben Memur Petri," dedi.

"Tess O'Hara," dedim. "Ben, şey..." Elimle kocaman tabelayı gösterip, söyleyeceğim şeyi doğrulamak istedim. "...Buranın sahibiyim."

Evet der gibi başını sallarken hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. Zayıfı tanıdığım için, kim olduğunuzu biliyorum. Asıl bilmek istediğim, ne yapmamızı istediğiniz, Bayan O'Hara."

Olivia'nın gitmesini istediğimi söylemek üzereyken, Laura yanıma gelip telefonu uzattı.

Ona baktığımda, "Zayıf," dedi.

Harika.

Tamam der gibi başımı sallayıp polis memuruna "bir saniye" der gibi gülümsedim ve derin bir nefes alıp telefonu kulağıma götürdüm. "Selam," dedim yumuşak bir sesle.

"Hemen şikâyetle bulun," diye gürledi. Bu sefer, yeni bir şey başarmış ve orada olmadığı halde, ortamı insanı huzursuz eden öfkeyle kaplamıştı.

"Tatlım," dedim yavaşça.

"Şikâyetle bulun, Tess. Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum."

Ha. Tamam. Yapmayı istediği şey için faydalı olacaktı herhalde.

"Tamam," dedim.

“Şu anda bunu konuşamayacak kadar öfkeliyim. Sonra konuşuruz.”

Harika. *Hiç* de sabırsızlıkla beklemiyordum doğrusu.

“Tamam,” dedim yine.

“Sonra görüşürüz, bebeğim,” dedi ve hemen kapattı. Yani, *cidden* öfkeliydi, hatta çok öfkeliydi. Ama bunu teyit etmem gerekmiyordu. Telefonda onunla yaptığım yirmi saniyelik bir konuşmada bile derimin bir katmanının zımparalanmış gibi olduğunu hissettim.

Telefonu kapatıp Laura’ya verdim. Memur Petri’ye, “Şikâyetle bulunmak istiyorum,” dedim.

“Bayıldım,” dedi Laura mırıldanarak.

“Müşterilerinizden bazılarıyla konuşmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu Memur Petri. Sakıncası vardı, bu durum hiç hoşuma gitmemişti; ama Olivia’nın nasıl bir kadın olduğunu herkes gördüğünden, herkes ifade verebilirdi ve bu ifadeler Brock’un çocuklarını almasına ve bu kâbuslardan kurtarmasına yardım edebilirdi.

O yüzden, “Yok,” dedim.

Tamam der gibi başını sallayıp, “En son sizinle konuşacağım,” dedi. “Müşteriler gitmeden önce ifadelerini almam gerek.”

Tamam anlamında başımı salladım.

Polis memuru yanımdan uzaklaştı.

Laura’ya baktım.

“Mutlu günler,” dedi keyifle. “O kaltak en sonunda hak ettiğini bulacak.”

Haklıydı.

“Gidip Joey’yle Rex’e bakmam gerek,” dedim. Bakışları döner kapılara kaydı ve tekrar bana baktığında keyfi kaçmış gibiydi.

“Tamam,” dedi. “Kalie’yi veya Kellie’yi kızlara bakması

için yollarsan, ben de sana yardım ederim.”

Başımı sallayıp, “Teşekkürler,” dedim ve arka tarafa geçtim.

Arka odaya gidince, çocukların ağlamadığını ama korkmuş olduklarını gördüm.

Neyse ki o sırada bir fırındaydılar ve etrafları tatlılarla doluydu.

Tatlılar, karmaşık duyguların birçoğuna iyi gelirdi.

Bir yara bandı gibi.

İmdada yetiştirirdi.

Polisler, Laura ve kızlar gittikten sonra, oğlanlar mutfak polisliği işlerine geri döndüler ama bunu daha keyifsiz bir biçimde yaptılar. Hem akılları annelerinin tuhaf davranışlarındaydı, hem de masaları silip tabak çanağı yıkamanın büyüsü kaybolmuştu (insan hangi yaşta olursa olsun, öyle olurdu). Arka tarafta tatlı kurabiyeleri şekerle kaplarken, paslanmaz çelik masamın üstündeki telefonum çaldı.

Ekranada, “Zayıf Arıyor” diyordu.

Derin bir nefes alıp Joel’la Rex oralarda mı, iyiler mi diye kontrol etmek için döner kapılara baktım ve sonra telefonu açtım. Ama yanıt vermeden önce, bu ikisini de göremedim.

“Çocuklar iyiler mi?” diye sordu Brock hemen.

“Mutfak işleri onlar için heyecanını yitirdi,” dedim.

“Tamam,” diye homurdandı, ne demek istediğimi anlamıştı. “Levi daha önceden aradığımda spor salonundaymış. En sonunda, ona ulaştım. O ve Lenore yarım saate kadar gelecekler. Çocukları bir filme ve bir şeyler yemeye götürecekler. O zamana dek, benim de işim bitmiş olur. Gidip onları alırım, her şey yoluna girer.”

İşte, yine duymuştum. Lenore. Hımm.

“Lenore mu?”

“Bebeğim,” dedi Brock o konuya girmek istemeyerek.

“Tamam,” dedim pes edip.

“Laura beni arayıp her şeyi anlattı,” dedi. Nefesimi tuttum ve söylediklerini dinledim. “Avukatımı aradım ve olanları anlattım. Olivia, Joel’a kaba davrandı. Bunu kullanarak süreci hızlandıracak bir yargıç bulmaya çalışacak. Olivia bugün mahvoldu. İki hafta önce, evine birisi girdi diye ağlayıp polisleri işe karıştırdığında da mahvolmuştu. Bunlar iki çocuğa bakabilecek dengeli bir kadının davranışları değil.”

O gün olanlardan sonra, ben de aynı şeyi düşünüyordum. O günkü davranışları kaltakça ve düzen bozucu olmaktan da öteydi. Doğrudan korkutucuydu.

Bunları ona söylemedim.

Bunlar yerine, “Bebeğim, Joey’yi görmeni isterdim,” dedim yumuşak bir sesle. “Beni ve kendisini korudu, erkek kardeşine göz kulak oldu. Çok cesur davrandı; görseydin onunla gurur duyardın.”

Bir süre sessizlik oldu sonra, “Biliyorum, Laura anlattı,” dedi.

“Harikaydı.”

“Öyle davrandığına sevindim sevgilim; sadece bu duruma düşmeseydi keşke.”

Ne yazık ki haklıydı.

“Evet, çok tatsız bir durumdu ama olan oldu Brock. O sağlam durdu ve *harikaydı*. Geri çekilmedi, kardeşine sahip çıktı. Bunu umursamalısın, çünkü babası ve babasının ailesi gibi, güçlü, zeki ve vefakâr bir oğlun var demektir.”

Buna da bir süre bir şey demedi.

Sonra, alçak sesle, “Evet,” dedi.

Olanlar konusunda onu ikna etmeye çalıştım. “Bebeğim, Olivia Joel’un omzunu sıkıca tuttu. Hoş bir davranış değildi ama ona zarar vermedi.”

“Hiç annen bir sinir krizi geçirirken ya da öfkeliyken sana böyle bir şey yaptı mı?”

“Hayır.”

“Benimki de yapmadı, o yüzden nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama iyi bir his olduğunu da sanmıyorum.”

Ne yazık ki bu da doğrudu.

“Haklısın,” dedim alçak sesle konuşmaya devam ederek.

“Evet.” Bu sefer, o alçak sesle konuşmuştu.

İkimiz de bir süre tatsız şeyler düşündük, sonra Brock birden yine konuştu.

“Ne kadar sarhoş olursan ol, ne kadar geç kalırsan kal, bu gece seni yatağında istiyorum.”

“Brock, ben...”

Lafımı kesti. “Yatağında istiyorum çünkü yarın mutfığa girip çocuklara kahvaltı hazırlamanı da istiyorum. İyi bir kahvaltı yapmaya ve onları güldürüp güvende hissettiren bir kadının etrafında olmaya ihtiyaçları var. Yarın benimle son günleri; az vaktimiz var ve sonra o kadına geri dönecekler. Mümkün olduğunca güzel bir gün geçirmelerini istiyorum. Bunu yapmama yardımcı olabilir misin?”

“Evet,” dedim hemen.

Biraz duraksadı. “Evet, yardım edebileceğini biliyorum,” dedi yavaşça. Sonra, iç çektiğini duydum. “Gitmem gerek.”

“Tamam, çocuklara Levi’yla Lenore’un az sonra geleceklerini söylerim.”

“Harika, bebeğim. Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz, tatlım.”

Telefon kapandı.

Yirmi dakika sonra, Joel dönen kapıyı itti, eliyle açık tuttu ve gözlerimin içine bakıp, “Levi Dayım geldi,” dedi.

“Tamam canım, geliyorum,” dedim. Joel ön tarafa geçti.

Küçük keklerin üstüne helezoni kremalar sıkmayı bıraktım ve ellerimi nemli bir havluya silip ön tarafa geçtim.

Gerçekten de büfemin önünde film yıldızlarını aratmayacak kadar güzel ve havalı olan erkeğimin erkek kardeşi ve bir o kadar muhteşem kız arkadaşı duruyordu (daha doğrusu, kız arkadaşı olduğunu umuyordum).

“Selam çocuklar,” diye seslendim.

“Vay canına, Tess, buraya hiç gelmemiştim,” dedi Lenore gülümseyerek. “Her şey harika görünüyor. Ebegümeçi çiçeklerine ve sinekkuşlarına da *bayıldım*. Çok güzeller.”

Birden ondan cidden hoşlandığımı anladım.

“Teşekkürler canım,” dedim ona kısaca sarılıp yanğından öperek. Aynı şeyi, keyifle orada dikilen Levi’a da yaptım. Geri çekilip yanımızda duran Rex’le Joel’a baktım. “Çocuklar, paltolarınızı alın. Yemek ve film vakti,” dediğim anda, mutfak işinden sıkıldıkları *gayet* bariz bir biçimde içeri koştular.

Oğlanlar gittikten sonra, Levi’ın gülümsemesi silindi ve bakışlarına bir ciddiyet çöktü.

“Birden ona kadar, kaltağın bu sefer yaptıkları ne kadar kötüydü?” diye sordu alçak sesle. Laura’nın, Brock’un ya da her ikisinin birden ona bilgi verdiği anladım. Belki de Lucas Tugay’ının tamamı anlatmıştı çünkü herkesin olanları öğrenebileceği kadar süre geçmişti aradan.

“Şey... Onu bugüne dek sadece bir kere görmüştüm, hoş bir gün değildi ama hakkında duyduklarımı da düşününce, ilk karşılaşmamıza beş, bugünküne on beş diyebilirim.”

Dudaklarını sıktı.

Bunu fark edince, dikkatini dağıtmak için, “Seninle ve tabi şey... Lenore Yengeleriyle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorlar,” dedim.

Yenge unvanını kazandığını duyan Lenore şaşkınlıkla

gölümsedi. Bunu başını vakur bir biçimde hafifçe yana eğmeden önce yaptığından, Levi'nın bana dik dik bakıp başını salladığını fark etmedi.

"Lenore Yengelerine bayılıyorlar," dedim. Levi gözlerini tavana dikti. "Çok seviyorlar." Lenore bana baktı, Levi gözlerini devirdi. Lenora'a dönüp, "Sırf bir fırınım var diye senden öndeyim," dedim. "Ama sanırım bugün biraz puan kaybettim, çünkü dört saattir masaları toplayıp tabak çanak yıkıyorlar. Sen futbolu seviyorsun ve erkek kardeşin Notre Dame için oynuyor. Bugünden sonra, öne geçebilirsin."

Lenore gülümseyip, "Küçük keklerinle rekabet edebileceğimi sanmam," dedi. "Duyduğuma göre, harika kahvaltılar hazırlıyormuşsun."

"Bilmem," dedim. "Çocuklar futbol seviyorlar ve babalarının oğulları. Dolayısıyla, zorla futbol izlediğimde hiçbir şey anlamadığımı gizleyemiyorum."

Daha da gülümsedi. Levi'a baktım.

"Eeee, kız arkadaşınla ve yeğenlerinle sinemaya ve akşam yemeğine gidiyorsun. Ne kadar güzel bir aile aktivitesi."

Levi yine başını salladı ama gözlerinin etrafında minik çizgiler oluştu ve çocuklar geri gelirken, kolunu Lenore'un beline attı.

"Evet," dediğinde, Lenore mutluluktan adeta eridi ve hülyalı hülyalı gülümsedi. O öyle eridiğinde, Levi hem ağırlığını taşıdı hem de kolu gözle görülür bir biçimde belinde sıkılaştı.

Evet. Kesinlikle, evet.

Bu işin nereye varacağını anlamıştım. Birisi en nihayetinde uyanmıştı ve ona tapan, onu önemseyen, hayatındaki o tatlı, güzel ve tarz sahibi kadına odaklanmıştı.

"Evet," dedim ona bakıp gülümseyerek. Onun adına

mutlu olmuştum (Lenore adına da). Sonra, bu kısa (ama kesinlikle hak ettiği) işkenceyi kestim ve Brock'un çocuklarına eğilip ikisinin de başını öptüm. Çocuklar oldukları yerde kıpırdanarak öpüşme faslının bitmesini beklediler. "Eğlenmenize bakın," dedim.

"Tamam, Tess," dedi Rex.

"Eğleneceğiz," dedi Joel.

"Güzel," dedim. Sonra kendime hâkim olamadan, hâkim olmaya da çalışmadan, Joel'un yanağını hafifçe kavradım ve yine, "Güzel," dedim.

Bakışlarında anlık bir keyifsiz ifade gördüğümde kalbim parçalandı. Ama sonra babasında sık sık gördüğüm sıcacık ifadeyi takındı ve kalbim anında tamir oldu.

Onu bıraktım ve Levi'yla Lenore'a dönerek, "Tamam, onları resmen görevlerinden azlediyorum," dedim.

"Güzel, o halde gitmemiz gerek. Film yarım saate başlayacak. Alışveriş merkezinde ama daha patlamış mısır falan almamız gerek," dedi Levi. Elini Lenore'un belinden çekmeden kapıya yöneldi. Çocuklarla ben de peşlerinden gittik.

"Belki yakın tarihte bir ara hep birlikte akşam yemeği yiyebiliriz," dedim arkalarından. Lenore arkasına bakıp muhtemem bir gülümseme fırlattı. Levi da köşeye sıkışmış gibi baktı.

"*Harika* olur," dedi Lenore heyecanla.

"Ayarlarınız o halde," dedim.

Levi önüne döndü ama iç çektiğini duydum.

İçimden güldüm ve peşlerinden soğuğa çıktım. Çocuklar dayılarının cipine koştular, Lenore bana hızlıca sarılıp peşlerinden gitti. Levi da yanıma gelip aynı şeyi yaptı ama kulağıma eğilip, "Pasta gibi kokuyorsun ama yine de bir baş belasısın, biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Erkek kardeşim yok," dedim. "Kırk üç senelik bastırılmış abla sorunların var, ona göre."

“İşte, bu harika,” diye homurdanıp uzaklaştı. Göz göze gelince ona sıırtttım.

Başını sağa sola salladı ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Sonra, dönüp uzaktan kumandayla cipinin kapı kilitlerini açtı. Sırayla Lenore, Rex ve Joel kapılarını açtılar. Levi sürücü tarafına yöneldi. Lenore, Levi ve Rex arabaya bindiler ama Joel tereddüt etti.

Bir anda, arkasını döndüğü gibi koşarak yanıma geldi, belime sıkıca sarıldı, sonra arabaya geri koştu. İçeri atlayıp kapısını kapattı ve derhal emniyet kemerini bağlamak gibi karmaşık bir işe koyuldu.

Arazi aracının ön tarafına bakınca, Lenore’un ağzının kulaklarında olduğunu fark ettim. Dudaklarını, “Demiş-tim,” der gibi oynattı. Sonra, Levi’ı ve suratındaki ifadeyi görünce burnumu yakan gözyaşlarım gözlerimi de yakmaya başladı.

Levi Dayısının yeğenlerini çok sevdiğini ve ağabeyinin hayatında, on iki yaşındaki yeğeninin ilk kez birisine sarılacak kadar çok sevdiği düzgün bir kadın olmasına memnun olduğunu söylemek yeterdi sanırım.

Onlara el sallayıp fırına girdim.

Neyse ki gözyaşlarımın ilki düşerken, ofisime girmeyi başardım. Sonra diğerlerini de akıttım.

Bir süre sonra suratımı silip işime geri döndüm.

“Yarınki menüde, üstünde papatya rengi şekerlemeler olan tatlı kurabiyeler var mı?” diye sordu Shirleen kulağıma.

Saat yedi otuzdu. Dükkânı kapatıyordum. Herkes gitmişti. On iki buçuk saatlik bir iş günü sonrasında bitkin düşmüştüm ve kızlar gecesine kafama matkapla delik açılmasını istediğim kadar bir istekle gidiyordum. Martha’nın

peşime Milli Muhafızları takmayacağını ve zincirletip evine getirtmeyeceğini bilsem, özür diler ve gelemeyeceğimi söylerdim.

“Şey...” dedim telefona, ön taraftaki ışıkları söndürürken. “Olabilir.”

“Harika, çünkü sana bu akşam üç gecelik getireceğim. Hepsi de resmen ‘tehlikeli bir erkekle geçirilecek muhteşem zamanlar’ diye *bağırıyor*.”

Shirleen’i tanıımıyordum. Birisi ona telefon numaramı vermişti ve ondan genellikle tatlı kurabiyelerle, geceliklerle ve yaklaşan kızlar gecesiyle ilgili mesajlar alıp yanıt verme rağmen, sadece bunlarla ilgili olarak yazıştığımız için nasıl biri olduğunu pek bilmiyordum. Süper de olabilirdi. Ürkütücü de. Ama Shirleen’le tartışmanın doğru olmayacağını hissediyordum.

O yüzden, “Tamam, o zaman kesin yarınki menüde olacaklar,” dedim.

“Tamam, sen üç gecelikten ya birini seçersin ya da üçünü de alırsın, ben de yarın ödememi almak için fırına gelirim.”

“Anlaştık.”

“Akşam görüşürüz.”

“Tamam, görüşürüz.”

“Hoşça kal.”

Sonra, telefonu kapattı.

Telefonumu çantama atıp etrafıma bakındım. Bir haftadan uzun süredir kimseye ateş edilmemişti ki bu iyi bir şeydi ve böyle devam etmesini umuyordum. Ama Brock’un uyanık olma emrini göz ardı edeceğim anlamına da gelmiyordu.

Karanlığı taradım, sokak lambasının altında duran arabamı gördüm. Ortalıkta kimse yok gibiydi. Anahtarlarımı çıkardım, elime alıp alarmı kurdum ve fırından çıktım.

Kapıları kilitleyip derhal arabama ilerledim ve uzaktan kumandayla arabanın kapılarını açtım.

Tam elimi kapı koluna götürmüştüm ki uyanık davranma işi berbat oldu.

Bunu, Damian arkamdan, "Tess," dediğinde anladım.

Gözlerimi yumdum ve midemin gerildiğini hissettim.

Sonra gözlerimi açtım ve arabamın tepesine bakarak, "Dalga geçiyor olmalısın," dedim.

Olivia'nın taktiğini kullanmaya karar verip, onu görmezden gelmeyi düşündüm. O yüzden, arabanın kapısını tekrar açtım ve içeri girmeye çalıştım ama kolumdan tutup beni nazıkçe geri çekince, bunu da beceremedim ve kapım önümde kapandı.

Ama Damian bunu yaparken, hızla arkama döndüm. Kolumu elinden kurtarmaya çalışarak geriye doğru bir adım attım ve tek elimi avucum ona bakacak şekilde kaldırdım.

"Bana dokunma."

O da aynı şekilde elini kaldırıp beni yatıştırmaya çalıştı. "Beni dinle, Tess. Lütfen."

"*Senin* burada olman beni *dinlemediğin* anlamına gelirken, bunu neden yapayım?" diye sordum elimi indirip.

Damian yanıt veremeden, karanlıktan bir ses geldi.

"Gitmen gerek, Heller."

Sesin geldiği yere bakınca, Brock'un Yakışıklı Erkekler Kulübü'nden arkadaşı Vance Crowe'un karanlıktan çıktığını gördüm.

Yaşasın.

"Kimsin sen?" dedi Damian, Vance'e.

"Tess'in bir arkadaşayım," diye yanıt verdi Vance. "Şimdi arabasından uzaklaş ve defol."

Damian ona bakakaldı. Sonra, bana baktı.

"Bu adam tehlikeli."

“Kim? Vance mi?” dedim hayretler içinde. Vance’in tehlikeli *olamayacağını* düşünmediğimden değil, Vance’in bana karşı tehlike oluşturmayacağını içgüdüsel olarak hissettiğimden şaşırmıştım.

“Hayır,” dedi Damian. “Lucas.”

Birden her yanımda gerildi. Ona inandığım için değil, çok ama çok *kötü* ve *uzun* bir iş günü sonrasında, fırınıma kadar gelip bana erkek arkadaşımı kötilediği için.

“Bak, sana tekrar söylüyorum,” dedi Vance biraz yaklaşıp. “Arabasından uzaklaş.”

Damian konuşurken Vance’e bakıyordu ama sonra bana döndü ve yalvardı: “Lütfen, Tess, beni dinlemen gerek. Buraya bir şey başlatmaya gelmedim. Sana zarar vermek ya da geri almak için de gelmedim. Sana yardım etmek için geldim. Çok büyük bir hata yapmanı engellemek için.”

Bana yardım etmekmiş. Tabii.

Gerzek.

İç çekip, “Git buradan, Damian,” dedim.

“Anlamıyorsun,” dedi bana yaklaşıp. Geri çekilmeye çalıştım ve Vance’i birden Damian’la aramda buldum.

“Cidden, Heller, *siktir ol git*,” diye kükredi Vance ve hem sesinden hem de görüntüsünden sabrını çok ürkütücü bir biçimde yitirmeye başladığı belliydi.

“Onunla konuşmam gerek,” dedi Damian, Vance’in ürkütülücülüğünü görmezden gelip.

“Bunu anladım, adamım ama o seninle konuşmak istemiyor,” dedi Vance. “Şimdi, fiziksel güç uygulamak istemiyorum ama buradan derhal çekip gitmezsen, yemin ederim ki onu da yapacağım.”

Damian bir gerzek olduğundan dik dik ona baktı ve bakışlarını Vance’in arkasında durduğum yere çevirdi.

“Bu adam birisini hastanelik etti,” dedi. “Bu yüzden de

Polis Teşkilatı'ndan neredeyse kalıcı olarak atılacaktı. Adamı öldürecekti. Onun daha önce de..."

Lafını kestim. "Biliyorum, Damian. Tanrı aşkına, Brock'un bunları bana anlatmadığını mı sanıyorsun?"

Damian gözlerini kırptırdı. "Biliyor musun?"

"Şey... *Evet*. Adam Brock'un eski kız arkadaşını ölesiye dövmüş, ona sürekli olarak tecavüz etmiş ve iki hafta hastanede yatmasına neden olmuş. Brock bu durum karşısında eli kolu bağlı kalacak değildi. Ona hak veriyorum."

Vance'in kıs kıs güldüğünü, ürkütücü halinin (biraz da olsa) silindiğini fark ettim ve Damian'ın gözlerini kıstığını gördüm.

"Araştırdığı şüphelilerle seks yapmış."

"Bunu da biliyorum, onlardan biri de bendim," dedim. Vance yine kıs kıs güldü ve Damian'ın gözleri kısık ifadesi yerini buruşuk bir surata bıraktı.

"Bir tek sen değildin," dedi.

"Evet, ismi Darla'ydı ve Brock'un onunla birlikte olmak için nedenleri vardı. Bana bunları da anlattı ama bu nedenleri sana söylemeyeceğim. Vance denen bu yakışıklı adamın ardında dururken, buradan *gitmediğin* takdirde polisi arayıp beni *yine* taciz ettiğini *söyleyeceğim*."

Damian bunu da göz ardı edip, "O, iyi bir adam değil, Tess," dedi.

Bunu duyunca, kahkahalarla gülmeye başladım. İki büklüm oldum ve karnım ağrımaya başladığı için ellerimi karnımın etrafına doladım.

Uzunca bir süre bu şekilde güldükten sonra doğruldum ve buz kesmiş yanaklarımdaki yaşları sildim. Sonra bana çıldırmışım gibi bakan Vance'le Damian'a baktım.

Damian'a dönüp, "Çok komikti," dedim.

"Komik falan olmaya çalışmıyorum," dedi.

“İyi bir adam yanına gelip de omzuna vursaydı bile anlamazdın,” dedim birden son derece ciddi bir ifadeyle. “Brock Lucas vahşi, tehlikeli ve kararlı bir adam ama sevecen, ilgili ve öylesine vefakâr ki hiç komik değil. Benimle ilgileniyor. Beni güvende hissettiriyor. Her zaman iyi davranıyor ve ben de onun hakkında atıp tutmanı ilk ve son kez dinliyorum. Artık seni ne görmek, ne de dinlemek istiyorum. Bu olayı da derhal polise bildireceğim. Gelecekte bunu yapmaya kalkışırsan, onları da haber vereceğim. Seninle işim bitti Damian ve beni dinlemediğine göre belki Denver Polis Teşkilatı bunu sağlayabilir.”

Telefonumu çıkardım ve ekranı aydınlatmak için düğmeye bastım. Parmağımı ekranı canlandırmak için üstünde gezdirdim, telefon rehberimi açtım ve 911’i tuşlayıp kulağıma götürdüm.

Vance yanımdan ayrılmıyor, Damian’sa bana bakıyordu.

“Dokuz yüz on bir, acil durumunuz nedir?”

“Ben Tessa O’Hara ve şu anda Cherry Creek North’ta Tessa’nın Pastaları’nın önünde duruyorum. Eski kocam beni taciz ediyor, arabama binmemi engelliyor. Lütfen, birisini yollayabilir misiniz?”

“Sana yardım etmeye çalışıyorum, Tess. Bu adamla tehlikesin,” dedi Damian. Bu sırada, 911 operatörü bana olay yerine bir devriye yolladığını söyledi.

Aptalca laflarını duymazdan gelip, “Buraya bir devriye yolluyorlar,” dedim.

Suratıma baktı. Sonra yanımdan ayrılmayan, pis pis sırıtan ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Vance Crowe’a baktı.

Sonra Damian bana son bir kez daha baktı ve ardından yürüyüp gölgelerin içinde gözden kayboldu. Vance kollarını indirip blucininin arka cebinden telefonunu çıkardı. “Sen

operatörle konuşmaya devam et, ben Zayıf'ı arıyorum.”

Tamam anlamında başımı salladım. Operatöre Damian'ın gittiğini ama şikâyetle bulunmak istediğimi söyledim. Vance de Brock'a neler olduğunu anlattı ve Brock derhal oraya geleceğini söyledi.

Operatör bana uzaklaşıp güvenli bir yere gitmemi söyledikten sonra telefonu kapattı. Martha'yı arayıp kızlar gecesine gelemeyeceğimi söyledim ama neyse ki geçerli bir mazeretim vardı. Gerçi mazeretin kendisi pek hoş değildi. Martha beni şaşırtıp bir şey demedi ve Damian'ı gördükten sonra, evde çocuklarla rahatlamamın daha iyi olacağını söyledi. Ama Shirleen ertesi gün fırında olup gecelik seçeneklerini gözden geçireceğimden ve ona kurabiye ödemesini yapacağımdan emin olana dek telefonu kapatamadı.

Martha aracılığıyla buna söz verdi ve sonra da Vance'e birlikte polisi beklemeye başladım.

“İyi haber şu: Zayıf'ı rahatsız etmeyi kesti,” dedi Vance karanlığa. Profiline baktım. “Artık bir şeyleri kurcalamıyor. Bulabileceği her şeyi buldu, bu gece sana söyledi; o yüzden, artık yapabileceği bir şey de kalmadı.”

Başımı çevirip karanlığa “Gerçekten de iyi haber,” dedim. Öyleydi.

“Kötü haberse, seninle uğraşmaktan vazgeçmemiş olması,” dedi Vance.

İç çektim.

“Biliyorum,” dedim.

“Bir tavsiyede bulunayım,” dedi Vance alçak sesle. Ona bakınca, dikkatle suratıma baktığını fark ettim. “Artık onunla konuşma. Onu gördüğün anda, derhal telefonunu çıkar ve 911'i ara. Yakınlarında olup da seninle konuşmaya çalışmasa bile bunu bildir, bu işe bir polis atanmasını iste ve onu arayıp rapor ver. Tamam mı?”

Kulağa iyi bir tavsiye gibi geliyordu. Vance Crowe da neden söz ettiğini bilen bir adama benziyordu. O yüzden, tamam anlamında başımı salladım.

“Daha da iyi bir haber duymak ister misin?”

“Şey... Evet, iyi haberler her zaman güzeldir.”

Tamam der gibi başını salladı. “Yaptığı işler yüzünden yakında mahkemeye çıkacak. Sokaklarda çok büyük bir dava olacağı konuşuluyor. Ayrıca, bocaladığı da konuşuluyor. Bu da demektir ki ya kendisinden daha kıdemli grupları ihbar edecek ve gammaz konumuna düşecek, ya da adına çalıştığı o pislik herif onun mahkemeye çıkacak kadar yaşamasına izin vermeyecek. Ya da ortadan kaybolacak ve uzunca bir süre öyle kalacak. Bu duruma bir süre daha katlanmalısın Tess ama öyle ya da böyle bu iş bitecek. Her şey sadece bunun ne kadar kalıcı olacağına bağlı.”

Hımm.

“Sence hangisini yapacak?”

“Adam hızlı hareket ediyor, aptal da değil. Gammazlık edecek kadar aptal olamaz.”

Kafa karıştırıcı bir haberdi.

Bana ne kadar korkunç davranmış olursa olsun, eski kocasının ölmesini isteyebilecek birisi olduğumu düşünmezdim ama fırının önünde yorgunluktan yıkılmak üzereyken, karanlık ve soğuk gecede polisleri bekliyordum. Bir sürü insan, hayatları boyunca polise tek bir şeyi bile rapor etmeden yaşarken, ben aynı gün içinde *iki* şikâyetle bulunuyordum.

Tamam, cidden yakışıklı bir erkek yanımda bekliyordu ama bana ait değildi. Bana ait olan erkek yoldaydı ve muhtemelen buraya öfkeden çıldırmış bir halde gelecekti.

O yüzden, Damian'ın ölmesini istediğimi tam olarak söyleyemesem de bu işin tam manasıyla *kalıcı* bir şekilde

çözülmesini istediğimi söyleyebilirdim.

“Şu suratındaki şaşkın ifade,” dedi Vance alçak sesle. Ona baktım. “Kafa karıştırıcı şeyleri hepimiz yaşarız. Hel-ler için seçeneklerin hepsi kötü; bu belaları başına kendisi açtı ve artık senin kontrolünden çıktı. Bu durumdan anlamı istediğim şey, bu iş bittiğinde senin ve Zayıf için kesin bitmiş olacağı. Buna inan, akıllıca davran ve güçlü ol.”

Yine tamam der gibi başımı salladım.

Sonra, eline bakınca, gururla taktığı geniş, parlak ve al-tın alyansı gördüm.

Tekrar gözlerine baktım. “Evli misin?”

“Evet.”

“Şanslı kadın,” dedim ve yine muzip muzip sırıttığını gördüm.

“Affedersin, Tess, şanslı olan benim.”

Harika bir yanıt vermişti.

Öylesine harikaydı ki suratımın yumuşadığını hissedip gülümsedim. “Eminim ki o farklı düşünüyordur.”

Onun da ifadesi yumuşadı. “Evet, öyle düşünüyor. Şanslı olduğumu hissettirmesinin nedenlerinden biri de bu zaten.”

Siren seslerini duydum ve onun tek bir yerde uzun süre kalmayan, ona minnettarlığımı gösterebilmek için küçük kekler ikram etmemi beklemeyecek türden birisi olduğunu hissettim.

Hemen, “Bu gece, araya girdiğin için teşekkürler,” dedim.

“Zayıf radarda olmanı istedi, o yüzden radardasın. Sürekli olarak gözleniyorsun ama Zayıf özellikle gece fırını tek başına kapattığında buralarda olmamızı istemişti. Bu gece de yalnız kapatacaktın.”

Bunu bilmiyordum ama hoşuma gitmişti.

“Şey, teşekkürler.”

Çenesini hafifçe kaldırdı. Sonra da sırtıttı. Ona gülümse-
dim. Bunun ardından, polis arabası geldi.

On dakika sonra, Brock da geldi. Haklıydım. Çocuklar
kamyonetteydi ve çok korkmuş görünüyorlardı. Brock'sa
burnundan soluyordu. Vance konusunda da yanılmamış-
tım; ifadesini verdi, kartvizitini uzattı ve gitti.

Bundan on dakika sonra, Brock'un evine doğru yola ko-
yulduğumda, o ve çocuklar kamyonetle peşime takıldılar.

Eve vardıktan on saniye sonraysa, küveti doldurmaya
koyuldum.

"Bebğim," dedi Brock ama kıpırdamadım. "Tess," dedi
daha yakından bir yerden ama yine kıpırdamadım.

Sadece dudaklarımdan bir ses çıktı. "Hı?"

"Küvette daha ne kadar kalacaksın?" diye sordu. Sura-
tımda ıslak bir el havlusu olduğundan onu göremiyordum
ama sesinden küvetin hemen yanına çömeldiğini anlamış-
tım.

"Sonsuza dek," diye mırıldandım.

Güldüğünü ve suların etrafa sıçradığını duydum. "Su
artık ılık bile değil," dedi.

"Kıpırdamazsam," dedim havlunun ardından, "hâlâ üs-
tünden buharlar tütüyormuş gibi davranabilirim."

"Tess, hayatım, artık çık. Yemek yemen gerek. Saat ne-
redeyse dokuz oldu."

"Bir şey yiyemeyecek kadar yorgunum."

"Olsun yine de yemen gerek."

"Bu küvetten çıkarsam, dünyaya geri dönerim. Damian
burada yok. Olivia da yok." Tereddütle elimi kaldırıp ıslak
havluyu suratımdan çektim ve cıva rengi gözlerine bakıp,
"Buraya yerleşelim," dedim. "Ufacık bir buzdolabı, ufak bir
mikrodalga fırın, bir kamp ocağı alırız. Her şeyimiz olur."

Sırıttı. “Bence, senin için bile bir kamp ocağında havuçlu pasta yapmak zor bir iş olabilir.”

“Haklısın,” diye mırıldandım küvetin ucundaki ayak parmaklarıma bakarak. “Bu olmaz işte.”

Eliyle çenemi tutu ve gözlerinin cıva gibi erdiğini gördüm.

“Tatlı Tess'im kötü bir gün geçirmiş,” dedi.

“Evet, erkek arkadaşının eski karısı hakkında polise bir şikâyetle bulunduğunda resmi olarak kötü bir gün geçirmiş sayılıyorsun. *Eski kocanla* ilgili bir şikâyetle de bulununca, çok kötü bir güne dönüşüyor.”

Elini indirip parmaklarını boynumda ve daha aşağılarda gezdirirken gözlerini gözlerimden ayırmadan, “Küvetten çık da sana biraz yemek getireyim,” dedi. “Sonra, bugünü unutturayım.”

Parmakları hâlâ aşağıya iniyordu; daha da aşağı ilerleyip suya girdi, göğüslerimin arasından geçti ve kalbimin neredeyse duracağını hissettirerek aşağı inmeye devam etti.

“Günümü unutturacak mısın?” diye sordum.

“Evet,” dedi elini suyun altında karnıma doğru indirirken. Daha da aşağı ilerleyip bacaklarının arasına doğru gidince, hemen oraya erişebilmesi için bacaklarımı açtım.

Sırıtıp, elini bacaklarının *arasına* soktu.

Gözlerimi yavaşça kapatıp, dudaklarımı araladım.

“Gününü unutmak mı istiyorsun, bebeğim?” diye sordu alçak sesle. Parmakları büyüleyici bir biçimde hareket ediyordu.

“Evet,” dedim.

Birdenbire elini geri çekti ve kollarını etrafıma doladı. Beni etrafa sular sıçratarak, dosdoğru küvetten dışarı çıkardı, sırlıklam bedenimi sıkıca tutarak tam önünde yere indirdi ve kollarını indirmede.

“Brock!” diye bağırıp kollarını tuttum.

“Yemek, dinlenme ve çocuklar uyuyana dek onlarla birlikte vakit geçirme. Sonra, sana bugünü unutturacağım.”

“Tamam ama banyoyu su içinde bıraktın. *Sen* de sırlı-sıklam oldun.”

“Kuru giysilerim var; zemin de fayans, tatlım, sorun değil. Önemli olan, sana göz kulak olmayı, ruh halini sürekli olarak takip etmeyi *ve* sen banyoda gizlenip kendini kurumuş bir eriğe dönüştürürken çocuklarla ilgilenmeyi aynı anda yapamıyorum.”

“İyiym.”

“Boktan bir gün geçirdin.”

“Biliyorum ama hayatta kalacağım.”

Başını salladı. “Benim görevim hayatta kalmına yardım etmek değil, Tess. Kapımdan içeri girdiğin anda, seni güvende *ve* hoş hissettirmek. Kadınımlı sırf eski karım kaltağın teki, onun eski kocası kahrolası bir gerzek diye, yatağa aç girmeyecek. Yemek yiyecek, yanımda kıvrılacak, çocuklarıma iyi olduğunu gösterecek. Sonra, yatağa gireceğiz ve gününü unutturacağım. Tamam mı?”

Kulağa güzel geliyordu. Hatta harika bir plandı. Aslında, bunları benim düşünmüş olmam gerekirdi.

Bu yüzden, dediklerini kabul ettim. “Tamam.”

Gülümsedi. Başını eğip beni hafifçe dudaklarımdan öptü.

“Aşağıda görüşürüz.”

Tam kapıya varmıştı ki üstüme bir havlu tutup ona seslendim. Bana döndü.

“Vance bana bu gece onu oraya senin yolladığını söyledi.”

“Evet,” dedi.

“Bana birilerinin...” diye bir şey söylemeye çalıştım ama kaşlarını çatıp beni susturdu.

“Evet, bunu ben istedim Tess. Fırının radarda olduğunu söylemişim.”

Suratına baktım.

“Polislerden söz ettiğini sanıyordum.”

“Polisler, Lee’nin adamları, hatta lanet olasıca Şahin Delgado’yu bile arayıp kulağını ve gözlerini dört açmasını söyledim.”

Bunu duyunca şaşırdım. Çünkü Brock’un hâlâ gizemini koruyan (Gwen’in erkek arkadaşı olmasına rağmen) Şahin Delgado’nun en sevdiği kişi olmadığını bildiğimden değil, Brock da bana ondan hoşlanmadığını söylediğinden şaşırmıştım. Darla işinde onun her şeyi berbat ettiğini ve bunu hâlâ *kesinlikle* unutmadığını söylemişti. Artık ayrıntıları bildiğimden, her iki tarafı da anlayabiliyordum.

“Sahi mi?”

Kollarını göğsünde kavuşturup, “Bebeğim,” dedi, “kırk dört yaşında hayallerimi süsleyen kadını bulmuşken, ona bir şey olmasına izin verir miyim sanıyorsun? Bir daha düşün istersen. İnsanın istediği şeyi elde etmesi için çok uzun bir süre. Bekledim. Buldum. Artık seninle ilgilenmek için elimden ne geliyorsa yapıyorum. Senin de benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Ben de kendimi senin için güvende tutmak adına aynı şeyleri yapıyorum. O yüzden, evet, Delgado’yu aradım. Barış teklif ettim ve bir iyilik istedim. Sevgilisi senin şu kızlar grubunda. Bu ricama hayır derse, sana ya da senin açından bana bir şey olursa, kız arkadaşının mutluluktan havalara uçmayacağını gayet iyi biliyor. Hem adam aptal da değil; iyiliklerin karşılığını almasını iyi bilir. Ayrıca, işi yüzünden sık sık sokaktaki adamlarla haberleşmesi gerekiyor. O yüzden, kulağı kesik ve gözlerini dört açan bir adam. Bir polis memuru evinin veya fırınının önünden geçmiyorsa bile, Lee’nin adamlarından, ya da Hawk’un komandolarından biri mutlaka geçiyordur. Zeki insanlar bulaşmak istedikleri kişilerin etrafında onları kollayan kişilere dikkat ederler; polisleri, Nightingale’in

adamlarını ve Delgado'nun çılgın belalarını hemen fark ederler. Bunlar sayesinde, kötü niyetli kişilerin bizden uzak duracaklarını umuyorum. Öyle işte. Artık radardasın dediğimde, ne demek istediğimi gayet açıkça anlattım.”

Dediği her şeyi duymuştum, gerçekten de duymuştum.

Ama bana hayallerini süsleyen kadın olduğumu söylediği yerde kalmıştım.

İçime öylesine güzel bir ılıkılık yayılmıştı ve erimiştim ki hiçbir şey diyecek halim kalmamıştı.

Bir tek, “Tamam,” diyebilirdim güçlkle.

“Tamam.”

Sonra yine güçlkle, “Bir dakika sonra aşağı iniyorum,” dedim.

Çenesiyle tamam der gibi bir işaret yaptı.

Banyodan çıktı.

Kapıya bakakaldım. Onun yatak odasında ıslak giysilerini değiştirdiğini duyarken, biraz daha bekledim. Yatak odasından çıktığını duyana kadar yine öylece kaldım. Sonra, kuru-landım ve beli ipli bol bir ev pantolonu, bir iç gömleği, kapüşonlu hafif bir hırka giyip alt kata indim. Brock bana ızgara peynir ve fırında pişirilmiş patatesler yedirdi. Çok lezzetliydi. Brock harika bir peynirli tost yapmıştı ve patatesler de kusursuz bir biçimde pişmişti. Dışları çıtır çıtır, orta kısımları yumuşaktı. Yemekten sonra, televizyonun önünde Brock'un yanına kıvrılıp yattım. Saat onda, Brock çocukları yataklarına yolladı. Onlar yatınca, biraz daha o şekilde uzandık.

En sonunda, Brock beni yatağa götürdü ve günümü bana unutturmak için epey gayret sarf etti.

Bunda da inanılmaz derecede başarılı oldu. Öyle olduğunu biliyordum, çünkü bu çabayı harcadıktan saniyeler sonra beni kollarına aldığında, çok ama çok güzel rüyalar gördüğüm, huzur dolu bir uykuya daldım.

Girminci Bölüm

Buraya Taşınıyorum Galiba

“Sana söylüyorum, kızım, bence mükemmel,” dedi Martha arabada yanımda oturduğu yerden Haklıydı. *Gerçekten de* mükemmeldi. Hem de insanı ürkütecek derecede.

LoDo’da, Writer Meydanı’ndaki bir mekânı daha yeni gezmiştik. Yeri muhteşemdi, çok sayıda yayanın yolunun üstüydü, 16. Sokak’taki alışveriş merkeziyle Larimer Meydanı’nın arasında kalıyor, 15. Sokak’la Larimer’den görünüyordu. Dahası, kaldırıma da oturma yerleri koyma olasılığı vardı.

Ama kirası *felaketti*.

İlk fırınımı açmak için aldığım kredinin sona ermesine daha altı ay vardı; o yüzden bir fırın açmanın ne kadara mal olacağını biliyordum. Yer ve açılış masrafları da az buz değildi.

Her şeyi alt alta koyup toplayınca, *binler* ediyordu.

Brock Martha’nın yükümün bir kısmını üstlenmesini teklif etmesinin üstünden hemen hemen üç hafta geçmişti. Martha hiç tereddütsüz bu teklife atlamıştı. Bu fikre bayılmıştı. Bayıldığını biliyordum, çünkü bunu ona söylediğim anda, “*Bu fikre bayıldım!*” diye bağırmıştı.

İyi bir işi vardı ve yüksek bir maaş kazanıyordu; buna

erişmem imkânsızdı. Ama bunları huzurla ve pastalarımı yakın bir şekilde çalışmakla değiş tokuş edebileceğini söylemişti. İkinci şubede işler yoluna girdiği ve kâra geçtiğimiz andan itibaren maaşına zam yapacağıma söz vermiştim.

Tabii, dilediği kadar bedava pasta ve kek de yiyebilecekti.

Martha işyerine durumunu bildirip ertesi gün derhal muhasebecilik kurslarına yazıldı. Ben de maaş yazılım programları satın aldım. Bu tür işlerin dışarıdan yapılmasından tasarruf edecektim ve iş hesabım gayet iyi durumdaydı. Yani, bu ikisiyle birlikte, Martha'ya ödeyeceğim maaşı çıkaracak ve bir de daha fazla pasta yapacak vakte sahip olacaktım.

Yine de hesap bakiyem ikinci bir şubeyi fazladan sermaye olmadan açamama yetecek kadar iyi değildi. Ama bu da sorun değildi, çünkü bankam her ay bana yaklaşık olarak 1,7 kere ulaşıp, bir kredi daha almak isteyip istemediğimi soruyordu. Gerçi kredi müdürümün dört çocuğu, bir kocası, altı kardeşi ve onların çocukları vardı ve hepsinin yaş günü pastalarını ben yapıyordum. Yani, benim göze alınabilecek bir risk olduğumu biliyordu.

Ama yine de Brock'la ve çocuklarla bir tatile ihtiyacım vardı. Ücrete her şeyin dahil olduğu, beş yıldızlı bir yerde karar kıldım, çünkü bunu hepimiz hak etmiştik. Ayrıca, bu tatilin masraflarını da kendim ödemeye karar vermiştim, çünkü Brock'un avukat masraflarını ödemesi gerekiyordu ve bir polis memuru maaşı kazanıyordu. Ne yazık ki onun ve çocuklarının yaş günleri aynı ayın, *bu* ayın aynı haftasına denk geliyordu. Şubat... Hediye listelerinde isimleri bulunan herkes için kaderin kötü bir oyunuydu. Ama benim için hepsini tatile götürmek ve Brock'un maço tavırlara girmesini engelleyerek bunu yapabilmek için de kusursuz bir mazeretti (öyle olacağını umuyordum).

“Martha, bilemiyorum ki. Kira çok yüksek,” dedim (yine) Cherry Creek North’tan fırınıma doğru ilerlerken. “Belki de alışveriş merkezinde ya da My Brother’s Bar civarında, aşağı LoDo’da bir yer bakmalıyız.”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama gezdiğimiz yer tam Tessa’nın Pastaları’na göre,” dedi. “Hem sen zaten Cherry Creek’tesin ve orası da tam olarak kötü bir mahalle sayılmaz.”

Haklıydı. O anki fırınının kirası da az buz değildi.

Martha devam etti. “Alışveriş merkezi olmaz; havalı bir yer ama Tessa’nın Pastaları’na uygun değil. Aşağı LoDo da harika bir bölge ama Writer Meydanı gibi yerleşik bir yer değil. Tabii senelerdir orada oldukları için artık yerleşik olan Brother’s veya Paris on the Platte gibi yerlerden söz etmiyorsan. Hem bu bölgede yaya trafiği çok daha az. Writer Meydanı’ndaki neredeyse tüm işyerleri harika ve hepsi senelerdir orada. Bir havaları var. Oraya hemencecik uyum sağlarsın.”

Bunda da, dediği her şeyde de haklıydı.

Offf!

“Tessa,” dedi. Sesinden bana baktığını ve “Beni dinle, çok ciddiylim” moduna gireceğini, “pastaların 16. Sokak alışveriş merkezine de aşağı LoDo’ya da uygun değil” diyeceğini biliyordum. “Ürünlerin Larimer Meydanı’na uygun ama sen kira yüzünden o seçenekten vazgeçtin. İkinci en iyi seçenek Writer Meydanı. Orası mükemmel canım. Orası *seni* yansıtıyor.”

Bunda da haklıydı, dediği her şey doğrudu.

Öfff.

Belki de beni tanıyan ve vizyonumu anlayan birisini iş almak akıl kârı değildi. Belki de bu, korkutucu bir şeydi.

Kahretsin.

Eh, yapılacak bir şey yoktu. Gecelikler ve akıl sağlığım tehlikedeydi. Martha’yı maaş bordroları ve iş programları

hazırlasın diye işe almamıştım. İşimi genişletmeme yardımcı olsun ve benim gibi vizyonuma sahip çıksın diye işe almıştım.

Başka seçenek kalmamıştı.

“Tamam o zaman. Onları arayıp orayı tutacağımızı söyle.”

“Yaşasın!” diye bağırdı.

Yüce Tanrım.

Fırınının yanındaki otoparka girdim ve önündeki binanın duvarında “Tessa’ya aittir, buraya park ederseniz, pasta yiyemezsiniz” yazan tabelanın olduğu yere park ettim. Kontağı kapattım ki telefonum çaldı.

Çantamı kucağında tutan Martha telefonumu bulup çıkardı, merakla ekrana baktı ve, “Tehlikeli ve yakışıklı adam,” dedi. Bana telefonu uzatıp arabadan çıkarken, “Şimdi onları arıyorum,” dedi.

Sonra da gitti.

Brock’un telefonuna yanıt verdim.

“Selam.”

“Eee?”

O gün, orayı gezeceğimi biliyordu.

“Muhteşem,” dedim sormadığı soruyu yanıtlayarak.

“Yani?”

Sorusuna hemen yanıt verdiğim için sııttım.

“Bence, Martha sen aradığın için arabamdan telaşla çıktığı halde, şu anda ofisten mülk sahibini arıyor ve mekânı tutacağımızı söylüyor.”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Güzel, bebeğim,” dedi.

“Çok korkuyorum, Brock,” diye bir itirafta bulundum.

“Korkmamak aptallık olurdu, Tess,” dedi gayet kararlı bir sesle. İç çektim. “Bir risk alıyorsun ama almaya değer bir risk. Çok iş yapacaksın ama yapmaya değer işler. Getirisi olacak, hem de kısa sürede olacak. Sonra, gecelikleri düşünecek daha fazla vaktin kalacak.”

Tam kıkır kıkır gülmeye başlamıştım ki sustum. “Evet,” dedim.

“Bu gece dışarı çıkıp kutlama yapalım.”

Hah. İşte. Bu kararın doğru olduğu daha o anda bile belli olmuştu.

“Kulağa güzel geliyor.”

“Bu sefer, Lincoln Yolu’ndaki köfteciye gitmiyoruz. Kutlama için seksi topuklu ayakkabılar ve kısa bir etek giyiyorsun,” diye açıklama yaptı. Ben de bu açıklamaya şaşırdım, çünkü Brock’la hiç topuklu ayakkabı ve mini etek eğlencesi yapamamıştık. Defalarca bira içip bilardo oynadığımız, duvarlarında bir sürü neon ışıklar olan yerlerde eğlenmiştik ama asla topuklu ayakkabılar ve mini etekler söz konusu olmamıştı.

“Cidden mi?” dedim.

“Kesinlikle,” diye yanıt verdi.

“Tamam.”

“Ben rezervasyonu yaptırırım, saati bildirmek için de seni ararım.”

“Tamam,” dedim yine.

“Sonra görüşürüz, tatlım.”

“Görüşürüz, hayatım.”

Telefonlarımızı kapattık. Telefonumu çantama sokarken, hangi topuklu ayakkabılarımı hangi mini eteğimle birlikte giyeceğimi düşünmeye başladım. Daha önceki tereddüdüm suratımı buruşturdu ve Brock’tan aldığım iyi tavsiyeyi yerine getirdiğim için kendimi kutladım. Çünkü Martha pazartesi günü işe başladığından beri daha çok boş vaktim olmaya başlamıştı bile. Programları ben hazırlamıyordum. Envanterle ben uğraşmıyordum. Telefonlara bakmıyordum. Hem Martha fırının ön tarafındaki işlere de yardım ettiğinden, işler çok olduğunda oraya koşturmam gerekmiyordu.

Yani işten erken çıkabilir ve süslenmeye vakit ayırabilirdim.

Kendi kendime sırtıtmaya başladım, çünkü ne giyeceğimi *gayet* iyi biliyordum: Bir elbise ve bir sene önce satın aldığım ama hiç giymediğim yüksek topuklu sandaletler. Martha bunları alınam için ısrar etmişti, ben de nedense onu dinlemiştim. Sandaletler son derece seksiydi ama bunları (o zamanlar) nerede giyeceğimi bilememiştim.

Artık biliyordum.

Ön kapıdan içeri gülümseyerek girdim. Tezgâhın ardındaki Suni'ye ve Toby'ye gülümsedim; onlar da kalabalığın arasından gülümseyerek karşılık verdiler. Toby, "Tess, buraya seni görmek için bir beyefendi geldi," diye seslendi. "Şurada bekliyor."

Toby çenesiyle masaları işaret etti. O yöne bakınca, gülümsemem suratımda donakaldı.

Dade McManus pencere kenarındaki bir masada, önünde silinip süpürülmüş bir tabakla oturuyordu; parmaklarını elindeki kahve kupasının tutacağından geçirmişti ve önünde bir de kahverengi, büyükçe bir zarf ve bir dosya duruyordu.

İyi bir adam olduğundan, samimi bir biçimde gülümsemeye gayret ettim.

Ama bunu yapamayacağımdan korktum, çünkü iyi bir adam olmasına rağmen, neden orada olabileceğini düşünmek beni heyecanlandırmıyordu. Yine de yanına gülümseyerek gittim.

"Dade," dedim ve beyefendi bir adam olduğundan, ayağa kalkıp beni yanağımdan öptü.

Sonra geriye çekildi, gözlerime baktı ve, "Tess," dedi.

"Ne güzel bir sürpriz," diye yalan söyledim.

Başını hafifçe yana eğdi. "Keşke haklı olsaydın, canım," derken hafifçe, hüznle gülümsedi.

Derin bir nefes aldım.

Karşısındaki sandalyeyi işaret edip, “Lütfen, benimle biraz oturur musun?” diye sordu.

Tamam anlamında başımı salladım. Yerime oturmamı bekledikten sonra o da oturdu.

Tabağına baktım ve senelerin verdiği deneyimle bakışlarımı ona çevirip, “Siyah çikolatalı koyu kremalı kakaolu pasta mı?” diye sordum.

Kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı ve, “Evet, nereden bildin?” dedi.

“Tecrübe,” diye yanıt verdim.

Başını sallayıp, “Çok lezzetliydi,” dedi. Bu iltifatına minnetle gülümsediğimde, “Sana bir dilim kekle kahve ısmarlamamı ister misin?” diye sordu.

“Canım,” dedim alçak sesle biraz öne eğilip. “Burası benim fırınım. Hiçbir şey için para ödememe gerek yok.”

“Ama her peni önemlidir, Tess,” dedi. “Hem benim için büyük bir zevk olur.”

Geriye yaslanırken, Tanrım, Olivia gerçekten de geri zekâlı diye düşündüm. İlk önce, Brock’a sahipti ve onunla olan ilişkisini mahvetmişti. Sonra, Dade’e sahip olmuş, aynı şeyi yapmıştı.

Cidden geri zekâlıydı.

“Konuşmak için geldiğim konu tatsız ama seninle konuşmak için geliş nedenim tatsız değil,” dedi. “Bu konuşma konusunda tereddütlü olduğumu görebiliyorum ama şunu bilmeni isterim: Ben buradan gitmeden önce, geldiğime mutlu olacaksın.” Biraz duraksadıktan sonra “Umarım,” dedi.

“Canım sıkılmamış gibi davranmayayım mı yani?” diye espri yaptığımda gülümsedi.

“Kesinlikle.”

“Pekâlâ, anlat o zaman.”

Geriye yaslanıp tek elini tabağının yanındaki gizemli zarfın üstüne koydu. Ben zarfa bakınca da anlatmaya koyuldu.

“Avukatlarımla konuştum. Boşanma evraklarını işleme sokmaya hazırlar ve bunu önümüzdeki hafta yapacaklar. Bunlar işleme girdikte sonra, Olivia’ya oturacak bir yer bulması için iki hafta vereceğim.”

Tanrım, vakit dolmuştu. Brock’un avukatı bir yandan Olivia’yı zorlarken, bir yandan da mahkemenin velayet konusunda bir an önce bir şeyler yapmasına uğraşıyordu. Ama işler çok ağır ilerliyordu. Brock’un avukatları Olivia’nın iki gün önce kendisine bir avukat tuttuğunu ve adamın yaptığı ilk şeyin işlemlerin askıya alınmasını sağlamak olduğunu öğrenmişlerdi. Bu da ciddi bir sıkıntı yaratmıştı. İşlerin hızlı ilerlemesine resmen köstek olmuştu. Olivia güzel güzel oturup velayet konusunu konuşmayacaktı. Bir kaltak olduğundan, bu işi mümkün mertebe uzatacaktı ve çocuklarını da bu süreçte zerre kadar umursamayacaktı.

Dade devam etti. “Olivia’yla bir evlilik sözleşmesi imzalamıştık. Evliliğimiz sadakatsizlikten başka bir şey yüzünden sona ererse, çok varlıklı bir kadın olarak bu işten kurtulabilirdi. Ne yazık ki evliliğimiz birçok neden yüzünden sona eriyor ve bunlardan biri de sadakatsizlik. Evlilik sözleşmesindeki madde, bana karşı sadakatsiz olduğu takdirde, hiçbir şey alamayacağını söylüyor ve avukatlarım bu konuda o kadar eminler ki aynen böyle olacağını söylüyorlar.”

Tamam, güzel.

Yani, güzel sayılırdı.

“Peki,” dedim Dade devam etmeyince.

Önce bana, sonra pencereden dışarı baktı. Daha sonra da masadaki dosyaya ve elindeki zarfa bakıp iç çekti.

Sonra, tekrar bana baktı ve, “Joey’yle Rex’i neredeyse dört senedir tanıyorum,” dedi.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

“Evet?” dedim.

“İyi çocuklar.”

“Evet, öyleler.”

“Birkaç hafta önce olanlardan sonra, sana ve çocuklara üzüldüğümü söylemem gerek. Gerçi olayı Olivia’dan duyduğum halde, neler olduğunu gayet iyi biliyorum ve tatsız olduğuna eminim.”

“Tatsız sözcüğü gayet uygun,” dedim. Yine hüznle gülümseyip devam etti.

“O olaydan sonra, senden ve Lucas’tan şikâyet etmekten başka bir şey yapmadı ve bunu çocuklardan gizlemeye de gerek görmedi.”

“Biliyorum,” dedim. “Çocuklar bunları babalarına anlatıyorlar.”

Anlatıyorlardı; en azından Joel anlatıyordu. Olivia’nın ona satın aldığı cep telefonu aşırı çalışıyordu. Brock kâh endişeli kâh bıkkın Joey’den sürekli olarak bu olayın ardından telefonlar alıyordu. Brock şaşılacak bir biçimde bu konuda sakın davranıyordu ama başka seçeneği de yoktu. Joel’un sabra, anlayışlı ve onu dinleyecek birisine ihtiyacı vardı, daha yoğun duygulara değil.

Brock oğluyla konuşup telefonu kapattıktan sonra, yıpranmış ruh haliyle ben uğraşıyordum. Taktiklerim bazen bira oluyordu, bazen burbon, bazen de saksafon çekmek.

Neyse ki hepsi de işe yarıyordu.

Şimdilik.

Dade evet der gibi başını salladı. “Çocukların yakın geleceği açısından olumlu şeyler olacağını sanmıyorum.”

“Ben de, ben de,” dedim.

“Öyle olmasını istemem.”

Nefesimi tutup başımı salladım.

Öne eğildi ve kahverengi zarfla dosyayı masada önüne itti. Sonra geriye yaslandı ve açmamı bekledi.

“Özel dedektifimin raporları ve fotoğrafları,” dedi. Gözlerimi kırıştıtırıp nefesimi bıraktım ve daha da derin bir nefes aldım. “Bunlar kopyalar tabii,” dedi.

“Dade.”

“Ayrıca, evliliğimiz sonrası sergilediği, özellikle de çocukların önünde sergilediği tavırlar ve Lucas’la senin ilişkin ortaya çıktıktan sonra bu davranışlarının arttığına dair bir de yeminli bir tanığım var. O da zarfta.”

Aman *Tanrım*.

“Dade,” dedim yine.

“Olivia birçok neden yüzünden iyi bir anne değil ve bu belgeler bunların her birini açıklıyor. Avukatlarımdan Lucas’ın avukatlarını arayıp yeminli tanık yeterli değilse, bu olay mahkemeye taşınacak olursa, şahitlik yapacağımı da söylemelerini istedim.”

Hiçbir şey diyemeden suratına bakakaldım.

“Sana verdiğim belgelerin yeterli olacağını ve bu işin mahkemeye kadar gitmeyeceğini umuyorum. Ancak, Joey ve Rex için, bu durumun daha da uzamaması adına elimden geleni de yapacağım. Joel’un artık kendisini ve erkek kardeşini savunmayı öğrendiğini fark ettim. Bunu yaptığı için onunla ne kadar gurur duysam da buna şahit olmak kolay değil. Onunla çok gurur duyuyorum ve zaman zaman yalnız kaldığımızda ona da söylüyorum. Ama zor bir durum, çünkü Olivia bunu kaldıramıyor. Bu davranışları devam edecek ve giderek artacak. Bu konuda bir şey yapılması gerek ve benim...” Biraz tereddüt ettikten sonra, “...Bazı *bağlantılarım* var,” dedi.

Başka bir şey demeyince, “Bağlantılar mı?” dedim.

“Dostlar.”

“Dostlar mı?” Hâlâ hiçbir şey anlamamıştım.

“Dostlar, Tess. Cüppeli ve tokmaklı dostlar.”

Aman.

Tanrım.

Dade devam etti: “Buradan ayrılır ayrılmaz, bazı kişilere telefon açacağım.”

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettim ama yine de, “Dade,” dedim.

“Lucas bu bilgileri avukatlarına verirse ve Olivia’nın avukatları erkek arkadaşına tek fiziksel velayeti verme konusunda acele edip akıllıca davranmazlarsa, Joey ve Rex için bu meseleyi daha hızlı çözebilmek için devreye gireceğim.”

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştım. Bir an için dilim tutuldu. Sonra o an geçti ve konuşabileceğim hale geldim ama doğru sözcükleri yine de bulamadım.

“Ben...” Başımı sallayıp yeniden denedim. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Söylenecek bir şey *yok*, Tess. Bu mesele herkes için çok tatsız ve masum çocukları karıştırmaya hiç gerek yok. Senin de bildiğine eminim ki Olivia bu işi uzatmak için elinden geleni yapacak. O çocukları gerçekten önemseyenlerse, bizlerse, elimizden geleni yapacağız.” Öne eğilip, “Onları gerçekten önemsemişimden, elimden geleni yapacağım,” dedi.

Tekrar geriye yaslandı ve gözlerimin içine baktı. Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. “Sana hayat boyu bedava pasta.”

Suratına anında hüzünlü olmayan bir gülümseme belirdi ve on yaş daha gençleşiverdi. Normal şartlar altında da hoş bir adamdı ama gülümsediğinde çok yakışıklı oluyordu.

Bunu ona söyledim. “Çok güzel gülümsüyorsun, Dade.”

“Teşekkür ederim, Tess. Umarım yakın bir tarihte, bunu daha sık yapıyor olurum.”

Evet anlamında başımı salladım. “Ben de öyle olacağımı umarım,” dedim yavaşça. “Bunları yaşadığın için üzgünüm.”

Hafifçe gülümsedi ve buna benim sözlerimle yanıt verdi: “Sen de, ben de.”

“Halimize bakılacak olursa, bir süre çocukların hayatında olacağım sanırım,” dedim. “Öyle olursa, ikimiz birlik olup çocukların hayatından çıkmamanın yollarını bulmalıyız.”

Bakışlarındaki parıltı dindi ama başka bir parıltı belirdi. Duygularını bastırmaya çalışarak yutkundtu. Boğuk bir sesle, “Buna çok sevinirim canım,” dedi.

“Brock’la konuşacağım,” dedim. Elimi uzatıp elini tuttum.

Elini çevirip elimi tuttu ve hafifçe sıktı.

Sonra, elini çekti ve ayağa kalktı. Ben de onunla birlikte kalktım.

“Kendine iyi bak Tess,” dedi. Ona yaklaşıp ellerimi omuzlarına koydum ve yanağından öptüm.

Başımı geri çekmeden, kulağına “Sen de Dade,” dedim. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa buradayım.”

Kollarının üst kısmını tutup sıktı, geri çekildim. Beni yine bıraktı, hüzünlü gülümsemesiyle bana baktı ve fırından çıkıp gitti.

Dosyayla zarfı kapıp, ofisime götürdüm (orası artık Martha’nın ofisi sayılırdı). Martha bilgisayarın başındaydı.

“Bana iki dakika izin verir misin?” dedim. “Brock’la konuşmam gerek. Özel olarak. Haberler iyi. Ama önce onun duyması gerek.”

Dikkatle suratıma baktı, evet anlamında başını salladı ve ağır ağır dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Telefonumu çıkarıp Brock'u aradım. Telefonu kulağıma koyarken çantamı, zarfı ve dosyayı masaya bıraktım.

Ben tam zarfı açarken Brock, "Bebeğim," diye yanıt verdi.

"Bugün fırına sürpriz bir ziyaretçi geldi," dedim ve onu bekletmeden söyledim. "Dade uğradı."

"Kahretsin," dedi.

"Hayır," dedim hemen. Zarfın içinden çıkan kâğıtları çevirdim ve Olivia'nın kendisinden en az yirmi yaş daha genç ve aşırı kaslı bir erkekle köpek stili seks yaparken çekilmiş fotoğrafını görünce dilim tutuldu. Ayrıca, Brock'un defalarca söylediği bir şeyin de fotoğrafla birlikte teyit edildiğini fark ettim. Olivia güzel bir kadındı ama *kemikli*di.

Ayyy.

"Tess?" dedi Brock aksi bir sesle.

Zarfı kapatıp, "Ayyy," dedim.

"Bebeğim, neler oluyor?"

"Şey... Bir saniye bekle de yanan retinalarım düzelsin."

"Tess," diye kükredi. Kahretsin. Kendime gelmeliydim.

"Tatlım, Dade az önce bana özel dedektifinin raporlarını ve fotoğraflarını verdi. Ayrıca, çocuklarla ilgili olarak evlendikten sonraki davranışlarına dair yeminli bir şahidin ifadesini de verdi. Avukatlarını arayacak ve Olivia'nın uygunsuz bir ebeveyn olduğuna dair şahitlik yapacağını söyleyecek. Az önce gördüğüm şey, Olivia'nın avukatlarının sana istediğini vermesi için ellerinin ayaklarının birbirine dolanmasını sağlamazsa, 'cüppeli ve tokmaklı' birkaç dostuyla konuşup, kendi sözleriyle bu kâbusun bir an önce sona ermesi için elinden geleni yapacak."

Brock bir şey demedi.

"Az önce ne gördün?" diye sordu.

“Şöyle açıklayayım: En sevdiğin pozisyonlardan birini uzunca bir süre yapmayacağız; çünkü Olivia’nın bir jigolo tarafından becerildiğinin görüntüsünün zihnimden çıkması sonsuza dek sürebilir. Beynimi asit gibi yakmış durumda.”

Bir süre daha bir şey söylemedi. “Cidden mi?”

“Neden bu konuda dalga geçeyim ki?” dedim. Yanıt vermesine fırsat tanımadan, “Cidden,” diye ekledim.

“Vay canına,” diye mırıldandı. Şok geçiriyordu sanki ama bir yandan da mutlu olmuş gibiydi.

Derin bir nefes aldım.

“Joey’yle Rex’i çok umursuyor,” dedim.

Kısa bir duraksamadan sonra, “Evet. Çocuklar da onu seviyorlar,” dedi.

Bu iyi bir şeydi.

“Bunları sana karakola mı getireyim, yoksa avukatının ofisine mi bırakayım?” dedim.

“Vaktin olursa, Smith’e götür. Olmazsa, bir ara çıkıp kendim götürürüm.”

“Vakit yaratırım.”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Teşekkürler, tatlım,” dedi.

“Zevkle,” dedim içtenlikle. “Şampanya sever misin?” diye sordum.

“Mecbur kaldığımda içerim,” deyince gülmeye başladım.

Gülerken, “Eh, bu gece mecbur kalabilirsin,” dedim.

“Kutlayacağımız şeyler var bebeğim.”

“Evet, en sonunda.”

“Evet,” dedim.

Sonra, dünyamı sallamaya başladı.

“Çok işin olduğunu, bir sürü şey düşündüğünü biliyorum ama umarım McManus’un sana verdiği şey boşa harcayacak vakit olmadığı anlamına geliyor. Çocuklarım bir yere taşınacaklarsa iki değil, tek bir kalıcı yerde olmaları

onlar için çok daha iyi olur. Çalıştığım bölümdeki bir arkadaşım kısa süre önce karısından ayrıldı ve erkek kardeşiyle karısının yanına taşındı. Kadından hiç hoşlanmıyor, kendi kardeşiyle de arası iyi değil. Kalacak bir yer arıyor ve dairemi benden kiralayabilir. Elinde bir tek valizleri var, o yüzden mobilyalı bir yer tutacak. Bu da bize eşya dolu iki evi ne yapacağımızı düşünecek vakit verir. Hem artık bu iki ev saçmalığına bir son vermemiz gerek, bebeğim. Eninde sonunda olacaktı zaten, şimdi de olabilir.”

Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi. “Şimdi mi?”

“Evet,” dedi kararlı bir sesle.

Masama baktım.

“Tess?”

Masama bakmaya devam ettim.

“Bebeğim, orada mısın?”

Hâlâ bakışlarımı başka yere çevirememiştim.

“Tess, bebeğim, konuş benimle.”

Bir mutluluk hıçkırığı boğazımdan yükseldi. “Bu gece şampanya içsen iyi olur.”

Brock önce bir şey demedi. Sonra, “Sanırım, yanına taşınıyorum,” dedi.

“Tabii ki taşınıyorsun!” diye bağırdım. İkinci bir mutluluk hıçkırığı daha yükseldi.

Brock kendi mutluluğunu alçak sesle gülerek gösterdi.

Islak yanaklarımı silip, “Keşke bunu telefonda konuşmasaydık,” dedim. “Yanında olsaydım, seni öpebilirdim.”

“Bu gece öpebilirsin.”

“Sert olacak.”

“Tamam, sert,” dedi yine gülerek.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Ben de, tatlım, ben de.”

“Zarfı avukatlarına götüreceğim.”

“Çok makbule geçer.”

“Akşam görüşürüz.”

“Kesinlikle.”

“Hoşça kal, tatlım.”

“Görüşürüz, bebeğim.”

Telefonlarımızı kapattık.

Zarfa ve dosyaya baktım.

Telefonumu masama koydum, kapiya baktım ve, “Mart-ha!” diye seslendim.

“Brock,” dedim soluklanmaya çalışarak. Dudaklarını çektiğini hissedince, buna itiraz eder gibi inledim ama elleri kalçalarımın altına gitti, beni karınüstü çevirdi ve tekrar kalçalarımın altına tutup dizlerimin üstüne kaldırdı.

Sonra bacaklarının arasına geçti. Ama bu sefer dili yerine, erkekliği içimdeydi.

Başımı geriye attım ve ellerimi yatağa dayadım; tamamıyla havaya girmiş bir halde, Olivia’yı *bir saniye bile* düşünmeden keyfini çıkardım.

İçime girip çıkarken, elleri kalçalarımın altına belime ve göğüslerimi avuçlamak için kaburgalarımın altına kaydı. Göğüs uçlarımı sıkıtiğinde o kadar *büyük* bir zevk aldım ki inledim.

“Göğüslerine bayılıyorum,” dedi boğuk bir sesle içime sert bir biçimde girip çıkarken.

“Bebeğim.”

Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavrayıp, hareketlerine uymam için kendisine çekti.

“Bacaklarının arasına bayılıyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Tanrım,” dedim nefesim kesilmiş bir halde.

“Acele et, tatlım,” dedi dayanamayacakmış gibi.

“Tamam.”

İçime daha da hızlı ve derin girmeye başlayınca, kalçalarım dayadığı elleri her hareketiyle sarsıldı.

“Acele et, bebeğim,” dedi yine boğuk bir sesle ama bunu tekrar söylemesine aslında gerek yoktu. Acele ediyordum, o kadar acele ediyordum ki ondan önce boşalmak üzereydim.

“Brock,” dedikten sonra inledim ve sırtımı gerip popomu daha da yukarı kaldırarak boşaldım.

“İşte, böyle,” diye inledi. Hareketleri daha da hızlanmış, daha da derinlere girip çıkıyordu. Beş kere bunu tekrarladıktan sonra o da boşaldı.

Sessizce, tatlı tatlı kendimize gelmeye çalışırken, yine sessizce, mutlu mutlu içime girip çıkmaya devam etti. Ona bir şey demedim ve her hareketinin keyfini çıkardım.

Bir süre sonra içimden çıktı, elleri belimin iki yanına kayd ve dizlerimin üstünde olacak, sırtım öne tarafına dayanacak biçimde beni kaldırdı. Parmakları belimde toplanmış o çok sevdiği minnacık, incecik ve seksi elbiseyi kavrayıp başımdan yukarı çekti. Ona yardım etmek için kollarımı kaldırdım; elbiseyi çıkarıp yatağın yanına fırlattı.

Başını boynuma eğerken, ikimiz de çıplak halde elleri her yanımda dolanırken, “Seni seviyorum bebeğim,” diye fısıldadı.

Kollarımdan birini kaldırıp parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım ve, “Ben de seni seviyorum, Brock,” dedim.

Beni dikkatle çevirdi, sırtüstü yatırdı ve dikkatini hâlâ ayağımda olan bileği şeritli, topuklu sandaletlerime verdi. Ayakkabılarımı teker teker çözdü ve yerde duran elbisemin oraya fırlattı. Ama ayakkabılarımı çıkarırken, bileğimin iç tarafını öptü.

Sonra üstüme yattı; bacaklarımı etrafına doladım. Tek bacağımy poposunun üstünden, diğerini de bacağıny üstünden attım ve kollarımy ona sıkıca sarıldım.

Brock ağırlığını biraz ön koluna verdi ama diğer elini suratıma götürüp dolaştırırken, ben de onu izledim.

“Biliyor musun,” dedi gri gözlerini gözlerime çevirmesini sağlayarak, “İlk kez birlikte olduğumuzda ve boşalmamı sağladığında, sana bakıp ne kadar güzel olduğunu düşünmüştüm,” dedim.

Parmakları durdu, gözlerini kapatıp alnını alnıma dayadı. Sonra, “Tess,” diye inledi. Sesi derinlerden geldi çünkü ben de ta içimde hissettim.

Parmaklarımı saçlarına daldırdım ve dudaklarımı yanağında dolaştırıp başımı kaldırdım. Bu arada, kulağına fısıldamaya devam ettim.

“O sırada bana baktığında, içimden bana ait olduğunu biliyordum.”

“Haklıydın, tatlım,” dedi.

Boynumu öpüp başını tekrar kaldırdı. Ben de başımı eğip ona sıkı sıkı sarıldım.

“Benimle birlikte şampanya içtiğin için teşekkürler,” dedim.

“Sonra biraya devam edebilmem için, bana sadece bir kadeh içirttiğin için sağ ol.”

Ona gülümsedim, o da beni dudaklarımdan öptü.

Sonra, gözlerimin içine baktı ve gördüğüm şey kaskatı kesilmeme neden oldu.

Bunun ardından da gözlerinde gördüğüm o hissi bana anlatmaya koyuldu.

“Babam hıyarın tekiydi; çok hızlı büyüdüm ve Bree’yi sana anlattığım gibi kaybettim. Onunla olan geçmişimi yitirdim ve sonrasında hayatımı mahveden Olivia’yla tanıştım. Sonra da gördüklerime, yaptıklarına inanmayacağım şeyleri görüp yaptığım bir işe başladım. Tanrım, bebeğim, umarım bunları hiç bilmezsin. Ama ödülüm sen oldun; bu yüzden, yaptığım her şeye değdi.”

“Sus artık,” dedim. Neden bunu dediğimi ben de bilmiyordum, ağzımdan çıkıvermişti. Ama dedikleri çok anlamlıydı ve içim öylesine kabarmıştı ki patlayacakmış gibi hissediyordum.

Çok güzel bir acıydı.

Ama susmadı.

Konuşmaya devam etti: “McManus hayatına iyi bir kadınla başladığını ve benim en sonunda iyi bir kadın bulduğum için şanslı olduğumu söylemişti. Kesinlikle çok haklıydı.”

Ellerini suratına götürüp, “Lütfen, Brock, sus,” diye yalvardım.

“Kesinlikle olmaz,” dedi. “Bugün McManus ve kaybettiği o iyi kadın hakkında çok düşündüm; hayatımın kadını bulduğumda kemiklerimde hissedip de benim için *tam olarak* ne anlam ifade ettiğini anlatmazsam olmaz.”

Yaşların gözlerimin kenarların süzüldüğünü hissettiğimde, başparmaklarım yanaklarında gezindi. “Ben de şanslıyım. Başımdan çok kötü şeyler geçti ama sonra seni buldum.”

Başını salladı, elimi yakaladı ve başını çevirip avucumu dudaklarına dayadı. Elimini öpüp parmaklarıyla kavradı ve omzuna koydu.

“Aynı şey değil. Sen şekerden yapılmışsın, Tess. Hayatının bir şekilde iyi olması kesin gibi bir şey. Çünkü senin gibi içi dışı tatlı insanlar bunu hak ediyorlar. Yani, seninle birlikte olan kişi olduğum için mutluyum.”

Tanrım. Bu adamı seviyordum.

“Sen de çok tatlısın.”

Sırttı.

“Bunca zamandır beni hâlâ tanımadığını görüyorum,” dedi.

Sırtımadım. Suratındaki elim de tuttuğu elim de gerildi.

“Erkeksisin, maçosun, sertsin, vahşisin, tatlı ve yakışıklısin ama sonuç olarak tatlısın. Ben özünde ıslak ve kabarık bir kek olan dağ gibi helezoni kremayım ama sen ağzına attığın andan itibaren muhteşem tadını hissettiğin, eridiği anda daha fazlasını istediğin pürüzsüz, lezzetli siyah çikolata gibisin.”

Daha da sırtıttı. “Kahretsin, Tess, yine sertleşmeye başladım.”

Elimi suratından çekip omzuna vurdum. “Gayet ciddi-yim.”

Sırtıtmayı kesip, cıva rengi gözlerini gözlerime dikti.

“Biliyorum,” diye fısıldadı.

Gözlerine bakınca, Vance’in dediklerinin öylesine doğru ve açık olduğunu fark ettim ki kendimi bir gökkuşağından geçmiş gibi hissettim.

Vance karısı yüzünden şanslı kişinin kendisi olduğunu düşündüğünü söylemişti ve bunun nedeni olarak da karısının kendisinin şanslı olan olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Ben de şanslıydım, Brock da.

“Vegas’a gitmeliyiz,” dedim. “Hazır bu kadar şanslıyken.”

Kaşlarını çattı. “Bebeğim, olanlara dikkat ediyor musun bilmiyorum ama etrafımızdaki olaylar pek de ‘sürekli olarak kazanacağımıza’ işaret etmiyor.”

“Üstümde çıplak ve yakışıklı bir erkek var. Dolayısıyla, dediğin doğru değil.”

Bunu duyunca, surat ifadesi yumuşadı ve gülümsedi.

“Senin ve çocukların yaş günleri önümüzdeki hafta. Hepinizinkini kutlamak üzere, sömestir tatilinde beş yıldızlı bir otelde, okyanusa karşı, *her şeyin* ücrete dahil olduğu bir tatil hediye etmek istiyorum. Bu konuda hayır yanıtını kabul etmiyorum *ve* etrafımızda olup bitenler de umurumda değil. Kesinlikle gidiyoruz.”

“Bunu sonra konuşuruz,” dedi ama gülümsemesi kaybolmadı.

“Sonra değil. Bunu yapıyoruz.”

Gülümsemesi o anda silindi. “Bebeğim, beni ve çocukları tatile götürüp tüm masrafları tek başına üstlenemezsin.”

“Tatlım, bir tatile *ihtiyacım* var, senin *ve* çocukların da var. O kadar çok ihtiyacımız var ki bunun çok çok iyi bir tatil olması gerek. Sırf kendim iyi bir hayat süreyim diye pasta ve kek pişirmek için didinip durmuyorum, bu iyi hayatı sevdiklerimle paylaşmak istiyorum. Bu yüzden de sizlere bir şey vermek istiyorum.”

“Yeni bir şube açmak üzersin.”

“Gitmem gereken bir tatil de var.”

Gözlerimin içine bakınca, bakışlarımı başka yere çevirmedi.

“Uçak biletlerini ben alacağım,” dedi.

“Brock...” diye itiraz etmeye giriştim ama beni susturdu.

“Tess, uçak biletlerini... Ben... Alacağım.”

Kadını için bir şey yaptığı zamanlardaki gibi kararlı olduğundan, bundan vazgeçmeyeceğini biliyordum.

“Off, peki,” diyerek pes ettim. Yine sırtımaya başladı.

Dudaklarını kulağıma götürdü. “Şimdi, benim çikolata gibi olduğum ve ağzında eridiğim kısma geri dönelim.”

“Tam olarak öyle dememiştim,” dedim. Kollarını etrafıma doladı ve beni bırakmadan yan döndü.

Elini saçlarıma dolayıp hafifçe başımı yukarı kaldırdı.

“Umarım öyle demek istememişindir, hayatım. Beni her ağzına aldığı anda, olmasını istediğim son şey erimek.”

Hımm.

Çok haklıydı.

“Doğru.”

Yine sırtıttı.

Erkeğimin böyle sırtması hoşuma gidiyordu.

Beni dudaklarımdan öptü. Beni sert bir biçimde öpünce
ben onu daha da sert öptüm.

Başka yerlerini de ağır ağır öptüm.

O kısımları kesinlikle *erimedi*.

Girmi Birinci Bölüm

Çok Güzel

“Teşekkür ederim,” dedim Park Meadows Alışveriş Merkezi’ndeki Dillard’s mağazasındaki satıcıya. Bana altı tane erkek çocuk mayosu uzattı. İki gün sonra Brock, Joey, Rex ve ben Aruba’ya giden bir uçağa binecektik ve mayoları olup olmadığını sorduğumda, hızla büyüdüğü için mayolarının küçüldüğünü öğrenmiştim.

Satıcı ben giderken gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Bu arada, telefonda Raul diye birisi bana bilgi veriyordu.

“Bir hafta daha sürecek,” dedi.

“Şey...” Mağazada dolanmaya başladım ve Brock orada olmadığı halde, bunu duysa ne kadar sinirlenir diye düşündüm. Brock tuttuğumuz inşaat firmasının, evimin alt katında bir yatak odası daha açmak için bodrum katını düzenleme işini bir hafta daha geciktirdiğinden habersizdi.

Ama şubatın son haftası Raul’u tuttuğumuzdan beri üçüncü kez gecikme olacağını söylüyordu ve martın son haftası gelmişti. Brock ilk gecikmeden hoşnut kalmamıştı, ikincisinde daha da kızınmıştı ve bu üçüncü gecikmeyle birlikte giderek öfkeleneyeceğini hissediyordum.

Bu odaya ihtiyacımız vardı, çünkü Olivia pes etmişti; daha doğrusu avukatları onu ikna etmişlerdi çünkü artık

Dade'le birlikte olmadığından, kazanma ihtimali bulunmayan bir dava için harcayacağı paraları ödeyecek kimse yoktu. Dade'in Brock'a verdiği bilgiler faydalıydı ama zaten bunlar olmasa bile, Hector Olivia'yla ilgili o kadar pis bilgiler edinmişti ki Brock'un kazanacağı belliydi. Hector çocukların okula genellikle geç kaldıklarını, anneleri geç kaldığı için okuldan sonra da annelerini hep beklediklerini öğrenmişti. Dahası, Olivia diğer annelerle de pek arkadaş olmamıştı ve bu kadınlar yakışıklı Hector'a memnuniyetle Olivia'nın çocukları okula geç getirdiğini, futbol maçlarına veya ufaklar ligi maçlarına gelmediğini, diğer anneleri bazen maç başladıktan *sonra* son anda arayarak çocukları eve götürmesini istediğini ve onları sonra alacağını söylediğini anlatmışlardı. Sonra derken de genellikle epey *sonra* alıyordu. Bazen çocuklar Olivia gelene dek arkadaşlarının evinde uyuyakalıyorlardı, yani Olivia saatler sonra onları almaya gidiyordu.

Bunları yaparken de kimsesizler evinde insanlara çorba falan dağıttığı yoktu. Ya alışveriş yapıyordu ya da jigololarından biriyle birlikte oluyordu.

Hector bununla ilgili olarak fotoğraflı kanıtlar da bulmuştu.

Neyse ki bu kanıtları görmedim. Hector'sa bunlara bakmak zorunda kalmıştı ve Brock eski karısının düşündüğünden de kötü bir anne olduğunu görüp üzülmüştü. Tehlikeli erkekler grubunun bir parçası olan Hector da kemikli kadınların güzel olmadığına dair onunla hemfikir di.

Böylece belgeler hazırlanmıştı, herkes imzalamıştı, bir yargıç onay vermişti ve çocukların velayeti Brock'a geçmişti. Olivia çocukları iki haftada bir hafta sonu alacaktı, Brock'la bense geri kalan sürede çocuklarla birlikte olacaktık. Bu yüzden, çocukların bir an önce yeni evlerine yerleşmelerini

ve kalıcı odalarının olmasını istiyordu. Tadilatla ilgili ilk gecikme şu anlama geliyordu: Rex'in yukarı katta bir yatak odasına dönüştürdüğümüz ofiste kalması, Joel'un da aşağı kattaki misafir yatak odasını (artık onun yatak odasıydı) alması demekti. Bu durum Brock'un hoşuna gitmemiştir, çünkü Rex'e tam olarak, "Artık evindesin, burası kalıcı odan" diyemiyordu. Ayrıca, Rex'in hemen yanımızdaki odada olması da onu huzursuz ediyordu; duvarlar çok ince değildi ama ses geçirmez de değildi. Bu da anlaşılır nedenlerden dolayı canını sıkıyordu. Gerçi Rex bir banyo ve bir koridor ötedeydi.

Olivia da kendi taşınma işleriyle uğraşıyordu ama biraz daha...az kendisi gibi olsaydı, o kadar da zorluk çekmeyebilirdi. Dade mobilyalı, iki yatak odalı bir dairenin altı aylık kirasını onun için ödemiştir. Olivia evden ayrıldıktan birkaç gün sonra fırına geldiğinde, bana bunu Joel ve Rex için yaptığını söyledi. Doğruyu söylediğini düşündüm. Ama iyi bir adam olduğu için de yapmıştı bunu; sersemin teki olsaydı, Olivia'yı hiç destek vermeden kapı dışarı eder (Olivia bunu kesinlikle hak etmişti), öfkeden çıldırırdı.

Ama ona para vermemiştir.

"John Atencio'dan çok hoşlanırdı," dedi Dade, en tatlı ekşi ve beyaz çikolata kremalı dolgulu kekimden bir çatal alırken (muhteşem bir lezzetti). Olivia gittikten ve Dade Tessa'nın Pastaları'nın müdavimlerinden biri olduktan sonra, onun çikolatalı pasta seven bir adam olduğunu öğrenmiştim. "Eminim ki sık sık alışveriş ettiği mağaza işine yarayacak."

John Atencio muhteşem, çok şık bir mücevher mağazasıydı. Sanırım, Dade Olivia'nın o güne dek satın aldıklarını ya bir rehinciye bırakacağından veya internetteki açık artırmalarda satışa çıkaracağından söz ediyordu.

Söylemeye bile gerek yok ama Brock ve çocuklar için her

şey yolunda gittiği halde ki çocukların yeni evlerine derhal uyum sağlamaları, evimde rahat olmaları ve birkaç gün içinde kendi evleri olarak kabullenmeleri (Rex'e havuçlu, Joel'a da çikolatalı pasta yaptım ve on bir ve on üç yaşında iki çocuğa "Artık evinizdesiniz!" diye adeta bağırarak bu pastalar sayesinde, alışmaları günler değil saatler sürdü; tabii Brock da ben de çok mutlu olduk), kâbusumuzun sona erdiği anlamına gelmiyordu.

Hayır.

Hem de hiç.

Çünkü Olivia kaltağın tekiydi ve kaltakların oynadığı oyunların hiçbirini diledikleri gibi yolunda gitmediğinde, bocaladıklarını öğrenmiştim.

Bu yüzden, Olivia sık sık karakola çağrıldı ve ismi Brock'un telefonunun ekranında o kadar çok belirtmeye başladı ki bu ismin ekrana kazınmaması bir mucizeydi. Onu aradığında ya da işyerine gittiğinde, çocuklar hakkında da konuşmak istemiyordu. Hayır. Brock'un bir şeyler çakmasını istiyordu. Dade'in ona yolladığı yasal belgelere göz atmasını istiyordu. Akan bir musluğu tamir etmesini istiyordu (oturduğu daire bir *sitede* olduğu, *sürekli* bir tamiratçı bulunduğu halde). Mercedes'ini satıyordu (Dade'in ona bıraktığı tek şeydi) ve Brock'un yardım etmesini istiyordu. Yeni bir araba alıyordu ve kazık yemesin diye Brock'un onunla gitmesini istiyordu.

Ona (Brock bunu bana söylemişti) çocuklarının kötü durumda olan annesine yardım etmesini istediği için geldiğini söylemişti.

Brock'un dediğine göre de son derece uysal davranıyordu.

"O kadar dibimde ki yemin ederim, bebeğim, o kaltağı artık boğazımda hissediyorum," dedi Brock bir gece bu gayet iğrenç tasviri yatağımızda uzanırken yaparak. Başını

yastıklara dayamış, suratını ovuşturuyordu; sesi bıkkın çıkıyordu ve tüm odayı o elektrikli his kaplamıştı.

Brock iyi bir adamdı, tanıdığım en iyi adamdı ama Dade'den farklıydı. Ya da belki Olivia'yla bir geçmişi olduğundan öyleydi. Bu yüzden, onu geri çevirmişti. Sonra, yine geri çevirmişti. Sonra, ekranda ismini gördüğü anda, telefonları açmamaya başladı. Diğer telefonlardan aradığında da telefonunu kapatmış, sesini kısmıştı. Neyse ki karakoldaki arkadaşları da artık Olivia'yı tanıyorlardı. Brock'a ortadan kaybolabilmesi için derhal haber veriyorlardı; böylece, Olivia Brock'un masasına varamadan, o tüymüş oluyordu.

Artık usanmıştı. Bir şeyler çıkmayı, yasal belgelere göz atmayı veya ona araba almak için yardım etmeyi istemiyordu.

Asıl sorun, aradan haftalar geçtiği halde, Olivia'nın pes etmemiş olmasıydı.

O elektrikli his odayı kaplarken ona sokuldum ve, "Eninde sonunda pes edecek ve çekip gidecek," dedim.

Brock parmaklarını saçlarına geçirmiş, avuçlarını alnına bastırmıştı; gümüş rengi gözlerini bana çevirdi. Ama ne düşündüğü belliydi. Dade hayatına girene dek Olivia'nın, hayatının beş senesini nasıl cehenneme çevirdiğini görebiliyordum. Artık Dade hayatından çıkmıştı ve Brock bir beş sene daha onunla uğraşacak gibi görünüyordu. Bu durumdan da hoşnut değildi.

Yatakta olduğumuzdan ve rahat hissettiğimden, ona bir bira veya burbon getirmek istemedim. Bunun yerine, onu daha iyi hissettirmek için saksofon çektim.

Her zamanki gibi işe yaradı.

"Brock'un buna memnun olacağını hiç sanmıyorum," dedim Raul'a.

Sorunun ne olduğunu anlayamıyordum. Esas olarak, bir duvarla kapı inşa edilecekti. Ne kadar zor olabilirdi ki?

“Sadece bir hafta daha,” dedi Raul.

“Ama tatilden dönene dek, evdeki işler bitmiş olur diye umuyorduk.”

“Pek öyle olacaktı gibi görünmüyor.”

Kahretsin.

“Belki de bunu Brock’la konuşmalısın.”

“Hayır,” dedi hemen. Brock’un gazabına uğramamak için beni aradığını bildiğimden, bıkkınlıkla iç çektim. Daha önceden beni hiç aramamıştı. Bu konuyla Brock ilgileniyordu. Bunu ilk baştan gayet açık ve kararlı bir şekilde söylemişti: “Alçı paneller, iki birimlik tahtalar, çekiçler ve iş aleti kemerli adamlarla ben uğraşırım,” dediğinde, buna razı gelmiştim. Çünkü yeni fırınımla ilgili olarak yapacağım çok şey olduğunda, bu tür şeylerle de uğraşmak istemiyordum.

“Bunu kendisine iletebilirsen çok sevinirim. Siz tatilden dönünce, işe devam etmek üzere program yaparım.”

“Aslında, gerçekten de Brock’la konuşman gerektiğini düşünüyorum.”

“İşleryığılmaya başladı. Siz gittikten sonra bunları bir düzene koyarım ve iki hafta sonra sizi tekrar programa alırım.”

“Raul, bunları Brock’a söylemen gerek,” dedim tekrar.

“Söz veriyorum, Tess,” dedi dediğimi duymazdan gelerek.

Dillard’dan çıktım ve alışveriş merkezine girdim ama biraz ilerleyip durdum.

“Raul, tamam, Brock’a bunu iletirim ama program yaparak falan vakit kaybetme, çünkü Brock’a işi bir hafta daha geç bitireceğini söylediğim anda sana telefon açıp işten atacak. Bunu kesin olarak biliyorum. Bu işin haftalar önce bitmiş olması gerekirdi. Bize bitireceğine söz vermiştin ve Denver’daki tek inşaatçı sen değilsin. Biz tatile çıktığımızda, pazartesi günü işe devam etmezsen, Brock başka birisini bulacak. Şimdi, ona bir hafta daha gecikeceğini

memnuniyetle söylerim ama bana bu işi yapamayacağını söylemenle bu gecikme arasında hiçbir fark yok. Bu noktada iki seçenek var: Ya yollarımızı ayırırız ya da bu işe pazartesi devam etmenin bir yolunu bulursun ve başlarsın. İkinciye seçersen, sana sözünü tutmanı öneririm. Brock'u kızdırmaman gerektiğini düşünüyorum. Sanırım bunu sen de biliyorsun, çünkü onu değil beni aradın. Haklısın. Onu kızdırmamalısın. Oğlu için bir oda istiyor, bunu elde edecek ama hazıranda değil. Tamam mı?"

"Ne demek istediğini anlıyorum Tess ama yapabileceğim bir şey olsaydı yapardım. Bir başka kişi bulabilirsiniz ama benim size söz verdiğim kaliteyi asla başkasında bulamazsınız," dedi Raul. Bıkkınlıkla derin bir nefes daha aldım çünkü tatilden önce Brock'un bir daha öfkelenmesini istemiyordum.

Ama başaramadım.

Kahretsin.

"Tamam," dedim. "Kovulmaya hazır ol. Kendine iyi bak Raul."

Telefonu kapattım ve Brock'un numarasını bulup Bayan Field'ın Kurabiyeleri'ne girdim. Çünkü orada harika kurabiyeler pişiriliyordu ve Brock'la konuştuktan sonra, sakinleşmek için kesinlikle iyi bir kurabiyeye ihtiyacım olacaktı.

Sipariş verirken telefon çaldı ve Brock ikinci çalışta yanıt verdi.

"Bebeğim."

"Selam, tatlım. Yakınlarında kurabiye falan var mı?"

Sessizlik oldu. "Kahretsin. Olivia mı, Raul mu, ikisi birden mi?"

Yakınlarında onu yatıştırabilecek kurabiyeler olup olmadığını sorduğum için, hayatımızda bize sıkıntı veren şeyler konusunda tahmin yürütüyordu.

“Tess İki” yeni fırınıma verdiğimiz isimdi ve çok vakit alması haricinde, bize fazla sıkıntılı anlar yaşatmıyordu. Martha hâlâ işleri toparlamaya çalışıyordu; beni, vizyonumu tanıyordu, Tessa’nın Pastaları’nda çok vakit geçirmişti ve işleri berbat etmek istemiyordu. O yüzden de “Tess İki” ile ilgili her ayrıntıyı teyit etmek istediği için hemen her şey konusunda onunla hemfikir olduğumuz halde bana ayrıca anlatıyordu.

Martha işten beşte de çıkmıyordu. Yedide bile gitmiyordu. LoDo’daki Tessa’nın Pastaları’nı kurmak ve işletmek için bu görevi üstlenmişti; bu yüzden de bir şey söylemek için aramak istediğinde onu hiçbir şey durduramıyordu. Buna bir keresinde (ama sadece bir kere) gece on bir buçukta araması da dahildi. Çocuklar uyumuşlardı ve Brock’la ben epey meşguldük.

Bu sadece bir kere oldu, çünkü Brock telefonu elimden kaptığı gibi ekrana baktı, yanıt verdi ve, “Uygun bir zaman değil,” diye kükredi. “Ölmüyorsan ya da birisini öldürmediysen, *asla* uygun bir zaman değil. Yataktayız. Yatakta sadece Tess ve ben olduğumuzda, *asla* uygun zaman olmaz. Ölüyor musun, birisini mi öldürdün?” Duraksadı. “Tamam.”

Sonra ekrana dokundu, telefonun sesini kıstı ve şifonyere fırlatıp tekrar yanıma geldi. Ayrıntıları sormamanın daha doğru olacağını düşünüyordum ama arayanın kim olduğunu da biliyordum. Brock yatağa dönünce, derhal kaldığımız yerden devam ettik. Yaptığımız şey çok hoşuma gitmişti ve devam etmeyi istiyordum. Bu yüzden, bunlara odaklanıp Martha’ya ertesi gün bir açıklama yapmaya karar verdim.

Aynen düşündüğüm gibi yaptım (ama zaten Martha olanları tahmin etmişti).

Bir daha asla geç saatte aramadı; ayrıca buna kızmadı. Brock’la ilgili olarak fikrini değiştirmişti. Onu sevdiğimi,

beni mutlu ettiğini öğrendiğinden beri böyleydi. Artık bomba gibi olduğunu düşünüyordu (bunu bana kendisi söylemişti).

Oğullarına da bayılıyordu.

“Raul,” dedim Brock’a.

“Kahretsin.”

“Bir hafta daha gecikme olacağını söyledi. Ona bu durumda işe devam edemeyeceğini söyledim ama açıkçası bunu duymak için senden telefon bekliyor sanırım. Bir alışveriş merkezindeyim, sen de cinayetlerle uğraşıyorsun. Onu geri arayıp, seni bu işten kurtarayım mı?”

“Onu ararsan, hayatım, o adamın kışında yeni bir delik açma şansımı elimden alırsın. Hayır, onu geri aramanı istemiyorum.”

Hımm. Raul için üzölmeye başlamıştım.

“Tamam,” dedim yumuşak bir ses tonuyla, kurabiyele-
rimi aldım ve Dillard torbasını yere koyup çantamda cüz-
danımı aradım. “Eve döndüğümde, yeni bir inşaat ustası
aramamı ister misin?”

“Tatilden dönüşümüzde, ben hallederim,” dedi beni şa-
şırtarak. “Rex şu an için iyi. Şikâyet etmiyor. Acil bir du-
rum yok, o yüzden dönünce halledebiliriz.”

“Peki tatlım,” dedim aynı ses tonuyla. “Şu anda Bayan
Field’ın yerindeyim. Yanında kurabiye yoksa sakinleşmene
yardım etsin diye sonrası için alayım mı?”

“Bayan Field’ın kurabiyeleri çok tatlı hayatım ama senin
tatlılığını hiçbir şey geçemez.”

Çok ama çok güzel bir şey söylemişti ama fırınımdaki
kurabiyelerden mi, yoksa onu sakinleştirmek (ve başka
amaçlar için) kullandığım tatlılıktan mı bahsediyordu bi-
lemiyordum.

İşimi şansa bırakmayayım diye, fırınıma uğramaya ka-
rar verdim.

“Tamam,” dedim aldığım kurabiyelerin ücretini ödeyip. Kasiyere gülümsedim, cüzdanımı çantama geri koydum ve çıktım.

“Her şeyi alabildin mi?” diye sordu.

“Evet. Çocukların mayoları tamam. Şimdi alışveriş merkezinden çıkıyorum, onları okuldan alacağım. Eve gittiğimizde valiz hazırlama işine girişeceğim.”

“Bebğim, daha iki gün var.”

“Yarın *bir* günümüz kalmış olacak. Telaş olsun istemiyorum. Telaşla bir iş yaparsak, bir şeyleri unuturuz. Hazırlıklı olmamız gerek. Dört kişiyiz ve çocukların bu konuda yardıma ihtiyacı var. Benim de bu işlerle uğraşacak bir geceye ihtiyacım var. Bir de mutfakta neyimiz varsa bunlardan akşam yemeği hazırlamam gerek. Bozulacak bir şeyleri dolapta bırakmak istemiyorum.”

“Tess, Paraguay’da bir ormana değil, Aruba’ya gidiyoruz. Bir şeyleri unutursak, oradan satın alabiliriz. Eve geldiğimizde bir şeyler bozulmuş olursa da atarız.”

Hımm. Doğru söylüyordu. “Atarız” kısmı dışında. Brock, Joel ve Rex tatilden geri dönüp buzdolabını her zamanki gibi kullanacaklardı. Yani, kapağını açıp içine bakacaklar ve istedikleri şeyi yaratacaklarmış gibi orada dikileceklerdi (istedikleri şey dolapta yoksa tabi). Dahası, üstünde küf olan her şeyi de göz ardı edeceklerdi. Dolayısıyla, “atarız” değil, “atarsın” demesi gerekirdi.

Ben bunları ona söyleyemeden Brock devam etti. “Görebildiğim kadarıyla, yanına bir el çantası alsan bile olur, çünkü bir tek bir bikiniye ihtiyacın olacak.”

Alışveriş merkezinden dışarı çıkarken, diğer alışverişçilerin arasından geçtim ve, “Brock, bir kere ben bikini giymem,” dedim. “İkicisi, bir hafta için *birden* fazla mayo gerek. En az üç tane gerekli ama ben yanımda dört tane

götüreceğim. Martha, Elvira ve kızlarla geçen hafta alışverişe çıktığımda, dört mayo satın aldım.”

Bu arada, alışveriş yasağım kalkmıştı. Kendime bir sonraki sene, Noel'den sonra, Noel zamanı ne kadar telaşlı olursa olsun, bu yasağı şubat ayında kaldıracığıma dair söz vermiştim, çünkü iki aylık yasaktan sonra ilk kez alışverişe gittiğimde kendimi kaybetmiştim. Kendime neredeyse tamamıyla yeni bir gardırop satın almıştım. Bazıları çok *seksiydi* ama hepsi *muhteşemdi* ve dört kişilik bir tatilin masraflarını karşılarken ve fırınım için yeni bir şube açarken, aslında bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu (gerçekten).

“Üçüncüsü,” dedim, “dinlenin yanı sıra alışveriş yapmayı da düşünüyorum. Bunu bir mayoyla yapamazsın. Son olarak, geceleri bir bikiniden başka bir şey giymem gerekecek; kimbilir nerelere gideceğiz? Güzel restoranlara veya yerel restoranlara veya aile restoranlarına gidebiliriz. Aruba'ya daha önce hiç gitmedim. Belki de tüm bu farklı restoranlara gideriz. Her birine ayrı bir kıyafet giymek gerekiyor. Üstelik sadece benim için değil, *hepimiz* için. Yani, *hepimizin* hazırlıklı olması gerek.”

Bu saçma sapan, farklı açıklamama karşılık olarak, “Bikini giymiyor musun?” dedi Brock.

Gözlerimi devirip arabama gitmek için kapılara yöneldim. “Hayır, giymiyorum.”

“Neden?”

“Nedeni yok.”

“Neden?”

Kapıdan geçtim ve, “Bunu gerçekten de açıklamam mı gerekiyor?” dedim.

Yanıt vermedi. Bunun yerine, “Bir bikininin var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

“Bebğim, şu anda bir alışveriş merkezindesin,” dedi gereksiz yere.

“Aslında dışarı çıktım ve arabama gidiyorum.”

“Hemen geri dön ve kendine bir bikini satın al,” dedi. Duraksadı. “Hatta dört tane al.”

“Brock.”

“Tatlım,” dedi sesini alçaltarak, “harika bir vücudun var. Çok güzel. Bana bu tatilden söz ettiğinden beri, seni bir kumsalda üstünde bikiniyle hayal ediyorum. Seni ayrıca üstünde bir bikiniyle farklı yerlerde de hayal ediyorum. Üstünden çıkardığımı hayal ediyorum. Dört haftadır bu durumdayım. Tatile gitmemize iki gün kaldı. Bunu benden esirgeme.”

Hımm. Hoşuma gitmişti. Hepsi. O kadar hoşuma gitmişti ki ben de hayal kurmaya başladım.

Bunu yapabilmek için tüm dikkatimi vermem gerektiğinden, bir arabanın arkasında durdum ve yüksek topuklu çizmelerimin burunlarına baktım.

Sonra, aklıma bir şey daha geldi. “Çocukların yanında bir bikiniyle dolaşmam uygun olur mu sence?”

Brock’un yanıt vermeden önce kaşlarını çatıldığını tahmin edebiliyordum. “Şey... Evet,” dedi. “Neden sordun?”

“Bilmem,” diye mırıldandım.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Bebğim,” dedi, “kısa bir süre önce iki erkek çocuğun üvey annesi oldun. Ama sırf bu yüzden, June Cleaver olacaksın diye bir şey yok.” Sonra, “Tanrım, umarım öyle olmazsın,” dedi.

Dediklerini düşündüm.

“Donna hiç bikini giymezdi.”

“Donna’nın vücudu da seninki gibi muhteşem miydi?”

“Donna bir elli boyundaydı ve havuçlu pastayı Rex’ten, çikolatalı pastayı da Joel’dan çok daha fazla severdi. Bunla-

rı yapmayı nereden öğrendim sanıyorsun?”

Güldüğünü duydum. “Haydi, geri dön de benim için birkaç bikini al.”

“Ama az önce üç gecelik aldım.”

Bir süre daha bir şey demedi. “Siktir,” dedi. “Haydi, tatlım. Günümü gün et de birkaç bikini satın al.”

Sırıttım.

“Erken çıkıp çocukları alırım, onları karakola getiririm. Onları buradan alabilir misin?”

Sorusu ve bunları kayıtsızca söyleyişi, içime bir sıcaklık yayıp eritti.

Bu, hayatımın çok hoşuma giden yeni bir özelliği idi. Martha işe başlamış, yüküm azalmıştı ama Brock’un durumunda bir fark olmamıştı. Sabahları çocukları okula bırakıyordu (vaktinde), ben de öğleden sonraları almak için fırından çıkıyordum. Genellikle okuldan sonra, fırında benimle vakit geçiriyorlardı. Bazen, onları daha yeni başlamış olan beysbol antrenmanlarına götürüyor ve bitene dek bekliyordum. Bazen, işten erken çıkıyordum ve evde vakti geçiriyorduk.

Hepsini seviyordum. Hepsini. Okulda kısa süreliğine de olsa diğer anne babalarla tanışmak, çocukların arkadaşlarını ve ebeveynlerini tanımak, çocuklarla günleriyle ilgili sohbet etmek. Bunlara asla sahip olamayacağımı düşünmüştüm. Sevdiğim bu iki varlığa ev ödevlerini yapıp yapmadıklarını soruyor, arabayla eve dönerken, arka koltukta neler konuştuklarını dinliyor, televizyonun önünde hangi programı izleyeceklerine dair yukarı kadar gelen seslerini duyuyor, birlikte markete gidip sadece kendime veya kendime ve partnerime değil, bir aileye yetecek yiyecek alışverişleri yapıyordum.

Brock’la birlikte olmayı seviyordum; beni güvende ve güzel hissettiriyordu. Sevildiğimi hissettiriyordu. Bana

verdiklerini kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyordum.

Ama bana verdiği en güzel şey bir aileydi.

Bana bir aile verdiği için de gidip istediği bikiniyi alabilirdim.

Derhal alışveriş merkezine geri dönüp, "Tabii," dedim.

"Yola çıkmadan önce, bana mesaj at."

"Tamam, hayatım."

"Sonra görüşürüz, bebeğim."

"Görüşürüz, Brock, seni seviyorum."

"Ben de sevgilim."

Mutlu mutlu iç çektim.

Brock telefonu kapattı.

Telefonumu çantama attım.

Tam önümde bir adam gördüm ve, "Affedersiniz," diyerek önünden çekilmek istedim ama "affedersiniz" kısmını söyleyemedim.

Çünkü adam da gitmek istediğim yöne geçmişti.

Başımı kaldırıncı, göz göze geldik.

"Pardon," deyip hafifçe gülümsedim ve diğer tarafa adım attım.

Adam yine aynı yöne adım attı.

Eyvah.

"Şey..."

"Bay Heller sizinle görüşmek istiyor."

Kahretsin!

Adamın arkasındaki kapılara baktım. Dört arabalık bir mesafe ve işlek bir cadde vardı. Yüksek topuklu çizme-ler giymiştim. Adam iriyarıydı. Belki de koşacak olursam, bana yetişemezdi.

Yoldan bize doğru gelmekte olan siyah bir sedan vardı ve bir arabanın daha arkadan geldiğini duyabiliyordum.

Etrafta birileri olduğu için derin bir oh çekerek, tekrar diğeri yöne doğru bir adım attım ve, “Bay Heller’la konuşmak istemiyorum,” dedim.

“Ne yazık ki bu bir seçenek değil,” dedi adam.

Harika.

Kahretsin.

Damian.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Bikinileri, ailemizi, Brock’un beni sevdiğini düşünürken, her şey altüst olmuştu. Damian çirkin kafasını ortaya çıkarıp peşime bir adamını takmıştı ve tüm mutlu düşüncelerim silinip gitmişti.

Biraz daha hızlı hareket etmeye başlamıştım ki siyah sedan durdu ve arka kapısı açıldı.

Arka koltukta Damian oturuyordu.

Siktir!

İriyari adam ilerlememi engelledi; araba da beni diğeri yönden sıkıştırdığı için, durup çantamdan telefonumu çıkardım ve 911’i arayıp Damian’ın beni yine taciz ettiğini rapor etmeye karar verdim.

“Tess, arabaya atla,” dedi Damian. “Acil bir durum.”

Yanıt vermedim. Vance bana onunla konuşmamamı söylemişti, ben de bu sözünü dinleyecektim. 911’i arayacaktım. İriyari adamı iterek yanından geçmeye çalıştım ama adam sıkıca kolumu tutup beni durdurdu.

Bir yandan ondan kurtulmaya, bir yandan da telefonumu açmaya çalıştım.

“Tess, fazla vakit yok,” dediğini duydum Damian’ın. “Lütfen, kendi iyiliğin için, arabaya bin.”

İriyari adam nedense elimden telefonumu almaya çalışmamıştı. 911’i çevirdim (olanlara bakılacak olursa, kısa yol numaralarına bunu da ekleyebilirdim) ve telefonu kulağıma götürdüm.

“Tess, *lütfe*,” diye yalvardı Damian. Gerçekten de acil bir durum varmış gibi konuşuyordu (geri zekâlı) ama bakışlarımı kaldırımdan ayırmadım. İriyarı adam beni arabaya doğru nazıkçe yönlendirirken, 911 operatörü, “Dokuz yüz on bir, acil durumunuz...” demişti ki...

O olay oldu.

Ateş sesleri.

Oracıkta.

Durduğum yerde ateş sesleri gelmeye başladı.

Sesler çok yüksekti. İnanılmaz derecede yüksekti. Kulaklarım cınlamaya başladı.

İriyarı adam elini kolumdan çekerken donakaldım. Adam elini çekmişti, çünkü göğsünden kanlar fışkırarak yere devrilmişti.

Dehşet içinde, başımı yere eğip göğsünden kanlar fışkıran adama baktım.

Aman *Tanrım!*

Aptalca, şok içinde, sola baktım ve hayatımda hiç görmediğim bir adamın, namlusundan dumanlar tüten bir tabancayla yanıma geldiğini gördüm.

“Tess!” diye bağırdı Damian. Ben daha bir şey yapamadan, mesela kaçamadan, arabadan dışarı fırladı. “*Gir şu lanet arabaya!*”

Sonra, beni tuttuğu gibi arabaya çekti ve bu sırada yine ateş sesleri geldi. Damian’ın acı içinde inlediğini, bedeninin sarsıldığını hissettim ama beni yine de arabaya sokmayı, yanıma oturmayı ve kapıyı kapatmayı başardı.

“*Sür!*” diye bağırdı. Daha yaşlıca olan adam arabaya ateş ediyordu ve Damian’ın şoförü gaza basıp yola çıktığı halde, mermiler arabanın kaportasına giriyordu. Şoför arabayı dosdoğru yaşlı, çılgın adamın üstüne sürdü ve bir mermi bir anda ön camı delip geçti. Araba sert bir biçimde sağa,

park etmiş diğer arabaların olduğu yöne savruldu. Damian da, ben de arabayla birlikte sağa savrulduk. Araba bir süre kaydı, sonra şoför sağa devrilince durdu.

Kapım diğer arabalar yüzünden açılmıyordu. Damian'ın üstünden atlamaktan başka çare yoktu.

Ama bunu yapmaya bile fırsat bulamadım. Her şey bir anda olup bitti. Göz açıp kapayınca kadar...

Damian tam kapı açılırken silahını çekti; yaşlı, çılgın adam eğilip ona nişan aldı ve suratının tam ortasından vurdu.

Tam.

Suratının.

Ortasından!

Damian üstüme düşüp yere yuvarlanırken dehşet içinde çığlıklar atmaya başladım.

Sonra, çığlık atmayı kesip yaşlı adamın tabancasını bana doğrulttuğunu fark ettim. O anda kalbim de ciğerlerim de durdu. Kalbim ve ciğerlerim durmuştu ama kanım hâlâ damarlarımda akıyordu. Her yanıma sıcak basmıştı; kafa derim karıncalanıyordu, avuçlarım ter içindeydi, dizlerim titriyordu, adama ve tabancasına bakıyordum.

"Tessa O'Hara," dedi adam. Kıpırdamadım. Ne konuştum ne de gözlerimi kırpıştırdım. Zihnim boşalmıştı; ismi mi nerden bildiğini, etrafa saçılan kanları, cinayeti ve Park Meadows Alışveriş Merkezi'nin otoparkındaki bu karmaşayı düşünemedim bile. O anda, sadece adamı ve tabancasını idrak edebiliyordum. "Brock Lucas'ın Tessa O'Hara'sı," dedi. Kim olduğunu o saniyede anladım. Onu tanıyordum. Brock'a birisinin ateş ettiği geceden, uzun süre öncesinden tanıyordum.

Yine de konuşmadım. Adama bakmaya devam ettim.

"Yaşamak istiyorsan, olay çıkarmadan gel."

Yaşamak istiyordum.

Böylece, iki ölü adamın bulunduğu arabada telefonumu, cüzdanımı, Bayan Field'ın kurabiyelerini, çocuklarımın mayolarının olduğu Dillard torbasını bıraktım ve ses çıkarmadan gittim.

Brock

“Komiserin odasında biraz konuşmamız gerek,” dendiğini duydu Brock Lucas. Çocuklarını okuldan almaya gideceğinden kapatmak üzere olduğu bilgisayardan masasının yanında duran adama baktı.

Daha doğrusu, *adamlara* baktı.

Hank Nightingale, Eddie Chavez ve Jimmy Marker. İlk ikisini ahlak masasında çalıştıkları dönemden tanıyordu. Brock'un son işinin kötü gitmesinden dolayı ilişkileri gerilimli olmuştu ve her ikisi de Brock'un o iş sırasında çevirdiği numaralar konusunda ciddi olumsuz düşüncelere sahipti. Hank, Lee Nightingale'in kardeşi, Lee Chavez'in en yakın arkadaşı olduğu, Brock'un Lee'in iki adamı olan Hector ve Lance'le çalıştığı ve narkotikten cinayet masasına geçip yollarının kesiştiği düşünülecek olursa, orta yolu bulmaları kolay olmamıştı. Günler haftalara, haftalar aylara dönüşürken, bu orta yol birbirlerinin geçmişlerini, kişiliklerini ve iş ahlaklarını öğrendikçe gelişmişti. Can ciğer arkadaş oldukları söylenemezdi ama onlara saygı duyuyordu.

Jimmy Marker, savaş gazisi bir polis memuruydu. Oldukça donanımlı, işine son derece bağlı bir adamdı ve emekli olmasına az kalmıştı. Teşkilatta on saygı duymayan tek bir polis memuru bile yoktu ve Brock da bunlara dahildi.

Jimmy konuşmuştu.

“Neler oluyor?” dedi Brock.

“Komiserin odasına geçelim,” dedi Jimmy.

O anda anladı. Hissetti. Adamların temkinli bakışlarından ve tetikte oluşlarından anlamıştı. Bir terslik vardı. Çok büyük bir terslik. Çok çok büyük ve çok çok aksi bir olay olmuş olmalıydı.

Siktir.

Tek kelime bile etmeden sandalyesinden kalktı ve peşinden Jimmy, Eddie ve Hank’le birlikte komiserin odasına girdi.

Odaya girer girmez, komiserin pencereden dışarı baktığını gördü.

Onları bekliyordu.

Siktir.

Hep birlikte içeri girdiler ve kapı anında kapandı.

“Otur, Lucas,” dedi komiser bakışlarını ondan ayırmadan.

Brock ne kıınıldadı ne de gözlerini komiserden ayırdı.

“Anlatın,” dedi.

Komiser ona bakmaya devam etti.

“Josiah Burkett’in dört ay önce şartlı tahliyeyle salıverildiğini biliyorsun.”

Brock boğazına kadar safra yükseldiğini hissetti.

Josiah Burkett, Bree’nin ona tecavüz eden kuzeniydi. Brock’un gözü hem bu adamın üstünde olmuştu ve o hergelenin, canavarın ne zaman salıverileceğini de gayet iyi biliyordu. Burkett’in şartlı tahliye memurunu hiç aksatmadan gördüğünü, bulunduğu suçlu rehabilitasyon merkezini ve henüz oradan ayrılmadığını ama her nasılsa kendisine 6. Cadde’nin arkasındaki bir otomobil parçaları fabrikasının bir bölümünde bir iş bulduğunu biliyordu.

Bilmediği şey, komiserin neden Burkett’ten söz ettiğiydi.

Konuşma iyi başlamamıştı.

“Evet,” dedi.

Komiser gözlerinin içine baktı.

“Tanrım, komiserim, lütfen...” Brock dayanamayınca, komiser lafını kesti.

Hızla anlatmaya koyuldu. “Yirmi dakika önce, 911’e bir telefon geldi. Arayan kişi neler olduğunu anlatmaya fırsat bulamadı. Arka plandan ateş sesleri geldi. Bir dakika kadar sonra, Park Meadows Alışveriş Merkezi’nden birçok telefon gelmeye başladı.”

Olayın gerçekleştiği yerin, Tess’in yirmi dakika önce bulunduğu yerin ismini duyan Brock Lucas’ın bedenindeki hücreler hareket etmeyi kesti. Tess’in orada olduğuna emindi, çünkü daha yirmi *lanet olası* dakika önce onunla *kahrolası* telefonda konuşmuştu.

Komiser devam etti. “...Yaşlıca bir adamın siyah bir sedana ateş açtığı söylendi. Devriyeler olay yerine vardıklarında, ateş açan adam ortalıkta değildi; iki adam vuruldu, arabanın dışındaki hâlâ hayatta ama arabanın içindeki ölmüş. Adamlardan biri Damian Heller.”

Brock kıpırdamadı, konuşmadı, gözlerini bile kırpmadı.

“Üzgünüm, evlat ama Tessa O’Hara’nın telefonu ve çantası o sedanın arka koltuğunda bulundu.”

Brock gözlerini yumdu.

Komiser devam etti. “Görgü tanıkları, Tessa’nın üstüne tabanca doğrultan o adamla birlikte gittiğini söylüyorlar.”

Brock gözlerini açtı.

Komiser son olarak, “Ateş eden adamın eşgali Josiah Brugett’le eşleşiyor,” dedi.

Brock derhal yerinden fırlayıp kapıya yöneldi.

Nightingale ve Chavez zaten tetikte beklediklerinden kapıya ondan önce vardılar; şayet Brock’un zihninde tatlı Tess’inin o çatlak, hasta adamın elinde oluşundan, *intikam* almak istediği için Tess’in o durumda olduğundan başka

bir şey olabilseydi, neden bu iki adamın seçildiğini anlayabilirdi. Birçok adam Brock'u durduramazdı ama bu iki adam bunu yapabiliyordu.

"Lucas, sakın olup beni dinlemelisin," diye emretti komiseri telaşla.

Brock, Nightingale'le Chavez'in önüne geçti.

"Siktirip çekilin önümden," diye kükredi iki adama bakarak.

Adamlar kıllarını dahi kıpırdatmadılar. Brock'un aklından, tüm zihnini dolduran o pis düşünceler geçmiyor olsaydı, adamların gayet endişeli olduklarını da fark edebilirdi.

Ama aklından, Tess'inin Josiah lanet olası Burkett denen o pis ve hasta adamın elinden olduğundan başka bir şey geçmiyordu.

"Lucas," dedi komiser. "Evlat, sakın ol ve beni dinle. Bunu yapmazsan, seni içeri atarız. Buna ne ihtiyacın var ne de bunu istersin. Bunu istemediğini biliyorum. Şimdi, akıllıca davran, arkanı dön ve beni dinle."

Brock arkaya baktı. "Bu adamları alın önümden."

"Onu bulacağız," dedi komiser.

"Ne zaman?" dedi Brock arkasını dönüp. "Onu ölesiye benzettikten sonra mı? O pis oyunlarını oynadıktan sonra mı? *Tanrım!*" dedi bağırarak. "Tess bunu daha önce de yaşadı."

"Biliyorum, evlat. Beni..."

Brock komisere sırtını döndü ve parmağını Nightingale'e doğrulttu. "*Derhal* ağabeyini aramanı istiyorum."

"Her şeyden haberi var, Zayıf, onu çoktan aradım," dedi Hank sakın bir tavırla. "Adamlarının hepsi sokaktalar."

"Delgado," dedi Chavez'e bakarak. "Ekibini yollasın."

"Onu da aradık," dedi Eddie. "Ekibi de adamı arıyor."

Brock boğazındaki safra hissiyle adamlara baktı. Gözlerinin önünden Bree'nin hastanedeki çenesi alçılı, dişleri

kırık, gözleri şişip kapanmış, boynunda koyu renk morluklar olan hali Tess'e dönüşüyordu.

Siktir.

Siktir!

Tekrar komisere döndü. "Çocuklarımın okuldan alınması gerekiyor. Birkaç telefon açnam gerek."

"Buradan açabilirsin."

Brock başını salladı. "Buradan çıkmam gerek. O adamın nerede gizlendiğini biliyorum. Nereye saklandığını biliyorum."

"O bilgileri Jimmy'ye, Hank'e ve Eddie'ye ver, onlar kontrol ederler."

"O, benim kadını, komiserim," dedi Brock.

"Onu bulacağız," dedi komiser yine.

Boğazında hissettiği safra gitgide yükseliyor, boğulacakmış gibi oluyordu. "Benim görevim onu güvende tutmak," dedi güçlkle, boğuk bir sesle konuşmaya çalışarak.

"Onu bulacağız, evlat," dedi komiser yine. Gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. "Senin gibi bir adamın kişiliğine aykırı biliyorum. Kişiliğine aykırı. Ama şu anda yapabileceğin en akıllıca şey sakın olmak, Jimmy, Hank ve Eddie'ye bilgi vermek ve işe koyulmalarını sağlamak ve birisini arayıp çocuklarını okuldan aldirmek. Tess'e ulaştığımızda, senden sakın olmanı istiyorum, çünkü buna ihtiyacı olacak. Kendine hâkim olacaksın, Brock. Akıllı davran, onu bulmamıza yardım et."

Komiser sustuktan sonra, Brock "Zayıf" Lucas işe koyuldu.

Komiserin masasının önündeki sandalyeye geçip oturdu ve yanındaki diğer sandalyede oturan Jimmy Marker'a baktı. Sonra, Josiah Brukett'le ilgili olarak hatırladığı ve bildiği her şeyi teker teker anlattı. Hiçbir şeyi unutmamıştı. Her şeyi hatırlıyordu.

Eddie Chavez bilgileri dağıtmak odadan çıkan ilk kişi oldu.

İkinci olarak, Hank Nightingale çıktı.

Jimmy Marker en sona kaldı.

Sonra, Brock annesini arayıp çocukları okuldan almasını istedi.

Komiserin odasının penceresine geçip, neye baktığını bilmeden dışarıyı izledi; boğazında hâlâ safra hissediyordu, beyni ona işkence ediyordu ve içgüdüleri ona harekete geçmesini söylüyordu. Avuçları kaşınıyordu, dişlerini sıkıyordu ve seneler önce yaptığı şeyi yapmamak için kendisini zor tutuyordu. Seneler önce, aptalca ve çılgınca bir şey yapmıştı. Öyle ki bu olay yüzünden Tess'i tehlikeye atmıştı. Senelerdir ilk kez dua etti.

Tess'in ona tatlı tatlı, *Vahşi adamım*, diye fısıldayışını duydu zihninde. *Yılan oynatıcım*.

Brock Lucas gözlerini yumup daha da çok dua etti.

Yirmi İkinci Bölüm

Zayıf'a Söyleyin

“O herifin bana ne yaptığını biliyor musun?”
“Bree’ye zarar veren sensin.”

“O herifin bana ne yaptığını biliyor musun?”

Ben susunca adam bağırmaya başladı.

Tabancası elindeydi ve gözlerini benden ayırmıyordu. Her şeyi yanılttı. Her şeyi. Gözlerinden belli oluyordu.

Brock olsa adamın işinin bittiğini söylerdi. Bakışlarından belliydi. Hem de gün gibi. Gözleri her şeyi ele veriyordu.

Bree bunu nasıl fark edememişti?

Belki de adam bunu ondan gizlemişti.

Ama benden gizleyemeyecekti.

O kadar çok korkuyordum ki her yanıma uyuşmuş gibiydi.

Ama dikkatimi etrafıma veremeyecek kadar da uyuşmuş değildim. Englewood’da, karların eridiği yerlerin çamurla kaplandığı kocaman bir arazideki eski ve minnacık bir evde olduğumuzu, etrafımızı saran yabancı otları ve bir sürü uzun ağaç olduğunu fark ettim. Beni götürmek için tuhaf bir yer olduğunu düşündüm. Bir yerleşim bölgesiydi, kalabalıktı ve öğleden sonrasının ilerleyen saatlerinde, daha da kalabalık olacaktı.

İnsanlar çılgın attığını duyabilirlerdi.

Ama ılık atmadım.

O attı.

Gerçekten de *işı bitikti*.

Damian'ı öldürmüş, suratının tam ortasından vurmuştu. İki adamı vurmuştu; birinin öldüğüne emindim, diğeri hayatta olabilirdi. Brock'tan nefret ediyordu.

Yani, beni vurabilirdi.

Ama önce, benimle oyun oynamak istiyordu. Biliyordum. Brock'un hayatının geri kalanını bunu düşünerek geçirmesini istiyordu. Sonra, beni canlı bırakabilirdi de öldürebilirdi de.

Ama benimle uzun süre oynayamayacaktı. Bunu da biliyordum. Bir kere, genç değildi. Artık bunu saatlerce yapacak dermanı yoktu. Ayrıca, yakalanmak da umurunda değildi. Park Meadows'da üç adamı vurmuştu. İnsanların bir şeyler görüp duymuş olması gerekiyordu. Brock'a yaptıklarını ödetmek için elinden geleni yapacaktı ve vakit kaybetmeyecekti.

Yanıt vermediğimi görünce sakinleşti ve, "Giysilerini çıkar," dedi.

Donakaldım.

Aynı şey tekrar başıma geliyor olamazdı. Olamazdı. Yine aynı şeyi yaşayamazdım. Bundan kurtulup kurtulamayacağımı bilemiyordum. Bu iş sona erdikten sonra, Brock sırtımı kollasa bile, hayatta kalsam bile, emin değildim. Brock'u tanıdığım, bağlılık ve aşk konusundaki kapasitesini bildiğim kadarıyla, bu duruma düşmeme geçmişte yaptığı bir şeyin neden olduğunu biliyor olsa bile bu işten sağ çıkabileceğimize emin değildim. Mahvolurdu. Ben bunu atlatsam bile o atlatamayabilirdi.

"Sana... Kahrolası *giysilerini*... Çıkar dedim," dedi. Adama baktım.

Tabancayı biraz kenara çekip, parmağını tetiğe götürdü.

Çığlık attım ve ateş sesi odada yankılanıp mermi arkamdaki duvara saplandığında, olduğum yerde zıpladım.

Tanrım, lütfen Tanrım, birisi sesi duymuş olsun.

“Giysilerini çıkar,” dedi yine.

Başımı salladım.

“Hayır,” dedim. Şaşkınlıkla bana baktı.

“Ne?”

O anda anladım. Buna dayanamayacaktım. Brock’un dayanamayacağını biliyordum.

Bu işi durdurmam gerektiğini biliyordum.

Bu arada, zarar görecektim olursam da görecektim.

Ama bir daha asla kimse bana o şekilde zarar veremeyecekti. Brock’a da zarar veremeyeceklerdi.

Asla.

Yeteri kadar sıkıntı çekmiştik. Cidden, artık sabrımız taşmıştı.

“Hak ettiğini buldun,” dedim ona alçak sesle. Dikkatle bana baktı. “Hayır.” Yine başımı salladım. “Aslında, bulmadın. Hak ettiğini bulmadın. Bulmuş olsaydın, şu anda nefes alıyor olmazdın.”

Bana yaklaştı, tabancasını doğrulttu ama bakışlarımı ondan ayırmadan üstüme geldikçe geriye doğru yürüdüm.

“Onu incittin, yok ettin,” dedim üstüme gelirken geriye doğru giderek. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. “Onu bitirdin. Dünya adalete kavuşmuş değil; çünkü sen hâlâ nefes alıp veriyorsun ama o hayatta değil.”

Duvara varınca, durmak zorunda kaldım. O da durdu.

“Giysilerini çıkar,” dedi tekrar.

“Hayır. Kesinlikle, hayır. Bana dokunmayacaksın. Olmaz.”

“Çıkar giysilerini.”

“Vur beni. Yap. Pis ellerini üstümde hissetmektense, ölmeyi yeğlerim.”

“Giysilerini... Çıkar.”

Başımı sallayıp, ona bakmaya devam ettim.

“Hayır,” dedim.

Sonra harekete geçtim.

Eğildim ve ikinci ateş sesi odada yankılanırken dosdoğru ona saldırdım. Merminin nereye isabet ettiğini bilemiyordum ama bana isabet etmemişti.

Sonra, başımla karnına sertçe vurdum.

Pek parlak bir hareket olmadı. Çocuklarımın bana zorla izlettiği futbol maçlarına daha çok dikkat etmem gerekirdi. Ona omuz atmam gerekirdi. Başımla vurunca, boynumda baskı oluşmuştu ve boynumdan omurgama kadar müthiş bir acı yayılmıştı.

Ama onu geri itmeye devam ettim. Ceketimi çekiştirdiğini hissederken, tabancalı eline uzandım. Bir kere daha ateş etti ama kolunu ittiğim için, bu sefer mermi alakasız bir yere gitmişti. Sonra duvara çarptı ve boynumda ve sırtıma yine bir acı hissettim. Kazara bir kere daha ateş etti ama o sırada bileğini kavramıştım ve silahı hâlâ bana doğrultmamıştı.

Doğrulup, silahı elinden almaya çalıştım.

Zor bir işti; adam yaşlıydı ama hâlâ benimle başa çıkabiliyordu. Kahretsin, daha fazla kickboks yapmam gerekiyor diye düşündüm.

Bu boğuşmamız bir süre daha devam etti; silah tavana doğru yönelmişti. Var gücümle ve ağırlığımla onu duvara mihlanmıştım ve silahı kendimden uzak tutmaya çalışıyordum.

Sonra, hiç ses çıkarmadığını fark ettim.

Bağırmaya, çığlıklar atmaya, *haykırmaya* başladım. Ne

haykırdığımı bile bilmiyordum; ağızımdan anlamlı sözcükler çıkmıyor olabilir. Belki de sadece ses çıkarıyordum ama sesimi duyan herkes korktuğumu anlayabilirdi. Herkes. Sesimi duyan herkes kesinlikle polisi arayacaktı.

Bunu umuyordum.

“Keş sesini,” dedi.

“*Siktir ol git!*” diye ciyakladım.

“*Keş sesini!*” diye bağırdı ve o anda sağ elinin yanı sıra keşke sol eliyle ne yaptığına da dikkat etseydim diye düşündüm. Sol eliyle çenemi sıkıca kavramıştı.

Çenemden yayılan ağır kafatasıma ve başıma kadar ilerledi, bedenim yana kaydı ama tabancalı elini hâlâ tutuyordum.

Sonra yine çığlık atmaya başladım ama ne yapacağını artık anlamıştım. Bana tekrar yumruk atmaya çalıştığında, eğilip ıskalamasını sağladım. O hızla yana kayınca, ileriye itip her iki kolunu yanına kısırdım ve hareket edemeyeceği bir pozisyonda tuttum.

“*Lanet olasıca kaltak! Lanet kaltak!*” diye bağıırıp denge-sini sağlamaya çalıştı.

Ağırlığımı elimden geldiğince üstünde tutmaya çalıştım ama onu yana dönük tutmakta zorlanıyordum ve hâlâ ciyak ciyak bağıırıyordum. Elimi tekrar tabancaya götürdüm, elini kavradım ve parmağımı tetiğe geçirdim.

“*Lanet olasıca kaltak! Lanet kaltak!*” diye yine bağırdı ve daha da çok debelenmeye başladı. Onu uzun süre zapt edemeyecektim.

Tetiğe bastım.

Güm!

Güm!

Güm!

Onu tekrar tekrar duvara ittim ve tabanca da mermi kalmayana dek bana direndi.

Şükürler olsun.

Onu derhal yere bıraktım ve arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım.

Beni saçlarımdan yakalayıp geriye çekti. Kafa derimde müthiş bir acı hissettim; başım geri çekildi ve acı içinde haykırdım.

Bana yaklaştı, çelme taktı ve sert bir biçimde popo üstü düşmeme neden oldu.

Sonra, üstüme çullandı.

Yine bağırmaya başladım; bağırdım, direndim, onu ittim, bacaklarımla tekmeledim ve tırmıkladım. Tırnaklarım suratında çizikler oluşturdu ve derisinde açtığım tüm yarıklardan derhal kanlar akmaya başladı. Birden geri çekildiğinde, ben de doğruldum ve bir tekmeyle onu geriye yuvarladım.

O noktada, ayağa kalkıp kaçınam gerekirdi.

Ama bunu yapmadım.

Üstüne oturdum ve var gücümle yumruklarımı indirdim. Suratını yumruklamaya başladım.

Acı içinde inledi ve bir yumruk daha indirdiğimde başı yana savruldu.

Ona tekrar yumruk atmadan önce de başını çeviremedi.

Tekrar yumruk attım.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Sonra, ellerimi boynuna doladım ve sıktım.

“Seni pis hergele,” dedim gırtlığını sıkarken. Bilekleri mi kavramış, ellerimi boynundan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bedenimin tüm ağırlığını kollarıma verdim, gücümü parmaklarıma aktarmaya çalıştım ve... *Sert* bir şekilde

boğazını sıktım. “*Seni pis, hasta hergele.*” Bedeni sarsıldı, ayaklarını savurdu ve beni üstünden atmaya çalıştı ama dikkatimi dağıtmamaya, dengemi korumaya ve boğazını sıkmaya devam etmeye çalıştım. “Bree’nin güzel geleceğini elinden aldın ama *benimkini alamayacaksın,*” dedim.

Daha da çok sıktım.

Öğürmeye başladı.

Devam ettim.

Suratının morarışını, ağzının açılıp kapanışını ve bedeninin debelenmeyi ve sarsılmayı kesişini izledim.

Devam ettim.

Ön kapının tekmelenerek açıldığını, birilerinin botlarının zeminde güm güm yankılandığını duymadım.

Boğazını sıkmaya devam ettim.

Sonra, bir anda üstünde olmadığımı fark ettim. Havaya kaldırılmış ve sert bir erkek bedenine çekilmiştim. Birisi bileklerimden tutuyordu. Kollarını göğsümün etrafına sarmıştı. Bana saldıran adamın ellerini boğazına götürmüş, nefes almaya çalışmasını izlerken, birisi dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Koyu renk saçları ve belinde rozeti olan bir adam silahını ona doğrultmuştu.

“Güvendesin,” dedi beni tutan kişi. “Ben Hawk, Gwen’in erkek arkadaşı. Güvendesin, Tess.”

Gerilmiş ve tetikte olan bedenim uzunca bir süre adamın kollarında gevşedi; bacaklarım ağırlığını taşımıyordu ama adam beni ayakta tutuyor, ılık bedenine dayalı tutuyordu.

“Güvendesin, Tess,” diye fısıldadı yine.

Boş boş tamam der gibi başımı salladım; çizmesiyle yerde yatan adamı midesinden tekmeleyen esmer adamın tek dizinin üstünde yere çöküp, blucininin kemerinden bir kelepçe çıkarışını ve adamın ellerini arkasından bağlayışını izledim.

Titremeye başladım.

Hawk'ın, Gwen'in erkek arkadaşının kolları etrafımda sıkılaştı.

Esmer adam, "Sakın kımıldama," dedi sert bir sesle yerdeki adama. Sonra kalktı ve arka cebinden bir telefon çıkarıp bir numara tuşladı ve kulağına götürdü. Sonra, sıcacık ve insanı delip geçen kahverengi gözlerini bana dikti, Hawk'a ve tekrar bana baktı. Telefona, "Evet, ben Lawson," dedi. Onu bulduk. Zarar görmemiş. Zayıf'a söyleyin."

Onu bulduk. Zarar görmemiş. Zayıf'a söyleyin.

İşte, bunu duyunca ağlamaya başladım.

San Söz

Dileği Gerçekleşti

Alarm çaldı.
Tim McGraw çalışıyordu. Brock, Tess'in mahmur mahmur, "Neler oluyor?" diye mırıldandığını duydu.

Daha gözlerini açmadan sıırttı.

Tess ondan uzaklaşmıştı ama daha alarmı susturmak için düğmesine basmaya fırsat bulamadan, Brock gözlerini açmış, onu belinden yakalamış ve kendisine çekmişti.

Tess kollarına döndü ve yeşil gözlerini açıp, suratını kısmen örten sarı ışıltılı açık kahverengi saçlarının arasından ona baktı.

"O kim?" diye sordu, eliyle suratına düşen yumuşacık saçlarını geriye atarken.

"Tim McGraw," dedi Brock onun neyi kast ettiğini bildiğinden. Tess o adamın kim olduğunu bilmiyordu. Brock, Tess'i kendi dinlediği müziklere alıştırmak için bir sene harcamıştı ama Tess o senenin büyük bir bölümünü bu çabaları göz ardı ederek geçirmişti.

Müziğin sesi yükselmeye başladı.

Tess'in gözlerini kıstığını gördü, henüz gözlüğünü takmamıştı.

"Bu nasıl müzik setime eklendi?"

“Ben ekledim.”

“Sen...” dedi Tess ama Brock ona sokuldu, bedeni Tess’in yumuşacık, tatlı bedeninin üstüne kapandı ve suratını suratına eğdi.

“Bebeğim,” dedi, “bugün yaş günüm. Fiona Apple’la uyanmak istemiordum.”

“Fiona ayarladığım listede yoktu,” dedi Tess.

“Ya da Tori Amos,” dedi Brock.

“O da yoktu.”

“Ya da Sarah McLachlan.”

“O da yoktu.”

“Ya da Paula Cole.”

Tess sustu.

Evet, aynen öyleydi; alarmı Brock’un yaş günü için Paula lanet olasıca Cole’u çalsın diye ayarlamamıştı.

Brock gülmeye başladı. Bu arada, Tim McGraw’un sesi yükselmeye devam etti.

Brock kendini tutmaya çalışarak ona biraz daha yaklaştı. “Bugün yaş günüm.”

“Şu müziği kapatmam gerek.”

“Evet ama bunu yaş gününe doğru başladıktan sonra yapabilirsin.”

“Ama ses yükseliyor.”

Tess haklıydı. Müzik gitgide yükseliyordu.

“Tess,” diye inledi Brock bedenini onunkine yaslariken. Tess dudağını ısırды ve tam o sırada kapıyı birden açılıverdi.

Brock kapıya baktı ve Joel ve Rex’in tıpkı önceki sene olduğu gibi, Tess’in ona hazırladığı yaş günündeki gibi içeri girdiklerini gördü. Önceki sene, o ve Joel, Brock’un yaş gününden iki gün sonra Rex’in odasına, dört gün sonra da Joel’un odasına yaş günü pastalarıyla girmişlerdi.

Joel'un elinde muhteşem bir biçimde süslenmiş, hiç şüphesiz en sevdiği havuçlu pasta vardı ve bir sürü ince uzun, mavi mumla süslenmişti.

Çocuklar Tim McGraw'un şarkısının üstüne "Mutlu Yıllar" şarkısını söylüyorlardı ve ağzları kulaklarındaydı.

Brock, yanında tatlı tatlı gülümseyen Tess'e baktı. Bakışlarında ılık bir ifade vardı, suratı yumuşacıktı ve gülümsemesi çok tatlıydı.

Tess'i Tess yapan her şeyi gördü.

O da ona gülümsedi. Boynunu geriye atıp onu dudaklarından öptü ve kolunu yatağa dayayıp karısının yanından yuvarlanarak kalktı. Tess de kalkıp Tim McGraw'u susturdu. Bu arada, Joel ve Rex yatağın yanına gelmişler "Mutlu Yıllar, Babacığım" diye hâlâ şarkı söylüyorlardı. Tess yaktan doğruldu ve son dizelerde onlara eşlik etti.

Joe pastayı öne uzattı ve, "Mumları üfleyip bir dilek tut," dedi

Brock "Zayıf" Lucas büyük oğluna baktı, gözlerini kısarak küçük oğluna ve karısına baktı.

Tess'in parıldayan gözleriyle karşılaşınca, tek bir dileği bile olmadığını fark etti. Yoktu. Hiçbir dileği yoktu.

İsteddiği her şey yanındaydı.

Tek bir şey hariç.

Tess'in üstünden uzanıp içinden dilediği tuttu ve mumları üfledi.

Tess tezahürat yapıp ellerini çırpı.

Rex, "Süper!" diye bağırdı. "Tıpkı geçen seneki gibi. Bu hafta, üç sabah pasta yiyeceğiz!"

Önceki sene birden boyu uzayan ve artık Tess'ten de uzun olan Joel on dördüncü yaş gününe sadece bir hafta kala ergenliğe adım atmıştı. Çıplak ayaklarının üstünde dönüp kapıya giderken, "Tabakları getireyim," dedi.

Neredeyse ağabeyi kadar uzamış olan Rex, yine de Tess'ten daha uzundu ve neredeyse on iki yaşına basmak üzereydi. Dolayısıyla, hâlâ çocuktuk ama onun da ergenliğe girmesine az kalmıştı. "Ben de süt getireyim," dedi.

Tess yatak örtüsünü geriye atıp, "Ben de kahve yapayım," dedi.

Ayaklarını yere basar basmaz, Brock yine beline sarıldı; onu yatağa çekip üstüne çıktı.

Tess daha bir şey diyemeden, yaş günü öpücüğünü aldı. Uzun, sert ve ıslak bir öpücüktü.

Başını kaldırınca, Tess'in gözlerinin azıcık dolduğunu ama mutlu olduğunu ve hâlâ parıldadığını fark etti. Dileği gerçekleşmişti.

Brock daha oraya varmadan açılan kapıya doğru ilerledi. Kapıya varınca da çenesini hafifçe kaldırıp yaşça ondan büyük olan adama selam verdi. Adam da aynı şekilde onu selamlayıp kenara çekildi.

Brock içeri girdi.

Adam kapıyı kapatıp ona baktı.

"Kahve ister misin?" dedi her zamanki gibi.

Brock başını her zamanki gibi salladı, elini paltosunun iç cebine attı ve içinden bir zarf çıkarıp adama verdi.

Donald Heller zarfı aldı. İçindeki kâğıdı açıp fotoğrafları çıkarırken, ne kadar heyecanlı olduğunu da gizlemedi.

Heyecanını asla gizlemezdi.

Başını eğip Tess'le Joey'yle ve Rex'le Noel'de çekilmiş fotoğraflarını incelemeye koyuldu. Tess yeni fırınının arka tarafında bir pasta süslüyordu. Tess kulağında telefon, mutfaklarında Elvira'nın söylediği bir şeye gülüyordu. Tess yere çömelmiş, dizlerini kırmış, kollarını Ellie'nin beline dolamış duruyor, Ellie'nin kulağına fısıldadığı şeyleri din-

liyordu. Ellie'nin son derece süslü, pembe renkte çiçek kız elbisesinin ardında pek görünmüyordu.

Son fotoğrafta durdu ve uzunca bir süre buna baktı.

Tess'in çok şık, fildişi renginde, bedenini sıkıca saran, dizlerine kadar inen bir elbiseyle yanında durduğu fotoğrafa baktı. Tess'in saçları ensesinde çok zarif bir topuz şeklinde toplanmıştı; ayaklarında bir çift yüksek topuklu, çok seksi ayakkabı vardı ve kan kırmızısı ve parlak pembe çiçeklerden oluşan bir buket çiçek tutuyordu. Kolunu da Donald'ın beline atmıştı. Rex sol arkasında, Ellie de solunda önde duruyordu. Joel Brock'un arka sağındaydı, Levi onun yanında duruyordu ve Dylan ve Grady önlerindeydi. Martha Rex'le Tess'in yanında duruyordu. Aile ve arkadaşlar, ön taraftaki tayfanın arkasına dizilmişti.

Bu fotoğrafın Brock'a göre en güzel yanı, Tess'in parmağındaki parlak elmas taşlı yüzüktü; yüzük fildişi renkte bir kurdeleyle sarılı uzun saplı çiçek buketinin ardından azıcık görünüyordu. Kocaman bir elmas taş, Brock'un daha birkaç dakika önce parmağına taktığı geniş, altın yüzüğün üstünde duruyordu. Brock'un parmağına o gün taktığı, en az onunki kadar muhteşem ama daha geniş yüzükle uyum içerisindeydi.

Tabii, Brock o seksi ayakkabıların yarattığı çağrışımı o fotoğrafın çekilmesinden beş saat sonra kabul etmişti. Bu da işin en iyi kısmıydı.

Son olarak, Tess'in suratında kocaman bir gülümseme vardı; güzelim, bembeyaz dişleri görünüyordu ve gözleri parlıyordu, çünkü gülüyordu.

Donald Heller uzunca bir süre bu fotoğrafta baktı.

Sonra, başını kaldırmadan, "Mutlu görünüyor," dedi.

"Öyle zaten," dedi Brock. Heller başını kaldırdı.

Brock çok sık olmasa da arada sırada uğruyordu. Bunu

yapmasının nedeni, karşısındaki adamın Tess'i sevmesiydi. Ayrıca, karşısındaki adamın oğlu bir hergeleydi ama ölmeden önce Tess'i korumak adına bir çaba göstermişti.

Damian Heller, Brock Lucas'ın hayatını didik didik etmiş ve Josiah Burkett'i öğrenmişti. Dahası, bu adamı hem izlemiş, *hem de* dinlettirmişti. Burkett'in intikam peşinde olduğunu biliyordu. Brock'a bunu söylemesi gerekirdi; Brock değilse bile polisler söylemesi ve parlak zırlı şövalye oyununu bir tarafa bırakması gerekirdi.

Yine de Tess'e zarar gelmesin diye kendisini feda etmişti. Bir hergeleydi, aptalca işler yapmış ve Tess'i kötü şeylere maruz bırakmış olabilirdi ama Brock, onun kendisini feda edişini yine de takdir ediyordu.

Tess'i bu adamı ve Tess'i rahatsız eden geçmişle ilgili anıları hayatına sokmaması için ikna edebilmesi mümkün değildi. Brock hayatlarını bu tür şeylerden uzak tutmaya çalışmıştı ve neredeyse bir senedir bunu başarmıştı. Hayatlarının geri kalanının da bu şekilde devam etmesi için elinden gelen her şeyi yapabiliyordu.

Ama o fotoğrafları paylaştığı adama bilgi vermeye de borçluydu.

"Vegas mı?" dedi Donald Heller.

"Evet," dedi Brock.

"Ne zaman?"

"Geçen ayın sonlarında."

Donald yine fotoğrafa ve Brock'a baktı.

"Annesi ve kız kardeşi gelebilmişler," dedi.

"Herkes geldi."

Gerçekten de herkes oradaydı. İki gün boyunca süren, harika ve çılgınca bir aile eğlencesi olmuştu; Kalie, Kellie, Joe ve Rex çocuklarla ilgilenmişlerdi ve iki gün süren bir yetişkin, sarhoş eğlencesi yaşanmıştı. Herkesin yiyip içtiği,

sarhoş olduğu, dans ettiği ve gülüp oynadığı nikâh töreninden sonraki sabah herkes gitmişti. Brock'un annesi Joey'yle Rex'e bakarken, Brock ve Tess Vegas'ta kalmışlar ve dört gün süren baş başa, yetişkinlere özgü bir zaman geçirmişlerdi. İlk iki gün otel odasından çıkmamışlardı.

Kesinlikle, çılgınca bir zamandı. Çok eğlenceliydi.

Mükemmeldi.

Heller fotoğraftan başını kaldırıp Brock'a baktı.

"Çok yakışıklı oğulların var," dedi.

Brock ona zaten bildiği bir şey için teşekkür etmedi.

"Onu seviyorlar," demekle yetindi.

"Tess'i sevmemek zor."

Doğruydu.

Sonra, Brock gitmeden önce her zaman sorduğu soruyu sordu.

"Bunlar bende kalabilir mi?"

Brock da ona her zaman verdiği yanıtı verdi.

"Evet."

Donald tamam der gibi başını salladı.

Brock da aynı şeyi yaptı.

Kapıyı açtı ve Brock dışarı çıktı. Donald Heller, "Bir dahaki sefere dek," deyince arkasına döndü.

Çenesi kaldırarak kamyonetine yürüdü.

Brock ıslak çimlerin arasına çömeldi. Diğer zamanlara kıyasla daha ılık bir kış geçiriyorlardı; birkaç kere kar yağmıştı ama tutmamıştı. Tuttuğu zaman da uzun süre kalmamıştı.

Tess buna bayılmıştı.

Çocuklar nefret etmişti.

Elini iç cebine atıp, Donald Heller'ın hayran olduğu fotoğrafın bir kopyasını çıkardı. Çerçevenlenmiş bir halde,

evlerinin şöminesinin üstüne gururla yerleştirdikleri fotoğrafın aynısıydı.

Fotoğrafı alıp, mezar taşına iliştiirdi.

“Burada olmalıydın, baba,” dedi parıldayan mermere.

Mermer yanıt vermedi.

“Kahretsin,” dediğini duydu Mitch Lawson’ın. Başını kaldırıp ortağına baktı.

Birisi Brock’a iki sene önce, Mitch Lawson’la ortak olacağı söylemiş olsaydı ya gülerdi ya da bıkkınlıkla inlerdi.

Lawson o sırada Hawk Delgado ve yeni karısı Gwen’le ilgili bir olaya karışmıştı. Eskiden, Gwen’e karşı bir şeyler hissetmişti ama artık hayatında yeni birisi vardı. Çok daha iyi birisi. Onu kazanmak için çok çaba sarf edip ter dökmüş-tü ama hayattaki birçok kayda değer şeyi kazanmak için ter dökmek gerekiyordu. Lawson eskiden Brock’un Hawk ve Gwen Delgado’yla tanışmasına yol açan numaralarından çok hoşnut değildi.

Ama birçok polis memuru gibi, Mitch Brock’un kadınının intikam peşinde olan hasta ve tehlikeli bir adamın ellerinde olduğunu duyunca, onu bulabilmek için tüm işini bir kenara bırakmıştı. Bir ortakta bulunabilecek en iyi özelliklerden biri olan keskin zekâsıyla, Mitch derhal Delgado’yla iletişim kurmuştu. Delgado cinayet masasından çok daha fazla parası ve kaynağı ama daha az kısıtlaması olan bir adamdı. Tess’i birlikte aramaya başlamışlardı. Onu bulmalarını sağlayan şey de Brock’un verdiği bilgiler olmuştu. Burkett aptal değildi; onu Bree’yi seneler önce mahvettiği ve Brock’un bulduğu yerde bulmamışlardı. Ancak, Delgado aklını kurcalayan bir bilgi edinmişti. Ailenin nedense hiç kullanılmayan bir evi vardı; Bree’nin büyük teyzesine, yani Burkett’in annesine aitti. Burkett orada büyümüş-tü.

Ya şansı yaver gitmişti ya da içgüdüleri onu yanıltmamıştı ama Delgado ve Lawson, Brock onlara bilgileri vermeye başladıktan sonra oraya varan ilk kişiler olmuşlardı. Ona bir an önce ulaşmaları gerekiyordu. Tess'in güvende olabilmesi için, bir saatten kısa sürede o çılgın adamın elinden kurtarılması gerekiyordu.

Kurtarma operasyonundan sonra, Lawson Brock'a Tess'in onlar oraya varmadan önce duruma hâkim olduğunu anlatmıştı. Burkett artık yaşlı bir adamdı ama Brock buna şaşırmaktan çok endişelenmişti. Çünkü Burkett silahlıydı ve silahını tereddütsüz kullanabilirdi. Zaten bunu Tess'e ateş ederek de kanıtlamıştı. Tess yine de kurtulmayı başarmıştı; çenesinin ona birkaç gün acı veren ağrısı, biraz şişlik ve morlukların ardından, mucize eseri başka bir hasar almadan kurtulmuştu.

Bir başka deyişle o gün, Brock Lucas duanın gücünü öğrenmişti ve hâlâ çık sık dua etmese de Tanrı artık sesini eskisinden daha çok duyuyordu.

Ama artık güzel günler gelmişti ve duaları çok farklıydı.

Tess, ona Delgado'nun ve Lawson'ın ona çok iyi davranışlarını söylemişti. Oraya vardıklarından birkaç dakika sonra, kendisini güvende hissettiğini, daha da önemlisi, ona güvende *olduğunu* haber verdiklerini fark ettiğini anlatmıştı.

Olayın bu son kısmı Tess'e yetmişti. Brock on beş dakika sonra yanına vardığında, Tess kendisinden çok Brock için endişelenmişti. Brock oraya vardığında, Tess Delgado'nun kollarındaydı. Hawk onu Brock'a teslim etti ve Tess'in toparlanması ve dikkatini Brock'a vermesi uzun sürmedi. Üç adamın vuruluşuna, iki tanesinin öldüğüne şahit olmuştu ama bundan hiçbir şekilde etkilenmemişti. O gece kollarında bebek gibi uyumuştı; Brock bunun farkındaydı, çünkü gözünü

bile kırpmamıştı. Daha önceden planladıkları gibi Aruba'ya gitmişlerdi; Tess ve oğulları o tatilde çok eğlenmişlerdi.

Onu günlerce dikkatle izledikten ve içine bir şey atmadığından, gerçekten de iyi olduğundan, her şeyi geride bıraktığından emin olduktan sonra, Brock da eğlenmeye başlamıştı.

Tüm bunların Tess'in kendisini güvende hissettiği için mümkün olabildiğini fark etmişti. Başlarına kötü şeyler gelmişti, Tess bunları atlatmıştı ve kendisi değil de iletişiminde olduğu adamlar onu kurtarmış olduğu halde, Tess üstüne düşeni yapmış ve hayatta kalmıştı. Tess'e göre, bu olay gelip geçiciydi. Ertesi sabah kalkmış, oğullarına her zamanki gibi kahvaltı hazırlamış, kahvesini içmiş, Brock'a laf yetiştirmiş ve çocukları güldürmüştü.

Ama Lawson ve Delgado ona ulaşmışlar, onu güvende hissettirmişler ve ona nazik davranmışlardı.

Bu yüzden, Brock onlara borçlu hissediyordu.

Lawson'ın ortağı olmak da onun için sorun değildi. Mitch ondan daha gençti ama zekiydi, çalışkandı ve iyi bir polisti. Dahası, iyi bir arkadaş olmuştı ve Bunun tek nedeni ortak olmaları da değildi.

O sırada, Brock'a dünyanın sona ereceğini öğrenmiş gibi bakıyordu.

Brock arkasına bakınca, Mitch'in baktığı şeyi gördü.

İşte, bu harika diye düşündü.

Hem de yaş gününde.

Olivia.

"Zayıf," dedi Olivia masasının yanına gelip. Mitch'e baktı, sonra bakışlarını ona çevirdi.

"Olivia, Tanrı aşkına, bugün yaş günüm."

"Evet, bazılarımız için bu çok da özel bir gün değil. Bazılarımız için gayet sıradan bir gün."

Brock yanıt vermedi. Geriye yaslandı ve ona bakıp konuşmasını bekledi.

Son bir senedir, Olivia bir başka erkeğe kanca atmaya başaramamıştı. Bu yüzden de tatlı ve uysal davranmıyordu. Eski haline geri dönmüştü. Yani, tam bir kaltak gibi davranıyordu.

Ama kısa süre önce birisini etkilemeyi başarmıştı ve onu rahatsız etmeyi kesmişti.

Brock bir şey demeyince, "Jordan, Portland Maine'e tayin oldu," dedi.

Hasiktir.

Brock midesinin gerildiğini hissetti.

"Onunla gitmemi istiyor."

Siktir!

Midesinin rahatladığını hissetti.

"Eee?" dedi

"Gidiyorum."

Brock daha fazla bir şey demedi ama bunu sırf gülümsemek için yapıyordu.

Olivia yanıtını bekledi.

Brock yine bir şey demedi.

Olivia iç çekip, "Çocukların yazın birkaç hafta ve dönüşümlü olarak Noel'lerde yanımda olmasını isterim," dedi.

Brock yine gülümsemek için direndi.

Dönüşümlü Noel'lerde çocuklardan ayrı kalmak iyi olmayacaktı çünkü artık çocuklarla düzenli bir hayat sürüyordu; ama Olivia'nın bir kıtanın dörtte üçü kadar uzağa gidiyor olması kesinlikle kötü değildi.

"Avukatın avukatımı arasın."

"Hayır, *seninki benimkini* arasın."

Her neyse...

"Tamamdır," dedi. Olivia gözlerini kırıştırdı.

“Onlara söyleyecek misin?” diye sordu.

Tanrım, kahrolası kaltak.

“Hayır,” dedi.

“Zayıf...”

Brock birden doğruldu ama ayağa kalkmadı. Bakışlarını odan ayırmadan, “Olivia, şunu yapma,” dedi. “Söylebileceğin hiçbir şey bana pis işlerini yaptıramaz. Onlar senin de çocukların ve çok uzaklara gidiyorsun. Bu senin kararın; sonuçlarına sen katlanmak zorundasın. Beni dinle, çok ciddiylim... Hayatında bir kez olsun, beni dinle. Senin sonuçlarınla ben uğraşıyorum. Bu boktan işlerden ve senden artık usandım. Çocuklarımla annesinin, o kadar. Başka bir şey değilsin. Sana artık iyilik yapamam; bunlarla uğraşmak zorunda kalmadığımda hayatımda değilsin. Lütfen, Tanrım, şu boktan geçmişimizden bir ders al da artık aklını başına topla.”

Olivia Mitch’e baktı ve, “Her zamanki gibi çok nazıksın,” dedi. Lawson kahkahalarla gülmemek için kendisini zor tuttu. Çünkü Olivia’nın bir başka erkeğe kancasını geçirdiği ve onu terk ettiği bir başka zamanı biliyordu, yani onu tanıyordu. Lawson gayet dikkatli bir adam olduğundan, ondan hiç hoşlanmıyordu. Hem de hiç. Mitch Lawson iyi bir adamdı; ortağına defalarca Olivia’ya o kadar iyi davranmasını söyleyecek kadar iyiydi. Gerçi Brock ona iyi davranıyor da sayılmazdı; o yüzden, Mitch’in bu uyarıları kayda değermişti.

Brock iç çekti.

Olivia tekrar ona baktı. “Tamam,” dedi. “Onlara ben söylerim.” Bunu sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi söylemişti.

Brock yanıt vermedi.

Olivia kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerine baktı.

Brock tek bir kelime bile etmedi.

Olivia ayağını yere vurdu.

Brock nihayet, "Tamam mı?" dedi.

"Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" diye sordu Olivia elini sallayıp.

"Ne gibi?"

"Bilmem. Herhangi bir şey. Tanrı aşkına, Maine'e gidiyorum diyorum."

"Eee?"

"Nasıl yani?"

Brock yine iç çekti.

"Zayıf, on seneden fazla evli kaldık ve sana başka bir yere taşınacağını söylediğimde, bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu yani?"

"İyi yolculuklar," dedi Brock. Mitch yine gülmemek için kendisini zor tuttu ve derhal sandalyesinden kalkarak koridora çıktı.

Olivia kıpkırmızı kesildi.

"Güzel," dedi tıslar gibi. Bir süre suratına baktı ve hışımına arkasını dönerek kemikli bedenini de alıp dışarı çıktı.

Brock gidişini izlemedi.

Masasına döndü, derhal telefona sarıldı, açtı ve ezbere bildiği tuşlara bakmadan bastı.

Tess ikinci çalışta yanıt verdi.

"Tatlım," dedi Brock, Tess merhaba der demez. "Az önce aldığım yaş günü hediyesine inanamayacaksın."

"Brock, tatlım?" dedi Tess kulağına. Brock arka kapıdan mutfığa girmişti.

Rex'in odasını hallettikten hemen sonra, arka taraftaki eski garajla uğraşmıştı. Garajın açılan bir kapısı yoktu ve Tess orayı kullanamadığı için sokağa park ediyordu. Brock

garajı baştan aşağı kazmış ve iki arabalık bir garaj alanı yaratmıştı. Bunu da aslında arabasının ön camından buz kazıtmaktan hoşlanmadığı için yapmıştı. Tess bunu yapmaktan zaten hoşlanmıyordu, kendisi de kamyonetinde aynı şeyi yapmaktan hoşlanmıyordu. İkinci bir arabanın buzlarını kazımayı istemiyordu. Dahası, Tess'in sokağa park etmesindenise, bir garaj park etmesini çok daha güvenli buluyordu. Garajın çitlerle çevrili, evi ve garajı girildiği anda aydınlatan ve arka bahçeye bakan hareket sensörleri vardı. Bunlar da Brock'un sonradan eve eklediği şeylerdi.

Arka bahçeye bu düzenlemelerin eklenmesi epey vakit almıştı.

Tess hiçbir şey demedi. Her nasılsa, onun için önemli olan şeyleri biliyor ve tartışmıyordu. Asla.

Bu da Brock'un hoşuna gidiyordu. Tess'in onun (ya da çocukların) şişeden süt içmesini dert etmemesi gibi huylarını seviyordu. Bunlar Tess için önemli olmuş olsaydı, onunla (ya da çocuklarla) mutlaka bunu konuşurdu. Konuşmak haricinde bir çözüm bulabildiğinde de bunu zaten yapıyordu. Süt örneğinde, herkesin kendi süt şişesi vardı. Tess her birinin üstüne isimlerini keçeli kalemle yazmış ve buzdolabına koymuştu.

Böylece, ona (ve çocuklarına) çoğu zaman tatlı davranabiliyordu.

Ve bunu yapıyordu.

Hayatları böylelikle güzelleşiyordu.

Onun için.

Çocuklar için.

"Bebeğim, şu anda evdeyim, beni aramana gerek yok," dedi telefona gülümseyerek. Tess de evde bir yerlerde olmalıydı. Onunla ve çocuklarla evde buluşacaktı ve hep birlikte The Spaghetti Factory'de ailesiyle buluşacaklardı.

“Şey... Aslında, evde *değilim*. Hastanedeyim.”

Brock kalakaldı; yaş gününden arta kalan, hemen hepsini kendisinin ve çocukların o sabah bitirmiş olduğu, tezgâhın ucunda duran pastayı bile görmedi.

Tess telaşla devam etti: “İyiyim, çocuklar da iyiler. Ama Lenore...” Duraksadı. “Lenore çok iyi *değil*. Üç saat önce, sancıları başladı. Levi onu hastaneye getirdi ve annenin de bebeğin de stres altında olduğu söylendiği için yanında kalamadı.”

Siktir.

Siktir!

Kafasından bir hesap yaptı ve kötü bir rakam elde etti.

Bir süre önce, Noel’den üç hafta önce kardeşiyle evlenen ve hamile olduğu için değil, Levi onu sevdiği için evlendiği Lenore’un hamile oluşu, tüm iyi haberlerin üstüne gelen bir başka iyi haberdi. Lenore altı aylık hamileydi.

“Hangi hastane?”

“St. Joe.”

“Geliyorum,” dedi Brock kapıya yönelerek. “Çocuklar yanında mı?”

“Hayır, Dade’i aradım. Onları okuldan aldı. Grady, Dylan ve Ellie’yle birlikte onun evindeler.”

Birçok kişi, bunun tuhaf olduğunu düşünebilirdi ama Dade McManus hayatlarına doğal bir biçimde girmişti ve bu, Tess sayesinde olmuştu. Ailelerine eklenmesi güzel de olmuştu, çünkü Dade iyi bir adamdı, Brock’un çocuklarını seviyordu ve Tess’e tapıyordu. Brock da zamanla ondan hoşlanmış, saygı duymaya başlamış ve karşılığında ondan da saygı görmüştü. Bunun nasıl gerçekleştiğini bilemiyordu ama Brock işlerin o hale gelmesinden memnundu. Ona göre, çocuklarını seven ve karısına tapan herkes hayatlarına girebilirdi ve Brock onları hoş karşılayabilirdi. O anda, bu konuda kendisini her zamankinden de mutlu hissetti.

“Tamam.”

Kapıdan dışarı fırladı ve kilitledi.

“Bebğim.”

“Evet?”

“Acele et.”

Siktir.

Brock St. Joe’ya vardığında, Levi dirseklerini dizlerine dayamış, iki büklüm halde oturuyordu. Parmaklarını ensesine dayamıştı.

Brock karısına, kız kardeşlerine, annesine ve bacanaklarına bakıp Levi’in yanına gitti.

Kim senin suratında yaş günü kutlaması ifadesi yoktu.

Kardeşinin yanına çömeldi.

“Kardeşim,” dedi. Levi ellerini ayırdı ve başını kaldırdı.

“Zayıf,” dedi. “Kahretsin, Zayıf.”

Brock elini uzatıp, kardeşinin ensesini tuttu.

“Sakin ol.”

“Onunla her şeyi mahvettim,” dedi Levi. “Üç senedir, hayatıma girip çıkıyor ve...”

“Tamam, diğer her şeyi aklından at.”

“Asla resmi veya kalıcı bir şey yapamadık. Sadece Şükran Günü yemeklerine gelip *durdu*. Paskalya’da, 4 Temmuz’da yanımda farklı kızlar vardı ve Lenore çoktan hamile kalmıştı.” Bir süre durduktan sonra, güçlükle, “*Hamileydi*,” dedi tekrar.

Brock kardeşinin ensesini sıktı. “Levi, çıkar şunları aklından.”

Levi gözlerinin içine baktı.

“Burnumun dibinde, parmaklarının ucundaydı ve ben onu asla göremedim, hissedemedim. Tess bana gözlerimi artık açmamı söyleyene dek, hiçbir şey anlamadım.”

“Kardeşim, sakın ol biraz.”

Levi yine gözlerinin içine baktı.

Brock da gözlerini ondan ayırmadan elini ensesinden çekmeden bekledi.

“Ben dışarıdayım, o içeride,” dedi Levi. “Yapabileceğim hiçbir şey yok. Orada bir savaş veriyor ve hiçbir şey yapamıyorum.” Yutkunup, “Tess kaçırıldığında nasıl hissetmiş-tin?” diye sordu.

Brock ona neler olduğunu bilmediğini ve işleri berbat etmemek, aptalca bir şey yapmamak için kendisini tutmak zorunda kaldığını anlattı. Kardeşi de bir kez olsun bunu kendisine sakladı. Brock’un Josiah Burkett’le işleri nasıl berbat ettiğini bilen tek kişiler meslektaşları, Levi ve Tess’di. Ama bu sonuncu kişi Brock’un deneyimlediği esas cezaydı.

“Bir bakıma, bence... Neyse,” dedi Brock.

“Ağabey,” dedi Levi. Bu tek sözcük bile bin sözcüğe bedeldi.

Brock yanıt vermedi.

Levi içine derin bir nefes aldı.

Sonra Levi kalktı, Brock’un eli ensesinden düştü ve yerinden kalktı. Tess’e baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Dudaklarını içine çekip, titrek bir gülümseme fırlattı.

Brock çenesini hafifçe kaldırıp karısını rahatlatmaya çalıştı ve kardeşinin yanına oturdu.

Yarım saat sonra, beyaz doktor önlüklü bir kadın geldi.

“Levi Lucas?” dedi. Ama Levi çoktan ayağa fırlamıştı ve peşinde Brock’la ve ailesiyle birlikte ufak odaya yönelmişti.

“Durumu iyi mi?” diye sordu.

“O da, bebek de iyiler. Hastanede kalış sürelerini kısaltmak için neler yapabileceğimizi düşünmemiz gerek, ancak her ikisi de güvendeler ve sağlıklılar.”

“Şükürler olsun,” dedi Fern. Brock, Jill’in hıçkırığını ve

Laura'nın rahatlayarak çıkardığı sesi duydu.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu Levi.

"Sizi yanına götürüyüm."

Levi giderken ailesine dönüp bakmadı bile.

Brock kardeşinin gidişini izledi, sonra Tess'in yanına geldiğini hissetti.

Omuzlarına kollarını dolayıp gözlerinin içine baktı.

Tess de bir-iki saniye ona bakıp suratını göğsüne yaslandı. Kollarını beline dolayıp ona yaslandı.

Brock onu tuttu.

Sonra da nefesini tuttu.

Bir buçuk saat sonra, Brock kamyonetine binmişti, Tess de arabasıyla çocukları Dade'den almak üzere yola çıkmıştı. Brock yaş günü yemeği olarak bir Famous pizzası sipariş etti.

Parmakları suratında gezinirken, Tess kıkırdamaya başladı.

Sıra dışı bir şey olmuyordu. Brock onun boşalmasını sağladıktan, kendisi boşaldıktan ve hâlâ içindeyken, bunlar yaşadıkları şeylerdi. Tess bunu sık sık yapardı, Brock da ona bir şey demezdi, çünkü Tess parmaklarını suratında dolaştırırken gözlerinde neler olup bittiğini görmeyi severdi. Hem de çok.

Tess'in her şeyin ortasında bunu yapmasıysa, *biraz* sıradışıydı. Bundan hoşlandığını fark etti. Ama Tess'in gülüşü onu her zaman mutlu ediyordu.

"Komik olan nedir?" diye sordu. Tess daha da çok gülmeye başladı.

"Ma-Martha," diye kekeledi. Başını kaldırıp Brock'un boynuna gömdü, elleri omuzlarına kaydı ve kolları ve bacakları onu sardı.

"Martha mı?" dedi Brock Tess'in yastığına.

Tess içine derin bir nefes alıp başını indirdi ve Brock'un

gözlerine bakarken başını salladı. Martha çok komikti. Kadın resmen deliydi. Abartılı davranışlarını bir kenara bırakmamıştı ve yaşına bakılacak olursa, böyle devam edecekti. Ama Tess'i seviyordu ve Brock'un, Tess'in hayatındaki bu abartılı davranışların olumsuz sonuçları olmadığı takdirde kabul edişini de takdir ediyordu. Ayrıca, çocukları da çok seviyordu ve bunu açıkça belli ediyordu. Çocuklar da ona bayılıyorlardı. Dolayısıyla, Martha'nın davranışları genellikle komikti ve insanları sinir etmiyordu. Brock onu seviyordu, Martha da onu sevdiğini gizlemediğinden, Brock bundan hoşlandığını itiraf etmek zorunda kalıyordu.

Brock karısının bu mizah anlayışının Calhoun'un beş ay önce fırına gelmesiyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Calhoun geldiğinde, Tess derhal çöpçatanlık moduna geçmiş ve onu Martha'ya ayarlamıştı. Calhoun da yemi yutmuştu, hâlâ da yutmuş durumdaydı. Martha *hiçbir* abartılı davranışını bu adamdan gizlemiyordu ve Calhoun Brock'u çok şaşırtarak bunlara ses çıkarmıyordu.

Her neyse. Herkes kendi işini bilirdi.

Narkotik ajanı Calhoun ile Martha Shockley arasındaki bu çılgın ilişki, karısının onlardan bahsederken gülme krizlerine tutulmasına yol açmıştı. Brock da bundan memnundu.

Tess bacaklarını çekti, ayaklarını yatağa koydu ve ona ne istediğini anlatırcasına kalçalarını kaldırdı.

Brock da bunu ona verdi. Yavaşça içinden çıkarken, dudaklarının aralanışını, göz kapaklarının hafifçe kapanışını, onu becermesinin en iyi ikinci kısmını kaybettiğine işaret eden keyif ve hayal kırıklığını izledi (belki de üçüncü, ya da dördüncüydü ama beşinci de olabilirdi). Sonra, ona istediğini verdi ve kendisi sırtüstü, Tess üstünde olacak şekilde yana döndü.

Tess kolunu onun göğsüne yasladı, diğer elini de çenesinin altına koydu ve birden suratında ciddi bir ifade belirdi.

“Ne oldu?” dedi Brock. Tess bakışlarını Brock’un çenesine yasladığı elinden onun eline çevirdi ve başını yana eğip, ağırlığını biraz daha ona verip yumuşak bedenini ona dayadı.

“Geri geldiğinde, senin o işinden ve benim Damian’la yaşadıklarımın sonra,” dedi. Biraz duraksadıktan sonra devam etti. “Daha sonra, geri geldiğinde, ben duştayken ve Martha’ya olanları itiraf ettiğimde, senden pek de hoşlanmamıştı.”

Brock’un elleri Tess’in kalçalarında dolanıyor, poposunu avuçluyordu.

“Biliyorum.”

Tess hafifçe güldü. “Martha, başımı kuma gömdüğümü söylemişti. Birçok kadının sana bakacağını ve eğlenmek için iyi olacağını ama uzun vadede ortalıkta durmayacağını söylemişti. Ama bana gelince, sana bir kere bakıp, beyaz tahta çitlerle çevrili bir ev ve sen ölene dek sana pişireceğim yaş günü pastalarını hayal edeceğimi düşünmüştü.”

Yutkundu, gülümsemesi islindi ve gözleri parıldadı.

Brock nefesini tuttu, Tess’in poposunu sıkarak bekledi.

“Yanlıyordu,” dedi Tess. “Ben haklıydım.” Burnundan derin bir nefes alıp başını ona daha da yaklaştırdı. Parmakları Brock’un boynunu sıktı ve, “Henüz beyaz çitlerimiz yok, bebeğim ama hayatının sonuna dek yaş günü pastalarının benden,” dedi.

Brock nefes verdi; ciğerlerindeki yanma hissi içini ısıtmaya başlamıştı. Ellerini Tess’in poposundan sırtına kaydırды, tek elini etrafına doladı, diğeri de sırtından yukarı boynuna doğru gitti. Parmaklarını saçlarının arasına sokup, “Tatlım,” dedi.

“Yaş günü pastalarını pişiren kişi ben olduğum için mutluyum,” dedi Tess.

Brock onun mutlu olduğuna mutluydu ama pastalarını pişiren o olduğu için, bunlar hayatında yediği en güzel pastalar olduğu için, daha da mutluydu.

Gözlerini yumup suratını Tess’in boynuna dayadı ve onu sırtüstü yuvarlayarak, “Tess,” diye inledi.

“Brock,” dedi Tess kulağına. Kolları ve bacakları onu sıkı sıkı sarıyordu. “Brock’um o kadar da vahşi değilmiş.”

Brock başını kaldırıp onunkine yaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı.

“Yanılıyorsun, sevgilim, vahşiyim,” dedi. “Bu hissi asla kaybetmeyeceğim. Sadece vahşiliğim senin için güvenli bir yer olacak ve hep öyle kalacak.”

Tess’in bakışları yumuşadı ve ellerini sırtından çekip Brock’un yanaklarına götürdü. Evet anlamında başını salladı.

Başparmağıyla altdudağını okşarken, “İyi bir yaş günü geçirdin mi, Zayıf?” diye sordu.

Brock sırıttı. “Günüm yatakta üstünde tatlı bir gecelik olan seninle başladı ve daha da tatlı bir gecelik olan seninle devam ediyor,” dedi. “Evet, hastane olayı dışında, harika bir yaş günü geçirdim, Tess.”

Tess ona gülümseyip “Yaş günü hediyenden hoşlandın mı?” diye sordu.

Brock ellerini Tess’in yanında duran zümrüt yeşili ipek geceliği okşadı ve onu dudaklarından öpüp, “Kesinlikle,” dedi.

Tess parmaklarını onun yanağından saçlarına götürürken “Harika,” diye mırıldandı.

Brock artık konuşmak istemiyordu. Başını yana eğip bunu karısına söyledi. Tess onun ne istediğini gayet iyi an-

lamıştı. Brock onu sert bir şekilde öptü, Tess dudaklarını araladı ve Brock'un dilinin ağzına girdiğini hissedip keyif aldı.

Brock'un tatlı Tess'i, yaş gününü çok çok daha tatlı kılmıştı.

